3

מדינת ישראל

משרדי הממשלה

קדאפי

14.1.75 - 6.5.73

שם תיק: קדאפי
מזהה פיזי חצ-8081/1
מזהה פריט: 000ptot
כתובת: 2-110-6-5-2
תאריך הדפסה 25/05/2017

משרד החוץ - המרכז לתעוד

974 - ל

תיק לא קבוצה

תאריך 14.1.75

העתון Jerus. Post

Libya plots brain drain to become nuclear power

BEIRUT. — Col. Muammar Gaddafi says he is plotting a brain drain of Arab scientists from the U.S. and other Western countries to make Libya a nuclear power.

In an interview with the Beirut newspaper "An Nahar," published yesterday, Gaddafi said one of his emissaries has already started contacting scientists of Arab origin living in the West with lucrative offers to emigrate to oil-rich Libya and work in a scientific research community city.

All their needs and requests will be met, Gaddafi said.

"The atom will not be the cartel or the secret of anyone in the future. The Arab nation has a gigantic potential and numerous scientists who can accomplish everything if the suitable climate is made available for them," he said.

"We in Libya have decided to build a science city for Arab scientists so that the Arab nation will benefit from them instead of having them scattered all over the world," he continued.

Gaddafi disclosed that Major Omar Muhaishi, a member of Libya's ruling Revolutionary Command Council (RCC), has been contacting scientists in the U.S. and other countries.

He said several of these scientists helped the RCC draft a new lab for the creation of an Arab development institute in Libya. It went into effect on January 6 as a first step toward construction of the science city. Gaddafi did not estimate how much this would cost. Libya earns more than $8b. a year from its oil.

Gaddafi made these other points in the interview with publisher Ghassan Tueini:

- Libya will never end the state of belligerency with Israel "even if all other Arab countries did so."
- A Libyan military mission visited Lebanon last month and drew up a detailed defence plan for South Lebanon against Israeli attacks.

"I have already approved the mission's report and believe Lebanon is assured of our intention to help repel Israeli aggression. The implementation of what has been agreed upon now awaits a request from Lebanon," he said.

He did not reveal any details of the plan but said Libya is willing to finance the construction of paramilitary communal settlements along the South Lebanese border patterned after the Israeli kibbutz "if the idea is endorsed."

Lebanon has not reacted to Libya's offers.

Gaddafi said Syria's Golan Heights form the "stumbling block" to current peace efforts in the Middle East. With some concessions, agreements could be reached on Israel's front with Egypt and Jordan, but not on the Syrian front. "I believe the Syrians and Israelis will have to continue fighting for a long time," he said.

Gaddafi also praised Lebanon for giving sanctuary to the Palestinian resistance movement, while other Arab fronts had been closed in the face of the terrorists.

He said it was preferable not to discuss threats made by U.S. Secretary of State Henry Kissinger against oil-producers, should the rise in oil prices lead to the strangulation of the industrial countries.

"The purpose of making such threats is to preoccupy us with discussing them," he said. "We in Libya ignore such threats so as not to share in fulfilling the aim behind making them. The world's problem is not oil, but inflation, and thus the world should meet and face this problem in a realistic and courageous manner."

(AP, Reuter)

תיק 974 - ב

תאריך 14.1.75

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי מקים „עיר מדע" כדי להפוך את לוב למעצמה גרעינית

גילה לעתון לבנוני: ● „אני מתכנן ,ניקוז מוחות' של מדענים ערביים במערב, שיהגרו אלינו" ● „הצעתי ללבנון הקמת כפרים מבוצרים בגבולם הדרומי, דוגמת הקיבוצים הישראליים" ● „לא אשים קץ לעולם למצב הלוחמה עם ישראל — אפילו יעשו זאת כל שאר המדינות הערביות"

— מאת כתבי „אי.פי." בביירות —

המולונל מועמר קדאפי אומר, שהוא מתכנן „ניקוז מוחות" של מדענים ערביים, מארה"ב וממדינות אחרות במערב, במגמה להפוך את לוב למעצמה גרעינית.

בראיון לעתון הביירותי „אל־נהאר", שהתפרסם אתמול, גי־לה השליח הלובי, שאחד משלי־חיו כבר החל לבוא בכגע עם מדענים ממוצא ערבי, החיים ב־מערב, והעלה בפניהם הצעות ספקות, להגר ללוב עתירת ה־נפט, ולעבוד שם ב„עיר שיתו־פית למחקר מדעי".

מטוסים ומצוות

„כל צרכיהם ומשאלותיהם ימולאו" — אמר קדאפי. „אנח־נו, בלוב, החלטנו להקים „עיר־מדע" למדענים ערביים, כדי ש־האיומה הערבית תסיק מהם תו־עלת, במקום שיהיו מפוזרים ב־רחבי העולם".

על שאלה, אם הכוונה ל־יוצרים עבורם את האווירה ה־מתאימה".

כאן גילה קדאפי, שמייעוץ עצמב מוקרשי, חבר מועצת ה־הסיכה הלובית, קיים קשרים עם מדענים בארה"ב ובמדינות אח־רות.

לדברי השליח הלובי, סייע חלק מן המדענים הללו בניסוחו של חוק חדש, להקמת מכון מחקר עדכני בלוב. החוק נכנס לתוקפו ב־6 בינואר, והחווה את הבסיס לבנייתה של „עיר ה־מדע".

קדאפי לא נתן אמדן של הו־צאות הקמתה של העיר הזו, (הנפט מכניס ללוב יותר מ־8 מיליארד דולר לשנה).

בראיון הארוך, עם אחד ה־מו"לים של „אל־נהאר", נסאן טוארני, הצהיר קדאפי, בין ה־שאר:

● לוב לא תשים קץ לעולם ל־מצב הלוחמה עם ישראל, „אפי־לו יעשו זאת כל שאר המדי־נות הערביות".

● משלחת צבאית לובית ביק־רה בלבנון בחודש שעבר, ר־הכינה תכנית מפורטת להגנה על דרום לבנון מפני התקפות ישראליות.

השליח הלובי הרחיב את ה־דיבור בנושא זה וציין: „כבר אישרתי את דו"ח המשלחת. ד־אני מאמין, שלבנון משוכנעת במונתנו לסייע לה בהדיפת התוקפנות הישראלית. מימוש כל מה שהוסכם צליו תלוי עתה בשלטונות ביירות".

הוא לא גילה פרטים כל־שהם מתכנית ההגנה. אך אמר, שלוב מוכנה למען הקמתם של כפרים מבוצרים, לאורך הגבול הדרומי של לבנון. „על פי ק־דוגמא של הקיבוצים הישי־ראליים". כל זאת, כמובן, אם תאושר התכנית על־ידי הלבנו־נים.

בהקשר זה ציין קדאפי, ש־ממשלת ביירות לא דחתה את הצעות לוב.

● בהזדמנות זו, גמר קדאפי את ההלל על ממשלת לבנון, על שהעניקה מקלט ל„תנועת ה־התנגדות הפלשתינאית" — „שעה שחזיתות ערביות אחרות נסגרו בפני לוחמי ההתנגדות".

„מעט זיתורים"

מועמר קדאפי

● קדאפי קרא לפלשתינאים ל־מונן ממשלה גולה.

● לדעתו, רמת־הגולן מהווה את אבן־הנגף, בדרך למאמצי השלום במזרח־התיכון.

„עם מעט זיתורים" — הע־ניים קדאפי — „נוכל להגיע לי־הסדר עם ישראל בחזיתות מצ־רים וירדן, אך לא בחזית הסו־רית. סבורני, שהסורים והיש־ראלים יצטרכו להילחם אלה באלה משך זמן ממושך".

תיק 974 - ב

תאריך 14.1.75

העתון דבר

לוב הכינה תכנית הגנה ללבנון לפי „דוגמת הקיבוצים"

ביירות, 13 (ע"ר ויופי"ש). ולונל מועמר קדאפי אמר ב־ראיון שפורסם היום, כי לוב הכינה תכנית הגנה ללבנון.

בראיון בעתונאים „אלנהאר" ו„לאוריאן לא ז'ור", מציין מנ־היג לוב, שמשלחת צבאית מ־ארצו ביקרה באחרונה בלבנון. המשלחת הגישה דו"ח מפורט על הצעה לתכנית הגנה. הצעה זו אושרה על ידי קדאפי.

„ביצוע מה שהוסכם תלוי מ־אות שיש לקבל מלבנון — אמר.

המנהיג הלובי ציין כי הוא תומך בהקמת כפרים מבוצרים בדרום לבנון לפי הדוגמה של הקיבוצים. לוב מוכנה להש־תתף בכל תכנית „ביצור" דרום לבנון.

תיק 974 - ל
תאריך 26.7.76
העתון ידיעות אחרונות

קדאפי: אני מתנגד לטרור; חוטפי מטוסים הם שודדים חסרי־מצפון

בראיון לעתון גרמני טען שליט לוב כי „לא שמע כלל" על „הצבא האדום היפאני" וכי „אינו מכיר" את קארלוס (לו העניק חסות) ■ „לא היה לנו קשר לחטיפת ,אייר פראנס'; החוטפים תבעו דלק ואיימו למוצץ את המטוס"

מאת סוכנויות הידיעות
בהאמבורג

הנשיא הלובי מועמר קדאפי, אשר בראיון לעתון גרמני, כי הוא מתנגד לטרור בכל צורותיו, כי הוא מתנגד לחטיפת מטוסים, כי הוא „לא יחוש מה זה באר־יסודות", כי אינו מכיר את „הצבא האדום היפאני" וכי לא שמע כלל על „הצבא האדום" הגרמני.

באותו ראיון אמר הלוב־לי על קדאפי, כי הוא מאשים את „הנשיא קורד ואת הי מלכה אליזבת הב מבריטי ניר בלתנה על מדיניות „ענייני שר הפנים הבריטי".

„מעשי־בנדיטים"

בראיון שהעניק לשבועון המערב־גרמני „דר שפיגל", הטעים קדאפי שהוא אינו מתיחס לפעולות שו־ד־ר וחטיפת מטוסים, כאל „פעולות שיחרור", הוא גי־נה את כל החטיפות שלו מטוסים אזרחיים" ואמר, כי מעשים מסוג זה, כולל חבר לה במטוסים או מעשי סחר בנשות המטוסים נגד אזר־חים. אינם אלא מעשי שו־דדים, בנדיטים חסרי־מצ־פון, מעשים שאינם אלא ב־נדר פשע מסוכן".

את שמו של קארלוס הוא שמע בפעם הראשונה „אחר הזה בוצע מעשה פיראטיות, כאשר חטף את שרי אוקנון אופ"ק והחזיק בהם כבנר ערובה... אינני מכיר אותו ואת אינני יודע מהו ארץ מוצאו, חשדים המנהיג ת לובי, (כידוע, קיבל קארלוס מיקרש בלוב לאחר חטיפת שרי אופ"ק, ואין ספק שהוא פועל בחסות קדאפי).

אימת יפאן

הטרוריסט הוא דמות שלילית, חטיפת דעולם כולו, ... אין הרי מציאה של נקמה לחטיפת סחר ואיסוד על אזרחים חפים מפשע".

מדברי קדאפי, שנדרש כי מניעים שר הטרוריסטים הפלסטינאיים, מסאמנים, כי מי שנתן להם מחסה אי מעניק להם עזרה ליאי מוגים, הפעולות ותמנית ליציאה לפעולה פיראטית, ומי שמממן את הפעולות הזאת.

על מנופיית באדר־מיינ הוף הגרמנית אמר קדאפי: „אין לי שום קשר איתם. ארגני תוקף הם. זה מוסר־ית ולא הוטרית".

מהשיבו של אחת הז שאלות ברשתה מטריפולי, אמר מועמר קדאפי למראיינ נו הגרמני: „מכל הבחינו תי אין אין להטיק שאני מתנגד לפחמות שיחרור. ההיסך מזה הוא הנכון. אני מעדיף שיטוש בכוח. כשזה מופעה עלידי עמים שנתו נים לחיכוי קולוניאלי ו נלחמים לשיחרורם הלאומי. אבל, חטיפות מטוסים, פר צוץ מטוסים אזרחיים, חס־לות טרור על אזרחים — מעשים כאלה, חס, מעוררי שוד ושפע. תחוק הלובי מוטעל בכל חומרתה נגד מבצעי פעולות כאלו. אנו מתנגדים לחטיפות כאלו ו לא רואים בהן פעולות שיחר־רור. אנו נלחמים בטרור..."

„אשה לנו"

כאשר נלחץ שיי סראיינו מדיתון הגרמני, חודת קרא־מי: „כן, לעתים אנו מגי־שים פיוע ישיר (לטרוריס־טים). אך לרוב המצבים, הם כאלה שקשה לנו, או בכלל אין כל אפשרות מציאתנו. לי הנשיא נומיירי, אנוואר סאדאת משוכנע, כי אלו העלוהות אותה הטיסה. היה קדאפי ממהר ופיעל לבי־צועה של הטיסה דומה גם במצרים.

לזכור, נפגשו הנשיאים סאדאת ונומיירי באלכ־סנדריה, לפני שבועיים. ולאחר מכן הם ספו לבירה והעלו את רעיונותיהם כפני המלך הסעודי חאלד, שסמך ידיו על גישתם ואף התחייב לממן את הפעו־לות שיינקטו לחרחת קדאפי מהפיכות של לוב.

„ניוזוויק" אומר להלן, כי פרישה צבאית הוא אחת האפשרויות. אולם זו האפשרות הפחות סבירה. ויש להניח כי אפשרות רצינית היא התנקשות בחיי של קדאפי, הדרך הסבירה ביותר — אומר בוחנריים במאמרו — היא, שישלוש המדינות של סאדאת, נומיירי וחאלד יפעילו נוחים לוביים, המתנגדים לקדאפי, יסייעו להם בכל וימנו את פעילותם. למען יפילו את משטרו של קדאפי מבפנים.

בין השאר, מספר „ניוזוויק", כי מצרים היקצתה כוח של 12,000 חיילות שריצאו בקרוב לסודאן. כדי להגמר את הכוחות הסודניים, אם וכאשר תיפתח המיתקפה הצבאית על לוב מכפה חזיתות.

„שליטי קהיר, סעודיה וסודאן יפעלו יחד לסילוק קדאפי"

„ניוזוויק": מוכנים להתנקש בחייו, לסייע לאויביו בתוך המדינה, ואם יהיה צורך — אפילו לפתוח במיבצע צבאי מתואם נגד צבא לוב

— מאת סוכנויות הידיעות בניויורק —

שבועון החדשות האמריקני „ניוזוויק" טיפר כי נוייני חדשים, כי שליטי מצרים, סעודיה וסודאן החליטו בשבוע שעבר לנקוט פעולה פעילים להחלפת של השליט הלובי מועמר קדאפי.

כתב־העת מוסר, כי שלושת השליטים החליטו שקדאפי מהווה סכנה לעולם הערבי כולו וכי יש „לשתחר את לוב" מסנהיגותו. תוך הפעלת כל האמ־צעים שיידרשו לכך".

במאמר מאת העורך הבכיר והמתם הראשי של השבועון, ארנו דה בורגרייב, נאמר, כי מצרים וסודאן, שהן גבולות משותפים עם לוב, מכינות עתה לפתוח במיבצע צבאי מתואם נגד צבא לוב, אם יתברר, כי זו הדרך הטובה שמת ניתן לחדות את קדאפי מהשלטון בטריפולי.

הקש ששבר את גב הגמל — כדברי מוהגרייב — ואשר הישל את הקלקתם להתקוללכת עד כדי הפעלת כוחות צבא נגד לוב, הוא: אחריותה של הקולונל קדאפי לנסיון הטיפה שבוצע בסודאן נגד הנשיא נומיירי, אנוואר סאדאת משוכנע, כי אלו העלוהות אותה הטיפה. היה קדאפי ממהר ופיעל לבי־צועה של הטיפה דומה גם במצרים.

לזכור, נפגשו הנשיאים סאדאת ונומיירי באלכ־סנדריה, לפני שבועיים. ולאחר מכן הם ספו לבירה והעלו את רעיונותיהם כפני המלך הסעודי חאלד, שסמך ידיו על גישתם ואף התחייב לממן את הפעו־לות שיינקטו לחרחת קדאפי מהפיכות של לוב.

„ניוזוויק" אומר להלן, כי פרישה צבאית הוא אחת האפשרויות. אולם זו האפשרות הפחות סבירה. ויש להניח כי אפשרות רצינית היא התנקשות בחיי של קדאפי, הדרך הסבירה ביותר — אומר בוחנריים במאמרו — היא, שישלוש המדינות של סאדאת, נומיירי וחאלד יפעילו נוחים לוביים, המתנגדים לקדאפי, יסייעו להם בכל וימנו את פעילותם. למען יפילו את משטרו של קדאפי מבפנים.

בין השאר, מספר „ניוזוויק", כי מצרים היקצתה כוח של 12,000 חיילות שריצאו בקרוב לסודאן. כדי להגמר את הכוחות הסודניים, אם וכאשר תיפתח המיתקפה הצבאית על לוב מכפה חזיתות.

סייע... אולו נאמיביה ד־דרום־אפריקה. היו ארצות השכנות לנו. למשל, אז היה נו נלחמים בעורת עצאנו לצד תנועות השיחרור באר־צות אלו. נגד הנגעניים וה־קולוניאליסטים".

כאשר נשאל, מדוע חוט־פי מטוסים כמו היפאנים, לפני שנה, והקבוצה במנ־היגותו של קארלוס, שחטפה את שרי אופ"ק בחרב דווקא בלוב כמנמת שניהם האחי רונה, הצהיר קדאפי, „ראי־שית, חוטפי השרים של אופ"ק הא באו ולא נשאר־ו בלוב, אלא הגיעו לשוויצריה ואלג'יריה. מלומר לאחי צות אחרות. שנית, מיקומה של לוב בין הארצות שאליו הן הגיעו מטוסים, הטוטפים אינו גבוה מזה של ארצות רבות אחרות בעולם. בנוגע למטוס עם היפאנים, עשינו מעשה אנושי שיש להודות לנו עליו. אולמלא הרשינו להם לנחות, היה המטוס מתרסק וכל נוסעיו היו נהר־גים. החוטפים איימו לי פוצץ את המטוס".

„ריעמדי לחיי"

כאשר נשאל מה קרה לי חוטפים היפאניים, אמר קדאפי: „הם הועמדו לדין, אך לא פורט.

הוסיף הלובי, הקריש כי היה לו משא ומתן לחטיפת המטוס „איתה קראנס", שהיגיע בפיקוד של רבה לאמצעת שבאמצרת. „אשאיר להם לנחות, אבי לנו כי הם יוריעו לנו כי הלא אי שאני מפיצים את המטוס".

בנאום שנשא ואשר עודד אמש בראדיו טריפולי הצ־היר מועמר קדאפי, כי מצ־ריים ריכזה כוחות בגבולה המזרחי של לוב. בנאום, שנשא בפני יעידת סעודנ־שים ערביים, טען קדאפי כי הנשיא סאדאת הצהיר לה־קים ברית צבאית ערבית נגד לוב. „והוא הוציא כוחות מתחזית עם האויב (ישראל) ורוכז אותם עתה מבולנו".

תיק 974 - e

תאריך 26.7.76

העתון

קאדאפי „מתנגד לחטיפת מטוסים"

וואמבורג, 25 (ע"ע). המנהיג הלובי מועמר קאדאפי גינה בשבת חטיפת מטוסים אזרחיים ואמר כי מעשים מעין אלה, כולל תבלה במטוסים או מעשי פחסנות המכוונים נגד אזרחים, אינם אלא „מעשי פושעים".

בראיון לשבועון המערב־גרמני „דר שפיגל", הטעים ג'שיא לוב כי אין הוא מתייחס לפעולות מעין אלה כאל „פעולות שחרור".

קאדאפי הצהיר, כי שמע את שמו של קארלוס בפעם הראשונה, לאחר שהטרוריסט הבין־לאומי ביצע „מעשה פירטיות", חטיפת שרי אופ"ק בבני ערב. „איננו מכיר אותו ואף איני יודע מהו ארץ המוצא ש־לו" — הטעים.

הוא חזר וגינה את הטרור, באומרו שזו „פעולה, שנועדה להטיל פחד ואימה על אזרחים". כן סען כי אין לו קשרים כלשהם עם כנופיית באדר־מיינהוף. „אין אני תומך בהם, לא מוסרית ואף לא חומריית", — אמר.

„לסלק את קדאפי בכל האמצעים" החליטו סאדאת, נמיירי ומלך סעודיה

* „ניוזוויק": „יעדיפו לתמוך במתנגדי קדאפי בתוך לוב"
* קדאפי: „מצרים ריכזה כוחות בגבולה המזרחי של לוב"

שירות „ניוזוויק"
מיוחד ל„הארץ"

בג'דה שבסעודיה הגיעו המלך חאלד והנשיאים אנוואר סאדאת של מצרים וג'עפר נמיירי של סודאן, לכלל החלטה כי „יש לסלק את מועמר קדאפי שליט לוב, יהיו האמצעים הדרושים לכך אשר יהיו" — כותב השבועון „ניוזוויק".

כתבו הבכיר של העתון, ארנו דאבורשגרייב כותב כי סאדאת אמר אשתקד על קדאפי: „שלא ידאיג אתכם, היא מהווה שרידה. כמו זבוב המזמזם סביבי. במוקדם או במאוחר ינחת על שולחן הקפה שלי". או הניף סאדאת את זרועו והנחיתה על שולחן הקפה כשידו פתוחה. „הזבוב שוב אינו טרחן" — אמר בחיוך.

אך איש עדיין לא הנחית מכה על קדאפי. „בסגנון המאפיה הוא שכר רוצחים כדי לרצוח את סאדאת" — כותב ה„ניוזוויק".

אחרי שקדאפי עודד ניסיון התפיכה נגד נשיא סודאן נמיירי ושלח אלף שכירי חרב מזוינים אל מעבר לגבול, כדי לתמוך בקושרים, התליט סאדאת ונומיירי בסעודיה כי יש לסלק את קדאפי. לדברי „ניוזוויק", עומדות לפניהם אפשרויות רבות, אך נראה כי יעדיפו שמתנגדים לוביים לקדאפי יתכננו הפיכה נגדו בתוך המדינה. כן מוסר השבועון כי 12 אלף חיילים מצריים עומדים להישלח לסודאן — אם בכוח מחץ אל כטאפיקה להמחת רעתו של קדאפי, כדי לאלצו להעביר חלק מכוחותיו מהגבול עם מצרים.

(ע"ר ו ע"ע). „מצרים ריכזה כוחות בגבול המזרחי של לוב" — סען קאדאפי בנאום ששודר במועאי שבת על־ידי תרדיו הלובי.

קאדאפי שהופיע בועידה של סגרדנטים ערביים, סען כי אחרי שהקימה ברית צבאית נגד לוב, „הזדזה מצרים כוחות צבא מקו החזית עם האייב הציוני וריכזה אותם נגד הרפובליקה הערבית הלובית".

סוכנות הידיעות הלובית ארנא מסרה כי שגריר לוב סעודיה הוזעטווה לחזור לטריפולי להתייעצות, לאיר הצהרתו של הנשיא סאדאת, לפיה חתמו מצרים, ערב הסעודית וסודאן על ברית צבאית „שנועדה להתייצב מול לוב".

תיק 974-ב

תאריך 20.7.76

העתון ידיעות אחרונות

טירוריסטים במועצת־הבטחון

הסיוע הפעיל שמגיש שליט לוב, מועמד קדאפי לאירגוני רצח וחבלה הגיע לשיא חדש במרשת־אנטבה — אך העולם אינו נוקף אצבע

— מאת יעקב כרוז —

חדשיעות, שהופיעו בסוף השבוע שעבר, על־אודות תפקידה של לוב כטרור הערבי והבינלאומי ועל חלקה בהתרגות נגד מדינות שונות, זכו לחד נרחב הודות לאחדירת, שנוצרה בעקבות פרשת־אנטבה. לאמיתו של דבר, אין בהן חידוש רב וכל מי שעוקב אחר התנהגותו של המישטר הלובי לא יכול היה שלא לחיתקל בהן, גם מבלי שיעמיד לרשותו מקורות־מידע שדיים.

גם פרשת־אנטבה היתה שיאו של תהליך, שהתחיל „בזכותו" של מנהיג־לוב, מועמד קדאפי, השינוי ביחסו של ארדי אמין לישראל, שחל במארס 1972. בא מייד אחרי שזכה לסיוע כספי מלוב, אותה עת הסתפק קדאפי בקניית ראשי־מדינות — הפילדמארשל האוגנדי לא היה הראשון בהם — ובמימונם של מחתרות ואירגוני־טירור. נראה, שבמרוצת הימים הגיע קדאפי, למסקנה, שכספו מאפשר לו לדאוג גם ל„תוצרת עצמית", כלומר, להקים הן קבוצות־טירור משלו, הן זרוע חתרנית עצמית, שיוכל להפעילן כאות־נפשו זאת, נוסף על העזרה שהמשיך להגיש לאירגוני־טירור ומחתרות במדינות שונות.

● הגבלת הכושר השכלי

כך, למשל, הסיוע הלובי למחתרות בצ'אד, באתיופיה, בפיליפינים, וכנראה גם באירלנד. היו סוד גלוי. אם לא נשמעה מחאה על כך בעולם, אף לא מהממשלות הנוגעות־בדבר, נעוצה הסיבה לכך בהשלמה — שאפיינת מדינות כה רבות בשנים האחרונות — עם כל אשר עושות ארצות־ערב, המדינות היחידות — מלבד ישראל — שהרימו קולן נגד פעולותיה החשאיות של לוב היו „אחיותיה" הערביות, שגם בהן ניסו קדאפי ומרעין לפגוע: מאוריטניה, טוניסיה, ירדן, מצרים, סודאן. די להזכיר את הפוכת־הנפל, שהתחוללה בראשית חודש זה בסודאן ואשר, לדברי נשיאה, ג'עפר נומיירי ולטענת נשיא־מצרים, סאדאת גם יחד, יזמו אותה ועמדו מאחוריה שלטונות־טריפולי. סאדאת אף סבור, שהנסיון היה כה מתוחכם עד שאין להנות, שקדאפי תיכנן אותו, משום שאין הוא מסוגל לכך מבחינת כושרו השכלי. אין נשיא־מצרים מפרש את רמזיו, אך אין ספק, שהוא מתכוון ליועצים זרים בתחום זה — קרוב לוודאי לכאלה שהתמחו באותה מדינה, שבונה את ארסנל־הנשק של לוב, הלא היא ברית־המועצות.

סאדאת אף נקב בשמו של אחד „היועצים" האלה — הוא הטירוריסט, ילידי־ונצואלה, שנודע בכינויו „קארלוס". זה האיש, שרצח לפני כשנה, שניים מעובדי שירות־הבטחון הצרפתי ועמד, בדצמבר 1975, בראש החוליה, שהשתלטה על משרדי אופ"ק בווינה. הנשיא המצרי אף דיבר על מחנות־האימונים, הקיימים בלוב, וכרור שכוונתו היתה לאלה, שכהם מתאמנים מחבלים ערבים ולא־ערבים גם יחד.

● אירגון־רצח פרטי

מחנות־האימונים הם אחת הצורות של הסיוע הלובי למחבלים, אולם, כאמור, הקים קדאפי גם אירגון־טירור משלו, שהוא ממן ומפעיל אותו. זהו „אירגון־הנוער הלאומי הערבי לשיחרור פלשתין", שיכול לרשום „לזכותו" את הפעולות הרצחניות ביותר, שבוצעו בידי טירוריסטים ערביים. בין אלה יש למנות את רציחתם של ארבעה ופציעתם של למעלה מ־50 נוסעים בנמל־התעופה באתונה באוגוסט 1973 ואת רציחתם של 31 ופציעתם של כ־40 איש בנמל־התעופה ברומא.

אפשר היה להביא דוגמאות נוספות לקשר הברור בין הטירור הערבי והבינלאומי גם יחד לבין המישטר הלובי. זהו קשר אורגאני בין מדינה חברה בקהיליית־האומות — שנציגה יושב כיום במועצת הבטחון לבין קבוצות של רוצחים אכזריים, שכמותם קמו רק בתקופות החשוכות ביותר בתולדות־האדם. בימים עברו נחשבו שודדי־הים, המדינות שנתנו להם מיקלט — לוב היתה אחת מהן — לאויבי המין האנושי. שמוזר היה להענישם בכל עת ובכל מקום. היש ספק בעולם הנאור, כי הטירוריסטים ושולחיהם הם אויבי המין האנושי?

סקירת מעת
15.7.76

ש-974

בינערבי

8.7 - מזכ"ל הליגה הערבית ריאד אצל אסד וחזר לקהיר. 10- ריאד אצל סאדאת. 11- מפגש הנציגים הקבועים של חברות הליגה בקהיר. 12 - 13 - מושב שרי החוץ הערביים בקהיר, על לבנון.

8.7 - שה"ח קטר חזר מסעודיה. 11 - שה"ח כווית אצל שליט בחריין. 14 - שה"ח מאע"מ אצל מלך סעודיה.

9.7 - סגן שליט עיראק, צדאם חוסיין, שעיראק החליטה להקים חזית עם לוב, אלז'יריה והפלסטינים. 12- נשיא עיראק תוקף בנאום את סוריה.

9.7 - חבר הנהגת הבעת' הסורי, ג'מיל שדא, לרד"ת, תימן וסומליה.

10.7 - חוסיין אצל אסד.

10.7 - נרצח בדמשק אחמד עזאוי, גולה עיראקי שטפל בנושא עיראק בהנהגה הלאומית של הבעת' הסורי.

10.7 סאדאת תוקף את קדאפי בראיון ל"אכבאר אל-יום". ביי"ד מצרי הרשיע שלושה לוביה באשמת קשר לרצוח את המנהיג הלובי הגולה מחיישי.

10.7 - מושב הועדה הבינערבית המתמדת להסברה נפתח בקטר.

11.7 - שה"ח סעודיה אצל אסד. 12- השר בקהיר. נועד שם עם שרי החוץ המצרי והסורי ונציג פת"ח.

11.7 - שר ההסברה הסורי אצל רה"מ כווית. 13 - משלחת סורית לסומליה.

12.7 - כמאל אדהם, יועץ מלך סעודיה לקהיר. 13- לאלכסנדריה. נועד עם סאדאת ונומיירי.

14.7 - הפגנה אנטי-סורית בטריפולי שבלוב.

לבנון

8.7 - התקפות נוצריות בצפון.

8.7 -קיסינג'ר קודא לועדת שולחן עגול בין הצדדים בלבנון.

8.7 - ג'לוד נועד עם ג'ומבלאט. 10- ג'לוד אצל אסד ושוב ב-14,13. 14- ג'לוד מדמשק לביירות ונועד עם הנהגת המחבלים והשמאל.

8.7 - שה"ח תוניסיה מאשים הנוצרים בהכשלת ועדת הליגה.

10.7 - ידיעות על תגבורת סורית ללבנון.

11.7 - ג'ומבלאט קורא לסעודיה, מצרים, אלז'יריה, לוב ועיראק להתערב צבאית בלבנון.

11.7 -ריימון אדה על הקמת חזית אחיוד לאומי בינעדתית.

11.7 - מתקפה סורית על בעלבק. 12 -לחץ סורי ונוצרי באיזור טריפולי.

11.7 - המנהיג השיעי מלבנון, מוסא צדר, אצל אסד. 12- משלחת מארונית מלבנון אצל אסד ושוב ב-14, 13- מזכ"ל הנאצריסטים בלבנון, כמאל שאתלא, אצל אסד.

11.7 - אש"ף מבקש ועידת פסגה ערבית על לבנון.

12.7 - אגרת קדאפי לשליטי ערב. קודא להוציא שגריריהם מדמשק עד שסוריה תוציא כוחותיה מלבנון.

12.7-13 - מושב שרי החוץ הערביים בקהיר.

12.7 - מזכירות פדרצית הפועלים הבינערבית משגרת תזכיר על לבנון למושב שרי-החוץ של הליגה הערבית.

13.7 - בהרג במחנה תל אז-זעתר וילאם ח'אווי, ראש המועצה הצבאית של הפלנגות.

14.7 - החלה נסיגה סורית מאזור צידון.

14.7 - מפקדת השמאל והמחבלים דנה בהצעה הסורית שהובאה ע"י ג'לוד.

14.7 - אל-אהראם: רה"מ צרפת, שידאק, נגד חלוקת לבנון.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק קדאפי

תאריך 13.6.76

העתון מעריב

בעולם

ביסס את שלטון היחיד שלו — אחרי שקבוצת המהפכנים התפוררה * „המציא משטר מיוחד שמטרתו לקיים את סמכותו לנצח"

מאת **תומאס ליממן**,
סופר „וושינגטון פוסט" בטריפולי

שירות מיוחד ל**מעריב**

קולונל מועמר קדאפי, שהחל מאבר מבוחו לפני שנתיים אך שב והתאושש, שולט עתה שלטון יחיד כארצו, אחרי שקבוצת הקצינים המהפכנים שלו התפוררה, עם דיכוי נסיון הפיכה שהיה בקיץ שעבר — מוסרים פקידי רשות ממשלת לוב ופרשנים זרים.

מחוץ למסגרת פוליטית ו־מעורפלת, שהקים והגדיר כ־„מתרון בעית הדמוקראטיה", מקבל קדאפי לבדו את כל ההחלטות החשובות, ואף ר־בות מן ההחלטות הפחות ח־שובות.

מפעם לפעם, בעת שהוא פורש אל המידבר, מתקשה ממשלת לוב למשול, שכן אי־שורו האישי של הקולונל דרוש למימוש חזונם רבים, לעשיית עיסקות פינאנסיות ולקבלת החלטות פוליטיות.

לכאורה, שולט במדינה ה־עם של לוב באמצעות רשת של „ועדות עממיות", שנצי־ציהן נפגשים כל ינואר ב־„ועידה הכללית של העם", ועדות אלה אמנם נהנות מ־סמכות מסויימת בקביעת פר־טים שונים, כגון ביטול ה־סובסידיה הממשלתית לסוכר, אך הסמכות הממשית נתונה כולה בידי קדאפי — אומרים משקיפים יודעי־דבר.

למן הימים שבהם הדיחו קדאפי ותבריו „הקצינים ה־תופשיים" את אידריס סנוסי מכס מלכותו בלוב, בשנת 1969, ועד הקיץ שעבר, ניס־תה לוב ליצור רושם, כי יש בה הנהגה קולקטיווית, אך עתה כבר ויתר קדאפי על מראית־עין זו, לפחות מאז נכשלו שניים מקציניו — שר התכנון עומאר מחיישי ושר החוץ עבד אל מונעים חוני — בנסיונם באוגוסט שעבר להדיח את קדאפי, ומאז יצאו שניהם לגלות.

ב„מועצת פיקוד המהפיכה" נותרו רק ארבעה מבין 12 הקצינים, ששימשו בה במקו־רה. כולם תלויים תלות מוח־לטת בקדאפי.

„הוועידה הכללית היא ה־גוף החזק ביותר בחברה" — אמר מוחמד אבו סיטה, עוזר שר החוץ. „היא האחראית ל־תכנון הפוליטי. היא הגוף ה־יחיד המוסמך לקבל החלטות. בראשה עומד קולונל קדאפי".

חשד ובוז

קדאפי מתייחס בחשד אל הבורגנות ובבוז אל בעלי ה־תפקידים בממשלת. הוא מד־גיש את מוצאו ממשפחת אי־כרים ואת קשריו עם שבטי המדבר. את אוצרות הנפט הגדולים של ארצו הקדיש ל־מימון תוכנית פיתוח.

פרשנים מסויימים אינם כה בטוחים, שקדאפי יצליח לחח־זיק מעמד לאורך ימים. כמה מהם מאמינים, כי הוא חיזר אחר שבטי המידבר תוך הז־נחת הצבא, שתסיסה עלולה להתעורר בו. פרשנים אלה סבורים, כי פמליית היועצים האישית של קדאפי יוצרת מרירות. דיפלומאט מסויים הגדיר את היועצים הללו כ־„בריונים".

דיקטטור מועמר קדאפי * „דמוקרטיה ללא ועידות עממיות"

אך המשטר בלוב אינו מ־תיר ביקורת או מחלוקת. רבים מאלה שניסו להלוק על המשטר או שנחשדו כי הם תולקים עליו, כלואים בבתי הסוהר. משרד החסברה מפר־סם עלון, המביא בתמצית את „תיאורית האינטרנאציונאל ה־שלישי" של קדאפי, ובו נא־מר, בין היתר כי „כל ה־הגות המטעה והמסוקסקת ה־מיובאת ממזרח וממערב, כל ההשקפות הריאקציוניות, וכל היסודות המחבלים, מוכחדים עד האחרון שבהם".

לדברי מחיישי, שר התכ־נון שירד מגדולתו, המשדר כיום תעמולה נגד משטרו של קדאפי באמצעות רדיו קאהיר, צודק קדאפי כאשר הוא או־מר, כי המשטר בלוב יחיד בסינו, שכן „הוא המציא משי־טר מיוחד, שמטרתו לקיים את סמכותו לנצח".

תיאורית „האינטרנציונאל השלישי" שפיתח קדאפי דו־חה את הקומוניזם ואת הקא־פיטאליזם גם יחד ודוגלת במ־קום זאת בלאומנות דתית, ש־הגדרתה מעורפלת למדי. ל־הסברת התיאוריה שלו ותאו־מן שבו יש להחיל אותה על ענינו פנים, כתב קדאפי „ספר ירוק" שכותרתו היא „מתרון בעית הדמוקראטיה", אך לפי שעה פורסם ברבים רק ה־פרק הראשון.

מסמך פשטני

זרים רבים מגדירים את ה־מסמך הזה כפשטני, אך ראוי ללמוד אותו כדי להבין את הבסיס שעליו מושתת המש־טר בלוב. בפרק זה טוען קדאפי, כי משטר פארלמנ־טארי וממשלה ייצוגית הם רק תרמית. „דיקטאטורות ה־רבות ביותר שידע העולם מ־עודן התקיימו בצילם של פארלמנטים" — נאמר ב„ספר הירוק".

את המפלגות פוסל קדאפי, בטיעון כי הן יוצרות „שלטון של חלק מן העם על העם כולו... ויוצרות דמוקראטיה למראית עין בלבד".

קדאפי דוחה גם ממשלות הפועלות באמצעות משאלי־עם, מלחמת מעמדות וכל שי־טת משטר אחרת המוכרת ב־עולם. נותרת איפוא שיטת המשטר הלובית החדשה, ה־מוגדרת בפי קדאפי כ„מכשיר המבטיח שלטון העם כולו" והפועלת באמצעות סיסמות, כגון „דמוקראטיה ללא ועי־דות עממיות" ו„ועדות — ב־כל מקום".

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 - ב

תאריך 27.5.76

העתון הארץ

קאדפי מוכן להפגש עם סאדאת

קהיר, 26 (ע"ע). — קולונל מוח עמר קדאפי הכריז כי הוא מוכן ל־הפגש עם הנשיא סאדאת בלוב או בגבול המצרי־לובי אם יסרב הנ־שיא המצרי לבקר בלוב. ההודעה כלולה באיגרת שנשלחה להסתדרות הסטודנטים הלוביים והסתדרות הס־טודנטים המצריים. קדאפי הודיע כי נתן הוראות לאמצעי־התקשורת הלוביים שיפסיקו את התגובה למסע המתנהל נגד לוב בעתוני מצרים. בהודעתו מציין המנהיג הלובי כי לוב היתה אחת מהמדינות הערביות שלא תקפו את קהיר לאחר שחתמה על הסכם הפרדת הכוחות עם ישר־ראל. עם זאת טוען קדאפי כי הס־כם זה היה בגדר של השפלה לצ־רים ולאומה הערבית כולה.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק: ר/כ - ש

תאריך: 6.5.76

העתון: מעריב

קדאפי: נשתמש באנרגיה גרעינית לצורכי שלום

מנהיג לוב, הקולונל מועמר קדאפי, סרב להגיב על ידיעות מקאהיר, שלפיהן העמידה לוב לרשות בריה"מ בסיסים צבאיים, במקום אלה שעמדו לרשותה במצרים. הקולונל קדאפי סרב להודות באוזני מראיינו מה„סאנדיי טלגרף", כי הוא מספק נשק ללוחמי המחתרת האירית והסתפק באומרו רק כי הוא תומך בשאיפתם לעצמאות. אשר לאנרגיה גרעינית, הדגיש קדאפי כי: „כמו כל הארצות המתפתחות" בכוונתו להשתמש באנרגיה גרעינית לצורכי שלום. (סר"ש)

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק ש-974

תאריך 2.5.76

העתון ידיעות אחרונות

בראיון לעתון „סאנדיי טלגראף" הצהיר שליט לוב מועמר קדאפי, כי „ישראל תהיה אחראית לתוצאות הן אישריות מהעובדה שהיא עסקת בייצור של נשק גרעיני".

קדאפי אמר, כי לוב, לי עומת זאת, „שואפת לגבל את האטום אך ורק לצרכי שלום".

על הנשיא המצרי אנוואר סאדאת אמר קדאפי: „האיש הזה חולה סכיזופרניה (סי" צוף"האישיות)... הוא בוגד בענין הערבי".

NOTE: THIS TRANSCRIPT WAS TYPED FROM A TV TELEDIPHONE RECORDING AND NOT COPIED FROM THE ORIGINAL SCRIPT. BECAUSE OF THE RISKS OF MISHEARING AND THE DIFFICULTIES IN SOME CASES OF IDENTIFYING INDIVIDUAL SPEAKERS, THE BBC CANNOT VOUCH FOR ITS ACCURACY.

N E W S D A Y

Colonel Muammer Gaddafi

Recorded from transmission 1930 BBC 2 9th April, 1976.

RICHARD KERSHAW: Good evening. Tonight's NEWSDAY comes to you from Libya. Libya's leader, Colonel Gaddafi, is a militant revolutionary, and he's become one of the most contentious political leaders in the world. He's attacked his fellow Arab Presidents, he supports revolutionary movements all over the world including the IRA. He's given us a rare and exclusive interview which you can hear after tonight's news.

NEWS REVIEW

RICHARD KERSHAW: Six years ago, the Arab world acquired a new revolutionary star, he was a young man only 28 years old, born deep in the Libyan desert where his parents still live in a tent. He was Colonel Muammer Gaddafi.

Since then, he's acquired a world wide reputation as a revolutionary leader and sponsor. To Western eyes he seems a deeply contradictory figure, passionately religious, yet a supporter of terrorists. The man who calls for Arab unity, and yet the one Arab leader who continually attacks fellow Arab Presidents. Last week he called for a change in the regime in two neighbours. He's also backed what he regards as liberation movements in many countries outside the Arab world including the IRA. Though they may look inconsistent to outsiders, he believes his own ideas to be deeply consistent, and he has pronounced his own world view in what he's called the third international theory as distinct from communism and capitalism.

Your view of history, as I've read it Sir, is that it is made by nationalism, and religion are the two factors most powerful in it. You reject the Marxist view that history is determined by economic relationships. Why do you reject that?

INTERPRETATION OF COLONEL MUAMMER GADDAFI: My conviction is that this is the result of history, and the map of the world has been drawn by national and religious struggles. Economic factors and

PA

other factors are secondary. Marx seems to have been affected in his judgements by his own times, especially by his time in Britain. I think this is why he saw the economic factor as the dominant one, and the truth is that history's moved by religion and nationalism, and all the struggles and all the wars in history were brought about by religious or nationalist causes.

KERSHAW: Do you reject communism?

GADDAFI: Of course if communism is the monopoly of ownership by the State, then we reject such a monopoly. We reject a monopoly whether in the hands of the State, or of capitalism. If communism means being neutral, in philosophy, then we reject this neutralism because we are believers in God.

KERSHAW: By the same token, why do you reject capitalism. Can I add to that question, do you accept that capitalism has successfully industrialised countries, and made them wealthy?

GADDAFI: On the whole we reject capitalism because it means accepting the monopoly of ownership in the economy by capitalists, companies included. We reject this because the communism we believe in is about participation not with slavery.

In the political set up, those who own the capital determine the politics of society. This is contrary to Democracy because Democracy is the rule and authority of the whole people.

KERSHAW: Can I turn to religion which you see as one of the great factors of history. Do you believe that Islam, which is your religion, is of general relevance to the world, not only to Mohammedans to Moslem?

GADDAFI: Yes of course, Islam is a universal religion, this is not just what we say, but also the will of God. And the Koran addresses men everywhere not just the Arabs.

KERSHAW: The key thing is the belief in one God?

GADDAFI: Yes.

KERSHAW: Does that mean that you are, by nature in the world conflict more on the side of the Christian nationsthat believe in one God than of the Atheist nations that believe in no God?

PA

GADDAFI: We are in the ranks of the believers.

KERSHAW: And yet it seems, reading your speeches and hearing them from abroad, that you do attack the Western and Christian countries more than you attack the communist Atheistic countries?

GADDAFI: I attack the politics of colonialism, and not those nations because they are Christian. In our religion we are very close to the Christians.

KERSHAW: You say you attack colonialism. We in Britian for instance feel that we have got out of most of our colonies, and yet we look at some communist countries and feel that they are making colonies?

GADDAFI: I am against colonialism irrespective of where it comes from.

KERSHAW: How do you define nationalism as this great force in history. What is the nation, because some nations in the world seem very artificial, they have been made artificially.

GADDAFI: A nation is the growth of civilisation to constitute one culture, and one destiny, one future, and in this the ultimate interests of all the people in the nation will be united.

KERSHAW: In this connection, why should Jewish nationalism not be a legitimate nationalism in your view which you call Zionism?

GADDAFI: We, according to the third international theory believe that history is moved by religious and nationalist struggle. To end war, we must respect all religions, all nationalisms. But Jewish nationalism is an aggressive nationalism which wants to go beyond its limits, and attack other nations, and for this reason we are against it.

KERSHAW: You have said many times Colonel that Israel, as a State, should be destroyed. How do you think that should be done?

GADDAFI: I say any entity based on oppression and aggression, should be overthrown, and I say that the Palestinian people who are expelled from Palestine, must go back to Palestine.

KERSHAW: But do you feel, I said, how should it be destroyed. Do you think that should be by warfare because the Israeli State refuses to go away. You believe there should be war, total war, to destroy Israel?

PA

GADDAFI: I didn't say it exactly as you've said it, but I do say it that the Palestinian people who have been expelled from their own land, and have to live in tents, must now go back, in peace or in war. If they can't go back in a peaceful way, they definitely have to return by force, it's beyond our control.

KERSHAW: Could I ask you what you would suggest should happen to the Jews who are living in Israel now, the Israelis, where they should go?

GADDAFI: The Jews who belong to other nations should go back to those countries, but those whose only country is Palestine will stay in Palestine.

KERSHAW: The Arab nation is divided into a number of States, but isn't that inevitable when you speak of Arab unity as something coming quickly, aren't there too many differences of history and wealth and background between the different Arab States really to unify?

GADDAFI: Yes of course these are the Arab obstacles in the way of Arab unity. If it were not for these, we would have achieved unity a lot more quickly. Unity is necessary for the Arabs as for any other nation.

KERSHAW: You have made several attempts and been involved in several attempts of unity with Egypt, Syria, Sudan, and most recently Tunisia, and they've all failed. Why did they fail?

GADDAFI: I believe these territorial factors are the product of history, which have left separatist tendancies in the minds of convention al politicians which is why our attempts to achieve unity come to grief.

KERSHAW: Were there, or could there have been faults on the side of Libya and you too in these failures?

GADDAFI: We, it might have been one of the reasons, but it's not a fault. Perhaps the real reason is that we are revolutionaries.

KERSHAW: Do you feel that President Sadat has let Egypt down. I'm thinking particularly of the interim peace agreement or withdrawal agreement he made with Israel?

GADDAFI: Of course though perhaps he doesn't think so.

KERSHAW: Are you in fact saying that those regimes of President Bourguiba and President Sadat should be removed by the people and should be replaced by other more revolutionary regimes?

PA

GADDAFI: What interest does it have for public opinion in Britain?

KERSHAW: It's a British ship...it's named after our Queen.

GADDAFI: What was the ship doing there?

KERSHAW: It was on charter to take people to Israel.

GADDAFI: Then it is a part of one party to the hostilities, and in conflict with the other party.

KERSHAW: So you did wish to sink it?

GADDAFI: I haven't come to that yet, I'm still talking about the ship and its relevance. Your question show that you don't trust and believe what Sadat said.

KERSHAW: You might answer me in English on this point because Colonel Gaddafi, you came to England when you were in the army for an army course for six months, and could I ask you what you remember of England, and what you liked about it, or perhaps disliked about it?

GADDAFI: Yes I attended a course, I have been in England in 1966 from April to August.

KERSHAW: You had the best months.

GADDAFI: I was in Beaconsfield, a village called Beaconsfield, in army school.
In fact ill treated in that place from some British officers, I think those officers were Jews, may be Jews.

KERSHAW: But ill treated in what sort of way?

GADDAFI: In many ways. They ill treat us every time.

KERSHAW: By being rude, or by being bullying or...

GADDAFI: In their own behaviour towards us they ill treat us. They hate us anyhow, but when we went to another school, senior school, I'm a senior, even before then... South of England, the people who were there were very good, and they treated us kindly. Now we have bad memories from Beaconsfield, and good....

PA

KERSHAW: And what else do you remember of England, because physically it is so different from where you grew up in the desert?

GADDAFI: The British country...you know...

KERSHAW: ...countryside, yes...

GADDAFI: ...outside London, it is the life in this country is going in good. style... there are traditions, good traditions, social traditions between families, between people, and their whole family is together, their sons - respect to their mothers and father, they live together and it is a very calm quiet...no noise...

KERSHAW: But the city, did you get to the city, did you get to London?

GADDAFI: ...visit in London and other big cities like London, the people is loose and...immoral...

KERSHAW: Is it true Colonel that when you came to England then you brought your tent. I have read the story that you brought your tent with you. Why did you do that?

GADDAFI: To show the people in England how is our life, they are in tents because of colonisation, it is a result of colonising. The invaders colonised - divide our country since many generations.

KERSHAW: Can I ask you a different question. Who do you admire among other world leaders?

GADDAFI: Now or in...

KERSHAW: Now.

GADDAFI: Let me think...nowadays there is not - there is no personality like leaders who were in the world in the past.

KERSHAW: Can you think of past leaders who you admire particularly?

GADDAFI: In the past there is for example, Abraham Lincoln in America.

KERSHAW: Abraham Lincoln?

GADDAFI: Yes, and the leader ....who led the revolution against... British...

PA

KERSHAW: Oliver Cromwell?

GADDAFI: Yes...

KERSHAW: And Gamal Abdel Nasser?

GADDAFI: Of course Gamal Abdel Nasser, and...

KERSHAW: Do you admire Fidel Castro at the moment, do you see his style as being one that you approve of?

GADDAFI: He's a good leader for his people.

KERSHAW: And General Amin?

GADDAFI: ...although I differ from him ideologically

KERSHAW: And General Amin?

GADDAFI: ...Amin? You can go to Uganda and see him.

KERSHAW: Finally, my final question to you, is there a danger Colonel that though you live as a soldier that I've been to some of your meetings and seen the enthusiasm of the crowds, that you could become too much a hero worship leader yourself in this country?

GADDAFI: This phenomenon is to be expected at certain stages and sometimes it is dangerous but our new national Democratic experience will ward off this danger.

KERSHAW: Thank you very much Colonel Gaddafi, and that's all from us on NEWSDAY tonight, goodnight.

PA

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974-ב

תאריך 19.4.76

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי: הנוצרים בלבנון - גוף זר שיש להשמידו

הבטיח „חגיגית ורשמית" להעמיד משאבי לוב לרשות המוסלמים השמאלנים ■ „מהפכה נוסח לבנון תתחולל בארצות כמו מצרים"

מאת כתבי סוכנויות הידיעות בטריפולי ובקהיר

שליט לוב, הקולונל מועמר קדאפי, הבריז אמש, כי אין מקום לשום הסדר בלבנון, זולת השמדתם הסופית של כל „אנשי הימין" — כלומר הנוצרים.

קדאפי נאם באסיפת המונים בטריפולי, ונאר מן שודר ברדיו הממלכתי של לוב. אמר קדאפי: „נעשים עתה מאמצים, להביא להשלמה בין הסיעות הלוחמות ביניהן בלבנון, ובעיקר לשריקת הנשק מעל השמאל (המוסלמים)... אבל, נסיונות אלה נועדו לכשלון, כי הם מנוגדים למהלך ההיסטוריה. ומפני שהם רק נסיונות להכשיל את המהפכה העממית, שמחוללים בלבנון הכוחות הלאומנים המתקדמים".

להלן רמז קדאפי כי „מהפכה" נוסח לבנון עשויה לפקוד גם מדינות ערביות אחרות, כמו מצרים — „מדינות השוחות נגד זרם ההיסטוריה ומדכאות את גל המהפכה הפרוגרסיבית".

הוא אמר: „מלחמתם של הכוחות הליברליים (השמאלניים־מוסלמיים) בלבנון עשויה בהחלט להתפשט לחלקים אחרים של העולם הערבי..."

השליט הלובי תיאר להלן את הנוצרים בלבנון כ„מיעוט הנוטה לבדלנות" ו„גוף זר וריאקציוני בליבה של לבנון".

לכן, „לוב מכריזה בזאת, חגיגית ורשמית, שהיא מעמידה את כל משאביה לרשות הכוחות הלאומניים־מתקדמים בלבנון ולרשות הצבא הערבי הלבנוני (צבא העריקים המוסלמים)".

בהמשך נאומו קרא קדאפי „לפתוח מייד את כל החזיתות הערביות, ללא יוצאת מן הכלל, לפעולה נגד האויב הציוני".

„העם הלובי מוכן להקריב קורבנות נוספים על כל אלה שכבר הקריב, כדי להבטיח את מלוא הזכויות של העם הפלשתיני..." — הצהיר. „העם הלובי מוכן להקיז מדמו מעם נוספת במלחמה עם האויב, לשיחרור סיני ורמת הגולן, במלחמת אוקטובר 1973. העניקה לוב סיוע של מיליארד דולר למצרים וחצי מיליארד דולר לסוריה. וזה מבלי להזכיר את מטוסי המיראז' שהעמדנו לרשות המדינות הערביות הלוחמות, ומבלי לקחת בחשבון את החטיבה הלובית המשוריינת שנשלחה למצרים, ואת 100 כלי־הרכב המשוריינים ששלחנו לסוריה.

בקהיר ערכו אתמול סטודנטים לובים שביתת־שבת בשגרירות הלובית, במחאה על התאכזרות המשטרה בטריפולי בעת הפגנות סטודנטים שם. יותר ממאה אנשים, שגינו את שלטון היחיד של קדאפי, השתלטו על גן השגרירות והודיעו, כי הם ישמיכו בשיבתת השבת, עד שנציג השגרירות יופיע בפניהם ויישוחח עימם.

לעתונאים שבאו למקום אמר דובר המסודרנטים: „אנו עורכים שביתת מחאה על ההתקפות שבוצעו בשבוע שעבר נגד האוניברסיטת בלוב, שבהם נורו אנשים אחדים על־ידי כוחות הבטחון".

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 - ב

תאריך 19.4.76

העתון הארץ

קדאפי מכריז על נכונותו לסייע במלחמה חדשה לשחרור השטחים

טריפולי, 18 (ע"צ וע"ר). שליט ליב מועמר קדאפי אמר היום, כי העם הליבי מוכן להקריב קרבנות נוספים במקרה של מלחמה חדשה לשחרור חצי האי סיני ורמת־הגולן.

קולונל קדאפי הצהיר, כי יש לעשות את כל המאמצים כדי לסייע בפעולות הקומנדו נגד „האויב הציוני".

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974-ב

תאריך 11.4.76

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי הודה שזמם לחבל באניה „קווין אליזבת" בדרכה לישראל

הצהיר בטלוויזיה הבריטית: „כשהפליגה לישראל — הצטרפה אל האויב" □ „נעשה כל שביכולתנו לעזור לעם המצרי להדיח את סאדאת"

— מאת אילן כפיר, מתבנו בלונדון —

שליט לוב, מועמר קדאפי, אישר בסוף־השבוע, בראיון לטלוויזיה הבריטית, כי אנשיו ניסו לחבל באוניית־הפאר „קווין אליזבת", בעת שזו הפליגה לישראל, לפני שלוש שנים.

להצדקת מזימת הפיגוע אמר קדאפי, כי ברגע שהאוניה הפליגה בדרכה לישראל, „היא הצטרפה לאויב". הוא סרב למסור פרטים על כשלון המבצע.

קדאפי הופיע בראיון לבוש מדי צבא, והוא נראה חסר מנוחה. נוכח השאלות שהוצגו לו, מפעם לפעם, הוא הפריע למתורגמן, שתירגם את דבריו מערבית לאנגלית וניסה להסביר בעצמו את עמדתו, באנגלית קלוקלת.

הוא הצהיר, כי לוב מתנגדת למלחמות. „אך במקרה של ישראל, זו מלחמה קדושה ל־איסלאם, נגד היהדות והציונות התוקפניות".

„הפלשתינאים", הוסיף, „הרי תקפו על ידי היהודים ונושלו מאדמתם. לכן, חובתו של כל מוסלמי ללחום בישראל, כדי להחזיר לפלשתינאים את ארצם השדודה".

על יחסיו עם נשיא מצרים, אנואר סאדאת, אמר, כי הם הגיעו לשפל המדרגה. בעקבות „בגידת" סאדאת בעניין הערבי, וחתימתו על הסדר עם ישראל, „העם המצרי", טען, „רוצה, כי נסייע לו בהדחת סאדאת — ונעשה כל שביכולתנו לעזור לו".

משרד החוץ - המרכז לתיעוד

תיק: ש - 974 תאריך: 31.1.-6.2.76

הדגמה אינתיפאדה המשיא קבוצה דתיים
האיסלאם - מלבי הטריפולי (31.1.-6.2.76)

תיק: ועדת - מצחי

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 - ב

תאריך 24.3.76

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי: עקרונית אני מתנגד לטרור

שליט לוב, קדאפי, אמר אתמול כי הוא מתנגד עקרונית לאלימות וטרור, אך אשור לסלוח על השימוש בהם לאנשים שאין להם אמצעי אחר להאבק למען זכויותיהם. הוא אמר את דבריו באנגלית מגומגמת, בראיון ששודר ברשת הטלויזיה הבריטית. בין שאר דבריו הכחיש את הידיעה, כי הטרוריסט הבינלאומי המכונה קרלוס מצא מקלט בלוב לאחר שעמד בראש התקפת המחבלים על שדה "אוסרק" בוינה.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 3/ב/ב'

תאריך 11 פבר' 1976

העתון

While Premier goes shopping

Gaddafi brands France 'an arms merchant'

PARIS. — Libyan leader Mu'ammar Gaddafi, one of France's best arms customers, yesterday accused Paris of thinking of profit alone in its international arms sales.

Colonel Gaddafi, who said he was generally disappointed by France's policies, was quoted in a newspaper interview here as his Prime Minister, Major Abdel-Salam Jalloud, arrived for a hurriedly-called meeting with French President Valery Giscard d'Estaing.

Gaddafi made clear in the interview with "Le Monde" that Jalloud's visit to Paris was motivated by Libyan unhappiness at French policy in North Africa and in Arab affairs in general.

Though he did not mention any countries by name, the interview seemed to show that Gaddafi was unhappy at the sale by France of Mirage jets to Morocco.

Libya has supported Algeria in its conflict with Morocco over the former Spanish Sahara.

Other major points in the interview included a denial of reports that Libya organized the December attack on the headquarters of the Organization of Petroleum Exporting Countries in Vienna, a denial of Libyan involvement in Lebanon, an admission of involvement in Oman and the revelation of talks for a possible merger with Algeria.

"We have the painful impression that France is acting like a gun merchant... Paris is selling planes to one country which I will not name and missiles to another state to shoot down those very same planes," Gaddafi said.

"This type of mercantilism causes much harm to France in the Arab world," Gaddafi told "Le Monde's" Middle East specialist Eric Rouleau.

He said Franco-Libyan trade was heavily weighted in France's favour and added that Jalloud would attempt during his Paris stay to lay the groundwork for cooperation between the two states over the next five years. "We have given ourselves this period to judge France's attitude," he said. *(Reuter)*

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק קדאפי ט-

תאריך 17 פבר' 1976

העתון Jerusalem

'Thoughts of Chairman Gaddafi'

ROME. — Colonel Muammar Gaddafi, President of Libya, has issued the first chapter of his "green book" — a political treatise calling the parliamentary system "deceptive," political parties "the modern instrument of dictatorship," and disclosing his passion for green.

The 33-year-old Gaddafi terms his thoughts in the green book "a new philosophy and a new civilization for mankind." A copy of the chapter was made available through Libyan officials in Europe.

The vehicle is similar to Chairman Mao's thoughts and quotations from his little red books, but Gaddafi takes on both the "reds" and the "blacks," the colour symbol of fascism.

"Green is the colour of sensibility," Gaddafi writes. "Even for tired eyes, doctors recommend looking at green. Green is the symbol of life and fertility and of Paradise. It's also the colour of new contestation, after the passing of red, black and white contestations, the colour of spiritual contestation."

(AP)

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974-ב

תאריך 11.2.76

העתון ידיעות אחרונות

הקולונל קדאפי מאשים את צרפת בסוחרת נשק נטולת־מצפון

— ובאותו זמן בא ראש ממשלת לוב לפאריז לבקש עזרה להקמת תעשיה צבאית בארצו □ בהתקיפו את פאריז בראיון ל„לה־מונד" אמר השליט הלובי: „צרפת מוכרת מטוסים למדינה אחת וטילים להפלת מטוסים אלה — למדינה אחרת"

טלג. מאת אדוין איתן, כתבנו בפאריז

ראש ממשלת לוב, עבד אל־סאלם ג'אלוד, ביקש אתמול מצרפת לעזור לארצו בהקמתה של תעשיית נשק, בעוד שה„בום" שלה, הקולונל מועמר קדאפי, האשים אותה צרפת ב„התנהגות מיוסרת לסוחרי נשק נטולת־מצפון".

ג'אלוד הגיע לפאריז אתמול בבוקר, ופגישתו הראשונה היתה עם ראש ממשלת צרפת, ז'אק שיראק. פגישה זו נמשכה שעתיים ולאחריה ערך שיראק קבלת פנים מפוארת לכבוד אורחו הלובי.

תמורת כסף

בעוד ג'אלוד עורב את דירת השרד של שיראק, הופיעו ברחובות הגליונות הראשונים של עתון הערב רב־היוקרה „לה מונד". עליו התנוסנה הכותרת: „קדאפי מאשים את צרפת בוויתור על עקרונותיה תמורת כסף".

זו היתה, למעשה, כותרת מושגת, ואילו הכותרת הגדולה היתה: „צרפת נו הגת כסוחרת־נשק".

סקסיקת מוזרה זו של קדאפי, של הענקת ראיון מעין זה, בעוד שראש הממשלה שלו נמצא בפאריז ומבקש את עזרתה של צרפת — הביכה את אנשי המימשל הצרפתי, ובעיקר את הנשיא, ואלרי דיסקארד דאסטן. זה האחרון נועד אמש לפגישה עם ג'אלוד והסברה היא, כי בשיחה ביניהם הועלו האשמותיו של הקולונל קדאפי. עוד לפני כן הודה זיסקאר לי מיניסטריון החוץ שלו, לי התקשר עם השגרירות ה צרפתית בטריפולי ולהורות לה לבקש הסברים להתנהגותו המוזרה של קדאפי.

תשובת השגרירות בטריפולי הגיעה לפאריז אמש בשעה מאוחרת: „הראיון של קדאפי לא היה משוחו הגיוני ומסוכן, אלא אחת התפרצויות הכלתי־צפויות של הקולונל".

בראיון שלו לאריק רולו, שליחו של „לה מונד", האשים קדאפי את צרפת בכך, שהיא איבדה את ה עצמאות שהיתה לה בימי הגנראל שארל דה־גול.

אמר קדאפי לרולו: „בשיאכם לשעבר (דה־גול) הטיל אמברגו על משלוחי נשק למזרח התיכון, מבלי שיתן דעתו לכספים שאבדו כתוצאה מכך לתעשייה ה צרפתית. ממשלתה הנוכ חית של צרפת מוכרת מטו סים לממשלה מסוימת, ש לא אקרא בשמה, וטילים שמפילים מטוסים אלה, ל ממשלה אחרת".

נראה, כי קדאפי רגז ב מיוחד על העובדה, שצרפת מוכרת מטוסי „מיראז'" ל מרוקו, באותה שעה היא מוכרת טילי נ.מ. לאלג'ר יה. המסוכסכת עם מרוקו בשאלת סהרה הספרדית. כ ידוע, תומכת לוב באלג'ר יה בסיכסוך זה.

„גם יהודים"

בתשובה לשאלה הבחיש קדאפי, כאילו היה ללוב חלק כלשהו בהתקפת ה טירור בווינה. נגד שרי אופ"ק. הוא אמר, כי „שמו עות כאלו, על היותנו מע רבים בזה, מופצות על־ידי ישראל וסוכנות הביון ה מרכזית של ארה"ב".

בהתייחסו לועידה המוס למית־נוצרית, שהתקיימה לא מכבר בטריפולי, הביע הקולונל קדאפי תקוה, כי „תיערך בקרוב גם ועידה מקבילה עם יהודים וא ציונים". אך הוא הודה, כי יתכן שבגדון זה הוא קצת יותר מדי אופטימי, „ואולי באמת יעברו ימי דור או שנים, עד שאפשר יהיה לכנס ועידה כזאת".

New Statesman 23 January 1976

974-e

Power to the People

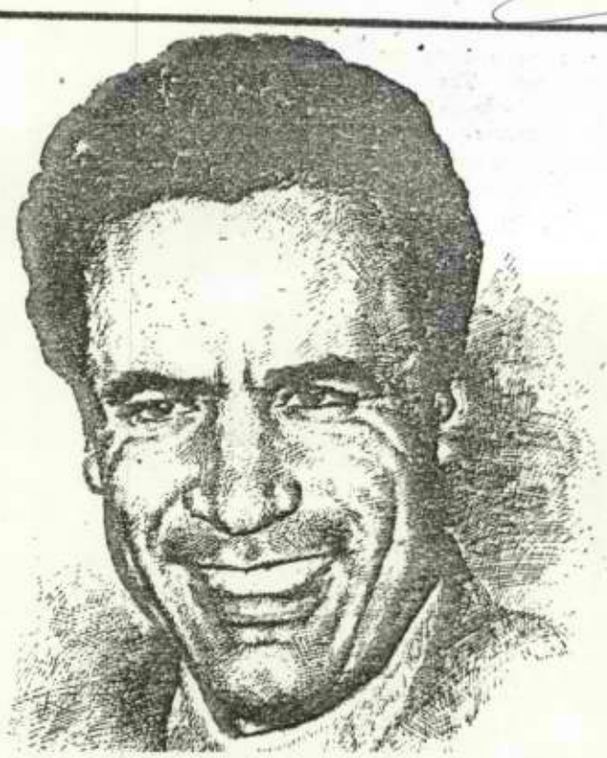

"It is an indisputable fact that direct democracy is the only ideal form that is practical."

Muammar Gadaffi.

IN RECENT weeks Libyans have been forming 'people's congresses' as a first step towards the formation of a National Assembly. The aim is the devolution of power from central government and the creation of a new system of political democracy at community level throughout the Libyan Arab Republic.

These recent events are the latest in a challenging process taking place since the Libyan Revolution in September 1969, which have included the creation of popular committees in factories and universities as well as towns and villages.

To explain the philosophy of the Libyan Revolution Col. Muammar Gadaffi, Chairman of the Revolution Command Council, devoted the past year to travelling throughout the country discussing political aspirations with the people, and writing *The Green Book*.

The first chapter of *The Green Book* has now been published in which Col. Gadaffi discusses the problems of democracy as it is practised in the East and the West, as well as the Third World.

Col. Gadaffi states: *"A Parliament is basically formed to represent the people, but its very basis is undemocratic as democracy means the authority of the people and not the authority of a body acting on the people's behalf."*

"The system of democracy that is prevalent in the World today endows the member of Parliament with a prestige and immunity which is denied to the general public. The people therefore, have been robbed of their authority – an authority which is now being wielded and exploited by Parliaments."

"No matter how many parties there are, only one policy is pursued. The existence of many parties precipitates a vicious power struggle, which results in the destruction of any positive achievements and socially beneficial plans undertaken by the people. Such destruction is seized upon by the opposition party as a justification for ousting the ruling party so that they may take over."

Proposing a system based on People's Congresses and Popular Committees, the Libyan leader asserts: *"It is an indisputable fact that direct democracy is the only ideal form that is practical."*

"The definition of democracy which stipulates that democracy is the people's supervision of the government, should be replaced with the following definition: Democracy is the people's supervision of itself."

An analysis of the philosophy of the Libyan Revolution and Gadaffi's Green Book appears in the February issue of Arab Dawn.
If you would like to receive a complimentary issue, please complete the form below.

To: Arab Dawn, 58 Prince's Gate, London, SW7 2PW. Please send me a complimentary copy of Arab Dawn.

Name .....

Address .....

Appeared also in TRIBUNE, GUARDIAN, Spectator

הסתדרות
העולמית

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 - e

תאריך 3.2.76

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי קורא ליהודים ולנוצרים להכיר במוחמד

מלים לנב. קולונל מועמר מר קדאפי, ביקר אתמול בבית־יע בועידת הדתות המוסלמי־נוצרי בטריפולי. ובהזדמנות זו הכריז על ה־מוסלמים מאמינים באל אחד וקרא ליהודים ולנוצ־רים להכיר בנביא מוחמד.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 - ב

תאריך 10.11.75

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי: „הפתרון לפלשתינאים ניתן להשגה במלחמה בלבד"

הצהיר בראיון לעתון איטלקי: „לוב תמשיך לתמוך בלוחמים האיריים"

טלגרפית
מאת ברנרד פרזסט,
כתבנו ברומא

שליט לוב, מועמר קדאפי, אמר בראיון לעיתון „איל מטמו", כי הפתרון הוא יחיד לבעיית הפלשתינאית הוא בהחזרת הפלשתינאים לבתיהם ולאדמותיהם, וכי „הדבר זה אינו ניתן להשגה בדרכי שלום — אלא בדרכי מלחמה בלבד".

בשיחה עם כתב העתון האיטלקי, מאוריו בריאנטי, אמר קדאפי, כי הוא דוחה את דרך השלום לתסדרת הבעיות, המסכנות את קיומו של המדינה התיכון".

מלבד הצהרה זו מיעט קדאפי בדברים על הבעייה הפלשתינאית, וכמעט שלא הזכיר את ישראל. הוא דיבר על שיפור יחסית של לוב עם בריה"מ, על הסר כוחות לשפר את יחסי לוב עם מצרים. „בתנאי שקאהיר תראה את האור". כלו מר תחזור בה מהסכמי ביניים עם ישראל, ואמר מספר מלים על המצב בלבנון ואת דעתו, כי „גורמים מבחוץ בוחשים שם".

לשאלה על תמיכתו בצבא האירי הרפובליקני הרחיב קדאפי את הדיבור. הוא אמר: „המאבק על עצמאות לאירלנד כולה, ממלתעות האימפריאליזם הבריטי, הוא מאבקנו שלנו. לוב תמשיך לתמוך בלוחמי החירות האיריים. לוב אינה אחראית לשיטות אלו חמה, שהאיריים בחרים בהן להשגת מטרתם הסופית. ואנו יכולים להצהיר רק את עצם המאבק לחירות".

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 971 — ב

תאריך 3.8.75

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי: גם אם יושג הסדר ישראלי־ערבי - הוא יהיה זמני בלבד, והכל יחזור לנקודת־ההתחלה

מאת איירין כיסון, שליחת „איכזרבר" ליקי
מיוחד ל„ידיעות אחרונות"

זהו מעבר כמעט אכזרי — מן הממש הממוזג־אויר אל נמל־התעופה של טריפולי, חלוחי כביכשן, וממני — שוב אל תוך מיזוג־האויר, ממלון „מיון" המפואר, ובעודי עומדת ומפרקת את מזוודותי, עם תחילתו של ביקור בן שבועיים כלוב — מעלעל השלטון בחדרי ואני מתבשרת, כי מישהו ממשרד החוץ מחכה לי באולם־הכניסה.

„לאן ז" — שאלתי את נציג משרד החוץ, גבר צעיר וד חיוכני.

„לפגוש את האח מועמר", השיב לי.

וכך, שעתיים לאחר שהגעתי לטריפולי, נפגשתי עם הקולונל קדאפי.

הסיעו אותי למחנה צבאי ב־שם „עזיזיה", והמתנתי — יחד עם שלושה עתונאים ערביים — בחדר קטן, כאשר לפתע נפתחה הדלת וקדאפי נכנס, גבה־קומה, רזה, לבוש מכנסי־חאקי ובחולצה בעלת שרוולים קצרים — שליט לוב חיוך אלינו ולחץ את ידו של כל אחד מארבעתנו.

„שום שינוי"

משך קרוב לשעה התנהלה שיחה חופשית בינינו — אנו שואלים והוא משיב, בקול שקט, מפעם לפעם פרץ בצחוק של נער.

„אל תדברו אתי על מצרים", אמר כאשר שאלתיו על הסענות המצריות נגדו, לפיהן חתם על עיסקת־נשק ענקית עם מוסקבה. „אין שום שינוי מהפכני ביחסינו עם רוסיה, אך יחסים בין מדי־נות מתפתחים בהתמדה, וזה גם מה שאורע בינינו לבין ברית־המועצות". על הנשק לא דיבר.

שאלתיו לדעתו על יוזמות־ההסדר בין ישראל לבין הער־בים. „בעיתנו", השיב. „הוא היסטורית ולאומית. המדובר ב־זכויות הערבים, וזאת אי־אפשר ליישב באמצעים מדיניים".

והוסיף: „כל מה שעושים עתה שליטים ערביים מסויי־מים, יחד עם אמריקה וישר־אל, איננו יכול להיות אלא פיתרון זמני בלבד. ייתכן שאפשר לכפות פית־רון כזה למשך תקופה מסו־יימת, אך אני משוכנע כי בסופו של דבר יחזור הכל אל נקודת ההתחלה. איש אי־נני יכול להעמיד פנים שה־פלשתינאים אינם קיימים, ואיש איננו יכול למנוע מעם מלשום אל ארמתם".

מעוז־נאצריזם

לוב רואה עצמה עתה כ־„מעוז של נאצריזם, של אחדות ערבית ושל סוציאליזם" — ו־של דחייה מוחלטת של עמדת „המתונים" הערביים להסדר עם ישראל. לא־מכבר אירח קדאפי בארצו את ג'ורג' חבש ואת אח־מד ג'יבריל. מראשי „חזית הר־סירוב" של המחבלים הקיצוניים, כדי לדון עימם ב„מדיניות הר־כניעה" של סאדאת. בתום הר־דיונים פורסמה הודעה בה הוא־שם סאדאת ב„ותרנות מעלי־בה". המצרים, מצידם, האשימו את ג'יבריל ואת חבש השסאלני בכך שהם „סוכני שרות הביון האמריקני. המצרים גם הדליפו לעתונים מערביים ידיעה, לפיה שילם קדאפי לחבש 16 מיליון דולר — על מנת שיזאג לחיסול סאדאת.

ערבים רבים גורסים, כי קדא־פי הוא קיצוני ומסוכן. בבירת לוב משיבים לך על כך בטענה, שהמדיניות הלובית איננה אלא „תגובה הגיונית לקיצוניות הר־ישראלית". כדוגמה מביאים ב־סניף את מה שנאמר, לפני שבו־עות אחדים, בדיוני המערך ב־תל־אביב על עמדת ישראל ביחס לגבולות הסופיים. „הנה", אומ־רים הלובים, „הישראלים אומ־רים שלא יוותרו על רמת הגולן, על רצועת עזה, על מזרח ירו־שלים, על נוכחות בשארם־א־שייך, על נבול בטחון לאורך הירדן, על התנחלויות בגדה ה־מערבית... עם אלה תנאיהם — על מה, בכלל, יש לנהל מו"מ ולגלות גמישות ז"

כסף למצרים

הדמות שקנתה לה לוב בעולם היא של ארץ מוסלמית קנאית ותשוכה. ניסיתי להתחקות ולר־אות אם אמת הדבר.

במטוס בו טסתי מקהיר לטרי־פולי, היו למעלה ממחצית הר־נוסעים — עובדים מצריים ב־דרכם ללוב, קהיר, כידוע, סו־ענת, כי הלובים מתעללים ב־אזרחיה. מחרימה את דרכוניהם כדי למנוע את שובם למצרים, ומתייחסת אליהם, למעשה, כאל שבויים.

האמת היא, כי לוב מוצפת מצרים. אתה נתקל בהם בכל מקום — במינסטריונים הממ־שלתיים, בבתי־ספר, באוניברסי־טאות. יש שם רופאים מצריים, אחיות, טכנאים, יועצים, חק־לאים — עובדים מכל סוג, רב־בות מצרים משתכרים בלוב, ל־ראשונה בחייהם, שכר אשר אפשר לחיות ממנו בכבוד. שולחים כסף למשפחותיהם ב־מצרים וחוסכים. תנאי העבודה והמגורים של המצרים בלוב — טובים. הם עצמם מספרים כי יש להם שפה משותפת עם הלובים, ודוחים את טענת קהיר כי „תעמולת הבל".

בעולם מספרים גם, כי בלוב אסור לשתות משקאות חריפים, אסור להאזין למוסיקה מערבית ולקרוא ספרים מערביים, כי האשה הלובית כבולה למיטבח ולחדר־הילדים, וכי גנבים אחד דינם: כריתת־יד.

מחיר חזיסקי

אמת, בלוב מוטל איסור על שתיית משקאות חריפים. אך, זהו איסור שאפשר לעקפו — תמורת מחיר. תמורת חמישים דולאר (כ־300 ל"י) תוכל להשיג בקבוק ויסקי. אמר לי מקיד בכיר: „אנו יודעים שאנשים שותים משקאות חריפים בבתי־הם, ואיש איננו נענש על כך. לא", השיב, „לא. אנו רר־תוקף בארצו. שאלתיו ישי־רות: „האם, בהתאם לחוק זה, אתם כורתים ידי גנבים ז"

„לא", השיב, „לא. אנו רר־צים שיהיו מסוגלים לעבוד לי־אחר שיחרורם מן הכלא".

קדאפי: „לוב — מעוז הנאצריזם".

„ומה ביחס לחוק המוסלמי ז" — שאלתיו.

„חוק זה", אמר, „מנוסח ב־צורה כזו, עד שקשה — אם לא בלתי אפשרי — ליישמו כ־לשונו. למשל: ארבעה עדים צריכים להעיד כי ראו את ה־גנב בשעת פעולה. תגנב איננו נחשב לגאשם אם יוכל להו־כיח, כי גנב כתוצאה מהכרח הנובע ממחסור. החוק המוסלמי גם קובע, כי אדם בעל רכוש אחראי בעצמו לכך, שרכושו יהיה נעול ומוגן היטב. וכך, קשה מאוד למלא את כל ה־תנאים הללו, הדרושים כדי לי־הרשיע גנב ולכרות את ידו ב־התאם לחוק המוסלמי".

ג'אז ומוס

אין מועדוני לילה בלוב, אך יש שם מסעדות בהן אפשר גם לרקוד ולהאזין לצלילי ג'אז ו־מוסיקת „פופ" מחרישת אוזניים. רדיו לוב משמיע מוסיקה מער־בית, ולמרות הטענות לפיהן הורה קדאפי לשרוף כל ספר ועתון מערבי — ניתן להשיג ב־קיוסקים בעיר ובבתי המלון עתונים מערביים בשפע, וספרים העוסקים כמעט בכל נושא. הספרים שנאסרו למכירה ותוח־רמו הם אלה המוגדרים כ„פוג־עים במדינה ובאיסלאם, או עוס־קים בפורנוגראפיה".

גם טיסות

נשי לוב מתלבשות בסיגנון דומה לנשי קהיר: גירסה שמר־נית של האופנה המערבית. ל־עיתים רחוקות בלבד היגך רואה בערים, נשים לבושות בלבוש ערבי מסורתי.

מרבית המשרות במדינה פתוחות בפני נשים — הבטיח לי עורך המגאזין „אל בית" („הבית"). כאשר ביקשתי להר־וכח בכך במו־עיני — הראה לי העורך תצלומים של חיילות ב־צבא לוב. ואפילו טייסות. „מח־נות האמונים", אמר לי. „סגו־רים עתה — בגלל הקיץ. אך, בביקורך הבא־אי־אפשר לבקר בהם. אני מבטיח לך".

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 - ב

תאריך 16.7.75

העתון הארץ

קדאפי: נהיה ידידותיים יותר אם תמכור לנו ארה"ב מטוסים

בינתיים עלי להוסיף ולרכוש נשק בבריה"מ

לוס־אנג'לס, 15, (יופי"ע) — שלום לוב הפריז שיהיה ידידותי יותר, אם תמכור לו וושינגטון מטוסים — מסר היום „לוס־אנג'לס טיימס".

קדאפי הדגיש לעתון, כי ייתכן שהיחסים עם ארה"ב ישתנו, אם תחליט ארה"ב למכור ללוב ציוד צבאי אותו אין היא מקבלת מבריה"מ.

קדאפי, שרואיין בטריפולי, אמר, שאם הנשיא פורד ירשה לספק לו מטוסי־תובלה גדולים מדגם סי. 130, הוא יראה בכך „אות לרצונו של פורד ליחסים טובים". לוב הזמינה מטוסים אלה ב־1973, אך וושינגטון מנעה אספקתם.

קדאפי הוסיף, כי בינתיים עליו להוסיף, לרכוש נשק מבריה"מ ולשלוח את חייליו לרוסיה להתאמן בהפעלת הנשק הזה.

להלן הכריז קדאפי, כי הוא דבק להלוטין באמונתו שיש לחסל את מדינת־ישראל. „הישראלים יכולים לעזוב ולשוב לארצות שמהן באו, ולהניח את פלשתין לפלשתינאים, ולא — יחסלו הצבאות הערבים אותם אוחדים את ישראל".

974-e

בלמ"ס

דחוף

חצב

14.07.75/843/0025

ו'	אב	תשל"ה
14	יולי	1975

כתבה מיוחדת

ראיון הייכל ל-בי.בי.סי.

המקור: מבט לחדשות, הטלויזיה הישראלית, 20 יוני 1975

עיקרי דברים

1. הייכל מתייחס בראיון לנושאים אקטואליים שונים.
2. השקפתו ביחס לפתרון משבר ה-מזה"ת.
3. התיחסות לנושא האטום ב-מזה"ת.
4. דמותו של קד'אפי ופעילותו.
5. השואת מדיניותו של סאדאת לעומת זו של נאצר.
6. חופש העתונות במצרים.

טופס (3-75) 2284 מק"ט 441501030

ראיון הרבל לבי.בי.סי.

(שודר ב"מבט לחדשות" ב-20 יוני 75'.)

בראיון ששודר ב-בי.בי.סי: הודגש בפני הרבל שמלודת. להלן הנוסח של הראיון :

ש. מר הרבל, אמרת שהשנה הבאה במזה"ת עלולה להיות מסוכנת מאד, אלא אם יהיה הסדר. מדוע הבן אומר זאת?

ת. ובכן, זאת משום שאנו נותנים עתה את כל האפשרויות להסדר במזה"ת. כל הסכסוך במזרח התיכון נמצא עתה במצב השהיה ( ), אם ניתן לומר כך, אך אין זה יכול להמשך לעד. המצב הנוכחי הוא כזה: הישראלים אינם רוצים לסגת, הערבים אינם יכולים לחכות לעד לאדמותיהם הכבושות, וקיימת תסיסה כללית בעולם הערבי. איבני חושב שהמצב המסוכן באזור יוכל להמתין עוד זמן רב.
הנשיא סאדאת תאר זאת לפני כמה ימים כ"פצצת זמן" ואני סבור שהוא צודק.

ש. האם הוא עצמו יתחיל במלחמה חדשה אם לא יתקבלו התנאים שהוא מציב?

ת. מה, לדעתך, יכול הוא לעשות פרט לכך? - הוא חכה עד עתה, הוא נלחם באוקטובר 73' - ועד עתה, אין, למעשה, כלום. 10 הק"מ אשר שחררנו מזרחית לתעלת סואץ, הם עדין אותם 10 ק"מ אשר נמצאים עתה בידינו.

ש. האם יהיה ברצונו להסתכן במלחמה נוספת עתה משפתח את תעלת סואץ? הרי לא ירצה לאבדה שנית?

ת. אין המדובר כאן בהפסד תעלת סואץ. אבדנו אותה מספר פעמים ועתה אנו טוב פותחים אותה. הבעיה איננה רק הפסד תעלת סואץ. הבעיה היא שחרור האדמות הכבושות - מצריות וערביות אחרות. אחרי הכל, הוא (סאדאת) לא נלחם את מלחמת אוקטובר רק על מנת לפתוח את תעלת סואץ. פתיחתה של תעלת סואץ היתה, לדעתי, ארת לרצון טוב אשר הוא התכוון לתת לעולם כולו, ע"מ להוכיח טוב את כוונותיו הטובות.....

ש. וכן להרוויח 200.000.000 לי"ש לכלכלת מצרים.

ת. ולמה לא?

[illegible]

ש. מר הרכל, הרושם שקבלתי מספרך, בו מצאתי עניין רב, הוא שבמלחמות ערב-ישראל המתחוללות מזמן לזמן אין אף אחד מהצדדים מעז ללכת רחוק מדי. כוונתי, אתם הולכים למרחק מסוים, ונראה כמעט כאילו שאתם חוששים ללכת רחוק יותר מחשש להשלמת המלחמה. האם זה נכון?

ת. איבני חושב שזהו בדיוק המצב. אך כפי שאתה יודע, המלחמה המזרח-תיכונית, למעשה כל המלחמות המקומיות בזמננו, מוכתבות ע"י מאזן הכוחות העולמי. אם נתבונן במאזן הכוחות באוקטובר - אנו נלחמנו בגיבויה של ברה"מ, הישראלים נלחמו בגיבויה של ארה"ב - כך שקיים היה גורם שמתן והגביל פחות או יותר את התנועה ואת חופש התמרון של הכוחות המקומיים. גורם כזה קיים בכל המלחמות בהם משתתפים כוחות ביגוביים או קטנים.

ש. האם אתה חושב שלישראל יש פצצת אטום?

ת. זהו נושא שדובר בו בקהיר ובבירות ערביות אחרות. הייתי אומר שיתכן שיש להם אותה, אך לבטח יש להם היכולת ליצר אותה, אם תתקבל החלטה מדינית.

ש. וזהו דבר אשר חייב להשפיע בסופו של דבר על מדיניות מצרים.

ת. איבני חושב כך, אבל אני חושש שזה יביא להכנסת כלי נשק גרעיניים לאיזור. מטרם שאם המצרים יהיו בטוחים שהדבר יופעל, או לפחות יובא כשיקול (כגורם) במשבר המזרח-תיכוני, חוששני שמצרים תצטרך לפעול להשגת פצצת אטום לעצמה.

ש. מר הרכל, אחת מהדמויות המרתקות ביותר בספרך, הוא בשיא לדב, הקולונל קד'אפי. האם הוא "קצת משוגע?"

ת. לא, לא אין הוא "קצת משוגע", אך חושבני שהוא מאד דתי.

ש. מר הרכל, אתה אומר, שאינו משוגע, אך עובדה היא, ואתה מספר את הסיפור בעצמך, שב-1973 הוא הורה לצוללת מצרית לטרפד את האניה "המלכה אליזבת ה-2" שהיתה מלאה יהודים שבסעו לישראל לחגוג את יום העצמאות ה-25 של מדינת ישראל! זהו שגעון!

ת. אם נתלוש את הדברים מחוץ להקשרם בצורה כזו, נוכל לאמר שהוא משוגע. אבל הוא לא קם ביום בהיר אחד ואמר "אני עומד להפציץ את "המלכה אליזבת ה-2" מה שהוא עשה הוא זה: הישראלים הפילו בכוונה מטוס לובי אזרחי ועליו 128 איש, והוא הרגיש שטרם דבר אינו עוצר ( ) את הישראלים מלבצע את אשר הם רוצים לעשות - גם לא דעת הציבור. אם ברצונם לבצע דבר - הם מבצעים אותו. איבני רואה צורך להכנס כרגע להיסטוריה ביגיבו לביגבו. הרגשותיו (של קד'אפי) נבעו מנקודת המבט שלו, ואני חושב שבכל מצב בו אנו רוצים לשפוט אדם אנו חייבים לשפוט אותו עפ"י הנסיבות שלו...

ש. האם לדעתך הוא האדם אשר אם יקבל פצצת אטום לידיו, עלול להשתמש בה?

ת. לא, לא, לא...

ש. כוונתי, היא אכן ביסה להשיג פצצה בסין...

ת. אבל הוא ביסה להשיג פצצה לא עבור לדב. הוא חשב בדיוק על השאלה ששאלת לפני דקה - האם לישראל יש פצצת אטום. הוא בדק האם לערביים יש פצצת אטום, וכשגודע לו שהתשובה שלילית, שאל האם לישראלים יש פצצת אטום, וכשקיבל את התשובה - אולי, נבהל, ואמר שגם לגו צריכה להיות אפשרות לפחות להגן על עצמו מפני סחטנות גרעינית.

ש. והוא נסע לסין.

ת. כן.

ש. וביסה לקבות פצצה בצורה ישירה?

ת. אכן, בכון.

ש. אבל הם לא מכרו כלל.

ת. הרי אין איגו מוכר פצצות אטום (המשך התשובה לא ברור)...

ש. אבל זה מסובן מאד כשאדם כזה עומד בראש מדיגה.

ת. יבל בשכח שהוא הולך ומתבגר. איבני חושב שעתה ילך לקבות פצצת אטום. איבני חושב שעתה היה חושב על הפצצת...
(הערה: קודם לכן דיבר על מרפוד האגיה "המלכה אליזבט ה-2")
(המראיין בצחוק) ואגו אסירי תודה על כך...

ש. מר היכל, אתה עומד במרכז האירועים במצרים זה זמן ארוך מאוד; עם הנשיא נאצר אותו הכרת טוב מאד, ואחר כך עם הנשיא סאדאת. איך אתה משווה בין שני האנשים? האם היית אומר שסאדאת מגיע עד לרמתו של נאצר?,

ת. דעתי האישית היא שאין להשוות בין שניהם.

ש. מדוע?

ת. חושבני שכל אחד מהם פעל בהתאם לתקופה שסוימת. הייתי אומר, שנאצר פעל בהתאם לתקופת המלחמה הקרה; סאדאת מנסה לפעול בהתאם לתקופת הדטאנט וזה עניין שונה.

ש. אחד מהדברים הסתומים לפי דעתי במעשיו סאדאת הוא זה: הרוסים שהו בארצכם זמן ארוך, ולבסוף הוא החלים שאין הדבר מסביע רצון מסיבות שונות, וברצונו להפטר מהם. והוא אכן בפטר מהם.הם הלכו . אך ביתן היה לשער שלפני שיעשה זאת, יבקש מהאמריקנים לקבל מספר ויתורים מן הישראלים - ולא כן היה.

ת. אני בטוח, שהוא לא התיעץ עם האמריקנים, ואני בטוח שהחליט על כך בעצמו. אני זוכר הערה, שהעיר ה-ד"ר קיסינג'ר, כאשר שמע על סילוק המומחים הסובייטיים ממצרים. הוא אמר: "אני מופתע. לו היה מבקש ממני כל דבר שהוא, לפני שעשה זאת, הייתי נותן לו. והנה קבלתי זאת בחינם". איננו חושב, שהאמריקנים ידעו מה רוצה סאדאת לעשות.

ש. האם האנשים במצרים היו מופתעים?

ת. חושבני, שחלק מהם היו אולי מופתעים . אך נדמה לי, שאלה אשר עקבו אחר המתרחש, לא היו מופתעים. אני חושב, ש-ברה"מ עשתה רבות למענו. ברצוני להיות הוגן. אחרי הכל חציבו את תעלת סואץ בכלי נשק סובייטיים. אך לעשות עסקים עם הרוסים דבר קשה הוא. כידוע, אדם עלול לפעמים לצאת מן הכלים. אני זוכר שהנשיא נאצר נהג לומר תמיד "ברצוני לכתוב מדריך עבור כל מנהיגי הארצות הנחשלות בנושא - "איך לנהוג בסובייטים". לדעתי המזל, לא הספיק לכתוב את הספר.

ש. בין השנים 1957-1974 היית עורכו של אחד העתונים המפורסמים ב-מזה"ת ובעולם- "אלאהראם". והוא תמיד צוטט במערב כ- "שופרו של נאצר", וכשופרה של ממשלת מצרים. עם זאת, מספרך משתמע שהיתה לך יד חפשית למדי - מהי האמת?

ת. איננו חושב שבתקופת היותי עורך היה "אלאהראם" בדיוק שופרו של השלטון, או של הנשיא נאצר או של הנשיא סאדאת. הייתי ידיד קרוב מאד של הנשיא נאצר, והייתי ידיד קרוב מאד של הנשיא סאדאת. ודומני שבגלל הדברים שידעתי, ומשום שמקפנו או צפינו חלק מהדברים שעתידים היו לקרות, חשבו אולי מספר אנשים, שהייתי שופר השלטון באותו זמן. חושבני שהיו לנו בעיות - כמו לכל עתונות - עם השלטון. אנו נמצאים לפעמים על ארכי-גל שונים.

ש. אבל למעשה היית חפשי לבטא את שרצית?

ת. יהיה זה בלתי הוגן וירומרני מצדי לומר שהייתי חפשי לחלוטין. היו הגבלות ויש הגבלות על העתונות בכל העולם השלישי. אני בסיתי "למתוח" הגבלות אלה ככל שיכלתי. אינני יכול לטענן שהיית חפשי לגמרי, אך אני יכול לומר שלא הייתי בדייק "שופר ממשם".

ש. האם זה נכון שהתבקשת לאחרונה ע"י הנשיא סאדאת להיות סגן ראש הממשלה?

ת. כן.

ש. ומה ענית?

ת. ענית שאני מעדיף להיות עתונאי המוצא עניין בפוליטיקה, מאשר פוליטקאי המוצא עניין בעתונאות.

ש. למה אמרת זאת?

ת. כי אני אוהב להיות עתונאי, וחושבני שאני מעדיף זאת על כל דבר אחר.

ש. הרשה לי לשאול אותך לסיום, האם אתה עצמך אופטימי, פסימי, או "לא יודע"?

ת. אני חושב שאני אופטימי.

ש. אתה חושב שיושג הסדר?

ת. אני חושב שיהיה פתרון. אני חושב שהישראלים, בטווח הרחוק...
(הערה: כאן הפטיק הרכל, והתחיל במשפט חדש)
אני חושש מהטווח הקצר ומהטווח הבינוני, אבל בטווח הארוך, אני בטוח בהחלט שיהיה הסדר.

עריכה: טש.

הדפסה: מצ.

הגהה:

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 - ב

תאריך 7.7.75

העתון [illegible]

קאדאפי מוקיע הסכמי הפרדה עם ישראל

טריפולי, 6 (ע"ר). שליט לוב, מו"ר קאדאפי, הוקיע היום את הסכמי ההפרדה עם ישראל והגדירם כ„חרפה חדשה שהוטלה על המיליטריזם הערבי".

בנאום בפתיחת פסטיבל הגרוער הר שני אמר קאדאפי, „הפרדת כוחות, נסיגת כוחות וציטצומם, הם חרפה חדשה שהוטלה ע"י מנהיגים פוליטיים על המיליטריזם הערבי".

בנאומו שאל כיצד ייתכן הסכם הפרדת כוחות עם אויב היושב עדיין בטריטוריה ערבית. קדאפי קרא לעימות כוחות במקום הפרדת כוחות עם האויב, „כדי שהעולם ידע, כי אין אפשרות להישאר על כוח הזרוע בשטח כבוש".

פנים

27. 974 — e

דברי קד'אפי בסימפוזיון שנערך בטריפולי לחמיכה במהפכה הפלסטינית

המקור: סי"ל, 1345 18.5.75

קד'אפי קרא להקים ממשלה פלסטינית מהפכנית, כיוון שזו תעניק ציביון של לגיטימציה למאבק הפלסטיני המזויין. לוב תקדם בברכה ממשלה זאת על אדמתה, אם יחליטו הפלסטינים להקימה. המשך המאבק המזויין – אמר – הוא אמצעי השחרור היעיל ביותר. לוב תישא באחריות לכל תוצאותיה של החלטה זו.

קד'אפי דרש מהמונים הערביים שיתמידו בהתחייבותם הלאומית כלפי המהפיכה הפלסטינית. בתחילת הסימפוזיון שמעו הנוכחים סקירה מפי אבו אללטף, בה הודגש כי עניין שחרור פלסטין הוא משימה כל ערבית, וכי הפלסטינים חייבים לעמוד בראש כוחות השחרור. השחרור חייב לכלול את האדמה והאדם גם יחד. הפתרונות המדיניים, העומדים על הפרק, שמספר מדינות ערביות הסכימו להם, מהווים התרחקות מהמאבק האמיתי ומלאומיות המערכה.

אבו אללטף הדגיש את הצורך לאחד את כל חזיתות המאבק ודרש מכל מדינות ערב להרשות למהפכה הפלסטינית כי תפרוץ מכל העברים כדי להילחם באויב. כן הדגיש את הצורך באחדות ערבית, כדי להחיות אומה חזקה, חופשית מניצול כלכלי ומדיני.

מל

תש

20/...

28. דברי ג'לוד בסימפוזיון לתמיכה במרפיכה הפלסטינית,
שנערך לרגל ה-15 במאי

המקור: צות אלערבה,לבנון, 17.5.75 (עמ' 4 טור 1)

אבראהים שמאס מדווח מטריפולי:

עבד אלסלום ג'לוד, חבר מועצת מפקדת המהפכה ורהמ"מ בלוב פתח ב-16 מאי את הסימפוזיון לתמיכה במהפכה הפלסטינית הנערך לרגל ה-15 במאי.

בפתיחה השתתפו ערפאת, כמה נציגי מפלגות ורשויות לאומיות במולדת הערבית וארסף של אנשי מחשבה, מדיגאים ועתונאים.

בפתיחת הסימפוזיון אמר ג'לוד, כי המהפכה הפלסטינית השיגה בצחון צבאי ומדיני הגורם לה לעבור לשלב מתקדם מאד - ההכרזה על הקמת הממשלה המהפכנית אשר תחזק את הלחימה והמאבק המדיני, תשחרר את פלסטין ותחזיק בנשק עד הרגע האחרון.

עליבו להבדיל בין הקמת מדינה לבין הקמת ממשלה מהפכנית, שכן הקמת מדינה היא החלטה ביב"ל ואילו הקמת ממשלה מהפכנית פלסטינית היא החלטה פלסטינית.

ג'לוד קרא למהפכה הפלסטינית, בשם קדאפי ומועצת מפקדת המהפיכה, לבקוט עמדה אמיצה ולשאת באחריותה ולהכריז על הקמת הממשלה באמצעות הרובה.

כן קרא ג'לוד לאומה הערבית לשאת באחריותה לאחר ההכרזה על הקמת הממשלה הפלסטינית. ג'לוד הוסיף: הממשלה הפלסטינית תישען על המדינות הערביות ועל ההמונים הערביים בנשיאה באחריות הלחימה והשחרור. אם מדינות ערב יתרשלו בענין זה, כי אז לוב, במדידה ויוכרז על הקמת הממשלה המהפכנית, תישא באחריות במלואה ותקשר בין עתיד מהפכת ספטמבר והעם הערבי הלובי לבין בורל הממשלה המהפכנית והעם הפלסטיני. לוב תשמש אדמת הממשלה הפלסטינית. לוב יודעת מידת חשיבותה וחומרתה של החלטה זו ותישא באחריותה המלאה כלפיה.

ג'לוד הודה להמונים הלבנוניים הסובלים מידי יום מהתקפות האויב ואמר, כי תפקיד אמיץ זה של העם הלבנוני מחייב שההמונים הערביים יגבו עליו.

ג'לוד הרצה גם לעם הערבי במצרים, בסוריה, וברדן ולעם הפלסטיני על הקרבנות הכבדים שהם נושאים בהם בעמידתם בפני האויב. כן ברך בשם מועצת מפקדת המהפכה והעם הערבי הלובי את הכוחות המזוייבים במצרים ובסוריה.

ג'לוד הדגיש את החשיבות שבשחרור פלסטין ואי-הסכמה לעובדה הקיימת - הכרה בישות האויב בפלסטין.

תש

עוד אמר ג'לוד: יש לפגות לרובה שהוא הדרך היחידה לשחרור פלשטין. מאבקנו עם האויב הוא מאבק על הקיום והוא לא יפתר באמצעות ועידה ועל אחת עמה וכמה ע"י צד שלישי וע"י האו"ם.

ג'לוד הצביע על דברי קד'אפי שלא חשוב לאבד אדמה או ציוד. החשוב הוא שאנו לא נניח את הנשק, ואמר: מלחמתנו עם הציונות איננה בקבעת ע"י מערכה או מלחמה אחת. האומה הערבית, על כל אפשרויותיה מסוגלת לסבול את כל המפלות, עד שתנצח בסופו של דבר.

עמי הדרום-סין אינם אמיצים יותר ואינם נחושים יותר בדעתם לנצח, יותר מאשר העם הערבי. עמים אלה נלחמו בכוחות האימפריאליזם.

ג'לוד קרא להוגי הדעות הערביים להדגיש את משמעות הנפילה חלל, להעמיקה בקרב ההמונים הערביים, ולהדגיש את מובן החזרת האמונה ואת מובן ההתחמשות בציוד, כך שהגבר ילך לקראת המוות כשהוא בטוח ושלו. כן הדגיש ג'לוד את הצורך לדבר על הזכויות החוקיות. בעניין זה אמר כי כאשר בקר אצל ראשי המדינות לא מצא תשובה למה הם מתכוונים בזכויות חוקיות של חסם הפלסטיני. לדבריו - הכוח לבדו הוא היכול לתת את המשמעות האמיתית לדבר ומן ההכרחה להסתמך על כוחנו העצמי ולבצלו למען הגשמת הנצחון.

אר

60. - קד'אפי דיבר בכנס הלאומי למען המהפכה הפלסטינאית
- הטיף להמשך המאבק המזוייין
- וציע להקים ממשלה פלסטינית גדולה בלבד

974 - e

המקור: אלפג'ר אלג'דיד, לדב, 18 מאי 75' (עמ' 1 טור 1).

בשיא מועצת ההפיכה, משמר קד'אפי, הכריז על הצורך להמשיך במאבק המזוייין כאמצעי היעיל ביותר לשחרור פלסטין. הוא דרש מארצות ערב לדבוק בחובה הלאומית כלפי המרד הפלסטיבאי.

בישיבת הבעילה של הכנס הלאומי למען המרד הפלסטיבאי התרכז קד'אפי בדבריו בחובה להקים ממשלה פלסטיבאית משום שהיא משווה אופי חוקי למאבק הפלסטיבאי המזוין בפני מדינות העולם. הוא אמר שלדב היא הארץ המתאימה להקמת ממשלה פלסטיבאית במקרה והפלסטיבאים יקבלו החלטה זו.

הראיד אלמחישי הדגיש בדברו בסימפוזיון שבערך ב- 16 מאי 75' את הצורך ליצור אחדות ערבית כתנאי בסיסי לשחרור פלסטין וכדי לגבור על האוייב הציוני. הוא אמר שאחדות יכולה להתגשם רק במעשה "ועליבו כעמים לבנות את הגשרים בצורה איבטבסיבית ולהתגבר על המכשולים למען יצירת האחדות".

קד'אפי נכח בישיבת הבעילה של הכינוס הלאומי שבערך באולם "אלתחריר" שבטרדפולי. הוא טען שלדב תשא באחריות לתוצאות הנובעות מההחלטה שקבלה.

לאחר שקד'אפי סיים את דבריו, התנהל דיון בו הוא ענה לשאלות חבריהנועידה סביב האופן בו תוכלנה ארצות ערב להשתתף בעידוד המרד הפלסטיבאי.

טב

חבר מועצת ההפיכה והשר לתכנון ולמחקר מדעי, הראיד עמר עבדאללה אלמחישי, מסר, שהאחדות הערבית איבה זקוקה לפילוסופים, למפרים, לתיאוריות או לאידיאולוגיות. היא זקוקה לכך:שאנו נחדיר את התודעה בקרב ההמונים ונשכנע אותם באורח עובדתי, שהאחדות היא לטובתם וזאת ע"י ריכוז כל הפעולות שיש בהן כדי ליצור קשר בין חלקי האומה הערבית מבחינה כלכלית, חברתית, תרבותית ומדינית.רק בכך תושג מטרת האחדות הערבית.

עוד אמר, כי גזילת אדמת פלשתין על ידי הציונים ותקיעת פגיון בגב האומה הערבית אינו אלא תוצאה של הרפיון והרגיונליזם בהן לוקה האומה הערבית.

הוא הוסיף ואמר: "אנו לא זקוקים, לאמיתו של דבר, לתיאוריות אלא אנו זקוקים לכלי המהפיכה. רבים ניסו לבנות את המדינה הערבית המאוחדת ונכשלו בכך בהעדר אמונה ומסירות".

"ישנן מפלגות שניסו לאמץ את רעיון האחדות הערבית, למרות שהן מפלגות בורגניות, אך הן לא היו כנות באמונתן באחדות הערבית. מאידך ישנן מפלגות המתבססות על עקרונות מדעיים, המאמצות את הסוציאליזם ואת האחדות הערבית אך נכשלו".

משתתפי הסימפוזיון האזינו בישיבה שנערכה ב-17 מאי 75' למחקר בנושא "בעית השחרור והעתיד" שהגיש אותו ראש המחלקה המדינית בארגון השחרור הפלסטיני אבו אללף, הוא אמר, כי הפתרונות המדיניים המוצעים אשר נתקבלו על ידי כמה מארצות ערב הם למעשה נסיגה מהביצוע הממשי של המאבק ושל המערכה הלאומית.

"ארצות ערב דרשו לאפשר למרד הפלסטיני לפרוץ בכל החזיתות כדי לעמוד נגד האוייב הציוני בכל פינה של פלשתין והאדמה הערבית הכבושה".

אד-ראס.

פעילות לובית נגד סאדאת

974-ב

סקירת מעמד
12.6.75

בשבוע שעבר החלה מיתקפה מדינית מואצת מצד קדאפי שנועדה להוקיע את מהלכיו המדיניים האחרונים של סאדאת על רקע הצהרותיו במחצית מאי בכוויית, מפגש זלצבורג ופתיחת תעלת סואץ.

א. רקע

1. הצהרת סאדאת 14.5

יצויין, כי בתום ביקורו של סאדאת בכוויית ב- 14.5 במסיבת עתונאים הצהיר: "שישראל בגבולות 1967, היא מציאות עובדתית", כשנתבקש סאדאת להביע את דעתו לגבי הכרת גבולותיה של המדינה היהודית, הזכיר כי בעת ביקורו במוסקבה ב-72-1971, הכריזו בפניו המנהיגים הסובייטים בצורה גלויה, שאל לו לגעת בגבולותיה של ישראל, אשר הן "מציאות עובדתית" ועמדת ארה"ב זהה לגבי בעייה זו . כלומר, השלכתה של מדינת ישראל לים הרי זה בבחינת "מתחרה-בקיצוניות." אינני מוכן להקריב את עמי וצבאי לשם כך. לאחר מלחמת אוקטובר 73, ארה"ב ובריה"מ הראו כי הן פועלות כדי שישראל תמשיך להתקיים בגבולות 1967 (לה מונד 15.5).

2. תגובות שגריר מצרים לחברי ביה"נ הכוויתי (21.5)

לשאלת הבהרה מטעם קבוצה בביה"נ הכוויתי (20.5) להצהרותיו של סאדאת, הגיב השגריר המצרי בכוויית באומרו: "הצהרות אלו לא כללו הכרה מעשית מצד סאדאת בישראל - שכן ההכרה המעשית במונחי המדיניות-הבינלאומית, יש לה משקל ותוצאות מסויימות...".

האמנם לא קיימת למעשה באדמת פלסטין וגם בגולן ובסיני-יישות ישראלית? האם יישות זו שייכת לרוחות רפאים,או, שמא היא עובדה קיימת? האם אנו נלחמנו ונלחמים נגד רוחות רפאים, כשאנו נלחמים בישראל?.

5/..

"החלטת האו"ם מספר 242 שנאצר הסכים לה יחד עם מדינות העימות, מדברת על גבולות 67, והרי אין בכך חידוש. שכן ועידות הפסגה, למן חרטום, מדברות על איסטרטגיה ערבית של שלבים החותרת להחזרת האדמות הערביות שאבדו ב-67, נוסף לזכויות עם פלסטין. האם פירוש החלטות אלו - שמדינות ערב כולן וויתרו על פלסטין לטובת ישראל? מדוע מדברות החלטות ועידות הפסגה רק על גבולות 67 ולא על פלסטין בשלמותה?" (סימז"ת, דמשק 21.5).

ב. מסע ההשמצות הלובי שהגדיר את מהלכיו המדיניים של סאדאת כ"בוגדנות לאומית גדולה" מבוסס על הטענות הבאות:

1. שסאדאת הכיר בישראל (תוך סילוף דבריו בצהרתו בכווית);
2. סאדאת מתעלם בצורה מוחלטת מהעם הפלסטיני ומזכותו לשחרר את ארצו;
3. סאדאת הסכים להתיר מעבר ספינות וסחורות ישראליות בתעלת סואץ;
4. אין המנהיגים הערביים תמימי דעים עם סאדאת כפי שהוא טוען.

ג. <u>השליט הלובי פעל במישורים שונים:</u>

1. מועצת ההפיכה הלובית ערכה ישיבה מיוחדת ב- 4.6, כדי לדון בהתפתחות האחרונה;
2. מנכ"ל משרד החוץ הלובי הזמין את שגרירי ערב ב- 5.6 ודרש מהם להבהיר את עמדת ארצם נוכח מהלכיו האחרונים של סאדאת;
3. נערכו תהלוכות המוניות במספר ערים בלוב לרבות טריפולי. באחת העצרות התקיף הרמטכ"ל הלובי, אבו בכר יונס את עמדתו "התבוסנית" של סאדאת;
4. זימן את הארגונים הפלסטינים שהגיעו לטריפולי ב- 5-6.6 בתם משלחת חזית הסירוב שכללה את ג'ורג' חבש, אחמד ג'בריל ועוזריהם וכן משלחת של הנהגת אש"ף שכללה את פארוק קדומי ואחד ממנהיגי אל-פתח. כן הגיע נאיף חוואתמה, מנהיג חזית העממית הדמוקרטית.
ב- 7.6 נועדו מנהיגי חזית העממית לשחרור פלסטין עם קדאפי וחברי מועצת ההפיכה הלובית;
5. <u>אמצעי התקשורת הלוביים</u>

סוכנות הידיעות הלובית 10.6 טוענת כי סודאן וכוויית לא ייפו את כוחו של סאדאת לדבר בשמם, וכי חוגים עממיים עיראקים הביעו את תמיכתם המוחלטת בעמדת לוב. תחנת השידור הלובית 9.6 קראה לחיסול המשטרים הבוגדנים בעולם הערבי ובעיקר במצרים, בירדן ובסעודיה. (בגלל הצהרתו של המלך ח'לאד ב- 24.5).

ד. <u>תגובות מצריות לפעילות בלוב</u>

1. בראיון לאלאהראם (10.6) אמר שה"ח פהמי:

"ההתנצחויות וההפגנות הנערכות עתה באי-אילו חוגים ערביים לא יביאו לשחרור שעל מהאדמה הפלסטינית, או, ערבית ורק ירחיקו את ההמונים הערביים מהאמת. קיום התהלוכות וההצגות לא ישחרר את פלסטין ורק יטביע את העולם הערבי במלחמת מלל...".

2. בשיחה עם כתב סימז"ת הגיב סגן-נשיא מצרים ב- 11.6:

"לא קיים פתרון מסויים על יסוד פגישת זלצבורג... עמדת מצרים מעוגנת בשני עקרונות ראשיים:

* אי-וויתור על אף שעל אדמה;

* השבת הזכויות הלאומיות לעם הפלסטיני.

..."מטרתנו, אמר, אינה נסיגת הכוחות הישראלים מסיני, אלא, שחרור כל האדמות הערביות והשבת זכויותיו של העם הפלסטיני".

ה. <u>סיכום</u>

1. סביר להניח שקדאפי ימשיך ויגביר מאמציו בניגוח סאדאת ע"י נסיון לצרף את המדינות הערביות הרדיקליות כרד"ת (רה"מ רד"ת מבקר עתה בלוב) על מנת להרחיב את החזית האנטי סאדאתית שלו;

2. קדאפי הצליח לסחוט הכרזות בוטות נגד מדיניות סאדאת מחזית הסירוב אך מנהיג אש"ף נמנע מלצאת בהצהרה ישירה וחריפה נגדו;

3. אין סיכוי למסע ההשמצות של קדאפי. גם שגריר בחריין בקהיר הכחיש 10.6 מכל וכל את הידיעות שפורסמו בעתוני לוב, כאילו בחריין מתנערת ממדיניות סאדאת.

★ TRENTE-DEUXIÈME ANNÉE — N° 4105

38 PAGES

SAMEDI 22 FÉVRIER 1975

DERNIÈRE MINUTE

Mme Portal et sa fille sont libérées

Le Monde

Fondateur : Hubert Beuve-Méry — Directeur : Jacques Fauvet

1,20 F

Algérie, 1 DA ; Maroc, 1 dir. ; Tunisie, 100 m. ; Allemagne, 1 DM ; Autriche, 7 sch. ; Belgique, 10 fr. ; Canada, 50 c. cts ; Danemark, 2,75 kr. ; Espagne, 18 pes. ; Grande-Bretagne, 14 p. ; Grèce, 15 dr. ; Iran, 45 ris. ; Italie, 250 l. ; Liban, 125 p. ; Luxembourg, 10 fr. ; Norvège, 2,50 kr. ; Pays-Bas, 0,85 fl. ; Portugal, 11 esc. ; Suède, 2 kr. ; Suisse, 0,90 fr. ; U.S.A., 60 cts ; Yougoslavie, 8 n. din.

Tarif des abonnements page 24

5, RUE DES ITALIENS
75427 PARIS - CEDEX 09
C.C.P. 4207-23 Paris
Télex Paris n° 65572
Tél. : 770-91-29

BULLETIN DE L'ÉTRANGER

Tour de vis en Yougoslavie

Le revue « Praxis », éditée en Croatie par un groupe d'intellectuels, est supprimée. La décision, qui a été annoncée par le comité de la Ligue des communistes de l'université de Zagreb, a été prise après une étude approfondie des articles et « en rapport avec la lutte que la Ligue des communistes a engagée contre les tendances anarcho-gauchistes ». De leur côté, écrit le quotidien « Politika », les communistes membres du comité de rédaction ont constaté qu'au sein du groupe il n'y avait « ni la volonté ni les forces nécessaires pour modifier l'orientation », comme le demande le parti. Dans ces conditions, il est impossible de poursuivre la publication.

Comment, d'ailleurs, les rédacteurs auraient-ils pu braver plus longtemps le pouvoir ? Au début de l'année, la République de Croatie a supprimé les crédits qui leur étaient habituellement alloués. Et surtout, selon M. Supek, membre du comité de rédaction de la revue, les imprimeurs avaient été priés de refuser la clientèle de « Praxis ». Ainsi périt un des périodiques les plus originaux édités dans un pays communiste.

En effet, « Praxis », qui comptait parmi ses collaborateurs des intellectuels étrangers dont Herbert Marcuse et Henri Lefebvre, voulait être une tribune de critique marxiste. Elle attaquait le stalinisme sans épargner le régime yougoslave. Elle n'acceptait pas les réformes adoptées à Belgrade il y a une dizaine d'années, l'économie de marché qui accroît les inégalités sociales lui paraissant entachée des vices du capitalisme.

Un texte publié dans le dernier numéro a fait déborder la coupe. L'auteur, l'écrivain Dabrica Cositch, exclu de la Ligue des communistes en 1968, s'en prenait aux intellectuels qui n'ont pas le courage de lutter « pour la liberté contre l'hypocrisie des autorités bureaucratiques », qui acceptent les ordres sans chercher à savoir si ceux qui commandent disent ou non la vérité. La Yougoslavie, écrivait-il encore, est dirigée par des « nihilistes spirituels » qui ont corrompu les « écrivains honnêtes » en les comblant de privilèges.

Ce n'est pas la première fois que des critiques de cette nature et de cette virulence sont présentées. Longtemps, les autorités s'en sont accommodées, voulant prouver que le socialisme est compatible avec la liberté d'expression. Mais, depuis 1971, le maréchal Tito a engagé le combat contre toutes les déviations. Les contestataires les plus radicaux sont réduits au silence. Huit professeurs de la faculté de philosophie de Belgrade qui étaient proches de « Praxis » ont été privés de leur chaire en janvier, parce qu'ils exerçaient sur les jeunes une influence jugée déplorable. Les organismes compétents pour décider du sort des professeurs avaient refusé de prendre la mesure que le parti exigeait. Le pouvoir a fait voter une loi qui l'autorise à en décider lui-même. Ainsi, pour éliminer des intellectuels accusés d'hostilité au socialisme autogestionnaire, le gouvernement a-t-il tourné les principes de l'autogestion en se mêlant d'une affaire qui, en bonne doctrine, n'était pas de son domaine.

Les idées que défendent quelques professeurs sont-elles susceptibles de mettre en péril le régime et le parti ? Le général Ljubitchitch, ministre de la défense, a invité, le jeudi 20 février, les militaires à suivre de très près la stratégie des pays et des forces qui aspirent à des conquêtes partout dans le monde, et surtout en Yougoslavie. Il a attiré l'attention sur « les éléments antiparti qui intensifient leurs activités dans tous les secteurs ».

Il est vrai qu'un Etat exposé à toutes sortes de convoitises doit se prémunir contre les risques d'anarchie. Mais la crainte inspire parfois des décisions déraisonnables. A force de réduire les déviations, le régime ne risque-t-il pas de détruire ce qui fait l'originalité du titisme ? « Le pire arrive, écrivait Cositch, lorsque l'espérance est perdue en même temps que la liberté. »

POUR ASSURER L'ORDRE

Le directoire militaire s'emploie à couper Madagascar du monde extérieur

Le climat politique s'alourdit à Madagascar, où le directoire militaire présidé par le général Gilles Andriamahazo, mis en place le 11 février après l'assassinat du colonel Richard Ratsimandrava, exerce son pouvoir d'une façon de plus en plus rigoureuse. La censure et l'interruption à peu près totale des relations avec le monde extérieur facilitent la reprise en main de la situation par une équipe dont les intentions restent mal connues.

Une revue soviétique, citée ce vendredi par Tass, se félicite d'une réforme qui « peut être qualifiée de socialiste ».

De notre envoyé spécial

Tananarive. — Assurer l'ordre à tout prix et plonger Madagascar dans l'isolement le plus complet, tels semblent être les deux premières préoccupations des nouveaux dirigeants militaires. Coupée du monde extérieur, la grande île paraît s'habituer au style imposé par un directoire militaire qui ne révèle rien de ses intentions.

Sous l'emprise de la loi martiale, des tribunaux militaires d'exception ont été ouverts mercredi 19 : procédure d'urgence, défense assurée uniquement si la peine capitale est requise, instruction à l'audience, absence de recours. La veille, le directoire militaire avait décrété le rappel des réservistes (classes de 1965 à 1973), ce qui doit porter l'armée de treize mille à trente mille hommes, compte tenu de la gendarmerie.

Le pays est très calme. Un couvre-feu très sévère est maintenu de 19 heures à 6 heures, et les forces de l'ordre tirent à vue. Toutefois, vols et cambriolages continuent. Des patrouilles armées poursuivent leurs rondes de jour comme de nuit, des contrôles rigoureux sont maintenus aux portes de la capitale et les personnalités du directoire ne se déplacent que sous la protection d'escortes renforcées.

Une censure de plus en plus efficace a été mise en place. Depuis mardi 18 février, toutes les communications avec l'étranger ont été interrompues, l'acheminement des informations contresignées par les censeurs n'étant même plus assuré.

Le premier départ, jeudi, d'un vol régulier d'Air Madagascar sur la France a donné lieu à la fouille minutieuse de la centaine de passagers — métropolitains, réunionnais, étrangers bloqués depuis dix jours dans l'île.

« *Nous avons des ordres très stricts* », a répondu un commissaire de police à un journaliste auquel on avait confisqué dossiers et notes de lecture, y compris des dépêches d'agence antérieures aux événements. Confisquées également des exemplaires de *Madagascar Matin*, un quotidien de Tananarive pourtant censuré. Le courrier personnel a été lu et relu attentivement et les pellicules voilées sous les yeux de leurs propriétaires.

Même si Tananarive a retrouvé une certaine animation, de l'aube au coucher du soleil, un retour à la normale semble exclu pour longtemps. Le ravitaillement en riz de la capitale est difficile, les magasins sont régulièrement cambriolés et, pendant le couvre-feu, des tirs d'armes automatiques rompent de temps à autre le silence. Des dizaines de repris de justice demeurent en liberté, les chasses à l'homme se poursuivent.

Où veulent en venir les membres, encore mal connus, du directoire militaire ? Tout se passe comme si Madagascar avait quelque chose à cacher. S'agit-il seulement de couper court aux rumeurs les plus invraisemblables qui ont couru Tananarive ces derniers jours ? C'est possible, mais l'explication paraît maintenant insuffisante. Le pays semble s'enfoncer dans un isolement croissant. Ce repli ne constitue-t-il qu'un premier réflexe ou marque-t-il le début d'une aventure ?

JEAN-CLAUDE POMONTI.

M. GISCARD D'ESTAING PRONONCERA UNE ALLOCUTION TÉLÉVISÉE LE 25 FÉVRIER

M. Valéry Giscard d'Estaing prononcera, mardi 25 février, à la télévision, son allocution mensuelle « au coin du feu ». Sa précédente allocution avait été consacrée, le 23 janvier, aux questions économiques.

DANS UNE INTERVIEW AU « MONDE »

Le colonel Kadhafi reconnaît aux Palestiniens le droit de négocier avec les Israéliens mais exclut un accord à Genève

La question d'une éventuelle garantie américaine à Israël en cas de règlement au Proche-Orient continue de faire l'objet de divers commentaires à Washington et en Israël. Le porte-parole du département d'Etat a confirmé qu'aucune proposition n'avait été faite à Israël pendant la dernière tournée de M. Kissinger, mais que la question pourrait être évoquée le « moment venu ». M. Allon, ministre israélien des affaires étrangères, a estimé, pour sa part, qu'aucune garantie américaine n'était envisagée dans le cadre d'un second retrait dans le Sinaï, ce qui n'exclut pas qu'elle soit offerte dans le cadre d'un règlement global.

Tenu à l'écart de ces pourparlers, le colonel Kadhafi a livré ses commentaires dans l'interview qu'il a accordée à notre envoyé spécial. Le chef de l'Etat libyen estime notamment que les Palestiniens « ont le droit, plus que quiconque, de négocier avec les Israéliens ». Mais il exclut tout accord à Genève.

De notre envoyé spécial

Tripoli. — « Les Palestiniens ont le droit, plus que quiconque, de participer à la conférence de Genève, de négocier avec les Israéliens. » *Le colonel Kadhafi ménage ses effets. Il nous tient ce propos — pour le moins insolite dans la bouche d'un homme qui n'a cessé de prôner la destruction de l'« entité sioniste » — en détachant chacun de ses mots. Il marque ensuite une pause, en détournant son regard vers le poste de télévision, branché en permanence dans le salon de sa résidence privée.*

Située dans l'enceinte du principal camp militaire de Tripoli, qui abrite, entre autres, le siège du haut-commandement militaire, la villa est gardée par des commandos au béret rouge, le fusil mitrailleur en bandoulière. Le « Akid » (colonel) Kadhafi est vêtu d'un treillis kaki, sans insignes particuliers.

« Les Palestiniens et les Israéliens, *poursuit-il*, sont les premiers concernés par le conflit du Proche-Orient. Ils se disputent la même patrie, le même territoire. Il serait normal qu'ils engagent le dialogue, tout en poursuivant la lutte armée. Les Vietnamiens n'ont-ils pas réglé ainsi leur problème avec les Américains ?

ERIC ROULEAU.

(Lire la suite page 2.)

Dans un manifeste

Près de six cents médecins réclament la suppression de leur ordre national

Près de six cents médecins ont signé un manifeste réclamant la suppression de l'ordre des médecins. Ils déclarent qu'ils refuseront désormais de payer leur cotisation à l'ordre, obligatoire de par la loi.

Ce manifeste, que nous publions page 10, avec le début d'une enquête de Bruno Frappat sur l'ordre des médecins, a été lancé sur l'initiative du Groupe information santé. Le GIS, créé après 1968, regroupe des médecins de gauche et d'extrême gauche et d'autres personnels de la santé opposés à la conception traditionnelle de la médecine. En février 1973, le GIS avait été à l'origine du « manifeste des 331 » médecins se déclarant favorables à l'avortement et affirmant en avoir pratiqués.

Les prises de position du conseil de l'ordre des médecins contre la libéralisation de la législation sur l'avortement, et notamment la lettre adressée aux députés le 21 novembre 1974 par le professeur Jean-Louis Lortat-Jacob, dans laquelle le président de l'ordre annonçait qu'il faudrait recruter des médecins spéciaux pour opérer des avortements si la loi était votée, ont suscité depuis trois mois un mouvement de protestation à l'intérieur du corps médical. Deux médecins de Lyon, les docteurs Balvet et Debout, ont annoncé publiquement depuis plusieurs semaines leur refus de payer la cotisation (350 francs) à l'ordre. Une procédure disciplinaire est en cours contre eux. D'autre part, une proposition de loi socialiste tendant à la suppression de l'ordre est déposée depuis novembre 1974.

Dès ce vendredi, à 13 heures, le professeur Lortat-Jacob a déclaré à Europe 1 que les signataires seraient accusés de pratique illégale de la médecine. Pour l'ordre, le paiement de la cotisation n'est pas affaire d'opinion mais de légalité.

L'AFFAIRE PORTAL

Les deux blessures

par PHILIPPE BOUCHER

Si les membres du parquet, les substituts, les procureurs, étaient autrement occupés qu'à poursuivre des délinquants minables, il n'est pas évident que la justice aurait subi avec l'affaire Portal cette double blessure qui lui est une fois de plus infligée.

La première est irrémédiable : une procédure, dont c'est la régularité que maintenant il faudrait prouver, a provoqué la mort d'un jeune homme et bouleversé durablement deux femmes qui n'avaient probablement pas besoin de cela pour perdre l'esprit. On pouvait l'éviter.

Une autre blessure, un autre coup est sur le point d'être porté : celle qui procédera de la requête civile déposée par les avocats de Mmes Portal afin de faire annuler, principalement, la vente du domaine qu'elles revendiquent encore.

Il ne faut pas se payer de mots : ce n'est pas le droit qui est à l'origine de cette dernière démarche et de ses chances de succès. C'est l'opinion publique, ce sont les propos enflammés de quelques-uns qui, pour certains, ne s'étaient pas jusqu'alors signalés par leur inquiétude de voir la justice si rude aux faibles. En revanche, il faut convenir que la loi est encore aujourd'hui à l'image d'un langage que le président de la République dit « *démodé* » : favorable au propriétaire contre le locataire, au patron contre le salarié. Le code pénal ne dit-il pas encore que le vol, s'il est le fait d'un domestique « *ou d'un homme de service à gages* », est plus grave que celui que commet un inconnu ?

Il y a d'autres origines à ce gâchis. Il serait d'abord honnête de rappeler que la famille du feu baron ne s'est pas privée de lancer « papier bleu » sur « papier bleu » contre l'ancienne bonne de Léonce Portal et contre la progéniture née de leur union. Aucune loi jamais n'empêchera la sottise, l'attachement frénétique à des valeurs depuis longtemps incertaines.

(Lire la suite page 22.)

AU JOUR LE JOUR

Recensement

On semble craindre de la part de la population des réactions hostiles au recensement. Cela serait bien étrange. Pourquoi un pays qui a un tel goût des pourcentages lors des enquêtes d'opinion aurait-il horreur des chiffres absolus ?

Peut-être les chiffres ne sont-ils pas en mesure de prendre en compte ce qu'il y a au-delà des personnes physiques.

Quand le royaume de France compte ses sujets, il y a quelque danger et quelque abus, comme disait l'autre, à ne pas compter les sujets de mécontentement.

ROBERT ESCARPIT.

LA GROSSE CAISSE

par P. DROUIN

Un débat national... Les mots reviennent avec insistance. Que le Parlement soit en session ou non, tout se passe comme si M. Giscard d'Estaing voulait que l'opinion fût constamment en éveil, sollicitée par les grands sujets de l'heure, entraînée dans un bouillonnement de réformes. La question de l'avortement avait remué profondément le public. L'enseignement et l'entreprise sont, aujourd'hui, sur le devant de la scène, en attendant demain la discussion « cartes sur table » — il faut l'espérer — de la politique de l'énergie.

On a trop souvent déploré la démarche technocratique du pouvoir pour ne pas se féliciter de voir débattre sur la place publique les thèmes qui intéressent ou devraient intéresser tous les Français. La préparation des décisions par un festival de grosse caisse sert peut-être aussi la publicité du gouvernement en place. Mais que n'aurait-on pas entendu si décisions, programmes, réformes touchant la grande masse des citoyens étaient sortis tout armés du secret des cabinets, prêts à être enfournés au Parlement, à la sauvette ?

Cela dit, de faux espoirs sont à dénoncer, et des précautions à prendre pour éviter que le jeu de la grosse caisse n'étouffe les subtilités de chacune des partitions.

La première illusion consisterait à croire qu'au bout du compte, après un grand brassage des idées, une sorte de consensus va naître sur les grands projets du gouvernement. Les Français sont ainsi faits qu'ils adorent discuter mais campent solidement sur leurs convictions. Il ne peut donc s'agir d'éliminer les conflits par le dialogue dans une société aussi complexe que la nôtre, mais seulement de ramener les tensions à leur champ authentique tant il vrai que beaucoup d'entre elles sont purement artificielles, nées d'incompréhension, d'absence de communication, etc.

M. Pierre Sudreau dans son rapport sur la réforme de l'entreprise a heureusement souligné la fécondité de certaines de ces tensions qui obligent les firmes à se transformer constamment : « *A cet égard*, peut-on lire, *le syndicalisme, qu'il soit révolutionnaire ou réformiste, a joué et continuera de jouer un rôle décisif.* » L'empreinte extrêmement forte des luttes sociales en France explique que, moins qu'ailleurs, on puisse espérer, à force de « débats nationaux », trouver le commun dénominateur entre patrons et salariés sur un sujet comme le pouvoir dans l'entreprise par exemple.

(Lire la suite page 34.)

Suzanne Berger
Les paysans contre la politique
Bretagne 1911 1974
Préface de E. Le Roy Ladurie
l'Univers historique
352 pages 45 F
SEUIL

A LA BIBLIOTHÈQUE NATIONALE

Ces livres qu'on manie comme des outils

Voici que les érudits cèdent le pas aux jardiniers, aux cuisinières, aux diseuses de bonne aventure, aux marmotteurs de patenôtres, aux touristes, aux pêcheurs et aux chasseurs, bref à tout le monde, quels que soient le rang ou la fonction dans la société. Ou plutôt, soyons honnêtes, qu'ils mettent leur érudition au service — et à la portée — du dernier ou du premier venu, qui fait de la bibliophilie une bibliophilie souvent fort irrespectueuse, comme on le verra, sans le savoir.

Pour une fois, la Bibliothèque nationale laisse les littérateurs, philosophes et autres spécialistes sur leurs rayons. Elle en extirpe les bouquins utilitaires qui ont passé et passent de main en main, et que la critique ou l'Université méprisent. Ceux qui, dit M. Etienne Dennery, administrateur général de la B.N., « ont parfois perdu jusqu'à leur nom de livre : guides, manuels, dictionnaires, répertoires, annuaires, indicateurs, catalogues, ils font tellement partie aujourd'hui de notre existence de tous les jours, leur consultation est devenue si machinale, qu'ils font figure d'oubliés chaque fois qu'il est question de livres ».

Quoi qu'il en soit, on ne risque pas de s'ennuyer en leur compagnie.

JEAN-MARIE DUNOYER.

(Lire la suite page 26.)

PROCHE-ORIENT

La question d'une garantie américaine à Israël pourra être posée le moment voulu déclare le porte-parole du département d'État

La question d'éventuelles garanties américaines à l'Etat d'Israël continue de susciter de nombreux commentaires.

A Washington, le porte-parole du département d'Etat, selon l'*International Herald Tribune*, après avoir noté que des spéculations avaient eu lieu pendant le voyage de M. Kissinger au Proche-Orient selon lesquelles les Etats-Unis pourraient garantir la sécurité d'Israël, a affirmé, jeudi 20 février : « *Nous n'avons fait aucune proposition à cette heure. Il n'y a eu aucune discussion sur aucune sorte de garantie dans cette phase de la diplomatie au Proche-Orient.* ». Toutefois, il a ajouté que l'on pourrait examiner le concept d'un traité de défense *avec Israël, ou toute autre sorte de* garantie, « *le moment venu* » et que le concept de garantie « *pouvait devenir opportun à un moment situé plus tard dans le contexte d'un règlement général* ».

Le porte-parole a déclaré encore que M. Kissinger avait regagné Washington après sa dernière tournée au Proche-Orient dans un état d'esprit « *prudemment optimiste* », quant aux chances d'un nouvel accord israélo-égyptien. M. Kissinger, pour sa part, a déclaré devant les membres du Congrès qu'il était « encouragé » par les résultats de son voyage au Proche-Orient.

A Londres, dans une interview télévisée jeudi par la B.B.C., M. Abdel Haziz Hegazi, premier ministre égyptien, a déclaré que l'initiative récente de M. Kissinger avait « *amélioré les chances de voir Israël adopter une attitude plus compréhensive* » sur les revendications de ses voisins arabes.

En Israël, tandis que les commentateurs militaires faisaient état jeudi 20 février d'une vive tension sur le Golan, la radio et la télévision israéliennes ont diffusé à plusieurs reprises les déclarations de M. Itzhak Rabin, premier ministre, démentant les informations selon lesquelles des garanties ou une alliance américaine auraient été offertes à Israël au cas où le gouvernement de Jérusalem accepterait une évacuation du Sinaï.

M. Rabin avait affirmé devant les étudiants de l'université Bar-Ilan qu'« *Israël ne pouvait et ne devait compter que sur ses propres forces (...). Toutefois, la situation serait évidemment différente s'il s'agissait de dissuader une superpuissance d'intervenir militairement contre Israël, qui ne pourrait soutenir un combat aussi inégal* ».

De son côté, parlant devant les mêmes étudiants, le général Dayan, ancien ministre de la défense, a estimé que la résolution de la conférence de Rabat, « *privant le roi Hussein de tout rôle en Cisjordanie* », était « *un cadeau du ciel pour Israël* ». Il a affirmé qu'« *Israël ne devait pas bouger d'un pouce des positions qu'il détient sur le Jourdain* ».

Selon notre correspondant à Jérusalem, André Scemama, une certaine confusion a été suscitée par les rumeurs provenant de Washington sur une garantie américaine éventuelle. Il semble que l'opinion israélienne ait confondu pacte de défense et garanties américaines. Interrogés sur la valeur de garanties qui remplaceraient des « *frontières sûres* », les dirigeants israéliens répondent, comme M. Rabin, qu'Israël ne saurait compter que sur sa propre puissance pour assurer sa défense. Mais il est évident que si les Américains proposaient à Israël un véritable pacte plaçant l'Etat juif, sur le plan de la sécurité, dans la même situation que l'Europe occidentale, la question serait envisagée de tout autre façon.

Une interview du colonel Kadhafi

(Suite de la première page.)

— *Faudrait-il en conclure, Monsieur le président, que vous vous rallieriez à tout accord qui serait conclu à Genève ?*

— Oui, *répond le colonel Kadhafi après un long moment d'hésitation.* Mais il n'y aura pas d'accord à Genève. Votre question est abstraite, car les Palestiniens ne renonceront jamais à l'intégralité de leurs droits. »

— *Cependant, il est bien question dans les milieux dirigeants de l'O.L.P. d'accepter, en guise de compromis, un Etat palestinien qui serait érigé en Cisjordanie et à Gaza.*

— Je suis résolument hostile à un tel Etat fantoche. La conférence de Genève devrait servir aux Palestiniens de tribune, non pas de lieu pour capituler.

— *Soutenez-vous la politique de l'O.L.P. ou celle du « front du refus ? » (1).*

— Je n'ai aucune opinion sur les diverses organisations qui constituent l'O.L.P. Je soutiens le peuple palestinien quels que soient ses représentants. L'O.L.P. n'est qu'un appareil politique, d'ailleurs en constante mutation. Pour moi, tout homme qui porte les armes est digne de représenter le peuple palestinien.

— *Est-il vrai que vous entraînez des Palestiniens à la guérilla ?*

— Je me refuse à livrer des renseignements à l'ennemi par le truchement d'une interview. Je puis vous dire cependant que nous désapprouvons les détournements d'avions ainsi que les agressions commises contre des civils. Il n'en reste pas moins que ceux qui se livrent à de tels actes sont, à nos yeux, excusables. Ils bénéficient de circonstances atténuantes.

— *Est-ce la raison pour laquelle vous refusez de livrer à l'O.L.P. ceux qui avaient détourné un VC 10 britannique (2) ?*

— Nous avons remis à l'O.L.P. tous les fedayin que nous détenions. C'est Abou Ayad *(le n° 2 du Fath)* qui a mené personnellement l'enquête et qui a assumé le sort de ces combattants (3). »

« Je ne m'intéresse pas à M. Kissinger »

Au sujet du règlement du conflit qui oppose Israël à ses voisins, le président Kadhafi affirme : « Les Etats arabes devraient avoir honte de participer à la conférence de Genève. Leur cause ne souffre aucune discussion. L'ONU leur a reconnu le droit de récupérer les territoires conquis par Israël en 1967. Le choix pour Israël est donc entre l'évacuation inconditionnelle de ces territoires et la guerre.

— *Ne pensez-vous pas que M. Kissinger serait en mesure d'atteindre cet objectif par des moyens diplomatiques ?*

— Je ne m'intéresse pas à M. Kissinger ou à ses activités. Qui est-il, après tout ? Un ministre des affaires étrangères, un haut fonctionnaire qui sombrera dans l'oubli comme ses prédécesseurs. Ces accords de dégagements partiels qu'il essaie de faire aboutir ne méritent pas mon attention. Le problème, pour moi, a de toutes autres dimensions. »

C'est avec une profonde lassitude, mêlée d'impatience, que le colonel Kadhafi répond à nos questions. Visiblement surmené, le visage bouffi, les yeux cernés, les paupières lourdes, il avait exprimé le vœu, au début de l'entretien, de ne pas aborder les questions de politique étrangère. Sur une table basse, à portée de la main, s'entassent des livres qui ont trait à l'enseignement du russe, de l'italien, du français, du turc et du persan. « J'essaie de me familiariser avec certaines langues étrangères », *nous dit le « Akid ». Mais depuis sa demi-retraite, il y a un an, il se consacre à une foule d'autres problèmes ; l'armée, dont le contrôle lui revient exclusivement ; le parti unique, l'Union socialiste arabe, en pleine réorganisation ; le développement économique ; l'élaboration d'une « philosophie » de la révolution libyenne. A cet effet, le colonel Kadhafi est en train de rédiger un « livre vert » dans lequel il expose ses vues sur l'ensemble des questions politiques, économiques et culturelles concernant le monde arabe. A l'instar du « Petit Livre rouge » de Mao Tse-toung, rapporte-t-on dans les milieux politiques de Tripoli, l'œuvre du « Akid » est destinée à servir de guide à tous les partisans de la « troisième doctrine », dont il est le promoteur.*

— *Est-il vrai, Monsieur le président, que, déçu par l'échec de vos tentatives d'union avec l'Egypte et la Tunisie, vous avez l'intention de vous consacrer pour la dixaine d'années à venir aux questions idéologique, et, surtout, à l'édification d'un Etat moderne en Libye ? Que vous souhaitez faire de cet Etat un modèle pour les autres pays « frères » ?*

— Contrairement à ce que l'on a prétendu, je ne me suis pas retiré de la scène mondiale. Les questions internationales sont inséparables des problèmes de politique intérieure. Cependant, j'ai constaté, à mon regret, que le monde arabe n'est pas mûr pour l'unité et j'ai donc décidé d'aller de l'avant dans la reconstruction de la Libye. C'est ainsi que nous avons mis en chantier divers projets que nous avions ajournés en croyant qu'ils seraient plus rentables s'ils devaient être réalisés en commun avec d'autres pays arabes. Dans les domaines de l'industrie, de la recherche scientifique, de l'organisation politique, par exemple, nous appliquons des plans de développement dans un cadre purement libyen. De même, nous avons nommé un ministre des affaires étrangères (poste qui était resté longtemps vacant) et nous avons l'intention d'étoffer notre représentation diplomatique à l'étranger, en particulier aux Etats-Unis et en U.R.S.S.

— *Vous avez donc renoncé à l'unité arabe ?*

— Rien n'est plus faux. J'atteindrai cet objectif quoi qu'il m'en coûte. Je réalise, cependant, que la voie que je me suis tracée sera longue et difficile, qu'il ne sert à rien de traiter avec les dirigeants arabes actuellement au pouvoir, dont les conceptions appartiennent à une génération autre que la mienne. »

Le président libyen ajoute sur un ton vengeur : « Mais ne vous fiez pas aux apparences. Le calme qui règne dans le monde arabe est celui qui précède généralement l'orage.

— *Certains estiment, Monsieur le président, que les modestes dimensions de la Libye lui interdisent de jouer un rôle dirigeant dans le monde arabe...*

— L'histoire de notre nation infirme cette thèse. A plus d'une reprise le monde arabe a été unifié sous l'impulsion de leaders issus d'une minorité agissante.

« Nasser a eu le malheur de naître au sein du peuple égyptien... »

— *A quoi attribuez-vous l'échec de Nasser dans ce domaine ? Croyez-vous qu'un nouveau Nasser apparaîtra pour réaliser le rêve du Raïs défunt ?*

— L'unité ne dépend pas du leadership d'un homme ni des dimensions de son pays d'origine, mais du niveau de la conscience politique des masses. Nasser a eu le malheur de naître au sein du peuple égyptien...

— *Croyez-vous que le président Sadate demeure fidèle au nassérisme ?*

— Oui, car il ne fait que poursuivre la politique instaurée par Nasser. Si ce dernier devait ressusciter, il n'agirait pas autrement que son successeur.

— *On vous reproche pourtant d'avoir tenté de renverser le régime égyptien, tandis que le président Sadate est accusé d'avoir cherché à vous éliminer du pouvoir...*

— Il n'en a pas les moyens. Les intentions que l'on prête à Sadate sont puériles. D'autre part, il est inexact que j'ai fomenté des complots contre le président égyptien. Je n'ai pas perdu l'espoir de le gagner à mes vues. Et puis, son éventuel successeur pourrait être pire que lui...

L'arme du pétrole

— *Pourquoi avez-vous cessé de fournir une assistance économique et militaire à l'Egypte et à la Syrie, pourtant partenaires de la Libye dans l'Union des républiques arabes ?*

— Cette fédération n'existe plus que sur le papier. En outre, l'Egypte et la Syrie se sont retirées du camp de la confrontation avec Israël, elles n'ont qu'à s'adresser à l'ONU, aux Etats-Unis, à l'U.R.S.S., pour l'assistance dont elles ont besoin.

— *Que feriez-vous cependant si une nouvelle guerre devait éclater entre Israël et ses voisins ?*

— Il va de soi que, dans ce cas, tous les Arabes se retrouveraient dans le même camp face à l'ennemi commun.

— *Mais si le Liban devait être le seul Etat attaqué ?*

— J'ai fourni au Liban, contrairement aux autres membres du Conseil de la défense arabe, qui avaient également pris des engagements précis à cet égard, du matériel militaire en quantité et en qualité appréciables. Cependant, si le sud du Liban devait être occupé par l'Etat sioniste, notre éloignement géographique nous interdirait de venir immédiatement à son secours.

— *Croyez-vous qu'il faudrait décréter un embargo sur le pétrole au cas d'un nouveau conflit israélo-arabe ?*

— Il n'y a pas de règle en la matière. Nous pourrions avoir recours à l'arme du pétrole en temps de paix comme en période de guerre. Il se peut également que nous nous dispensions de cette forme de représailles. Les moyens de pression à notre disposition sont nombreux et divers : la fermeture du canal de Suez, le boycottage économique, la rupture des relations diplomatiques, constituent des choix aussi valables l'un que l'autre. La nature de notre riposte sera fonction de la conjoncture internationale.

« Les Occidentaux nous étranglent »

— *Ne craignez-vous pas une intervention militaire des Etats-Unis ?*

— Nous nous défendrons contre toute agression. Mais nous ne prenons pas au sérieux les menaces américaines. La conquête de la Lune nous paraît plus plausible que l'occupation d'un pays arabe.

— *Cependant, M. Kissinger a bien déclaré que Washington ne permettra pas aux Arabes d'étrangler l'économie occidentale...*

— Mais ce sont les Occidentaux qui nous étranglent déjà. Ils se plaignent de la hausse du coût du pétrole — la seule denrée que nous possédons — tout en écoulant sur nos marchés des produits de première nécessité, dont les prix ont quintuplé, voire parfois décuplé.

— *Ne pensez-vous pas que ce problème pourrait être résolu par une conférence mondiale regroupant les pays producteurs et consommateurs de pétrole ?*

— Cette formule n'est pas satisfaisante à mes yeux. Tous les pays sont à la fois producteurs et consommateurs d'une grande variété de matières premières et de produits finis. Il serait insensé d'établir des distinctions entre eux.

— *Avez-vous l'intention d'exposer votre point de vue à la réunion « au sommet » de l'OPEP qui se tiendra le mois prochain à Alger ?*

— Je ne me rendrai pas à cette réunion, car j'ai mieux à faire. Mais, aussitôt après la clôture, j'ai l'intention d'inviter toutes les organisations régionales concernées — la C.E.E., le Comecon, la Ligue arabe l'O.U.A., notamment — à tenir une conférence pour chercher une issue à la crise économique mondiale. Il faut élargir le débat aux problèmes que posent les prix des matières premières et des produits industriels, l'inflation, la dévaluation des monnaies, la famine dans les pays du tiers-monde, etc. C'est ainsi que nous réussirons à harmoniser les intérêts de toutes les composantes de l'humanité. »

Tandis que les relations entre la Libye, d'une part, les Etats-Unis et l'U.R.S.S., de l'autre, ne cessent de s'améliorer — il est notamment question, selon le colonel Kadhafi, d'une visite de M. Brejnev à Tripoli, au printemps prochain, — le « Akid » ne cache pas un certain dépit à l'égard de la France. Il se défend d'avoir pris ombrage de la récente visite du président Sadate à Paris, laquelle, assure-t-il, « a été bénéfique pour le monde arabe ». *Mais il se plaint des prix pratiqués par les industries françaises, du* « coût excessif » *du matériel militaire livré à son pays.* « La France, *nous dit-il,* contribue à étouffer notre économie. Les prix de vos produits sont vraiment trop élevés. »

Abordant le domaine politique, le président libyen s'exprime d'une manière à la fois plus sévère et moins précise : « Nous avons l'impression que l'attitude de votre gouvernement à l'égard du monde arabe, que sa politique étrangère d'une manière plus générale, sont imprégnées d'irrationalité, de confusion et de contradictions inexplicables. Pourtant, la voie que la France aurait pu emprunter, dans son propre intérêt, nous paraît clairement tracée. » *Pressé de questions, le colonel Kadhafi ne veut pas en dire davantage.*

Profondément déçu par ses « frères » arabes, amer quant au comportement des grandes et des petites puissances, mécontent de la tournure que prennent les événements au Proche-Orient, le leader libyen est persuadé que le temps travaille en faveur de ses thèses. Encore jeune (il a trente-trois ans), la durée de sa « traversée du désert » ne paraît guère l'inquiéter.

ERIC ROULEAU.

(1) Le Front du refus regroupe les organisations « maximalistes » qui, refusant toute négociation, entendent poursuivre la lutte armée jusqu'à la « libération de toute la Palestine ».

(2) *Le Monde* du 23 novembre 1974.

(3) L'O.L.P. soutient officiellement que les coupables sont entre les mains des autorités libyennes aux fins d'enquête (*le Monde* du 2 janvier 1975).

AMÉRIQUES

Chili

L'ambassadeur à Paris va être remplacé

Santiago *(A.F.P., A.P., Reuter, U.P.I.).* — M. Enrique Urrutia Manzano, président de la Cour suprême chilienne depuis 1972, sera prochainement nommé ambassadeur du Chili en France, a annoncé le jeudi 20 février le quotidien *El Mercurio*. M. Urrutia remplacera au mois de mars à ce poste M. Fernando Duran Villareal, ancien directeur de l'édition de Valparaiso du *Mercurio*.

Quatre personnes, présentées comme d'anciens membres du Mouvement de la gauche révolutionnaire (MIR), ont lancé le mercredi 19 février, sur les chaînes de radio et de télévision chiliennes, un appel à leurs *compagnons pour qu'ils* « mettent fin à leur sacrifice sans espoir ».

Le gouvernement a assuré que ces quatre personnes avaient accepté de parler « *volontairement* » après leur arrestation.

Le MIR avait, un peu plus tôt, publié un communiqué dans lequel les quatre détenus invitaient, au contraire, leurs camarades à continuer leur action.

Un détenu a déclaré sur les antennes que sur les huit membres de la commission politique du MIR, constituée en 1973, l'un est mort (son secrétaire général, Miquel Enriquez), trois sont en exil et deux sont arrêtés.

Sur les trente-cinq membres du comité central, a-t-il ajouté, trois sont morts, onze sont en exil et dix-neuf sont en prison. Deux seulement sont encore « *en fuite* ».

D'autre part, près de quatre cents personnes ont été arrêtées le mercredi 19 février par la police de Santiago.

Enfin, une personne a été tuée et une autre arrêtée le 19 février à la suite d'une fusillade avec les services spéciaux chiliens dans un quartier résidentiel de Santiago. Les autorités ont assuré qu'il s'agissait de militants du MIR.

Argentine

La présidente de la République va se rendre sur les lieux des combats contre les guérilleros

Buenos-Aires *(A.F.P., A.P., Reuter, U.P.I.).* — La présidente de la République Argentine, Mme Isabel Peron, se rendra, le 1er mars, dans la province de Tucuman, où les forces armées ont engagé, le 9 février, une vaste opération contre les guérilleros de l'Armée révolutionnaire du peuple (ERP). Le général Anaya, chef d'état-major général de l'armée, devait aussi se rendre sur les lieux des combats.

Cinq mille soldats viennent d'être envoyés en renfort dans cette province, récemment déclarée « *zone libérée* » par les rebelles marxistes.

Selon l'hebdomadaire d'extrême droite *El Caudillo*, qui passe pour exprimer les vues de l'homme fort du régime, le ministre du bien-être social, M. José Lopez Rega, les guérilleros ont occupé, ces dernières semaines, un certain nombre de villages dans la province de Tucuman et ont commencé à y agir comme autorités de fait.

Le président du parti radical, M. Ricardo Balbin, principale figure de l'opposition légale au péronisme, a affirmé que la tentative de l'ERP d'établir une zone libérée dans la province de Tucuman était destinée à provoquer le soutien de certains pays socialistes.

Selon le journal *Mayoria*, les opérations militaires vont être étendues à d'autres provinces septentrionales de l'Argentine, en particulier à Santiago-del-Estero, à Catamarca et à Salta.

D'autre part, quatre personnes, dont un dirigeant syndical, un policier et un journaliste, ont été tuées les 19 et 20 février. La presse argentine signale, d'autre part, la disparition, remontant à octobre dernier, de trois dirigeants politiques et syndicaux, dont un représentant de la jeunesse péroniste.

États-Unis

ÉCOUTES TÉLÉPHONIQUES POUR DÉTECTER LES FRAUDES

Selon le « New York Times », l'American Telephone and Telegraph Company a admis avoir mis sur écoutes entre 1965 et 1970 de un million et demi à deux millions de conversations téléphoniques, dont trois cent mille à quatre cent mille étaient des conversations privées.

Cette intrusion dans la vie des citoyens était destinée à détecter des fraudes, alors très nombreuses, principalement sur les communications à longue distance. Un avocat de la compagnie de téléphone Bell, qui témoignait devant la sous-commission du Congrès pour les libertés civiques, a estimé que ces écoutes ne constituaient pas une atteinte aux libertés constitutionnelles puisque leurs auteurs ne s'intéressaient nullement aux contenus des conversations, mais seulement à l'identité des fraudeurs et aux moyens techniques qu'ils utilisaient.

LE RETOUR DE JESUS
L'EVANGILE SELON THOMAS
présenté par Philippe de Suarez
LE PLUS GRAND DOCUMENT SPIRITUEL DE L'HUMANITE
...et si le visage de Jésus selon Thomas était vrai ?
Robert Serrou
Paris-Match
1 Vol. 380 pages-72 F. RENSEIGNEMENTS AUX
EDITIONS METANOIA 26200 MARSANNE

A TRAVERS LE MONDE

Guinée-Bissau

● UNE DELEGATION DU GOUVERNEMENT DE LA GUINEE-BISSAU est arrivée mercredi matin 19 février en visite officielle à Moscou. Son chef, M. Francisco Mendès, chef du gouvernement de Guinée-Bissau et membre de la direction du P.A.I.G.C., a été reçu le jour même par le président du conseil soviétique, M. Alexis Kossygune, avec lequel il a eu un long entretien. *(A.F.P.)*

Mauritanie

● LA MAURITANIE ne participera pas à la prochaine conférence franco-africaine de Bangui, « *pour des raisons qui lui sont propres* », a indiqué, jeudi 20 février, le président Moktar Ould Daddah. Depuis la sortie de la Mauritanie de l'Organisation commune africaine, malgache et mauricienne, a précisé le chef de l'Etat, « *nous nous sommes abstenus de participer aux réunions de l'OCAM et de la francophonie.* — *(A.F.P.)*

Nigéria

● NEUF CENT QUATRE-VINGT-CINQ NIGERIANS sont morts au cours du pèlerinage à La Mecque, en décembre dernier, écrivait, mercredi 19 février, le quotidien *New Nigerian*. La plupart ont été victimes du choléra. — *(Reuter.)*

R. F. A.

● DIX ANCIENS S.S., dont une femme extradée des Etats-Unis, ont été inculpés, mercredi 19 février, pour le meurtre de deux cent cinquante mille détenus du camp de concentration de Maidanek, près de Lublin, en Pologne. Le procès doit s'ouvrir à la fin de l'été à Dusseldorf. — *(A.F.P.)*

Sénégal

● M. EDMOND MAIRE, secrétaire général de la C.F.D.T., est arrivé jeudi 20 février à Dakar, première étape d'un voyage qui le conduira successivement au Nigeria, au Dahomey, au Togo, au Congo, au Zaïre, en Tanzanie et, vraisemblablement, en Angola. Ce voyage fait suite à un colloque organisé par la C.F.D.T. en France, et auquel participaient quinze centrales syndicales d'Afrique et du Proche-Orient. — *(A.F.P.)*

Tchad

● NEUF MISSIONNAIRES SUEDOIS, appartenant à la mission pentecôtiste de Stockholm, déclarés indésirables au Tchad, ont quitté N'Djamena le 11 février dernier, a révélé mercredi 19 février le périodique tchadien *Canard déchaîné*. Les missionnaires étaient accusés de n'avoir « *pas observé les règles de l'hospitalité tchadienne* » et de « *s'être ingérés dans les affaires intérieures du Tchad en s'opposant à la pratique de l'initiation* ».

Tunisie

● M. MUSTAPHA ZAANOUNI, qui était jusqu'à présent secrétaire d'Etat auprès du ministre du Plan, est nommé ministre délégué auprès du premier ministre, chargé du Plan. Il remplace à ce poste M. Chedly Ayari, qui a été nommé récemment président de la Banque arabe pour le développement de l'Afrique. — *(U.P.I.)*

Kadhafi : la fin du monopole nucléaire

Le monopole nucléaire est sur le point d'être brisé. Nous aussi, Libyens, pourrons acquérir un jour notre bombe atomique. C'est la déclaration exclusive que le colonel Kadhafi a faite à Marwan Hamadé, du *Point*.

De notre envoyé spécial en Libye
Marwan Hamadé

C'est dans un petit pavillon de la banlieue de Tripoli que le colonel Kadhafi m'a reçu, après dîner, à l'heure où d'ordinaire il se livre à la méditation et parfois à la prière. Sur le guéridon devant nous, un verre de lait de chamelle et une tasse de thé à la girofle. Quelques fauteuils en velours frappé et un téléviseur. Les Mille et Une Nuits n'ont pas envahi cette modeste résidence. Et à considérer l'austérité de son Président, on ne devinerait pas que la Libye appartient au club des milliardaires du pétrole.

Mouammar Kadhafi a comme abandonné l'avant-scène depuis quelques semaines pour se retirer dans les coulisses. Avant cette retraite forcée disent les uns, volontaire soutiennent les autres, il était déjà un personnage déroutant. Il se retranche aujourd'hui dans la légende, s'y installe, s'y complaît. Un ascète, cela existe encore, en terre d'Islam, même si dans le monde arabe le genre ne court ni les rues ni les palais. En Libye, ce n'est pas sur les tapis verts des casinos qu'on retrouve les royalties du pétrole mais dans l'immense chantier qu'est aujourd'hui le pays.

En partie seulement, chuchote-t-on ici. Le reste va encore aux révoltés du monde entier, de l'armée républicaine irlandaise à la résistance palestinienne. Pourtant cet homme à qui l'on fait endosser les prises d'otages et les rapts d'avions déclare avoir une profonde aversion pour le terrorisme : « *De l'enfantillage* », me dit-il.

C'est que Mouammar Kadhafi n'est plus tout à fait le grand enfant dont les éclats faisaient sourire. Il a mûri ; et le front, en se plissant, souligne le hâle du désert. De déception en déception, les fossettes du visage se sont creusées. Il a fait dans l'amertume son apprentissage politique à un âge où d'autres sont encore sur les bancs de l'université. Nasser, son maître à penser, est mort trop vite, et Kadhafi, fils spirituel du nasséisme, en est aussi l'orphelin.

Pourtant il n'a pas renié le message du Raïs. Et la « troisième voie » qu'il propose, entre l'exploitation capitaliste et la grisaille communiste, s'inspire largement de la neutralité positive chère à Nasser.

Ce chef d'État, qui n'aura en l'an 2000 que 58 ans, se refuse à la futurologie. En revanche, il parle volontiers de l'avenir immédiat. Ainsi pour les menaces de Kissinger : la Libye, il le croit, serait la première visée en cas d'intervention américaine contre les puits de pétrole arabes. « *Mais je pense*, dit-il, *qu'à nous faire l'écho de ce genre de menaces nous finirions par en être hantés. Nous ferions en définitive le jeu des Américains. De toute façon*, ajoute-t-il, *s'ils nous cherchent, ils nous trouveront.* » Il prend un ton autrement plus grave pour répondre indirectement, et sans le citer, au chef de l'Etat israélien Ephraïm Katzir, qui avait parlé de la capacité nucléaire de l'Etat hébreu. Kadhafi ne semble nullement impressionné : « *L'atome*, me dit-il, *n'aura plus bientôt de secrets pour personne. Il y a quelques années, nous pouvions à peine nous procurer une escadrille de chasse. Demain, on pourra acheter une bombe A et ses composantes. Le monopole nucléaire est sur le point d'être cassé.* »

Il ne croit pas pour autant à une cinquième guerre arabo-israélienne cette année. Mais il ne croit pas plus à des solutions partielles. Pas partout en tout cas. « *Tant qu'il y aura des Syriens et des Israéliens sur le Golan, ils continueront de se battre.* » Et il condamne bien sûr les velléités américaines de règlement séparé : « *Je ne pourrai jamais y souscrire tant que le peuple palestinien n'aura pas été réintégré dans ses droits.* Et il reproche à certains de ses partenaires d'avoir trop brutalement basculé dans le camp américain. « *L'Amérique, l'Amérique...* dit-il, exaspéré. *Même s'il n'en reste qu'un*, ajoute-t-il, *je serai celui qui refusera ce genre de paix.* »

Sur le pétrole, en revanche, le colonel est plus conciliant : « *Nous vivons*, dit-il, *dans un monde où chacun a besoin de l'autre, où chacun vend un produit que l'autre achète. Nous devons donc tous nous concerter et trouver une solution globale à ce qui est un problème global. Toute conférence qui n'aurait que le pétrole à l'ordre du jour m'est suspecte. Elle comporterait, de notre part, une acceptation implicite des griefs occidentaux.* » D'ailleurs, il se déclare prêt à résister à un éventuel chantage américain : « *Nous pourrions nous passer de tout, de leurs gadgets, de leurs voitures et des produits de luxe dont ils inondent notre marché. Même si nous sommes réduits à une économie de subsistance, la production agricole que la Libye développe en priorité lui permettra de s'opposer aux pressions extérieures.* » Mais le Président libyen ne voit pas ses relations avec l'Occident sous le seul angle de la confrontation : ainsi il se fait presque le reproche de n'avoir pas poursuivi le dialogue qu'il avait engagé à Paris.

Pour l'heure, il se consacre entièrement aux problèmes intérieurs libyens. « *Dans dix ans*, dit-il, *j'aurai résolu tous les problèmes du sous-développement chez moi. Alors, nous verrons bien...* »

A 33 ans, le temps travaille pour lui. ●

LE COLONEL KADHAFI et MARWAN HAMADE DU *POINT*
Avec du lait de chamelle

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 -ב

תאריך 20.1.75

העתון הארץ

קדאפי: בקרוב נוכל לרכוש פצצה אטומית

פאריס, 19 (ע"ר). שליט לוב, מו־עמר קדאפי, אמר בראיון שפורסם כאן היום, כי ארצו תהיה מסוגלת בקרוב לרכוש את הפצצה האטומית.

בראיון בשבועון החדשות הצרפתי „לא פואן" אמר קדאפי, כי בקרוב לא יהיו עוד סודות־אטום. לפני מס־פר שנים, בקושי יכולנו להשיג להק מטוסי־קרב. מחר נהיה מסוגלים לק־נות פצצת אטום על כל חלקיה. המו־נופולין הגרעיני יישבר.

קדאפי גם אמר כי הוא סבור ש־לוב תהיה המדינה הראשונה שתתק־קף ע"י ארה"ב אם תגשים את איו־מה בדבר התערבות צבאית בערשת הנפט. „אולם, סבורני שע"ז כל ש־אנחנו נותנים פירסום לסוג זה של איום, נפחד ממנו בסופו של דבר פחד כפייתי".

Syd. Morning Herald 978-C
21/1/75.

A-bomb warning by Gaddafi

Colonel Gaddafi

PARIS, Monday. — Libya's leader, Colonel Gaddafi, said in an interview published today that Libya would soon be able to acquire the atom bomb.

He told Le Point magazine: "Soon the atom will have no secrets for anybody. Some years ago we could hardly procure a fighter squadron.

"Tomorrow we will be able to buy an atom bomb and all its parts. The nuclear monopoly is about to be broken."

Colonel Gaddafi also said he thought Libya would be the first country attacked by the United States if it carried out its threat of military intervention in the case of an extreme menace to Western oil supplies

He added: "But I think that by echoing this kind of menace we will finish by being obsessed by it. We could be playing the Americans' game. In any case if they are looking for us they will find us."

He said he did not expect a fifth Arab-Israeli war in 1975, dismissed the idea of partial solutions to the conflict and added: "As long as there are Syrians and Israelis on the Golan (Heights), they will continue to fight."

He said a settlement of the Palestinian problem was essential to a peace agreement and criticised Arab countries that had become closer to the United States.

On the world's oil situation he said: "We should all get together and find a global solution to what is a global problem. Any conference which just has oil on its agenda appears suspect to me."

In **London**, the leader of the Palestine Liberation Organisation (PLO), Yasser Arafat, said in a television interview yesterday that he believed a new Middle East war was inevitable, because the Israelis were preparing a pre-emptive strike.

Interviewed on the British program Weekend World, he said he thought it unlikely Israel would resort to nuclear weapons. He said that a new war would be felt in Europe and all over the world.

In **Cairo**, King Faisal of Saudi Arabia and Egypt's President Sadat are understood to have discussed reconvening the Geneva conference on the Middle East, during talks on the Arab-Israeli conflict.

Informed sources in Aswan, where the two leaders are meeting, said Egypt wanted the conference to deal mainly with the Palestine issue, and not military disengagement on the Egyptian, Syrian and Jordanian fronts facing Israel.

That was why close co-ordination between the three Arab countries and the PLO was vital, the sources said.

(AAP-Reuter)

orphans
er over
ys in
tion—MP

EL RICHARDSON, Staff Correspondent

nday. — Delays in Australia in processing for Vietnamese orphans are causing avoid- eath.

y Mr Race n Govern- conference Vietnamese

deral mem- , is repre- Social Se- the 10-day on Thurs-

y not good o run the n, disease, and even nder-staffed, ges while ng for them

be much t the predi- million or- where war are in the ources, but can make

of Australian families wanting to adopt orphans from Indo-China.

He also recommended that the Australian Government immediately offer the States the services of social workers from the Federal Public Service so that prospective foster parents could have their suitability determined as a matter of urgency.

He said: "The Holt organisation alone expects to have 10 war orphans in need of an Australian home each month, but at the present rate of approval we will be lucky to meet the flow from even this single agency.

"The Deputy Prime Minister in charge of social welfare, Dr Phan Quang Dan, has made it clear that the Government of South Vietnam is willing to play its part in facilitating procedures for inter-country adoptions.

Winston Wealleans, 30 (camera), the only professi

דבר

25. 11. 1975

974 - e

אל:

עם שר הכלכלה הישראלי הושאנג אנסארי.
צילום רדיו של „אסושיאייטד פרס"

קזאפי: נסיגה חלקית היא לטובת ישראל

ביירות, (יוש"ע). — נסיגה ישראלית חלקית משטחים ערביים כבושים תחת פשוט עיסקה, שבה ישלמו הערבים תמורת אדמתם־הם — כך חבריו מנהיג לוב מועמר קזאפי בראיון לעיתון חלבי גוני „אל־בלאד".

הוא ציין, כי מדיניות ארה"ב במזרח התיכון מבוססת על שאיפה לתקוע טריז בין סוריה ומצרים.

קזאפי אמר: „מנקודת מבטה של ישראל, המצב ברור — זהו נגין של מקח וממכר. היא מוכנת לוותר על חלקים של השטחים הכבושים, אם תשיג את הדברים שבהם היא רוצה. אם נשמע, כי הישראלים נסגו מחלקים של השטחים הכבושים, פירושו של דבר הוא, כי הערבים נתנו לישראל את מבוקשה".

הוא הוסיף כי המאמצים הערביים הנשגבים והחוזרים „לגטרל את אמריקה" העלו חרס, משום שמדיניות וואשינגטון מבוססת על מיצול שורות הערבים. „מעולם אינני שם לב לחדשות על תגובותיו של הנרי קיסינג'ר. אינני יודע אפילו מתי הוא בא למזרח התיכון. המטרה האמיתית של המדיניות האמריקאית היא לקומם ערבים נגד ערבים. מטרתה ליצור קרע בין מצרים וסוריה", אמר קזאפי.

הוא הוקיע את ה„איומים" האמריקאיים להשתלט על שדות נפט ערביים. ואמר, כי גם אחת המטרות של איומים אלה היא לקומם ערבים נגד ערבים. „איום זה של התערבות הוא טירוף — ושירוף אכן ייתכן, אם יוגשם, נגיב כמו כל מדינה אחרת שנפלה קורבן לתוקפנות", הוסיף קזאפי.

הוא דחה את האפשרות של הסדר בדרכי שלום במזרח התיכון ואמר: „לדעתי, ניתן לפתור את בעיית פלשתינה רק על ידי המשך המאבק — והמאבק בין הפלשתינאים לבין הישראלים ימשך". הוא מצדד בהקמת ממשלה פלשתינאית גולה.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 - ב

תאריך 17.2.75

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי: הפתרון היחיד במזה"ת - חיסול ישראל בדרכי שלום

— מאת כתב „יו.פי." בבירות —

למנהיג לוב, מועמר קדאפי, יש „הפתרון היחיד לבעיית המזרח התיכון, העשוי להתקבל על הדעת". עיקרו של פתרון זה — חיסול מדינת ישראל „בדרכי שלום", והחזרת „כל המתיישבים היהודיים לארצות מוצאם".

„אם תשתלם שוב התבונה בעולם, וירצו לפתור את הבעייה, ללא הפעלת כוח הנשק, הרי שכל האנשים, אשר היגרו לפלשתין, חייבים להזור לארצות מולדתם" — הסביר קדאפי את תכניתו וקרא לעולם הערבי, לטייע ליהודים לשוב לארצות מוצאם.

ובכל זאת, בסיו של הנאום מנהיג הלובי היה גם „רי תוחי": „היהודים המזרחיים יכולים להישאר. והם יוכלו לחיות בשלום עם הפלשתינאים".

ומה יהיה גורלם של אותם היהודים, אשר נולדו ב„פלשתין", אחרי קום מדינת ישראל? אלה — סבר קדאפי — יצטרכו ללכת לארצות המוצא של הוריהם.

974-e

תצוג

חצב

בלמ"ס

19.1.75/843/0057
ז' שבט תשל"ה
19 ינו' 1975

כתבה מיוחדת

ראיון עם מעמר אלקדאפי

(המקור: אנ-נהאר , לבנון , 13 . 1 .75)

הנושא:-

חברי מערכת אנ-נהאר ו-לאוריאן לז'ור , גסאן אל-תוינ', פואד מטר ו -הרואן חמאדה, קיימו ראיון עם שליט לוב,עקיד (אל"מ) מעמר אל-קדאפי בעיר טריפולי שבלוב.

בין השאר סיפר קדאפי , כי אישר את הדו"ח שהוגש לו על ידי חברי המשלחת הלובית שביקרה בלבנון, ודנה שם עם אנשי הצבא הלבנוניים . הוא ציין, כי ביצוע התוכנית מתעכב עד שתתקבל הודעה מלבנון . קדאפי הביע את נכונותה של לוב להשתתף בהקמת כפרים מבוצרים בדרום לבנון, במתכונת קיבוצים.

הוא הביע את ששו מהצבת יחידות שיטור בינלאומיות על גבול ישראל לבנון. לדעתו, בעית סוריה-ישראל לא תיפתר. הוא ציין, כי לא יסיים את מצב הלוחמה עם ישראל גם אם יעשו זאת אחרים.

קדאפי הפחית בערכם של אימוי שר החוץ האמריקאי, הנרי קיסינגר,בענין מקורות הנפט. יחד עם זאת הציע רעיון לפתרון בעית האינפלציה בעולם. לשם כך הציע לכנס "ועידת פסגה של האנושות" כדי לדון בה בבעיה זו.

כותב פואד מטר מטריפולי שבלוב:

מעמר אלקדאפי נראה לי מבוגר יותר בחמש שנים מגילו. בפעם הקודמת כשראיתיו היה זה לפני תשעה חודשים לערך. אפשר שהסבל שנגרם לו עקב מלחמת רמדאן (אוקטובר) , ומה שאירע בינו לבין הנשיא סאדאת הם הגורם לכך. ייתכן גם, כי לגורם זה נוסף אכזבתו מענינים אחרים שונים.

הפגישה עם האח מעמר היתה מעין סימפוזיון ולא רק פגישה בין עתונאי לבין שליט. הלכנו אליו כדי להיפגש עמו בבנין מועצת ההפיכה בבאב אלעזיזיה. אבל, הוא ביקש מעוזריו להסיע אותנו למעונו משום שהיה ברצונו להאציל על הפגישה אוירה חסרת רשמיות. הרי ידוע , כי הוא מתנגד לענינים שבטקס ולגינוני הפרוטוקול.

הוא קיבל את פנינו בסאלון מודרני, שרמת המותרות בו עולה על מה שהוא אוהב. הוא ישב על כורסא כשהוא לבוש בגדים פשוטים לא

2/...

NOTE

[illegible]

[illegible] REPORT

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אופנתיים. קדאפי אוהב לצפות בטלביזיה, שהינה מכשיר הבידור היחיד שלו - כאשר יש לו פנאי, כלומר: כאשר אינו עסוק בפגישות, ועידות, מסעות ביקורת ברחבי המדבר.

היינו שלושה: גכאן אלתויני, הרואן חמאדה - שנפגשו עמו בפעם הראשונה - ואני. חלק ייצג את אנ-נהאר וחלק את ל'אוריאן לז'ור. אלא שבטרם היגענו אליו ארעו שני דברים: סקרנו את המתרחש בטריפולי כדי לקבל תמונה על המתרחש בכל לוב, ונפתענו. ראינו פעולות בניה ללא דוגמא. ברור, כי תנועת הבניה לא תיגמר אלא בשנות השמונים. לכל לובי יש דירה משלו, ולוב עומדת על סף התיעוש הכבד.

האירוע השני היה סקירה על ידי המדינה הלובי מחמד אלזוי, שעליו מוטלת משימת ההסברה הפנימית. בהסתמך על מושגיו של אלזוי והדינמיות שלו, הרי שאפשר להניח, כי האיש יצליח להשיג הרבה.

הפגישה עם קדאפי החלה בשעה תשע בערב ביום חמישי (9 לינואר), ונמשכה שלוש שעות. האח קדאפי היה מבריק ביותר, אבל הוא נראה לי מסויג במידת מה לגבי בעיות מסוימות, למשל: על המתרחש בתוך מצרים; המדינה הדימוקראטית בפלסטין; מצבה העדין של סוריה ביחס לפתרון בעית המזרח התיכון.

מדוע המסוייגות הזו, או היראה ?

אין ספק, כי קדאפי לוקח בחשבון את המצב העדין והנפיץ. משום כך שוחח על דברים, שאותם ייעד לפרסום ושאותם לא ייעד לפרסום.

המאבק נגד המדבר והתיעוש

קדאפי: אנחנו נמצאים במצב של מאבק נגד המדבר. אנו פועלים למען הגשמת המהפכה החקלאית והתעשייתית. אני רוצה מאוד, שענין המהפכה החקלאית יהיה ברור בהחלט. אנו ארץ מפיקת נפט, אבל אין בכך די. קיים משבר מזון עולמי. אני מקשר בין מזון לבין חרותו של האדם. משום כך אנו מטייבים את הקרקע, זורעים אותה, והופכים את החולות הצהובים לאדמה ירוקה. ממעצמות הגדולות יבולות להטיל עלינו מצור של מזון, ואם הדבר יקרה הרי שנאבד את חרותנו ועצמאותנו בגלל החיטה וחומרי מזון אחרים. אילו היה המצור מכוון למטרות אחרות הרי שלא היה בכך כדי להדאיג. אילו ניסו, למשל, למנוע מאיתנו כסאות, שעונים, מכשירי חשמל, הרי שכאשר יש לנו מזון היינו מסוגלים להחזיק מעמד בלי לוותר על חרות הרצון. הרי בסיס החרות מוסתת על פת הלחם. אני מסוגל לחיות בלי כיסא, בלי שעון ובלי טלביזיה, אבל רצוני יצמוטט אם לא יהיה לי מה לאכול.

מן היום הראשון של המהפכה הבנו בעיה זו. ידענו, כי אפשר לחיות

[illegible]

[illegible]

[illegible]

המערה, אבל אי אפשר לחיות ללא מזון. אנו יודעים, כי אפשר לוותר על השמל, אבל אי אפשר לוותר על הפה. אנו יודעים, כי הלובי יכול להיותבחופש תחת עץ אם יהיה לו מזון, אבל אל לו להיות במותרות אם מחיר חיים שכאלה יהיה שלילת רצונו. מתוך ידיעה זו החלטנו לפתוח במהפכה חקלאית - וזה מה שמתרחש כיום. לא ירחק היום והודות למהפכה חקלאית זו נגיע להספקה עצמית.

נכון הדבר, שפת הלחם בלבדה, שהספיקה לבני אדם בתנאים חברתיים מסוימים, אינה מספקת כשנכנסים לתקופה מתועשת. אבל, החשוב הוא להגיע באמצעות חופש הרצון אל ביצוע שאר המהפכות החברתיות, וביניהן המהפכה התעשייתית. מה שנחוץ עתה הוא, שהרצון הערבי הלובי לא יפול טרף לקפריזות של המעצמות, המחזיקות במונופולין על המזון,והעלולות לפעול לפי חישקן או מדיניותן. ברור, כי לאחר שתושג הספקה עצמית באמצעות המהפכה החקלאית ניתן יהיה לעבור לביצוע שאר המהפכות הסוציאליות באורח מושלם וללא עיכובים.

מהפכת התיעוש היא המטרה השניה אחרי המהפכה החקלאית. אבל, אנו לא נחכה עד השלמת המהפכה החקלאית כדי להתחיל בהמהפכה התעשייתית, אלא נפעיל את שתי המהפכות גם יחד, אף שהעדיפות תינתן למהפכה החקלאית. אנו עם הנזקק לכל - לעטים שבהם משתמשים ילדינו לכתיבה, למלבושים שלנו, למנעלים. הגענו למסקנה שהמשך המצב כמות שהוא אינו הגיוני. לכן הקמנו תעשיות כדי להבטיח את כל הצרכים הללו. מכל מקום, אלו הן תעשיות קלות. אחרי כן נתחיל בתעשיות כבדות. נקים ביח"ר למכוניות ולטראקטורים. נקים תעשיית אוניות, נקים מפעלים לברזל ופלדה. זאת לאחר שגילינו אוצרות עצומים של ברזל.

האם תהפוך לוב למדינה אטומית ?

קדאפי: חושבני, כי האטום יהפוך באחד הימים לצורך כמו החשמל. זה יהיה מעגו רגיל, בדיוק כפי שקרה עם דברים רבים אחרים. אם אומרים כיום,למשל, כי למדינה פלונית יש חמישים מטוסים ולמדינה אלמונית חמש מאות מטוסים, הרי שיגיע היום ובו ייאמר, כי מדינה מסוימת היא בעלת שלוש פצצות אטום, אחרת בעלת עשר פצצות וכך הלאה...

בעתיד לא יהיה האטום מונופול או סוד. באומה הערבית קיימים כוחות ומדענים רבים, המסוגלים להגשים כל דבר, ובתנאי שתימצא בשבילם האוירה ההולמת. החלטנו בלוב להקים עיר של מדענים ערביים, כך שהאומה הערבית תוכל להפיק מהם תועלת ושלא יהיו מפוזרים בעולם כולו. לקחנו בחשבון את התנאים, שגרמו למדענים ערביים לעזוב את ארצותיהם ולהעדיף את העבודה במדינות אחרות. החלטנו ליצור את התנאים שיהלמו מדענים אלה. מטרה זו הרי איננה חדשה. הצבנו אותה נכחנו כאשר פרצה

4/...

[illegible]

המהפכה. התחלנו המגעים עם מדענים ערביים בעולם כולו. לצורך זה נעזרנו באגודות ידידות כדי לקבל את כתובתותיהם של מדענים אחדים. כן נעזרנו בליגה הערבית, אשר עשתה מאמצים מצידה. לא הכרזנו על הקמת עיר המדענים בטרם השלמנו את הנב ההתקשרויות. ראיד (רט"ן) עמר אלמחישי קיים מגעים עם מדענים ערביים בארה"ב. אנו מאושרים לנוכח "מלחמת מדענים" זו. מצרים,ועיראק עושות גם הן מאמצים מצידן. מה שחשוב לנו הוא, שהמדענים יחזרו כדי להביא תועלת לאומה הערבית שלהם. אנו בלוב איננו מתייחסים אל העניינים מזוית צרה לוקאלית. המדענים שיחזרו למצרים יביאו תועלת לאומה הערבית כולה. גם המדענים שיחזרו לעיראק ימלאו משימה דומה. היה זה מעציב מאוד שאנו מדינות נהשלות, שישי להן מדענים העובדים בחו"ל. אנו מקווים שנצליח לפצות עצמנו על העבר, כך שהמדענים ישובו להביא תועלת לאומתם. אלה שלוב אולי לא תזדקק להם, תזדקק להם מצרים. אלה שלא תזדקק להם סוריה אולי תזדקק להם עיראק. אלה שלא תזדקק להם סודאן אולי תזדקק להם תימן.

כצעד ראשון להקמת עיר המדענים פרסמנו לפני שלושה ימים (6 לינואר 1975) צו להקמת מכון הפיתוח הערבי. המדענים אשר התקשרנו איתם הם אשר עיבדו את תקנון המכון. כל אחד מהם העלה את רעיונותיו,ואז עובד התקנון לפי רעיונות אלה. ברצוננו להדגיש בדרך זו בפני המדענים, כי אנו עימם בכל דרך שיבחרו בה.

לנב והעולם הערבי בשנת 2000

קראפי: שנת 2000, כלומר אחרי 25, תהיה תוצאה של אירועים בעלי השפעה הדדית, בה שקשה פיום לקבוע מראש כיצד תיראה. לפני ימים מספר שוחחתי בועידה הלאומית של האיחוד הסוציאליסטי הערבי, והודעתי שם לבריות, כי תוך עשר שנים לכל היותר ייפתרו הבעיות של הפרט בלוב: בעיות הביוב, התיעוש, החקלאות, תעשיות הצרכיה, האנאלפביתיות. אמרתי דברים אלה משום שיש לי תוכנית. דיברתי על סמך תוכנית זו. קבענו בה מה יהיה מספר הדירות בעוד עשר שנים, מה יהיה שטח האדמות החקלאיות, כמה בתי חרושת יהיו לנו וכו'... ייפתרו הבעיות שהבריות מדברות בהן עתה וזאת לפי התוכנית שהתווינו. כאשר קבענו מה שקבענו היה זה מתוך ידיעה מה המציאות שלנו, מה הפוטנציאל שלנו, ועל סמך התוכנית שלנו.

ביחס לעולם הערבי אינני יכול ל.ייר שום תמונה, שכן העולם הערבי נחלק על ידי רצונות רבים. לכל ממשלה יש רצון מדיני. ההשפעה ההדדית של רצונות מדיניים, מפלגתיים, ימניים, שמאליים. כל אלה יקבעו את תמונתו של העולם הערבי בעוד 25 שנה. אני איני יכול לתאר תמונה זו, העלולה להיראות דימיונית במידת מה.

5/...

[illegible]

"הספר הירוק" ...והתיאוריה השלישית .

קדאפי: בקרוב נחבר את "הספר הירוק" , שבו נקבע את הדרך השלישית שבה אנו דוגלים במקום דרכי הקומוניזם והקפיטאליזם. טעות היא לערבב בין קומוניזם לבין סוציאליזם. סוציאליזם אינו בשום אופן קומוניזם. ב"ספר הירוק" נגדיר לעולם את תפיסתנו לגבי הסוציאליזם,ולגבי הכלכלה הסוציאליסטית שאינה כלכלה קומוניסטית ולא כלכלה קפיטליסטית. בספר זה נגדיר גם את הבעיות היסודיות של בני האדם. בעיות פנים ובעיות חוץ, כיצד ישלוט על עצמו בעצמו, האם ישלט בו דיקטטור או עריצים, אזרחים או אנשי צבא. בעית השלטון היתה מאז ומתמיד גורם שהביא להפיכות במספר ארצות, אבל הפיכות אלו נכשלו בקביעת דרכו של האדם. נגדיר גם את בעית החרות, שהינה בבחינת מצב של מאבק בלתי פוסק בתוך תוכו של האדם. נקבע בו את חוקת החברה, הדרך להגשימה, מי יפקח על הגשמתה, והאחריות למקרים של שגיאה בביצוע או היישום. חוקת החברה אינה דבר מה קל ערך, שמועצת נבחרים או מועצות דומות ינסחו אותה ויאשרו אותה על סמך משאל עם. הבעיה הרבה יותר חשובה מכך. אי אפשר לאמוד אותה בתשובות של כן ולא. ניקח ,למשל, את משאל עם שעשה דה-גול לגבי אישיותו. אחדים ענו במשאל זה "לא" ואחדים ענו "כן". אני סבור, כי זה שאמר "לא" לא אמר זאת נגד אישיותו של דה-גול אלא נגד דברים שהיו בניגוד לרצונו. אלה שענו "כן" עשו זאת מתוך היענות לדברים שחשבו בהם.

ב"ספר הירוק" נאמר את דעתנו על שיטות השלטון ועל בעית הפוליטיקה באופן כללי, וכן על בעית סוציאליות, בעית הדת והמדינה,האדם והפילוסופיה של החיים. נקבע את חוקת החברה כך שלא יהיה לגביה שום ויכוח וכך שהיא תהיה בבחינת המוסכמות והנוהג הנקוט על ידי כל. נקבע גם כיצד תפתור החברה את הבעיות הסותרות את החוקה. אם נצליח להציג בפני העולם דרך כיצד יוכל לפתור את בעיותיו הרי שכך עשינו מעשה רב. אם נצליח להציג דבר כזה בלי שאיש ידחה אותו הרי שמעשנו יהיה גדול ורב. עד עתה סיימנו את הפרק הראשון של "הספר הירוק ", וכרגע עוסקים אנו בהכנת הפרקים הבאים . ייתכן שכל פרק יתפרסם בצורת חוברת או שנפרסם הכל יחד כספר עוד השנה.

הסימפוזיון של פאריס והפסגה המשולשת

סימפוזיון זה היה מעשה חשוב ביותר, אבל מה שחסר לנו, הערבים , הוא ההמשכיות הן בפנים והן בחוץ. לפעמים אנו מעלים בעיה אך שוכחים אותה, או שמעלים תוכנית ואחרי שנתיים או שלוש מתחילים לדון בתוכנית חדשה בלי להשלים את התוכנית הראשונה. אנו בלוב

6 /...

מנסים במידת האפשר להיפטר מצרה זו. ניקח, למשל, את מה שקורה בועידות הפסגה הערביות ובכינוסי הליגה הערבית. אנו מקבלים החלטות מסוימות בכינוס או בועידה. בועידה הבאה אנו שוכחים או מתעלמים מן ההחלטות של הועידה הראשונה, ומתחילים לדון בהחלטות חדשות. אנו איננו ממשיכים בדיון מן המקום בו הפסקנו אלא מתחילים תמיד מחדש. זו טעות.

את הסימפוזיון של פאריס היה צורך להמשיך. כשאני אומר זאת אינני מתכוון, כי הדבר נדרש מלוב, שכן אין זה הגיוני או מועיל שמדינה אחת תיטול על עצמה את האחריות לכך. אינני יודע מדוע אין ארצות ערביות אחרות נוטלות על עצמן לקיים סימפוזיונים דומים, בעיקר לאור העובדה שהסימפוזיון של פאריס היה בראש וראשונה למען פלסטין. בעית פלסטין אינה בעיה המעניינת את לוב בלבדה. כל ארצות ערב היו אמורות להמשיך את מה שהוחל בסימפוזיון של פאריס על ידי כינוס סימפוזיונים דומים. הסימפוזיון של פאריס לא היה למען לוב. היה זה סימפוזיון לאומי, המעניין כל מדינאי, סופר והוגה דעות ערבי. לוב היתה האמצעי לכינוסו בלבד.

יתר על כן, קיימים סימפוזיונים ערביים הנערכים בחו"ל, והאורגנים, על ידי אישים וגופים רעיוניים. אפילו סימפוזיונים אלה צריכים להיערך במין מסגרת של תיאום כך שקבוצה אחת לא תאמר דברים אשר יסתרו את הדברים שאומרת קבוצה אחרת.

ההפגנות במצרים והפסגה המשולשת

קדאפי: אני מוכן להשתתף בכל פגישה, אבל מצבי הרוח של הערבים הם מן הסוג ההפכפך. באשר להפגנות שנערכו בקהיר, אף שאין לי מידע בנושא, הרי שניתן להסיק, כי מה שמתרחש הינו תוצאה של התגובה על ענינים שונים ושאלות רבות, המצטברות והולכות מאז מלחמת רמדאן. יש להוסיף לכך, כי הבעיות של העולם כולו משתקפות במצרים משום שזו מדינה עניה, צפופת אוכלוסין. לכן מופיעות בה הבעיות מהר.

אין ספק, כי בין השאלות שמציג האזרח המצרי נדרשת התשובה על מה שמתרחש. אזרח זה שואל, בודאי: מדוע הופסקה המלחמה? למה נפרצה הפרצה של דפר סואר? מדוע לא הגענו אל המצרים? מדוע נסוגו הכוחות מן המזרח לאחר שביצעו את מבצע הצליחה העצום? מדוע הפסדנו? מדוע לא השלמנו (את המשימה)? מדוע קרה הדבר הזה ולא קרה משהו אחר? מדוע? מדוע? מדוע? אני מייחס את גורמי ההפגנות למחסור ולרעב מצד אחד, ולשאלות המצטברות הללו, מצד שני. אם ניתן להדגים, הרי שמה שקורה עתה למצרים הוא מה שקורה לאדם שנורתה עליו יריה. בהתחלה הוא לא יחוש כלל, כי כדור חדר לגופו, אבל לאחר שעה קלה הוא יתחיל לחוש בכאבים, בעיקר אם

הכדור גרם לו לשתת.

אי אפשר להפריד בין הגורמים והסיבות. מכלול הגורמים והסיבות מהווה רקע מתאים להפגנות ולהבעת כל המתרחש בנפשנו. זו אוירה כללית. קיימות מגמות וקבוצות הרוצות להביע דברים המציקים להן. באשר למי שהפעיל קבוצות אלו - זו שאלה משנית. החשוב הוא שקיימת נכונות להיענות לכל ניצוץ. ברור, כי קשה למישהו להסית אנשים אם אינם מוכנים לכך נפשית. הבעיה היא בעית תגובות הדדיות. אף אדם אינו מסוגל "להזיז" אנשים אלמלא התגובות המצטברות.אלה שיצאו להפגנות יצאו בדחף נפשם, אשר הכתיבה להם להיענות לכל קריאה להפגנה. במצרים בני האדם צפופים. אם קומוניסט, או קבוצה של קומינסטים, יצאו ויקראו להפגנות משום שביקורו של ברז'נייב בוטל או נדחה, הרי שהאנשים שיפגינו לא ייענו לאותה מטרה עצמה אלא מגורמים רבים אחרים. כל אדם שהפגין הפגין, מנבאתק, מסיבה המעניינת אותו אישית. אני בטוח, כי רוב אלה אשר יצאו להפגין אינם יודעים , כי ברז'נייב דחה את ביקורו, או שהוא בכלל עמד לבקר במצרים . מכל מקום, הענין לא הטריד אותם ביותר. היו להם סיבותיהם האישיות. היתה להם נכונות נפשית להיענות לכל קריאה לפעול.

באשר לדחית ביקורו של ברז'נייב במצרים, הרי שלדעתי נובע הדבר מחוסר הבנה בין הנשיא סאדאת לבין המנהיג הסובייטי. הדחיה היא בבחינת מחווה של מחאה סובייטית על כך. ברצוני לציין, כי פעם שוחחתי עם הנשיא סאדאת בענין ארה"ב ובריה"מ , ואמרתי לו, כי לתועלתנו עלינו לנקוט בגישה ישראלית חיובית. אם נוכל להפוך את ארה"ב לגישה ישראלית הרי שיהיה בכך מעשה רב. האויב העיקרי שלנו הוא ישראל ולא ידידי ישראל . אמרתי לו גם, כי אם נשליך את יהבנו על בריה"מ בלבד הרי שהדבר יביא לכך, שארה"ב תגזים בתמיכתה בישראל. שיחתנו זו היתה כאשר ניסינו לאחד את מצרים ולוב. השקפתי זו נגעה במדיניות החוץ של המדינה המאוחדת החדשה. אמרתי דברים אלה פעמים מספר לנשיא סאדאת , אבל מה שאירע לאחר מכן הוא, כנראה, מעבר מן המזרח אל המערב.

מלחמת הדרום וההצעה הלובית

קדאפי: מועצת ההגנה הערבית התכנסה והחליטה להגיש סיוע ללבנון. אנו בלוב מכבדים כל התחייבות. ארצות ערב אמורות היו לקיים את מה שהתחייבו. אבל, נראה כי הרוב הסתפק בכך שהתכנס, דן, סיים את הכינוס - אף שישראל ממשיכה במלחמתה ובהתקפותיה. בושה היא שאזור כמו דרום לבנון משמש מטרה להתקפות ישראליות מדי יום ביומו בלי שמדינות ערב יצאו כולן לעזרתה (של לבנון). ההגנה

/...

על דרום לבנון בכל האמצעים אינו דבר בלתי אפשרי לגבי ארצות ערב. לנכח המצב הזה החלטתי שעלי לנקוט ביוזמה, זימנתי את השגרירים הערביים והודעתי להם, כי מה שמתרחש בדרום לבנון מחייב נקיטת עמדה ערבית נמרצת, וכי בושה היא לעמוד מן הצד ולהסתכל בלבד. יש, לפחות, לכבד את ההחלטות וההתחייבויות שכבר התקבלו. אמרתי להם, כי בושה היא לאומה הערבית שאזור מסוים יתלקח באש כשכולם רק מסתכלים על כך. הודענו לליגה הערבית בתזכיר רשמי, כי אנו נבצע את התחייבותנו כפי שקיבלנו על עצמנו במועצת ההגנה ה הערבית. אל לוב הגיעה משלחת צבאית לבנונית, ודנו עמה בנושא. היה זה דיון צבאי צרוף. לאחר מכן שיגרנו משלחת ללבנון, שבראשה עמד איש צבא בכיר. הוא למד את המצב הצבאי בדרום מקרוב, וקיים שיחות רבות עם אנשי צבא לבנוניים. המשלחת הציגה את תפיסתה לגבי תוכנית ההגנה. עם שובה הגישה המשלחת תוכנית מפורטת ואני אישרתי אותה. אני סבור, כי הלבנונים הכירו בכוונתנו ורצוננו לסייע כדי לרתיע את התוקפנות מעל לבנון. ביצוע מה שהוסכם עם לבנון מצריך הודעה מצידה.

קשרי לבנון עם ההתנגדות הפלסטינית

קדאפי: העמדה של לבנון היא עמדה היסטורית, שכן לבנון, בסופו של דבר, היא הנותנת מחסה להתנגדות הפלסטינית. כל החזיתות הערביות נחסמו בפני ההתנגדות לאחר שהוכתה וגורשה, או שהחזיתות נחסמו בפניה פרט לחזית הלבנונית. מכאן נוצרה עמדתה ההיסטורית של לבנון. לבנון נתנה מחסה להתנגדות. כל אימת שנתגלעו סימנים של סכסוך, שעלול היה להביא לאסון, התעוררו שני הצדדים, הלבנוני והפלסטיני, ופעלו למנוע את התרחשות הדבר. לבנון הפכה למצודת ההתנגדות של הפלסטינים, ועל כל הערבים לעמוד לצידה ולשבחה. אילו היה קורה משהו, חס וחלילה, להתנגדות בלבנון, הרי שפירושו של דבר היה אסון גדול לבעיה.

נותרה שאלת שלומם של תושבי דרום לבנון. זו שאלה הנלקחת בחשבון. הרעיון הרווח הוא, שיש להקים כפרים מבוצרים בדומה לקיבוצים. זה רעיון שאנו מוכנים לתמוך בו אם יבוצע. אנו נכונים גם כן ל ו. להשתתף בכל תוכנית שמטרתה ביצור הדרום בלבנון וביצור תושביו.

הממשלה הפלסטינית - שנתו של אבו עמאר

קדאפי: האח אבו עמאר חוזר ואומר, כי מלחמה חמישית תפרוץ. אבל, אינני סבור כי זה הפירוש לדבריו, כי שנת 1975 תהיה שנת הסלמה. אולי התכוון לומר, כי ממשלה פלסטינית תוכרז השנה.

ניגע בשאלת הממשלה הפלסטינית. קיימים חילוקי דיעות בין הפלסטי-

9/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

נאים בענין בעיה זו. כינון ממשלה פלסטינית תהיה מרצונם של הפלסטינאים ללא התערבותו של אף אחד. כינון ממשלה זו יחסל בעיות רבות, ויחסום את הדרך בפני התערבות ומעורבות מצד הערבים ומצד גורמים בינלאומיים רבים. אם תיכון ממשלה כזו וישתתפו בה כל האירגונים הרי שכולם יפעלו לאחר מכן כצבא שיחרור. במילים אחרות: צבא זה יפעל לפי כל החובות והזכויות כנהוג אצל כל צבא אחר בעולם. אם חייל של צבא זה יפול בשבי הוא יקבל יחס של שבוי מלחמה. אם ממשלה זו תקום על סמך רצונם של כל האירגונים הרי ששום מדינה ערבית או מדינה ידידותית זרה לא תוכל להתערב כמו שקורה עתה.

האירגונים הפלסטינאים המסרבים(לקבל את רעיון המשלה) עושים ז זאת בטענה, כי הטריטוריה שעליה יקום משלה לאומי תהיה בעלת הגבולות הטופיים לגבי הטריטוריה הפלסטינאית או המדינה הפלסטי-נאית. זו הבעיה שלתוכה נקלעו ואשר אותה יש צורך לפתור.

קיימת עובדה אחרת בעלת חשיבות רבה והיא שהעולם ברובו המכריע הכיר עד עתה בארגון השחרור הפלסטינאי. אם תיכון ממשלה פלסטי-נאית שתייצג אירגון זה הרי שהעולם יכיר בממשלה זו כהמשך. העולם הכיר רק בקיום הישראלי על חשבון הקיום הפלסטיני, אבל העולם הגיע להכרה חדשה, כי עליו להכיר בשני קיומים(ישויות) הישראלי והפלסטיני. העולם מוכן להכיר בשתי ישויות,והדבר יביא לטיפול בבעיה. העולם לא יוכל לחזור בו מהכרה בממשלה פלסטינאית לאחר שהכיר באש"פ. יש בכך יתרונות רבים, וביניהם שהיא תקבל אופי רשמי. אם ממשלה זו תרצה להתקשר עם מדינה כל שהיא הרי שתעשה זאת בצורה רשמית ולא באמצעות צד שלישי. שר החוץ של פלסטין יזכה ליחס כמו שר החוץ של כל מדינה אחרת . השגריר של הממשלה הזמנית של קאמבודיה יעל ככל שגריר של מדינה מוכרת. כאשר יפעל ראש ממשלה פלסטינאית תהיה לפעולתו השפעה רבה יותר מזו שיש לו עתה כראש אירגון השיחרור. לכל בעיה ישנם היבטים שליליים וחיוביים, אבל ההיבטים החיוביים של כינון ממשלה פל-סטינאית הינם רבים מאוד. נפגשתי עם רבים ממנהיגי העולם ודנתי עמם בשאלת הממשלה הפלסטינאית, ומצאתי שרובם מקדמים בברכה כינון ממשלה כזאת, ומוכנים להכיר בה.

הבעיה היסודית: סוריה

קדאפי: ישראל תיסוג מן השטחים הערביים אם הערבים יכריזו בפומבי על סיום מצב הלוחמה עימה. אנו בלוב לא נסיים מצב זה , ועמדתנו כלפי בעיה זו ברורה בהחלט. ישראל לא נטוגה מן הגדה המערבית של התעלה אלא אחרי שכפתה את נסיגת הצבא המצרי מן הגדה המזרחית שלה. הבעיה כולה היא ,לדעתי, בחזית הסורית.לכל

החזיתות יש פתרון, לחזית המצרית יש. ירדן נקטה עמדה של חזרה לאחור. אני חושש שמא יחליטו להציב חיל שיטור בינלאומי על גבול לבנון ישראל כדי למנוע מן הפלסטינאים לבצע משם פעולה כל שהיא. כבר מעתה יש להפעיל לחצים כדי למנוע התרחשות דבר כגון זה. החזית המסוכנת היא חזית סוריה. המלחמה תמשיך ללא הפסק בין הישראלים לסורים. אלמלא הבעיה הסורית הרי שהבעיה כולה כבר היתה נפתרת בכל החזיתות על ידי ויתורים אלה או אחרים. אומרים, כי זה שלב זמני, וכי עלינו לבנות את עצמנו. בין מצרים וישראל תוכל עזה להיות טריטוריה פלסטינית ולשמש חיץ. בגבול הירדני ניתן יהיה להתייחס לגדה המערבית כחיץ בין ישראל לירדן. לגבי לבנון ניתן יהיה להציב את כוח השיטור הבינלאומי. תישאר,אם כן,סוריה: הגולן הוא טריטוריה סורית, ולא הכוחות הבינלאומיים והכוחות של ישראל יוכלו להישאר שם ללא סוף.

בעית הנפט ואיומי קיסינגר

קדאפי: ביחס לועידה שלעריכתה קרא נשיא אלג'יריה הוארי בומדין הרי שאנו מסכימים , וכבר הודעתי לשגריר אלג'יריה על כך.

באשר לאיומים(של קיסינגר) הרי שנראה, כי מוטב שלא להגיב עליהם, שכן ייתכן כי מטרתם הוא להביאנו לכך שנדבר עליהם. אנו בלוב מתעלמים מאיומים כגון אלה כדי לא להביא להגשמת המטרה היסודית שבגללה הושמעו. למרות הסכמתנו להזמנתה של אלג'יריה, ועל אף השתתפותנו בועידות של הארצות מפיקות הנפט, הרי שאיננו סבורים, כי הפתרון האנושי של הבעיה הוא בדרך שבה נוקטים ביום. מה שעלינו לעשות הוא לטפל בראש וראשונה באשמה המוטחת כלפי מפיקות הנפט כאילו הן הינן הגורם להעלאת מחירי הסחורות בעולם, והרי העולם נכנס לשלב של אינפלאציה שחייבים לטפל בה. לדעתנו, הפתרון יהיה בכך שהעולם ייועד כדי לפתור את בעיתו. האשימו אותנו כי אנו עושים יד אחת נגד הארצות צורכות הנפט . אבל, זה אין אדק כלפינו. אנו נוכל להפוך את הקערה על פיה אם נאמר: הארצות המפיקות תוצרת תעשייתית והארצות הצורכות תוצרת תעשייתית. הפתרון הוא שהעולם כולו ייועד, שכן לארצות שונות חומרים המשלימים אלה את אלה. אנו רוצים שהעולם יירגע קצת, ומצפים לביצוע הזמנתו של בומדיין כדי שאחרי כן, אולי, נזיז את הבעיה במסגרת האו"ם.

בעייתו של העולם אינה הנפט אלא האינפלאציה. לצורך זה עליו להיועד ולהתייצב בפני הבעיה מתוך גישה מציאותית ואומץ לב כך שהועידה תהיה בין גורמים הזקוקים זה לזה. אין צורך שייועדו כל הארצות בעולם אלא רק אותן ארצות עיקריות; היכולות להוות "פטגה אנושית" שתדון בבעיות,תקבל החלטות והמלצות ותעבירן לארגונים בינלאומיים.

* * * * *

תרגם,ערך,הדפיס והגיה: א. פ.

974 - C

(Tempo) Tempo Illustrato - 20.12.74

74° Anno N. .....

L'ECO DELLA STAMPA

(L'Argo della Stampa: 1912 - L'Informatore della Stampa: 1947)

UFFICIO DI RITAGLI DA GIORNALI E RIVISTE
FONDATO NEL 1901 - C.C.I.A. MILANO N. 77394

Direttore: Ignazio Frugiuele

VIA GIUSEPPE COMPAGNONI, 28

20129 MILANO

Telefono 723.333 - Casella Postale 3549
Telegr.: Ecostampa-Milano - C/C/Postale 3/2674

LEGGASI A TERGO

LEGGASI A TERGO

TEMPO

8 20100 MILANO

A.PALAZZI EDIT.-CAS.POST.3290

20 DIC 1974

L'ECO DELLA STAMPA - MILANO - L'ECO DELLA STAMPA - MILANO
DELLA STAMPA - MILANO - L'ECO DELLA STAMPA - MILANO - L'ECO
STAMPA - MILANO - L'ECO DELLA STAMPA - MILANO - L'ECO DELLA
MILANO - L'ECO DELLA STAMPA - MILANO - L'ECO DELLA STAMPA
L'ECO DELLA STAMPA - MILANO - L'ECO DELLA STAMPA - MILANO
DELLA STAMPA - MILANO - L'ECO DELLA STAMPA - MILANO - L'ECO
STAMPA - MILANO - L'ECO DELLA STAMPA - MILANO - L'ECO DELLA
MILANO - L'ECO DELLA STAMPA - MILANO - L'ECO DELLA STAMPA

ECCEZIONALE INTERVISTA COI

Ho tanti soldi: posso salvare la vostra economia

di ENZO CATANIA - Foto di ULIANO LUCAS

Tripoli. Mi ha ricevuto all'una di notte, dopo avermi fatto servire il tè in anticamera. Si è presentato senza gradi, in stivaletti neri, pantaloni e camicia verde d'ordinanza dell'esercito libico. Mi ha stretto la mano. « Presidente — ho detto — lei ha già la lista delle domande. Le dispiace se non ne terrò conto? Mi permette di mandare al diavolo il protocollo? ». I suoi occhi hanno avuto un guizzo, poi mi ha guardato remissivo. « D'accordo », ha risposto. Si è diretto in un angolo e si è seduto sulla poltrona preferita, nella « sala d'avorio », al primo piano della caserma dei « baschi rossi », dove solitamente riceve i capi di Stato. In un'ora e mezzo di colloquio, Moammar Gheddafi, 32 anni, colonnello, gestore di una rivoluzione baciata dalle ricchezze del petrolio, presidente della Repubblica Araba Libica, ha riso, ha imprecato, ha perdonato, ha minacciato: sempre con naturalezza e lo stesso tono di voce. Di tanto in tanto ha cercato di portare l'intervista in una sfera dottrinaria. Puntualmente però ha accettato il « dirottamento » su argomenti concreti e attuali. Ha sempre risposto in arabo, ma dall'espressione con cui sottolineava certe mie domande, sin dall'inizio non ho avuto dubbi che sa l'inglese, il francese e l'italiano, ma preferisce non parlare queste lingue che sono state dei « colonialisti ».

Se ci mettiamo insieme il Mediterraneo sarà nostro

Domanda. Colonnello, a Tripoli mi hanno detto che lei sogna nuove relazioni tra la Libia e l'Italia. È vero?

Risposta. È vero. Ci interessa un dialogo con Roma, aperto come quello con Parigi.

D. Questo dialogo non esiste?

R. Potrebbe essere migliore. Per questo penso di venire quanto prima a Roma. Oggi le relazioni della Libia con la Francia sono più intense che con l'Italia. Le dico il perché: la Francia ha avuto il coraggio di uscire dall'orbita americana. L'Italia invece sta sotto l'influenza degli Stati Uniti. Basterebbe che se ne liberasse per allacciare con noi un livello di rapporti commerciali che potrebbe risultare più alto di quello che abbiamo con la Francia. Noi siamo pronti: tutto dipende dall'Italia.

D. Colonnello, in concreto lei cosa offre all'Italia?

R. La Libia ha denaro liquido, ha molti soldi da investire. Oggi, sotto il profilo finanziario, siamo noi che ci troviamo in una posizione molto favorevole. L'economia italiana invece è in crisi, ha bisogno di aiuti, di denaro liquido e di investimenti. Ebbene: la Libia è pronta ad aiutarla, ad allacciare relazioni su più solide basi.

D. Perché le interessa così tanto l'Italia?

R. Primo: perché la Libia e l'Italia sono due Paesi vicini, in posizione strategica sul Mediterraneo. Secondo: perché credo in una cooperazione politica ed economica tra tutti i Paesi bagnati dal Mediterraneo. Terzo: perché le società italiane sono all'avanguardia della tecnica.

D. Eppure, il 9 luglio 1970, a Misurata lei disse: « Fuori tutti! » e sfrattò dalla Libia 20 mila italiani ...

R. Poche chiacchiere, l'esistenza di quella comunità era illegale. Erano venuti come conquistatori di una colonia. Posso provare con documenti alla mano che i beni di cui si impossessarono appartenevano a libici che ancora sono vivi. Io non ho fatto altro che restituire a questi libici quei loro beni.

D. Colonnello, ho saputo a Tripoli che, prima di firmare l'ordine di espulsione, lei invitò il governo italiano a richiamare in patria gli « indesiderati ».

R. È vero.

D. Ho saputo anche che il governo italiano non rispose alla sua nota. È vero?

R. Anche questo è vero.

D. Infine mi hanno detto che lei firmò il provvedimento in un momento di rabbia per il silenzio del governo di Roma.

R. Questa è una menzogna. Ripeto: la presenza di quella comunità era illegale.

D. Ora però quegli italiani le rebbero comodo.

R. Mi ascolti bene. Dalla rivoluzione del primo settembre 1969 sono scaturiti molti risultati positivi. I più importanti riguardano il petrolio. E quando parlo di petrolio, non posso fare a meno di rilevare che le ditte italiane hanno ottenuto ottimi contratti di partecipazione.

D. Colonnello, lei si riferisce all'Eni, l'unica società petrolifera che in Libia non ha avuto i

PRESIDENTE LIBICO GHEDDAFI

campi di petrolio nazionalizzati e che il 30 settembre 1972 ha spuntato un contratto del 50 per cento, con il restante 50 alla Lybian National Company?
R. Io parlo in generale.
D. Comunque lei personalmente, è molto amico dell'Eni.
R. L'Eni e la Libia sono amici, non io personalmente.

Petrolio caro? E le vostre biro?

D. A proposito di petrolio: lo considera un'arma politica?
R. Già nel 1972 ero di questa idea: se il nemico ci impone la battaglia, noi non ci priveremo di alcun mezzo perché tutti i mezzi diventeranno armi politiche. Non ho cambiato idea.
D. Colonnello, lei si considera il profeta arabo dell'antiamericanismo. Come fa dunque a non capire che la « guerra del petrolio » danneggia soprattutto l'Europa e il Giappone, a tutto vantaggio delle esportazioni e, dell'economia americana?
R. La sua analisi è giusta, ma anche la mia politica. Perché l'Europa e il Giappone non se la prendono con gli Stati Uniti e Israele che sono la causa delle loro difficoltà?
D. E se il mondo boicottasse il petrolio arabo?
R. Scusi, lei se la sente di boicottare una cosa di cui ha bisogno?
D. Colonnello, queste sono teorie. In pratica, quali sono le condizioni perché finisca questa « guerra del petrolio » e riprendano le forniture all'Occidente?
R. Le condizioni sono due: una economica e l'altra politica. Chiaro?
D. Affatto!
R. Allora, mi spiego meglio. Condizione economica: l'Occidente deve puntare non solo al contenimento, ma addirittura all'abbassamento dei prezzi riguardanti i manufatti (« Per esempio, le biro! », dice uno dei collaboratori di Gheddafi, presente all'intervista). Mettiamo subito in chiaro una cosa: i prezzi del petrolio sono au- ▶

Compilare il tagliando e spedire unitamente a L. 2.000 (anche in francobolli) a: GIADA - Galleria Strasburgo, 3 - 20122 Milano

Cognome _____ Nome _____

via _____ n. _____

cap. _____ città _____ (prov. ____)

Ad ambosessi
L. 10.000 giornaliere
anche se altrove occupati, di qualsiasi età e grado di cultura, purché dispongano di un pò del loro tempo libero per distribuzione volantini pubblicitari nella loro città e comuni limitrofi.
Assicuriamo lavoro immediato e massima riservatezza.

Scrivere a: **Giada - 20122 Milano** via Durini 17/1

Lo Stato sionista d'Israele deve solo scomparire

mentati da quando l'Occidente ha alzato il prezzo dei suoi manufatti. Petrolio caro, dunque? Io rispondo: manufatti cari! Lei conosce i « sei comandamenti » della politica petrolifera libica? Le ricordo il primo: i proprietari del patrimonio petrolifero sono i soli detentori del diritto di scegliere la via che giudicano migliore per proteggere la loro ricchezza e stabilirne il prezzo.

D. Qual è la seconda condizione per porre fine alla « guerra del petrolio »?

R. È una condizione politica e ha due facce. La prima: l'Occidente deve sospendere qualsiasi fornitura e assistenza allo Stato sionista d'Israele. Ed ecco la seconda: l'Occidente deve fermare la emigrazione ebraica verso Israele.

D. Ritiene che la partita con Israele si chiuderà con una quinta guerra o a tavolino, con il ricatto del petrolio?

R. A noi interessa il risultato: il ritorno del popolo palestinese nella sua terra. I mezzi con cui arrivare a questo risultato non ci interessano.

D. Ma lei è proprio così sicuro di vincere? Perché allora, nel giugno del 1973 disse: « Anche se il mondo intero si rifiuta di riconoscere Israele, ebbene Israele sarà sempre là »?

R. La gente finge di non capire. Il senso di quelle parole era questo: a che serve sconfiggere Israele solo a livello diplomatico? Israele resterebbe « sempre là » al posto del popolo palestinese. Per me sconfitta di Israele significa dissoluzione totale dello Stato sionista d'Israele. Gli ebrei arrivati in Israele dopo il 1948 sono mercenari espansionisti.

D. La Libia è disposta ad aprire le sue frontiere agli arabi-ebrei di origine libica?

R. Lo scriva: è disposta. Anzi il governo di Tripoli premerà sugli altri governi arabi affinché facciano altrettanto. Per quanto mi riguarda aggiungo che se in Italia si trovano ebrei-libici emigrati dopo la rivoluzione del 1969, lasciando tutti i loro beni, possono tornare tranquilli in Libia: il mio governo è pronto ad appoggiarli perché rientrino in possesso di quei beni.

D. Ammettiamo che dipendesse dalla Libia, risolvere la partita con Israele, che fareste?

R. Magari fosse così (sorride)! La Libia avrebbe la possibilità di far conoscere al mondo tre cose: la sua vera potenza, il modo con cui si tratta uno Stato aggressore, la rapidità con cui far valere i diritti del popolo palestinese.

D. A parole, il suo discorso è chiaro. Però è successo che nella quarta guerra contro Israele, la Libia non intervenne ...

R. In che modo poteva intervenire? Comunque quello che abbiamo fatto l'abbiamo scritto (n.d.a.: secondo una notizia raccolta a Tripoli, la Libia inviò nella guerra del Kippur uno stormo di « Mirage », sotto la bandiera egiziana).

Il Negus' No comr

D. Si dice che in una quinta guerra, Israele pur di non scomparire, sia disposto a tirare la bomba atomica. Il presidente d'Israele, Katzir, ha già incominciato col dire: « Abbiamo un potenziale nucleare ».

R. Considero Israele un Paese di persone irresponsabili, nato con lo scopo di calpestare i diritti degli altri, i principi dell'Onu e gli obblighi morali imposti dalla religione. Mi spiace che questo Paese sia prosperato con la benevola tolleranzi dell'Occidente e degli Stati Uniti. Considerati questi precedenti, la conclusione è una sola: è possibile che Israele abbia davvero in mano tutti i mezzi per distruggere, ma ciò non significa che vincerà o che noi ci arrenderemo. L'Occidente deve mettersi in testa che se c'è una guerra che investe un Paese arabo dall'Oceano al Golfo Persico, quella è una guerra che interessa tutti gli altri Paesi arabi.

D. Nonostante i dissidi?

R. Quali, per esempio?

D. Il più evidente è quello tra lei e Sadat. Dica la verità: lei è convinto che Sadat ha saputo raccogliere l'eredità di Nasser?

R. Io non dico niente, e lei?

D. Che Nasser aveva una poli

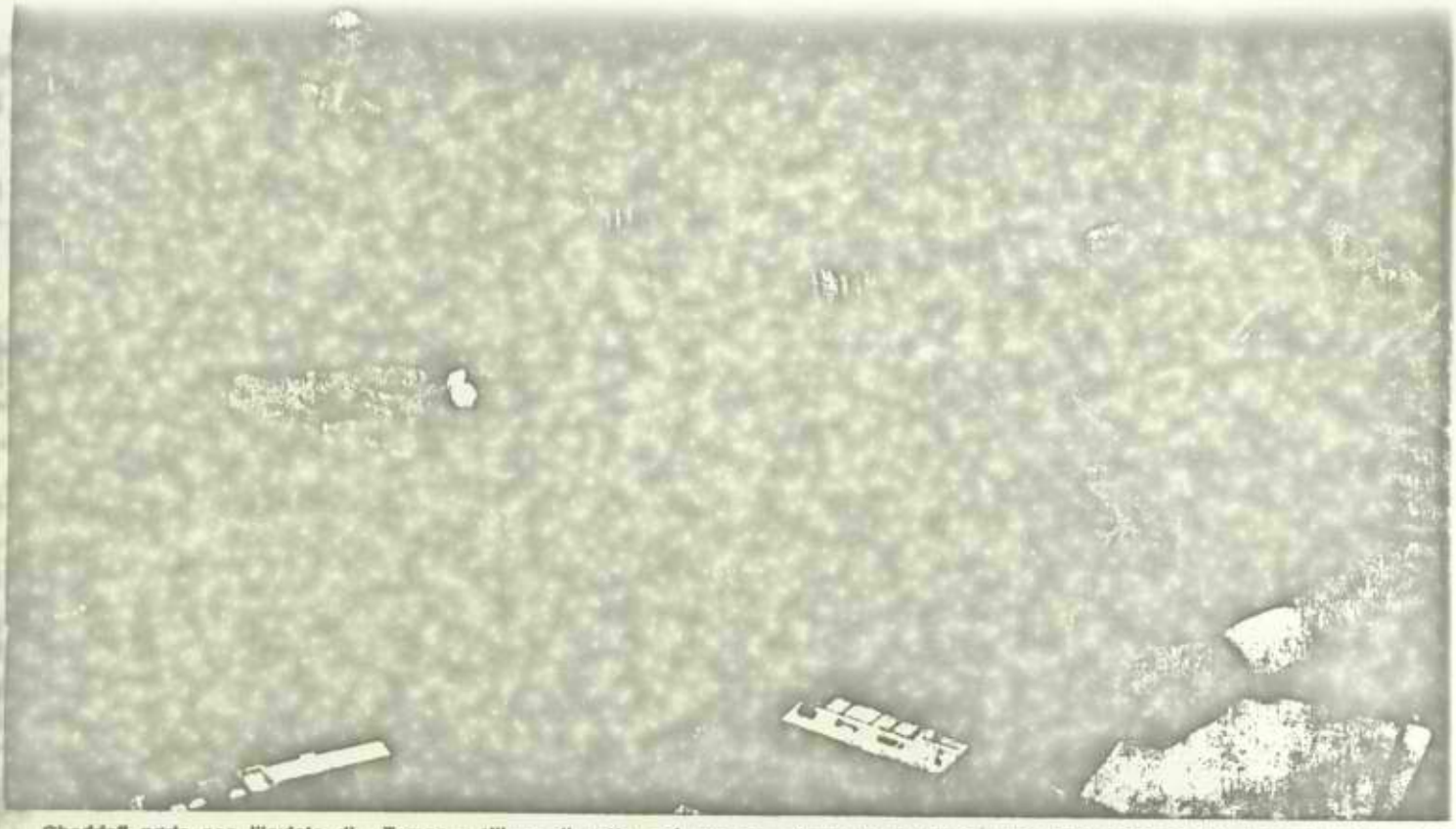

Gheddafi parla con l'inviato di « Tempo » all'una di notte, nel suo appartamento al primo piano della caserma dei « baschi rossi » a Tr

Non mi va - Sadat? ent - Lo Scià? Mah!

tica a lei congeniale, mentre Sadat incomincia a fare l'occhiolino agli americani ed è anche disposto a scendere a patti con Israele. Perciò come potrebbe andarle a genio Sadat?

R. Lei pensi ciò che vuole, ma non si attenda da me una risposta.

D. Lei ha detto che l'unità araba rassomiglia un po' al Risorgimento italiano. Perché?

R. Per il fervore e l'entusiasmo che la guidano, nonostante tutti gli ostacoli. Penso un gran bene di Garibaldi, Mazzini Cavour Anche il Medio Oriente ha ora gente dello stesso calibro. Ecco perché, alla distanza, credo nell'unità e nella forza degli arabi.

D. L'Africa e il Medio Oriente sono ora turbati da un altro fatto: il colpo di Stato in Etiopia. Ad Addis Abeba, il maggiore dei paracadutisti Mengistu Hailè Mariam, viene già chiamato « il Gheddafi d'Etiopia ». E' vero che lei ha suggerito, addirittura finanziato, il colpo di Stato contro il Negus?

R. Noi siamo sempre stati contro l'imperatore Hailè Selassiè e per la liberazione del popolo etiopico dalla sua tirannia. Il fatto quindi che non è più sul trono, ci riempie di soddisfazione. Però si sappia che Gheddafi, non ha sborsato una lira. Ognuno deve liberarsi della tirannia con i propri mezzi.

D. Restando nell'ambito del Medio Oriente, cosa pensa del nuovo ruolo internazionale che sta assumendo lo Scià di Persia? Lo Scià ha soldi e pozzi petroliferi, vuole investire quanto lei e più di lei ...

R. Mah! ... E un discorso lungo. Io dico soltanto che lo Scià di Persia si sta comportando in un modo e sta facendo una politica economica che sicuramente non piace al suo popolo. Ha capito?

D. No.

R. Ma io non posso dirle di più.

D. Colonnello, come qualsiasi capo di Stato, lei ha molti nemici. Ho saputo di un attentato organizzato contro di lei nel 1972 e sventato dal Sid, il servizio segreto italiano ...

R. Cosa? E chi voleva uccidermi? Mi creda, l'hanno informata male, non dia retta a queste storie.

D. Si è mai chiesto cosa la gente pensa di lei?

R. No, però mi piacerebbe saperlo. Per esempio, lei che pensa?

D. Che per la prima volta mi capita d'intervistare un personaggio importante all'una di notte ...

R. Non ho orari. La Libia è una Repubblica giovane, bisogna lavorare, allacciare nuovi rapporti, incrementare quelli già esistenti ...

D. Personalmente ammiro la ripresa economica della Libia in questi ultimi anni. Però all'estero si raccontano cose apparentemente inspiegabili: per esempio, la Libia produce 3 milioni di barili di petrolio al giorno, eppure per far circolare le sue auto deve importare la benzina dall'Italia. Nel suo processo di industrializzazione, c'è dunque qualcosa che non va?

R. Vada in giro per la Libia. In cinque anni ha fatto passi da gigante. Quella situazione, cui lei ha accennato, era vera cinque anni fa, quando eravamo costretti a esportare il greggio e a importare il raffinato. Ora abbiamo le raffinerie. Vada a vederle.

D. Mi salga una curiosità: il giovane libico preferisce andare nell'esercito o nell'industria?

R. Dopo la rivoluzione, la gioventù libica ha avuto una rapidissima maturazione. Ora sa scegliere e va sia nell'industria, sia nell'esercito.

D. In Europa la considerano il « leader del socialismo arabo ». Ebbene: c'è qualche Paese europeo che attualmente si avvicina al suo tipo di socialismo?

R. No. Esistono solo gruppi o partiti che si avvicinano, in molteplici modi, alla mia idea.

D. Esistono anche in It

R. Sì, anche in Italia, speci quanto riguarda l'ideologia nomica.

D. Può farmi qualche nom

R. Non è necessario. Mi p piuttosto ricordarle due La prima: mi piacerebbe dialogare meglio con Rom ecco la seconda: il vero m della storia di qualsiasi ha come ingranaggi il nazi smo e la religione. Buona n

Di notte arriva Arafat

L'intervista era ormai fi ...ando ho lasciato la case dei « baschi rossi », era n fonda. Per le strade di Tr non ho visto un'auto. La g dia libica che mi ha accor gnato in albergo, mi ha d « Dormirà alcune ore. Alle sarà già sveglio, per la p preghiera del mattino ». N probabile che quella notte, po la mia intervista, Moam Gheddafi, non sia andato meno a letto. Infatti, pro quella notte, arrivò a Tri per una visita-lampo il dell'Organizzazione per la l razione della Palestina, Ya Arafat. Proveniva da Il Ca

974-ב

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק יוצא

בלתי משווג

אל: וושינגטון ניו יורק פריז לונדון רומא בון בריסל האג ח/ 317

שטוקהולם בגבה אוטבה אנקרה אתונה ניקוסיה טהראן קן גברה נוקישו

מאת המשרד נשלח 061730 נובמבר 74

מדברי קראפר בועידת אסף הלובי (סוכנות ידיעות לובית יו. 5)

אלפי צעירים לובים התנדבו לפעולה הסדאית, עברו למצרים כדי למלא תפקידים אך כשהגיעו לשם התעכבו התכניות הקשורות בהם והם שוחררו.

לוב נפתחו בסיסים לאיטונים.

לוב תומכת בתנועות משחרור בעולם.

קיים ניתוק בין לוב לבין הממשלות הערביות שאבד עליהן הכלח וקיומן הוא חרפה בפני העולם.

פעילות לוב באפריקה חביאה לסגירת שגרירויות האויב הציוני שם.

לוב תרמה תרומה אפקטיבית לקיום הדו-שיח האירו-ערבי.

חקר

שהח והם מנכל שהנם מ/מנכל ממנכל מצפא אירופה א ב ג מאסוק מזתים מאום א ב

הסברה אלגום חקר יריב תעוד אילסר.

אג/כר

תיק: קדאפי - 974

תאריך: 21.10.74

העתון: מעריב

קדאפי: העם המצרי צריך לצעוד וליטול השלטון ממשלת קאהיר

הגיב על ראיון עם סאדאת בעתון ביירותי בו שאל נשיא מצרים: „מה רוצה קדאפי?"

שליט לוב, קולונל מועמר קדאפי, הכריז אתמול בתשובה על דבריו של נשיא מצרים אנוואר סאדאת, כי אין הוא מבקש למשול במצרים, אלא רצונו כי העם המצרי יהיה שליט בארצו במקום ממשלת קאהיר.

במכתב שפורסם בשבועון הביירותי „אל־אוסבוע אל־ערבי" הגיב קדאפי על ראיון עם סאדאת, לפני שבועיים, בראיון זה שאל סאדאת: „מה רוצה קדאפי? אם יוכל להשיב מישהו על שאלה זו, נמצא כולנו מנוחה".

קדאפי סיפר, כי בפגישתו עם סאדאת באלכסנדריה, שאל את נשיא מצרים מה הבעיה שלו, וזה ענה: „אתה רוצה לשלוט במצרים".

„האמת היא, כי אין אני רוצה למשול במצרים. אך אני רוצה שהעם המצרי ימשול בה. אני רוצה שעם זה — איכרים, פועלים, סטודנטים ו־מועסקים קטנים, יצעד ויטול לידיו את השלטון וינהל את המדינה לפי רצון העם, כפי שנעשה בלוב", אמר קדאפי במכתבו.

„מה שאני רוצה", הוסיף ואמר קדאפי, „כדי שימצא נשיא מצרים מנוחה, הוא, שיחרור פלשתין והחזרת העם הפלשתיני למולדתו, ולא רק הכרת בזכויות הפלשתינים — מליצה אימפריאליסטית שאין לה שום משמעות".

ועוד הוא מבקש: אחדות ערבית שגרעינה איחוד בין מצרים ללוב; הקמתה של מעצמה עולמית, תעשייתית וגרעינית, שלישית, ערבית, בי־אמצעות אחדות ערבית; ואיחוד איסלאמי, שמרכזו האומה הערבית.

כישאלתו האחרונה של קדאפי היא: „שלום, שיוויון ואחווה לכל בני האדם"... (יו.פי., טייג)

974 — ב

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק יוצא

בלתי מסווג

אל: ורש, גי, לונדון, אריה, רומא, בון, בריטל, האג
בגבה, שטוקהולם, המבורג, אנקרה, אוטבה, ניקוסיה
טהראן, בוקרשט, קנברה

תוזם 791

מאת: המשרד

נשלח: 211700 אוק 74

באיגרת מה-11.10 שפורסמה ב"אלאהרם אלשביע" (לבנון 20.10) טוען קדאפי שאיבו רוצה לשלוט במצריים, אולם בראבראה שאלאמיים, פועלים, סטודנטים ופקידים זוטרים ישתמר בשלטון ובהנהגת המדינה עפי דגון עכפי כפי שהדגר נעשה בלוב. "יש להפסר מהמיבהלה הממשלתיא המחלטניים". לבסוף הוא מציין שהיעדמיר:

1. איחוד מצרים ולוב.
2. שחרור פלסטין והחזרת עם הפלסטיני למקום ממנו גורש, ולא "הכרה בזכויות הפלסטיניים" שהיא נטולת כל מובן.
3. הקמת כוח ערבי לעמייה ברעיביה שתביה השלישית בעולם.
4. אחדות איסלאמית כאשר הערבים הם מרכז הבובר, אחדות שתביא העולם שיכבד המוסלמים ותביא להתייאש האיסלאם כאידאולוגיה שמית.

הערה

שהא דהם מנכל שרהבם ממנכל שמנכל מסתא מזמים איב א ב מאום א ב הטבה
מעת אלגרם הער הערד בילאד מקסב ירים
אב/דל

תיק 974-ב

תאריך 4.9.74

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי קרא לרובע־החווילות המפואר בטריפולי „ירושלים"

שליט לוב הופיע אתמול במסיבת עתונאים כש הוא יושב על כרית, והכתבים שרועים סביבו על שטיחים ● באמצע הדיבורים יצא להתפלל, וכשחזר הכריז: „לוב היא לב האומה הערבית" ● „הסכסוך הישראלי־ערבי יסתיים כאשר ישראל תפסיק להתקיים"

— מאת כתבי סוכנויות הידיעות בטריפולי —

שלום לוב, מועמר קדאפי קבע את המועד, שבו יבוא לקיצו הסיכסוך הישראלי־ערבי: כאשר מדינת ישראל תפסיק להתקיים.

„המאבק יימשך, עד אשר ישוחרר שיטחה של פלש־תין כולה", הצהיר הקולונל בן ה־32, במסיבת עיתונ־אים, שכינס אתמול ליד ביתו בטריפולי.

נפט ואחדות

כבר בתחילת דבריו, עלה קדאפי על שני „הסוסים" האהובים עליו: הוא הבע את אמונתו בנשק הנפט ה־ערבי, ובחלום האחדות ה־ערבית. „שכה יקר לי".

זו היתה אחת ממסיבות העיתונאים הנדירות של ה־מנהיג הלובי — הראשונה שקיים זה למעלה משנה. דבריו לא הועברו בשידור ישיר על־ידי רדיו טריפולי, אבל תקציר מהם חולק אמש על־ידי „סוכנות הידיעות המהפכנית" של לוב.

הקולונל נפגש עם ה־כתבים ב„קרחת" שבתוך מטע זיתים וסרדם חרוים, ליד ביתו במבואות מרי־פולי. חבית מוקה חווילות מאר של מנהלי חברות נפט ושל מציני צבא בכי־רים. לאיזור החווילות ה־זה הענק קדאפי את השם „ירושלים".

בלי שאלות

הוא הגיע למסיבת העי־תונאים באיחור של שעה, כשהוא לבוש במדי האקי הנצחיים שלו. חייך ונופף בתנועה שובבה לעבר הכ־תבים, והתיישב על כרית לבנה על הארץ. הכתבים היו שרועים על שטיחים, שהיו פרושים סביב המנ־היג.

משך 90 דקות, חבק קדא־פי עולם ומלואו. דיבר על כל נושא, כשהוא משיב על שאלות, שהוצגו לו מראש, בכתב. לא הורשתה הצגת שאלות חוזרות.

בתשובותיו, שהצטיינו בחסכון במילים, הצהיר קדאפי בין השאר:

● לבנון: ממשלת לוב מוכנה להגן על לבנון מפ־ני התקפות ישראליות. אם לא יעשו כן ארצות ער־ביות אחרות.

מועמר קדאפי

● יחסי לוב־מצרים: ב־ניגוד לצפיות, לא השמיע קדאפי הצהרה „מפוצצת" בנושא זה. לאחר שהנשיא סאדאת האשים אותו, ב־חודש שעבר, כי „מחבל ו־מתכנן נסיונות התנקשות בשליטי מצרים".

בתשובה לשאלה אמר רק קדאפי, כי „היחסים עם מצרים אינם מהודים בעיה" — סתם ולא פירש.

ובכל זאת הוסיף קדאפי, שתיאר בסבריאר את מצ־רים כ„מבצר העולם הער־בי":

„מנו וגמור עם לוב לי־המשיך במאבקה למען אח־דות ערבית. אחדות זו אי־נה בבחינת דעה. שאותה משנים מזמן לזמן. זה ענין של גורל.

בעד החרם

● חרם הנפט: „מלכתחי־לה התנגדה לוב להסרת החרם — והמאורעות שבאו אחרי ביטול החרם הוכיחו שצדקנו במאת האחוזים".

● בריה"מ והמזרח־התי־כון: בהישאלו על התפקיד שממלאה מוסקבה ביישוב הסיכסוך המזרח־התיכוני, השיב קדאפי: „אמריקה נטלה לידיה את היוזמה בענין זה.

האם ייעשה להזמנה רש־מית לבקר באה"ב?

„אשיב על כך, לכשי־תבוא ההזמנה", השיב ה־מנהיג הלובי בחיוך.

נשק סובייטי

● נשק סובייטי ללוב: קדאפי הותיר פתוחה את האפשרות, שלוב תרכוש נשק סובייטי נוסף, שיתווס־ף לכמות הגדולה להפליא, שנערמה בלוב בשבועות האחרונים.

הוא התייחס למצעד ה־צבאי, שנערך בטריפולי ב־יום א' האחרון, לרגל יום השנה החמישי להפיכה. ש־בה סולגרה המלוכה בלוב. במצעד זה הוצגו עשרות טילי „סאם" ומאות טנקים, מתוצרת סובייטית.

אמר קדאפי: „חזמן ה־מונכל לא אישר לנו ל־הציג את כל הנשק שב־רשותנו. מה שהוצג היה רק כמות סימלית".

לדבריו, תרכוש לוב נשק נוסף „מכל מקור אפשרי, בהתאם לצרכינו".

במהלכה של מסיבת ה־עתונאים, נגע קדאפי, כ־אמור, בנושאים רבים, ל־רבות המשבר הקפריסאי ו־היחסים בין לוב לבין מדי־נות שונות.

הפסקת־תפילה

לדוגמא אמר, שיחסי לוב־איטליה הם „טובים", ויוכלו להיות יותר טובים. אם תשתחרר איטליה מהשפעה אמריקנית. גם יחסי לוב־בריה"מ „טובים" ואילו יחסי לוב־צרפת „טובים מאוד".

מסיבת העתונאים התקיי־מה בשעות בין־הערביים, ו־בשלב מסויים, נפ קדאפי האדוק לעצמו הפסקת־תפי־לה. הוא התייחד בין עצי הזית, וכשסיים את תפילתו, שב אל הכתבים, הליך חיוך רחב והצהיר: „לוב היא ליבה של האומה הערבית" — ואחר שב לענות על השאלות.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974-e

תאריך 14.7.74

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי קורא לשיחות ישירות בין הפלשתינאים וישראל בז'נבה

שליט לוב — שהתנגד עד כה בתוקף לוועידת ז'נבה ולהשתתפות הפלשתינאים בה — שינה דעתו מן הקצה אל הקצה, באומרו: „אני חושש שהפלשתינאים ייצאו מקופחים מכל הצדדים אם לא יבואו לוועידה"

— מאת סוכנויות הידיעות בפריז —

בראיון ששודר אמש ברשת הטלוויזיה השניה של צרפת, צירף שליט לוב, הקולונל מועמר קדאפי, ב„פגישה פנים אל פנים" בין מנהיגי הפלשתינאים למנהיגי ישראל, בוועידת השלום בז'נבה.

השליט הלובי אמר בראיון, כי „הסכמה לשיחות ישירות בין פלשתינאים ו־ישראלים איננה כלל בעייה, כשלעצמה. ראשית, בעצם פגישתם עם מנהיגי הפלש־תינאים יהיו הישראלים מכירים בקיומו של עם ה־טוען לאותה אדמה".

„הסכנה: כניעה"

„שנית", הוסיף הקולונל קדאפי, „רק הגיוני הדבר שהפלשתינאים יהיו בז'נבה, כי הם נלחמים מלחמה צב־אית ויוסיפו להילחם עד אשר יכירו בהם".

הקושי אינו בעצם ההש־תתפות בוועידה ז'נבה, ש־היא רצויה, אלא בתפקיד שעלולים להועד לפלשתי־נאים באותה ועידה, אמר ל־הלן שליט לוב.

לדעת קדאפי, „קיימת אפ־שרות רציונית שארצות ה־עימות (הערביות, שגובלות עם ישראל) ינצלו את הס־כמתם של הפלשתינאים ל־השתתף ואת בוא מנהיגיהם לז'נבה, כדי לכפות על עם ערבי זה מתרון של כניעה".

קדאפי, אשר התנגד עד כה בתוקף רב לוועידת ז'נ־בה, ואשר ידוע היה כי תיווה דעתו, בצורה נמרצת, נגד הצטרפות הפלשתינאים לוועידת ז'נבה, שינה, כפ־שמסתבר, את גישתו מן ה־קצה אל הקצה.

„עמדת חולשה"

להבהרת השינוי בעמדתו הוא הודה בראיון אמש, כי „קיים חשש שהפלשתינאים ייצאו מקופחים מכל הצד־דים, אם לא יהיו נוכחים בז'נבה".

אולם, הזהיר קדאפי, „יש לזכור היטב, כל העת, את הסכנה החמורה הזאת, ש ארצות העימות (הערביות) יעשו הסכמים עם האויב על חשבון הפלשתינאים, מפני שקיסינג'ר אינו מסוגל להשיג הסדר של התנ"ת ה־פלשתינאים לאדמותיהם. על כן ברור, כי הפלשתינאים עלולים להיות רק קורבנות של פתרון טריטוריאלי בין ארצות־העימות לבין האו־יב הישראלי".

להלן הישנה שליט לוב הערה „עוקצנית" אל מצ־רים ואל סוריה, המסצירות, לדבריו, בפלשתינאים „לל־כת לז'נבה": „ביצד מסוג־לות מדינות ערביות אשר חדלו מלהילחם, לדון בכלל בשאלה הפלשתינאית? מנ־היגי המדינות האלו יתייצבו בז'נבה בעמדה של חולשה, כי בניגוד למנהיגים אין העמים הערביים משלימים עם מדיניות של הפקרת ה־פלשתינאים ועם מדיניות של הסתלקות מהמאבק".

משרד החוץ – המרכז לתעוד

תיק קקו"ל

תאריך 14.7.74

העתון מעריב

קדאפי בעד שיחות בין פלשתינים לישראלים בז'נווה

בראיון משותף אמש ברשת הטלוויזיה הערבית, צידד קולונל קדאפי ב„פגישה פנים אל פנים" בין פלשתינים וישראלים בז'נווה.

שליח לוב אמר, כי „הסכמה לשיחות ישירות בין פלשתינים וישראלים איננה בעיה. דבר זה יהיה הכרח מצד הישראלים בקיומו של עם, זה מוען לאותה אדמה. הגיוני הדבר כי הפלשתינים יהיו בז'נווה, שכן הם נלחמים מבית הינה צבאית דיוסיפו לזרוקם עד אשר יכירו בהם".

אולם, קולונל קדאפי הזהיר את הפלשתינים מפני התפקיד שעלולים להעניד להם בז'נווה, שכן לדעתו, „יתכן מאוד שארצות־העימות יצלחו גם הותם של הפלשתינים כדי לכפות עליהם פתרון של כניעה".

(ע"מ)

18 סיכום
2.5.74

974 - ב

שמור

ל-ו-ב

1. בקור גילוד בספרד

רה"מ לוב, גילוד הגיע ב- 23.4 למדריד בראש משלחת לביקור רשמי בספרד עפ"י הזמנת ממשלתה. שיחותיו נסבו על שה"פ הכלכלי והטכני בין שתי המדינות,ובמסגרתן נחתם הסכם לאספקת נפט גולמי לובי לספרד. ב- 24.4 נפגש גילוד עם הנשיא פרנקו ודן אתו בהעבקת עצמאות ל"סהרה הספרדית".

2. ירדן-לוב

"אלספיר" הלבנוני(22.4) מסר בידיעה מסריפולי, שנסיון ירדני לקיים מגע עם לוב נכשל. הנסיון בעשה לאחר הועידה האסלאמית בלאהור, כאשר הנציג הירדני עבר אלמובעם אלריפאעי נפגש עם קדאפי ומסר לו על רצונו לבקר בלוב " כאזרח ערבי". תשובתו של קדאפי לפי "אלספיר":
נקבל פניך אם תבוא אלינו עם תשובות מהמלך חוסיין לשלוש שאלות:

א) עמדת המלך לגבי שובם של ארגוני החבלה לירדן

ב) כיצד רואה המלך המאבק עם ישראל

ג) דעתו של המלך בנושא המדינה הפלסטינית.

3. לוב - מגנה האשמות מצרים על קשר נגד סאדאת(ראה לעיל פרק מצרים)

בהודעה רשמית(28.4) דרשה לוב ממזכ"ל הליגה הערבית להרכיב ועדה שתחקור את ההאשמות שיוחסו ללוב ע"י מצרים בקשר להתקפה על הקולגי בקהיר (18.4). בהודעה מגנה לוב קשירת שמה לנושא ודוחה מכל וכל ההאשמות המצריות. מזכירות הליגה דחתה את בקשת לוב בטענה שאמנת הליגה אינה מאפשרת לליגה להתערב אלא במקרים בהם נתונה ריבונות המדינות הערביות בסכנה. בתוך כך, לא ידועים פרטים על תוצאות ביקורו האחרון בקהיר של שר הפנים הלובי אלחמידי(24.4) כדי לדון בסכסוך בין שתי המדינות.

4. הצהרת קדאפי ל"אל דוסתור"

בראיון ל"אלדוסתור" הלבנוני(27.4) עמד קדאפי על:

א) הסיוע לסוריה

הסיוע הלובי לסוריה עדיין נמשך, כיוון שהיא נמצאת במצב של מלחמה עם ישראל.

שמור

ב) הסיוע למצרים

מצרים בקשה לספק לה נפט בהעריכה כי המערכה תימשך וכי היא זקוקה ל- 4 מיליון טון. המשלוח וכן הסיוע הכספי נפסקו לאחר שהמלחמה פסקה סופית, השלום הוגשם והתעלה תיפתח תוך 6 חדשים. כיצד הם רוצים, איפוא, כי תמיכתנו בהם תימשך?

ההידרדרות האחרונה ביחסים היתה תוצאה של הארס שהפיצו השולטים בעתונות במצרים במידה כזאת שהעוינות לישראל בעשתה קלה יותר בכמה דרגות ביחס לאיבה כלפי העם הלובי, בעוד שבני העם הלובי חונים על אדמת מצרים, נשק לובי ונפט לובי זורמים למצרים.

אלה המבקשים לחסל הישגי נאצר ומפארים עתה את הנשיא סאדאת, עוד יחזרו בהם ממה שאמרו וכתבו עליו.

ג) תנועות המחבלים

מה שמתרחש בזירה הפלסטינית הוא תמונה ברורה של הזרמים הסורתיים. " ארגון השחרור הפלסטיני", יכול היה ללכד את כל פלגי ההתנגדות בתנועה אחת, אולם למרבה הצער החזית התפצלה לארבעה חזיתות, וכך אירע לפת"ח ולתנועות אחרות. ההשתייכות הקוסמופוליטית של הפלסטינים היא תוצאה של השפעת תרבות זרה.

ד) סעודיה והמפרץ

* " האם האדמות המקודשות הן רכושו של פייצל?"
* הנסיון לכפות את " הקיום"האיראני על מדינות המפרץ הפך לדבר ידוע.

5. מעמדו של קדאפי

ב- 7 באפריל, כאשר נמסר על " שחרורו" של קדאפי מתפקידים מינהליים ומדיניים, הועלו השערות שונות בקשר למעמדו של השליט הלובי. עתה מתחזקת יותר ההנחה שהשינויים במעמדו באו עפ"י רצונו הוא, בשעה שהוא מוסיף לשמור על סמכויותיו. הוא ממשיך לכהן כמפקד העליון של הכוחות המזוייניים ושולט שליטה מלאה על הצבא ועל השלטון בארצו.

יצויין כי שליטתו של קדאפי איננה ללא עוררין ומתקבלות ידיעות על חברים במועצת ההפיכה החולקים על מדיניותו בפרט בתחום הבינערבי והקו כלפי מצרים.

שמור

קדאפי רואה עצמו כתיאורטיקן ואידיאולוג, ומעיד לעצמו תפקיד ומעמד בדומה למאו צה טונג בסין. נראה, שבשובו מעידת לאהור ומסיור באפריקה גמלה בו ההחלטה להיפטר מהחובות הטקסיות הכרוכות במעמדו כראש מדינה, ולהתרכז במחשבה, בהדרכה רעיונית ובפיתוח הבסיס העממי של המהפכה הלובית. על כך הוא הודיע לחברי מועצת ההפיכה, אשר הפעם הסכימו להצעתו ולא הפצירו לחזור בו.

מאידך, קיימת ועומדת האפשרות של פעילות מצרית נמרצת נגד קדאפי אם תוכח ברורות מעורבותה הישירה של לוב בנסיון ההתקפה על הקולגי הצבאי בקהיר תוך ניצול קשייו של קדאפי מבית ועידוד היסודות העוייבים לו במועצת ההפיכה ומחוצה לה.

* * *

שמור

פ ל ס ט י נ י ם

1. עמדת מנהיגי מחבלים לגבי ישראל והסדר במז"ת

בראיונות לכלי התקשורת בשבוע האחרון הציגו שלשה ממנהיגי ארגוני המחבלים את מדיניותם ביחס להסדר במז"ת, לגורל השטחים, למדינה פלסטינית ולישראל.

א. הסדר במז"ת

1) ערפאת(בראיון למלוויזיה הצרפתית לפי סימז"ת מקהיר 26.4, "צאות פלסטין"ממצרים 26.4):

* "שלום צודק"הוא:
- שלום של לוחמים ולא שלום נכנעים.
- שלום שאינו על חשבון העם הפלסטיני.
- השלום שונה מאד מהסדר. הסדר הוא " כל פתרון חלקי שאינו מבוסס על הקמת מדינה פלסטינית לאומית-דמוקרטית".
- "המלך חוסין- בשום פנים לא ייצג את עמנו. זו שבועה שעמנו נשבע לעצמו."

974/e

14 סיכום
3.4.74

5. ועידת הנוער האפריקני בבנגזי

בדברי פתיחתו בועידת הנוער ב-23/3 עמד קדאפי על הנקודות הבאות:

- צריך להיות לנו אויב משותף. לא יתכן שאויב של עם אפריקני יהיה ידיד של עם אפריקני אחר.

- אם יש בקרבנו מי שמאמין בצדקת קיום הגזענות הציונית בפלסטין הוא אויבינו אפילו אם הוא אפריקני ועליבו להפילו משורותינו, בין אם זהו משטר רשמי או תנועה כלשהי.

- הנצרות באפריקה היא אמצעי להתפשטות הקולוניאליזם. האפפיור תומך בנוכחות הזרה באפריקה. בעוד אירופה השתחררה מהדוגמות של האפפיור הרי אפריקה עדיין נתונה להשפעתן.

- האיסלם קרוב יותר לאפריקנים מהנצרות האירופית משום שאינו מפלה בין שחור ללבן.

- לוב הגישה לועידת לאהור הצעה להקלת משבר הנפט של מדינות העולם השלישי, המדינות האיסלאמיות והמדינות המתועשות הידידותיות.

הכבושות והדורשות "נסיגת ישראל המלאה מהשטחים והכרה בזכויות העם הפלסטיני" כתנאי להשכנת שלום צודק ובר-קיימא באזור.

בהודעה עם לוב צוין גם כי שני הנשיאים הדגישו את רצונם לסייע למאבק הצודק של העמים האפריקניים למען שחרורה המלא של היבשת מהקולוניאליזם הישן והחדש ומהאפליה הגזעית".

יצויין כי סוכנות הידיעות המצרית שדיווחה על הביקור וההודעות המשותפת לא מסרה פרטים פרטים על תוכן שיחותיו של מולברס עם מנהיגי סעודיה ולוב במישור הבילטראלי.

2. לסוטו - לוב

משלחת לסוטית, בראשות שה"ח, ערכה ביקור בלוב בתקופה שבין 20-26 במרס. בהודעה משותפת הביעה לסוטו תמיכה בעניין הערבי ובזכות העם הפלסטיני במאבקו הצודק. ההודעה מציינת שגדון גם עתיד היחסים בין שתי המדינות בתחומים השונים.

3. זמביה - מצרים:

בעקבות בקור נשיא זמביה בקהיר הוחלט על הקמת מפעל משותף לייצור מוצרי נחושת באזור החופשי של תעלת סואץ. שגריר מצרים בלוסקה שמסר על כך, הודה שהיזמה להקמת המפעל באה ממצרים.

זה יהיה המפעל המשותף הראשון לזמביה עם מצרים, אך יש להניח שלאחר בקורו של נשיא זמביה בסעודיה ובמצרים יוגבר שתוף הפעולה במישור הכלכלי בין זמביה לארצות ערב.

- חרפה היא שדמות הרפאים של הקולוניאליזם מרחפת עדיין בזימבאבוה, דראי'פ ופלסטין. לוב הביעה פעמים מספר נכונותה להשתתף צבאית בשחרור חלקים אלה.

- לוב הביע נכונותה להקים מחנות לאימון מתנדבים לשחרור אפריקה.

* * *

974 - e

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק יוצא

בלתי מסווג

אל: וושינגטון ניו יורק לונדון פאריס רומא בון בריסל שטוקהולם
אוטבה אנקרה אתונה ניקוסיה טהראן

חוזם 667

מאת: המשרד

נשלח 251700 מרס 74

מדברי קדאפי בישיבת הפתיחה של ועידת הנוער האפריקני בבנגאזי (23.3):

-צריך להיות לנו אויב משותף. לא ייתכן שאויב של עם אפריקני יהיה ידיד של עם אפריקני אחר.

- אם יש בקרבנו מי שנאמין בצדקת קיום הגזענות הציונית בפלסטין הוא אויבנו אפילו אם הוא אפריקני ועלינו להפילו משורותינו, בין אם זהו משטר רשמי או תנועה כלשהי.

-הנצרות באפריקה היא אמצעי להתפשטות הקולוניאליזם. האפיפיור תומך בנוכחות הזרה באפריקה. בעוד אירופה השתחררה מהדוגמות של האפיפיור הרי אפריקה עדיין נתונה להשפעתם.

-האיסלאם קרוב יותר לאפריקנים מהנצרות האירופית משום שאינו מפלה בין שחור ללבן.

-לוב הגישה לועידת לאהור הצעה להקלת השפעות משבר הנפט על מדינות העולם השלישי, המדינות האסלאמיות והמדינות המתועשות הידידותיות.

-חדפה היא שדמות הרפאים של הקולוניאליזם מרחפת עדיין בזימבאבי, דראיפ ופלסטון. לוב הביעה פעמים מספר נכונותה להשתתף צבאית בשחרור חלקים אלה.

-לוב מביעה נכונותה להקים מחנות לאימון מתנדבים לשחרור אפריקה.

חקר.

שהח רהם מנכל אלון דיין ממנכל סמנכל מצפא איר א מזתים אלגום
תקר מאפ מעת הסברה תיעוד איכלסר רם אמנ
צג/אי

974-e
16.2.75

Heinz Nußbaumer besuchte Libyens Staatschef in seiner Heimat

beim Propheten der Wüste

Die Umstände, unter denen das nachfolgende Gespräch mit dem libyschen Führer, Oberst Moammar Gaddafi, stattfand, erlauben das Wort „außergewöhnlich". Nicht in einem Palast oder in seinem Regierungsbüro trafen Gaddafi und der KURIER zusammen, sondern draußen in der Wüste, 500 Kilometer von der Hauptstadt Tripoli entfernt. Dort, auf einem kleinen Wiesenstreifen, im Schatten eines Dornbusches, erzählte der Beduinensohn Gaddafi bei Kamelmilch und Fladenbrot von den Hoffnungen und Enttäuschungen seines Lebens als geliebter und gehaßter Revolutionär Arabiens. Der Inhalt dieses Gesprächs, den wir nachstehend auszugsweise abdrucken, ist aus mehreren Gründen bedeutsam, ja sensationell: Zum ersten, weil der Wüstenmissionar und Romantiker immer seltener westliche Journalisten empfängt und es bisher gar nicht in seiner Wüstenheimat tat. Weil zweitens sein Urteil über die arabische und internationale Politik völlig aus dem Rahmen üblicher Interviews fällt. Denn Gaddafi hat die Sprache der Diplomaten nicht gelernt und will sie auch nie beherrschen. Drittens aber, weil Libyen dank seiner Größe und seines Ölreichtums mit jedem Tag direkter in die großen Entscheidungen der internationalen Politik miteinbezogen wird.

Beduinen machen derzeit Gaddafis Wüstenebene fruchtbar

Bild: Nußbaumer

Der Herr über den Ölstaat Libyen in seiner Beduinenheimat: „Ich will ein Modell für die ganze Welt schaffen!"

„Der Schah will die Auferstehung des Perserreichs"

KURIER: Wenige Personen der Weltpolitik sind so umstritten wie Sie. Wer sind Sie wirklich?

Gaddafi: Ich kann mich doch nicht selbst beschreiben und schon gar nicht beurteilen. Ich weiß nur: Ich bin ein Mensch, der seine Arbeit macht. Man hat mich oft nicht verstanden, und man hat unsere Revolution nicht verstanden. Das hat viel Dunkelheit über unsere Arbeit gelegt.

KURIER: Was wollen Sie eigentlich erreichen?

Gaddafi: Ich will, daß das, was wir in Libyen machen, ein Modell für die ganze Welt ist. Unsere Wünsche, Hoffnungen und Ziele sind nicht auf dieses Land allein beschränkt. Sie betreffen die Revolution und die Welt als Ganzes.

KURIER: Es heißt, Sie hätten sich im vergangenen Jahr von der aktuellen Tagespolitik zurückgezogen, um mehr zu meditieren, mehr nachzudenken. Was beschäftigt Sie so sehr?

Gaddafi: Ich schreibe ein Buch. Und in diesem Buch will ich sagen, was Sozialismus wirklich heißt. Ich werde eine Theorie festlegen und die Zeit der Mißverständnisse über dieses Thema zu beenden versuchen.

KURIER: Sind Sie auf eine neue große Erkenntnis gestoßen? Was ist Ihre magische Formel?

Gaddafi (lachend): Nein, nein, so rasch kann man das nicht sagen. Es wird sich schon auszahlen, das Buch vom Anfang bis zum Ende zu lesen. Ich glaube, daß es dann viele leichter haben werden, mich zu beurteilen.

KURIER: War der Entschluß nachzudenken tatsächlich der einzige Grund, warum Sie im Vorjahr so demonstrativ das Scheinwerferlicht der Politik verlassen haben?

Gaddafi: Ich habe zuviel Zeit für zeremonielle Dinge vertan. Ich halte es nicht für sinnvoll, wenn ich pausenlos fremde Politiker vom Flughafen abholen muß. Ich glaube, ich kann meine Zeit besser nützen.

KURIER: Besser nützen vielleicht auch dadurch, daß Sie sich mehr auf Ihre große Idee, auf die Verschmelzung Libyens mit Nachbarländern, konzentrieren? Oder wollen Sie nach den bisherigen Mißerfolgen damit zuwarten, bis in Ägypten und Tunesien andere Politiker an die Macht kommen?

Gaddafi: Ich möchte nicht falsch verstanden werden: Politische Veränderungen sind in jedem Land einzig und allein das Recht und die Pflicht des eigenen Volkes.

KURIER: Die Frage war nicht, ob Sie auf eine solche Veränderung in den Nachbarländern hinarbeiten, sondern, ob Sie warten wollen, bis man auf Sie wieder mehr hört ...

Gaddafi: Und die Antwort sollte sein: Wir müssen in Libyen ein so gutes Beispiel dafür geben, was eine Revolution zu leisten vermag, daß ganz Arabien den Erfolg sieht. Dann wird das auch ohne jedes Zutun von außen seine konkreten Wirkungen haben. Dann wird auch dort das Volk für die Revolution und für den Zusammenschluß von arabischen Staaten arbeiten.

KURIER: Woran liegt es eigentlich, daß die wichtigsten Politiker Arabiens Ihre Vision nicht erfüllen wollen? Kann es sein, daß Ihre Kollegen glauben, die traditionelle arabische Führerschaft habe in Ägypten und nicht in Libyen zu wachsen?

Wird zum Feind der Araber: Irans Schah Reza Pahlevi

Gaddafi: Wie kommen Sie überhaupt darauf, ausgerechnet den Ägyptern das Anrecht auf eine permanente Führerrolle in Arabien zuzusprechen?

KURIER: Nun, Ägypten ist das volkreichste Land und Kairo die bedeutendste Stadt Arabiens.

Gaddafi: Nein, nein. Volkreichtum ist kein Faktor, der über Führerschaft entscheiden kann. Nicht derjenige, der über viele Menschen regiert, muß Arabiens Führer sein. (Offensichtlich eine Anspielung auf Ägyptens Präsident Sadat, d. Red.)

KURIER: Aber vielleicht der, der über das meiste Öl verfügt? (Eine Anspielung auf Saudiarabiens König Feisal, d. Red.)

Gaddafi: Auch der nicht.

KURIER: Spüren Sie eigentlich in der Masse des arabischen Volkes einen größeren politischen Rückhalt als bei Ihren Politiker-Kollegen in den Nachbarländern?

Gaddafi: Das ist ja ganz klar. Die wirkliche Kraft, die unseren Kurs stärkt, kommt aus dem großen arabischen Volk. Deshalb ist ja die Frage der Bevölkerungsgröße eines Staates so unwichtig. Wer gute Politik betreibt, der findet den Rückhalt auch jenseits der Grenzen.

KURIER: Kein anderer Führer dieses Raumes bekennt sich so sehr zum Arabismus wie Sie. In den letzten Jahren haben Sie sogar alle lateinischen Aufschriften im Land durch arabische Buchstaben ersetzen lassen. Jetzt sind alle Fremden in Libyen hilflos. Ist das nicht der falsche Weg zur arabischen Selbstbesinnung?

Gaddafi: Darf ich umgekehrt fragen, wie viele arabische Straßenschilder haben denn Sie in Wien?

KURIER: Vielleicht können wir uns darauf einigen, daß sich rund um die Welt so etwas wie eine internationale Sprache herausgebildet hat – und das ist weitgehend Englisch. Oder hätten Sie gerne Arabisch als künftige Weltsprache Nummer eins?

Gaddafi: Ich spreche nicht davon, daß es die große Weltsprache wird. Ich sage nur, unser Land ist groß, unser Volk ist groß, die Lage Arabiens ist ideal, und die ganze Welt hat mit uns zu tun. Also soll unsere Sprache auch in der Welt geachtet und nicht vergessen werden. Lange genug hat sie der Westen nicht respektiert. Jetzt kann sie, so wie manch andere Sprache, eine wichtige Rolle spielen, wenn es gilt, Menschen aus allen Teilen der Welt zusammenzuführen.

KURIER: Sie haben eine neue Form der internationalen Zusammenarbeit dadurch geschaffen, daß Sie zahlreichen sogenannten Befreiungsbewegungen in vielen Teilen der Welt Hilfe und Waffen schicken: Von Amerika bis Nordirland, von Äthiopien bis zu den Philippinen, von den Palästinensern bis zur Bundesrepublik. Warum tun Sie das?

Gaddafi: Weil wir alle jene unterstützen, die ernsthaft für ihre Freiheit kämpfen – ohne Rücksicht auf Hautfarbe, Herkunft und Religion. Alle jene, die Sie erwähnt haben.

KURIER: Also auch die Baader-Meinhof-Leute in der Bundesrepublik?

Gaddafi: Von denen habe ich noch nie gehört.

KURIER: Waffen in großer Menge aber kaufen Sie derzeit auch für die eigene Armee. Ihr Nachbar, Tunesiens Präsident Burgiba, hat mir in der Vorwoche aufgetragen, bei Ihnen nachzufragen, wofür Sie so viele benötigen?

Gaddafi (lachend): Um Burgiba zu beruhigen, sage ich es jetzt: Erstens ist unser Land riesengroß, zweitens haben wir eine 2000 Kilometer lange Küste am gefährlichen Mittelmeer, und drittens haben wir einen Reichtum, der andere zu allerhand verleiten könnte. Burgiba hat nur Araberstaaten als Nachbarn. Wir Libyer aber haben auch lange Grenzen mit Staaten, die keine Araber sind.

KURIER: Kaufen Sie auch Waffen, um sie für den Kampf gegen Israel bereitzustellen?

Gaddafi: Die Mengen, die wir kaufen, spielen in den nahöstlichen Rüstungszahlen keine Rolle mehr.

KURIER: Henry Kissinger ist wieder einmal auf Vermittlungstour im Nahen Osten. Wie stehen Sie zu ihm und seiner Mission?

Gaddafi: Ich bin nicht am Vermittler Kissinger interessiert und beachte seine Reisen gar nicht sehr. So wie mich auch die Genfer Konferenz nicht sonderlich interessiert. Das sind alles Dinge, die aus der falschen Richtung kommen.

KURIER: Aber Sie interessieren sich doch so sehr für das Schicksal der Palästinenser ...

Gaddafi: Aber natürlich, um die geht es ja. Aber um sie kümmern sich ja diese Außenminister gar nicht.

KURIER: Also ist derzeit keine Chance, den Konflikt beizulegen?

Gaddafi: Es sieht so aus, als gäbe es keine Chance – jedenfalls nicht in der näheren Zukunft.

KURIER: Ihr Nachbar Ägypten hat in jüngster Zeit einen neuen Freund gefunden: den Schah des Iran. Kann er den Ägyptern helfen?

Gaddafi: Niemand außerhalb der arabischen Welt kann den Ägyptern helfen. Und selbst die arabischen Regierungen können es in der gegenwärtigen Situation nicht. Das alles geht erst, wenn Arabien zusammengewachsen und verschmolzen ist.

KURIER: Hinter vorgehaltener Hand äußern sich manche arabischen Führer kritisch bis ängstlich über den persischen Schah ...

Gaddafi: Um es ganz klar zu sagen. Der Schah wird zu einem großen und bedeutenden Feind der Araber. Er mischt sich immer mehr in die Probleme der arabischen Welt ein, so zum Beispiel im Sultanat Oman am Persischen Golf, wo bereits die Soldaten des Schah kämpfen.

KURIER: Aber sie bekämpfen doch kommunistische Guerillatruppen, das ist doch in Ihrem Interesse.

Gaddafi: Ich frage Sie, wo kämpfen dort Kommunisten? Sind dort Sowjetsoldaten? Wer sowjetische Ausbilder hat, muß noch lange kein Kommunist sein.

KURIER: Glauben Sie etwa gar, der Schah möchte das alte große Perserreich der Geschichte wieder auferstehen lassen?

Gaddafi: Aber natürlich, ganz selbstverständlich hat der Schah diese Träume.

leute von heute

peter kupfer

Das Lächeln einer langen Winternacht...

In ihrer Garderobe nahm sie einen kleinen Wodka als Beruhigungsmittel, ihr Gefährte, **Arne Hülphers,** küßte sie leicht auf die Stirn und flüsterte: „Viel Glück, meine Königin." Dann stand Altstar **Zarah Leander** ruckartig auf und ging kerzengerade zum Bühnenaufgang. Während sie im Rollstuhl – das gehört zur Rolle – auf die Bühne geschoben und mit Applaus überschüttet wurde, kletterte Theater-an-der-Wien-Direktor **Rolf Kutschera** im Beleuchterstand herum.

Dagmar Koller küßte ihren Talisman, einen Ring, und bangte: „Nur keinen Versprecher!"

Die große Lady **Susanne Almassy** genehmigte sich einen Schluck Sekt und nestelte nervös an ihrem Kleid herum, während **Naemi Priegel** zwei verschiedene Schuhe anzog. **Gideon Singer** sog hastig an seiner Zigarette. Nervosität hinter der Bühne, Spannung, das ist gleich: Premiere! „Lächeln einer Sommernacht" stand am Winterprogramm.

Im Publikum – für Wiener Verhältnisse – erstaunlich viele modebewußte Gäste.

Als die vierhundert (!) Scheinwerfer nach vielen Vorhängen verloschen, der Großteil des Premierenpublikums bereits das Theater verlassen hatte, sanken einander hinter der Bühne, wo wie immer eine riesige Tafel aufgebaut worden war, die Darsteller in die Arme.

Bundespräsident Kirchschläger küßte Zarah Leander, die in einem Ohrensessel Platz genommen hatte, die Hand und meinte: „Ich bewundere Sie seit langem. Sie waren großartig."

Harold Prince, der mit Heidelinde Weis gekommen war, mit der er vor sechs Jahren in Salzburg einen Film drehte, verabschiedete sich früh. „Ich fliege schon in ein paar Stunden zurück nach Amerika. Aber in meinem Gepäck habe ich viele Erinnerungen. Diese Tage werde ich nie vergessen. Ich komme sicher wieder."

Innig umarmte er Susanne Almassy und machte ihr das Kompliment: „Sie sind die beste Desirée überhaupt."

Gegen Mitternacht löste sich die Premierenpartygesellschaft auf. Aber bis auf Zarah Leander, die sofort nach Hause fuhr, feierte man weiter. Dagmar Koller mit Freunden, darunter der bulgarische Botschafter **Wladimir Ganowski,** Bühnenkollege **Harald Serafin** sowie **Gideon Singer,** in den „Paulusstuben", andere in der „Eden" oder privat bei Freunden. Manche so lange,

„Desirée" Susanne Almassy

bis sie das „Lächeln einer Winternacht" tatsächlich sahen ...

•

Harte Sträuße hatte **Klaus-Maria Brandauer** bei den Proben zu „Kabale und Liebe" auszufechten. Zu harte offenbar, denn bei einem Fechtduell verletzte ihn sein Gegner am Arm. So arg, daß die Vorpremiere entfallen mußte.

Nicht nur das: Brandauer verlor seine Rolle in dem Fernsehfilm „Begegnung im Nebel", zu dem Montag die Dreharbeiten beginnen. Der Streifen, der nach einer Erzählung des Bestsellerautors **Johannes Mario Simmel** unter Regie von **Wolfgang Lesowsky** entsteht, mußte umbesetzt werden. Jetzt begegnen einander **Sieghart Rupp** und **Peter Vogel.**

•

Im privaten Kreis feierte am Wochenende Burgschauspielerin **Judith Holzmeister** ihren 55. Geburtstag.

Aus diesem Anlaß schenkte ihr **Bruno Dallansky** bei einem Besuch in der Galerie Scheer eine Lithographie von Pablo Picasso. Titel des Werkes: „Die reizende Jungfrau."

•

In seinem neuen Heurigenlokal „Schafberghaus" in Wien-Hernals stellte Wienerlieder-Komponist **Horst Chmela** seine neue Langspielplatte „Es ist immer wieder schön" vor.

Bilder: Axel Zeininger

Rolf Kutschera, Heidelinde Weis, Harold Prince, Dagmar Koller

Nach zwei Jahren Haft begann Herbert Postls Freiheit bei Backhendl und Bier

Nur die Großtante wartete

Er freut sich auf „a klasse Tarockpartie", hofft bald Arbeit zu finden und wünscht sich eine Freundin – wenn möglich mit Wohnung. Herbert Postl, am 9. März 1973 in Wiener Neustadt als „Bleistiftmörder" der elfjährigen Gabi Karpischek verhaftet und knapp zwei Jahre später, am 14. Februar, von einem Schwurgericht jeglicher Schuld an diesem Verbrechen freigesprochen. Seit Freitag, 18 Uhr, ist Postl wieder ein freier Mann. Die ersten 60 Minuten verbrachte er mit seinem Lieblingsmenü: Backhendl und Bier.

Von Rudolf Gero

Auf Fragen des Reporters gibt sich Herbert Postl verschlossen, verwundert, lächelnd, ernst – ja sogar diplomatisch. Beispielsweise auf die Frage, was er von der Polizei hält, antwortet er:

„Ka Kommentar." Die Leute, so meinte er weiter, sollen sich nach dem Urteil denken, was sie glauben.

Ernst wird Postl, wenn er von jenen zwei Stunden spricht, in denen die Geschworenen „praktisch über seinen Kopf beraten haben".

„Do hätt i scho bald die Nerven verlorn."

Und sonst war er nicht aufgeregt und nervös? „Amoi scho. Wia i mit an Mörda in der Zölln gsessen bin. Der hat gjammert, weil er Bauchweh ghobt hot. Gmacht hot die Justiz nix. Sunst hob i imma guat gschlofn."

Vermutlich ehrlich bewegt (übrigens das einzige Mal während des Gespräches) war Postl, als über seine Großtante, die Pensionistin Johanna Ampfer, gesprochen wurde. Die alte Frau hatte Postl am Türl des Gefangenenhauses erwartet, war über eine Stunde am Stock auf und ab gehumpelt, um Herbert als erste (und einzige) an sich drücken zu können. Dann lud sie ihn für den Sonntag ein und humpelte wieder davon.

„Sie hat dem Anwalt a Geld zug'steckt", klärt der Halbbruder Postl nun auf.

Und Postl ereifert sich, als vom Prozeß selbst gesprochen wurde: „Am zweitn Tog hot ma der Anwalt a Krawatten umg'hängt. Des war gar net plant. I hätt liaba an Pulli wolln. Den ham s' ma oba net einebrocht."

Im Gasthof Johann Hatzl fühlte sich Postl nach seiner Enthaftung sichtlich wohl, und Erinnerungen wurden in ihm wach: „Der hot a guate Kuchl." Der Wirt war über den „prominenten Gast" überrascht: „Wos, du bist schon da?", fast wollte er fragen, wie Postl d a s gelungen ist.

Und Postl, nachdem er sein Lieblingsmenü bestellt hatte: „Aha! I riachs scho! A Bachhendl!"

Von dem Mord an der Gabi Karpischek sprach Postl kaum. „Des war ana, der scho viele Madln umbracht hot. Auch des, für die der Eder sitzt. Damit befaß i mi nämlich." Mädchen morde haben Postl also schon länger interessiert.

Spät abends fuhr Herbert Postl zur Wohnung seiner Mutter. Er wird dort bleiben, obwohl gerade diese Frau ihn vor Gericht belastet hat.

Bilder: Agentur Hanni

Vor dem Gefängnistor wartete die Großtante

In seinem Stammlokal verzehrte Herbert Postl (rechts) an diesem Abend ein halbes Backhendl

Ein ehrlicher Freispruch

Von Elisabeth Zacharia

Als Herbert Postl Freitag freigesprochen wurde, war es ein ehrlicher Freispruch: In einwöchiger Verhandlung hatte das Gericht mit nahezu unglaublicher Fairneß dem Angeklagten gegenüber geprüft, was zu prüfen war. Oberlandesgerichtsrat Doktor Strellers hervorragend objektive und demokratische Verhandlungsweise zeigte ehrliches Bestreben, nicht einen Mörder, sondern die Wahrheit zu finden. („Ich habe in den Richtern Verteidiger gefunden", so Anwalt Doktor Bernhauser.) Auch die beiden Beisitzer trugen wesentlich zur Klärung der verworrenen – und äußerst schwachen – Beweislage bei. Selbst der Staatsanwalt Doktor Reisner stellte im Zuge des Beweisverfahrens „Verteidigerfragen".

Ein Gericht, das hervorragend funktionierte, das sich nicht scheute, die Wiener Neustädter Kriminalpolizei aufs schärfste ins Verhör zu nehmen. Man verzichtete auf Show und Effekthascherei zugunsten einer fairen Prozeßführung.

Zwölfaxing: Maskierte Männer raubten Tankstellenpächter 33.256 S

Überfall auf eine Tankstelle

Zwei Maskenmänner überfielen Freitag nach 21 Uhr das Tankstellenpächter-Ehepaar Walter und Margareta Mikula in Zwölfaxing bei Schwechat, drängten es in einen Raum und raubten 33.256 Schilling.

Der 49jährige Tankwart hatte die Tageslosung bereits in seinem Mercedes verstaut und den Motor angeworfen. Als er noch einmal die Zapfsäule überprüfte, sah er sich einem Mann mit Pistole gegenüber. Als auch Margareta Mikula die Tankstelle verließ, tauchte der zweite Räuber auf. „Das ist ein Überfall", riefen die Täter.

Bevor sie flüchteten, rissen sie das Telefonkabel aus der Wand und warnten: „Jetzt ist zwei Minuten Ruhe!"

Sie nahmen zwar die Tankstellenschlüssel an sich, sperrten aber die Kammer, in die sie ihre Opfer gedrängt hatten, nicht ab. So konnte das Ehepaar schon bald darauf Alarm schlagen.

Mit dem bereitstehenden Mercedes des Pächters fuhren die Räuber etwa 300 Meter weit, dann stiegen sie offenbar in ein anderes Fluchtfahrzeug um.

Einer der Räuber ist eine auffallend hagere und blasse Erscheinung: 180 Zentimeter groß, schmale Schultern, dünne Arme, bleiches Gesicht, blondes Haar, rotbraunkarierter Pullover und Blue jeans. Sein Komplice mit der Pistole ist kleiner und kräftiger gebaut. Dessen Hände, so erinnern sich die Überfallenen, waren rauh und schwielig.

Ein neues Spiel für „Dalli, dalli"

Das konnte ja gar nicht anders kommen, nachdem wir im Freizeit-KURIER vom 6. Februar „Dalli, dalli"-Präsentator Hans Rosenthal samt Rosenthal-Imitator Maxi Böhm als „Blasewitz"-Vorlage herangezogen haben: Ein neues „Dalli, dalli"-Spiel wurde erfunden – „Werfen Sie den Ball in den Mund, und schon haben Sie gewonnen! Dalli, dalli." Der Erfinder ist Peter Kalaus, Langenfeldgasse 4/52, 1210 Wien.

Nur bei Kleinstautos gab's keinen Rückgang

1974 um 20.000 Pkw und Kombiwagen weniger

Um mehr als zehn Prozent sind 1974 die Neuzulassungen von Personenautos und Kombiwagen in Österreich zurückgegangen. Der ARBÖ hat laut Statistik festgestellt, daß vor allem in der Hubraumklasse 1501 bis 2000 ccm die größten Rückgänge zu verzeichnen sind. Bei den Personenautos um mehr als 33 Prozent.

Insgesamt wurden im Jahre 1973 noch 186.982 Fahrzeuge dieser beiden Kategorien zugelassen, 1974 waren es um genau 20.000 weniger.

Bei den Personenwagen haben nur die Kleinstautos geringfügig, nämlich um 0,4 Prozent, zugenommen. In allen anderen Hubraumklassen gab es Abgänge, in der gebräuchlichsten, zwischen 1001 und 1250 ccm, wurde ein Rückgang von 14,4 Prozent verzeichnet.

Betrachtet man lediglich die Kombiwagen, so sind hier allerdings Steigerungen bei der Zulassung zu verzeichnen.

31 תל

רצאנו ל-974

משרד החוץ

ירושלים, יז' שבט תשל"ד
11 ינואר 1974
36

אל: כל הנציגויות

מאת: מזתי"ם

הנדון: לקט דברי קדאפי ומעשיו

לאור מדיניות התוקפנית-כפייתית של קדאפי ופעולותיו חסרות המעצורים, אנו שולחים בזה לקט קטן של דבריו מעשיו פעילותו בפטרה לזרוק אור על אישיותו האיספולסיבית, שאינה יודעת מעצור חוק, הסכם או נוהג בינלאומיים. ניתן ללא קושי להרחיב היריעה ואותן נציגויות מעוניינות תוכלנה לקבל חומר נוסף ממזתי"ם.

השתדלו-נא בנסיבות מתאימות להחדיר חומר זה לעתונות.

ב ר כ ה

דוד מתני

העתק: מר ש. דיבון, יועץ לשה"ח
אירופה 1, 2, 3,
חקר
מצפ"א
מאסו"ק
אמד"ר
אמרכ"ז
הסברה

A. From Qadhafi's Italian Evacuation Anniversary Speech :

Libyan Radio in Arabic - 7 October 1972

... Our people must stand in the face of the unjust. Our people cannot bury their heads in the sand like an ostrich so as not to look about them. For this reason the Libyan people's stand on may issues of destiny has been clear, including, for example, the freedom of the Irish people - that small island which is at the South Pole(sic) and is thousands of miles away from Libya. But the Libyan people influenced this international issue. Why? Because our people are free and must contribute to the cause of the freedom of man. British imperialism in general certainly do not want the Libyan people to have a say in that matter or in that tragedy which is taking place in that small island which is dominated by a bigger island.

... The cause of the Irish people is a question of human tragedy; it is one of the causes of freedom in the world. The Irish people want to liberate themselves from the British people. The Libyan people's attitude of support for the people of Ireland does not mean aggression against the British people or Britain; it is simply an attitude of support for the freedom seekers in Ireland and a stand against the British oppressors.

... British does not want to admit her crime or handing Palestine to the Jews. She does not want to admit her crime of handing the Arabian Gulf islands to Iran at a time when she was internationally and legally responsible for defending them. The treaty in connection with the defence of the islands expired one day after their occupation. Hence, on the day Iran occupied the Arab islands, Britain was legally responsible for them. If there is any international law or custom in this world, Britain must be a party to it.

... We wanted to make certain that Islam was implemented in international politics. Hence, there is a Qur'anic verse regarding international dealings, international law and international politics - even in diplomacy.

... We in the Libyan Arab Republic take a clear line - that fida'i action must emanate from all fronts without restrictions. There is no justification whatsoever for halting fida'i action. The Palestinians have a right to die to the last man for their country.

... Indeed, fida'i action must be of the type of the operation carried out by Japanese fida'iyin. The Japanese fida'i who was tried said they had carried out the operation to stir the Arab world, which lacked spiritual zeal. This statement should have had an impact upon the Arabs, who are still slumbering.

... After we expelled the live Italians, we told them : We must also expel the dead. Twenty-one thousands bodies of soldiers were sent out of the country. We told them : These were soldiers, and we cannot allow them to remain in the country. The Italians were forced to transport these 21.000 bodies. Transporting 20.000 living people is much easier then transporting 21.000 dead ones (words indistinct). The problem of removing the dead was much bigger. They removed after they slaughtered and tortured us. We should have taken our revenge. This is ughteous hatred. If you punish, mete out the same punishment meted to you. We could have slaughtered all the Italians.

(We could have established a slaughterhouse) at the airport and at the port and slaughtered them all. We would have been free to do it. We, however, are very humane, more than the Italians at the time. So we forgave them. We only expelled them. Seven thousand bodies still remained in their cemetery. We told them that they should be removed before the celebration of this day because the municipality was sending bulldozers to throw them into the sea.

... Brothers, had we been in the royalist era and under the bases of the United States and Britain and under the control of fascist Italian economic centralism, had we been within these spheres of influence, and had we been under the regime of the agent throne, we should not have contributed to the cause of the freedom of an African people like the people of Uganda, we shoudl not have contributed to the freedom of another people of Ireland, we should not have contributed to the defence of the Muslims in the Philippines, and we should not have helped the liberation movement of 20.000.000 American blacks who are suffering from ruthless racial discrimination.

... Our position in the Philippines is the position of the Muslim towards his Muslim brethren. Our position in the Philippines is not a Libyan position; it is an expression. The means of expression is Libyan, but is an expression of the position of all Muslims, of those who posess the right who must stand by everyone seeking right. Our position with the blacks of America is an expression of the free man. It is not a Libyan position. The means is Libyan, but the expression reflects the position of the man who (?has been born) free and stands against racial discrimination and supports a people who want to be free from the injustice of the tyrant.

... The other Islamic legislation on the establishment of divine rule on earth will be published this month. We shall show the world. God willing, that the small Libyan people challenge the world because they believe in and uphold what is right and because heaven and earth were created to do what is right (cheers). The Libyan people will continue to carry the flags of complete unity, of challenge to imperialism and reaction and of Islam and application of Islamic law. The Libyan people will continue to carry the flag of socialism, realizing justice and applying in practice the (word indistinct) theory.

B. Interview with Colonel Qadhafi of Eric Rouleau

"Le Monde" - 23.10.73

... Colonel Qadhafi, whose memory is remarkable, reminds us that he tried two years ago (Le Monde - 6.5.71) to convert us to Islam. Not at all discouraged he tries tonight again with many quotations from the Koran, sometimes brought up by other members of the Revolutionary Councel ... He is insisting to reach his goal which he considers "primordial" : world peace, justice, brotherhood will they all not be secured the day Islam will spread all over the world, specially in Europe, a natural extension, according to him, between Africa and the Arab World ?

C. Interview with Colonel Qadhafi of Eric Rouleau
"Le Monde" 19.11.73

Q. - In your letter (of 15.11.73) you remind him (Sadat) among other things contacts with "German spies" during the Second World War, you implicate him with the murder of a former Egyptian Minister Amin Osman Pacha, you suggest he was an accomplice of the Muslim Brotherhood when they carried out various assassinations attempts. Is it therefore a rupture between you and Sadat ?

A. - On the contrary I wanted to remind President Sadate his patriotic role. There is nothing for him to be in contact with German spies having in mind the liberation Egypt from the British occupation.

D. Libya calls for revolt in Egypt to stop peace pact with Israel
The "London Times - 29.12.73 - from Paul Martin

... Colonel Moammar Gaddafi, the Libyan leader, has called for a revolution in Egypt to prevent Cairo from making a peace agreement with Israel.

... He made the call in an interview with Beirut Al Massa, a Lebanese magazine which echoes the thinking of the Libyan junta.

... "Any State may commit the crime of a unilateral peace with Israel", Colonel Gaddafi declared. "The only possible counter-measure is a revolution backed by the Arab revolutionary regimes." Declaring that the Palestinian guerrillas must form the vanguard to such a movement, he went on to define "revolutionary regimes" as those that rejected peace with Israel.

Colonel Gaddafi emphasized that the importance of Egypt as the backbone of the Arab world and continued : "Rescuing Egypt from its present secessionist and ideological setback-leading to a retreat in the face of the Israeli enemy - is the most serious and paramount pan-Arab mission today."

E. Gaddafi behind Arab terror, says "The Times" of 4.1.74

"Jerusalem Post" - 6.1.74 - by David Lennon

..."The Times" says that in April this year Gaddafi invited renegades from the Popular Front for the Liberation of Palestine to Libya, where he put them into training camps under his personal direction. The new group was formed on April 9 and is called the National Youth for the Liberation of Palestine.

Its first operation were the Nicosia attacks on an El Al plane and the Israel Ambassador's residence. The same group was responsible for killing four people and wounding 55 at Athens airport on August 5. Five members were arrested in a flat near Rome airport exactly a month later by the Italian police, who found two portable anti-aircraft missiles, intended for use against an El Al plane.

The massacre at Rome Airport in mid-December was also the work of the same organization. This plot, in which 32 people were killed, was also planned in Tripoli.

It is the five terrorists who carried out this crime, now being held in Kuwait, who revealed Col. Gaddafi's connection. As they told the story their weapons and support equipment were delivered in the Libyan diplomatic pouch and a Libyan diplomat personally sent off the five terrorists with final orders from Madrid to Rome.

A macabre touch was that Gaddafi offered the group a bonus of 250.000 Sterling (IL2.5m.) in the form of insurance payable to their families in the event of their unexpected deaths. He promised to organise additional terrorist operations to free them if they were jailed. He is now rumoured to be putting pressure on the Kuwaiti government and on the P.L.O. to allow them to travel to Libya.

"The Times" reports that apart from Gaddafi himself, the Libyan revolutionary command council members directly involved are : Major Mohammed Najim, the security chief Major Almunin Huni and Major Becair Hawwadi, director of the Libyan Arab Socialist Union.

A special committee to support terrorism was set up consisting of Major Awad Hamsa, Major Abdullah Meheishy and Major Abubakr Iunis, with Major Ahmad al Gaffur as chairman. Al Gaffur carries a Lebanese passport and travels frequently to plan and coordinate the group's terrorist actions. He is also known as Abu Mahmud and Salaam Ahmad Tajuri.

The terrorists questioned in Kuwait also revealed that other groups financed by Gaddafi are now moving in various European countries. This ties in with reports from Brussels about Gaddafi's financing of other terrorist groups.

There is apparently neither consistency nor discernible pattern behind the Libyan leader's support of organizations in different countries. Gaddafi's regime has allocated 45 millions Sterling to Black September and 20 millions Sterling to other fedayeen groups. Libyan aid has also included 1 million Sterling in military aid and possibly training to the Irish Republican Army, some 10 millions Sterling to the anti-Ethiopian Eritrean Liberation Front, and to opposition groups in Syria (1.3 million Sterling), Somalia 500.000 Sterling), the Peoples Democratic Republic of Yemen (1 million Sterling), Chad, 1,2 million Sterling) Morocco (2 million Sterling), Tunisa (1 million Sterling), Thailand (300.000 Sterling), the Philippines (2 millions Sterling) and Panama (1,5 millions Sterling).

דקאפ (בר מעם)
The Sun
5.1.74

THE GODFATHER OF WORLD TERROR

Gadaffi has forged a deadly Mafia out of the fanatics

By PETER BOND

GIFTS flow freely from Colonel Moammar Gadaffi, revolutionary leader of Libya. Gifts of guns . . . explosives . . . death.

A military intelligence officer said yesterday: "There is now a Mafia-style set-up between the world's leading terrorist organisations — and Gadaffi is the Godfather."

Gadaffi's ambition is to be overall leader of the Arab world. He uses the fanatics and their terror as a means to this end.

WEAPONS

He has poured more than £1million into the coffers of the Provisional IRA in Ulster, and sent them vast amounts of Russian-made weapons.

The gun-running ship Claudia, captured off the Irish coast with five tons of arms last year, had sailed from Libya.

The gaunt, sallow-faced president has admitted that he wants to put a thorn in Britain's flesh and make her pay dearly for "heaping misery on the Arab nation in the past." In a speech to mark the second anniversary of the withdrawal of American troops from Libya, Gadaffi said: "We support the Irish revolutionaries who are fighting Britain. We have strong ties with them and are supplying them with arms.

"Britain wants to subjugate the Irish. That's why I'm helping them."

But not only the IRA get help . .

The 31-year-old colonel also sends his deadly largesse to the Basques, who recently assassinated the Spanish Prime Minister; to the Red Star group of Japan who slaughtered 27 people at Lydda Airport in Israel last May; to the Turkish Liberation front; and to all the 20-odd Arab terrorist organisations.

Gadaffi is reported to have handed over a staggering £65-million to Palestinian guerilla groups, plus £19 million to other terror movements.

HAPPY

By far the biggest handout has gone to the Black September terrorists—as much as £45-million.

Reports of these massive handouts have never been denied by Libyan sources.

The Provisional IRA are only too happy to co-operate with other extremist groups and receive Gadaffi's gifts.

Their main line of supply for funds and guns—America—is slowly drying up

GADAFFI . . . guns galore

ATTACKS

The IRA now have strong connections with 15 various Middle East terrorist organisations.

There are theories at the moment that the recent wave of bombings in London was not entirely the work of the IRA.

Colonel Gadaffi is reported to have known in advance about virtually all of the world-shattering terrorist attacks that have taken place in recent years.

IS HE A MESSIAH . . . OR A CRANK?

TO HIS enemies he is a power-crazed fanatic and religious crank. To his devoted followers he is the new Messiah.

Colonel Moammar Gadaffi, son of a poor camel dealer, overthrew the aged King Idris and his corrupt regime in September, 1969, and set up the ultra Left-wing Revolutionary Command Council.

His aim is to become the leader of the world's 130 million Arabs and he even dreams of an Islamic Europe.

He is much admired by the student populations of the Arab states.

But Gadaffi has brought little cheer to the two million people in Libya itself.

He has banned drink, gambling, girlie magazines, belly dancers, and the "corrupting" pop music of the Western world.

Gadaffi wants a return to the old Moslem law—in which adulteresses were stoned and thieves had their right hand cut off.

Last year he gave a hero's funeral to the Arab terrorists killed in the Munich massacre.

Other Arab leaders treat Gadaffi as a dangerous hot-head. But when he shouts, they jump.

הסכרה
מעתון

Colonel Gaddafi's Paris 'teach-in'

From Edward Mortimer
Paris, Nov 25

"In the name of the Lord, the Merciful, the Compassionate . . . Are the photographers still here? Is their presence necessary or desirable?"

Such were Colonel Gaddafi's opening words at the discussion meeting organized for him yesterday by *Le Monde*, with the participation of *The Times*, *La Stampa* and *Die Welt*. In a way they summed up everything that was to follow during the next five hours.

Here was a man full of missionary enthusiasm, eager to test the philosophy of Islam in debate with the thinkers of West Europe, but exasperated to find Europe more interested in him as a political leader, a target for cameras and loaded political questions, than as a spokesman for one of the world's great religious and social systems.

It is difficult even to know what English word to use for this extraordinary gathering. The French called it a *colloque*. Possibly its nearest Anglo-Saxon equivalent, although no longer fashionable, would be the "teach-in"—except that teach-ins were usually public and were organized and attended by students.

This meeting was by invitation only, and the audience was a mixture of selected journalists with French academics and politicians. Colonel Gaddafi himself must have been one of the youngest people in the room.

He must have been disappointed too by the lack of religious talent on the French side. The promised cardinal did not materialize, and the venerable Shaikh Subhi, president of the Libyan equivalent of the Society for the Propagation of the Gospel, sat beside the colonel throughout the proceedings without being called on to speak. But then the colonel himself is so confident in his exposition of Islamic doctrine that he scarcely needs a religious authority to support him.

None the less, in the early part of the meeting he did allow himself to be drawn into political argument, and even got involved in a remarkable verbal duel with M Pierre Mendès-France, who pointed out that "the French at this moment are not impatiently anxious about philosophical problems but about problems directly affecting peace", and admitted that he himself was interested in Colonel Gaddafi for his political, rather than philosophical, importance.

When M Mendès-France took issue with him for urging a renewal of hostilities in the Middle East and demanding offensive weapons, the colonel retorted that by talking about weapons and avoiding the "fundamental problems"—in other words, the ideological ones—the French were persuading him that war was the only way out. The following dialogue ensued:

Colonel Gaddafi: Is Kilometre 101 Egyptian or Israeli? M Mendès-France: Egyptian, of course.

And the Suez Canal, is it Egyptian or Israeli?—Egyptian, of course.

Continued on page 4, col 5

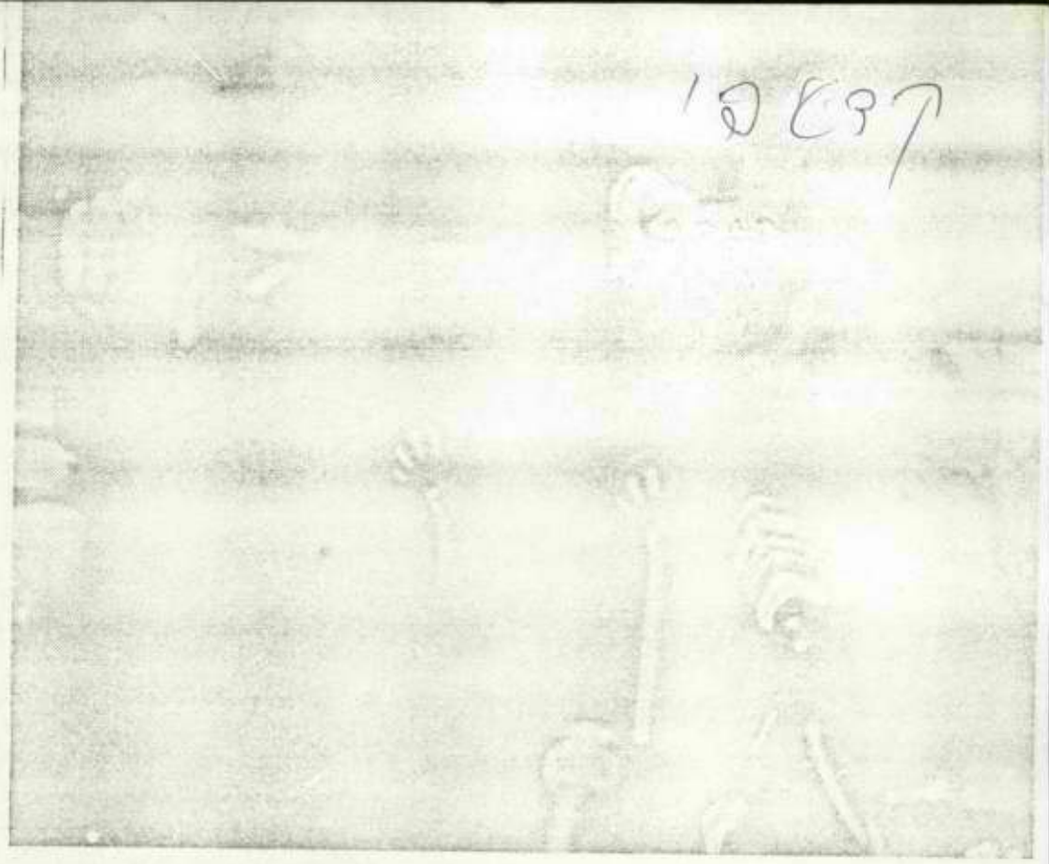

Colonel Gaddafi conducts his long-delayed press conference in Paris yesterday morning.

26 11.75 Times

Gaddafi duel with Paris Marxists

Continued from page 1

and Sinai? — Egyptian, of course (after a pause).

Bravo. And is Golan Israeli or Syrian?—I'll tell you when Syria announces officially that it accepts the ceasefire and is ready to return the prisoners of war and take part in negotiations.

Syria has accepted the ceasefire.—Syria has not returned the prisoners of war. She has not even given the list of them.

You can't make all problems depend on the exchange of prisoners. It is not logical to exchange prisoners of war until the war is over. But anyway, if Kilometre 101, the canal and Sinai are Egyptian, and Israel is occupying these territories by force, don't the Arabs have the right to ask for offensive weapons in order to recover their territory?—The Egyptians are right to ask for their territory back, but the ceasefire negotiations are for this purpose.

And supposing Israel does not withdraw from the occupied Egyptian territories, what must the Arabs do?—I have said that Israel has a duty to obey the United Nations resolutions and the ceasefire agreement. If Israel obstinately refuses to do this, I should understand the reaction of patriots in the occupied countries. But all this is provided for in the ceasefire agreement.

So, if Israel does not withdraw, the Arabs are right to fight. Therefore, they are right to ask for weapons in case this happens?—I am confident that the two countries concerned will keep their word.

Well, I think you should look at the question again, because Israel has never yet respected a single United Nations resolution, and especially not Resolution 242, which she treats as a vulgar scrap of paper. Consequently, if we did not get ready to deal with Israel's failure to withdraw, we should be very naive. Certain countries prepare many weapons even when they have no territory occupied.

When I wrote to President Pompidou about the French nuclear tests (Colonel Gaddafi continued) he replied that they were necessary for France's defence and to be ready for all emergencies. Yet France is at peace and has no territory occupied. So, is not there something wrong with your logic?

Even before this, Colonel Gaddafi had been drawn by a question from M Albert Memmi, a Jewish writer of North African origin, into outlining his solution for the Israel problem. He grudgingly accepted that Jews who came to Palestine before 1948 might have been genuine refugees from Nazi persecution and should, therefore, be allowed to stay there. But those who had come since the creation of Israel, he insisted, should return to their countries of origin.

Libya had opened its doors for Libyan Jews to come back and enjoy full civil rights. The rest of the world should do the same.

As a subsequent speaker pointed out, Colonel Gaddafi on this point was more Palestinian than the Palestinians themselves, who have been saying for some time that they would allow all Israeli Jews who wanted to remain in a united Palestine to do so.

Colonel Gaddafi's political ideas, as they emerged from the discussion, have a good deal in common with those of General de Gaulle, a number of whose supporters were present. He shared the Gaullist resentment of superpower hegemony and the Gaullist vision of Europe joining hands with the Third World, especially the Arab world, to resist that hegemony.

Like de Gaulle again, he places great emphasis on nationalism as a historical factor. For him, nationalism and religion are the twin driving forces of history. He totally rejects Marx's theory that economic forces are paramount. "We reject the Marxist explanation of history, not because it pleases us to do so but because we know our own history. Economics can only be a secondary factor."

This inevitably led him into a debate with the many Marxists in the audience, who included M Roger Garaudy, the dissident communist philosopher, and M Maxime Rodinson, an anti-Zionist Jew. M Rodinson scored a good debating point by demonstrating that some of the colonel's own ideas were derived from Marx (for instance, Colonel Gaddafi at one point spoke of history as a "dialectic" between nationalism and religion). But the colonel countered neatly, suggesting that Marx himself must have been influenced by Islamic philosophers.

Indeed, true Islam, in Colonel Gaddafi's interpretation, appears almost to be identified with "true socialism", which is practised in both Libya and Yugoslavia but has "nothing to do with communism". Islam, in the Middle Ages, was compatible with inequality, because wealth in those days was essentially personal. But in the modern world, where wealth results from capitalist exploitation of one man by another, Islam is bound to oppose it.

No one at the meeting spoke in defence of capitalism, but some of the questions implied criticisms of Islamic society on the standards of modern liberal democracy. Several speakers argued the case for a secular state not dominated by any religion.

Colonel Gaddafi replied that there was no antithesis between a secular state and an Islamic state, since Islam was essentially a secular religion: it did not confine itself to the life of the spirit or the next world, but provided a set of principles which, if correctly applied, would enable all men to live together in this world in peace and social justice.

974 קדאפי

מ ש ר ד ה ח ו ץ

ירושלים, יז' סבת תשל"ד
11 ינואר 1974
36

אל: כל הנציגויות

מאת: מזחי"ם

הנדון: לקט דברי קדאפי ומעשיו

לאור מדיניות התוקפנית-כפייתית של קדאפי ופעולותיו חסרות המעצורים, אנו שולחים בזה לקט קטן של דבריו מעשיו פעילותו במטרה לזרוק אור על אישיותו האימפולסיבית, שאינה יודעת מעצור חוק, הסכם או נוהג בינלאומיים. ניתן ללא קושי להרחיב היריעה ואותן נציגויות מעוניינות תוכלנה לקבל חומר נוסף ממזחי"ם.

השתדלו-נא בנסיבות מתאימות להחדיר חומר זה לעתונות.

ב ב ר כ ה

דוד מתני

העתק: מר ש. דיבון, יועץ לשה"ח
אירופה 1, 2, 3,
חקר
מצפ"א
מאסו"ק
אמד"ר
אמרכ"ז
הסברה

A. From Qadhafi's Italian Evacuation Anniversary Speech :

Libyan Radio in Arabic - 7 October 1972

... Our people must stand in the face of the unjust. Our people cannot bury their heads in the sand like an ostrich so as not to look about them. For this reason the Libyan people's stand on may issues of destiny has been clear, including, for example, the freedom of the Irish people - that small island which is at the South Pole(sic) and is thousands of miles away from Libya. But the Libyan people influenced this international issue. Why? Because our people are free and must contribute to the cause of the freedom of man. British imperialism in general certainly do not want the Libyan people to have a say in that matter or in that tragedy which is taking place in that small island which is dominated by a bigger island.

... The cause of the Irish people is a question of human tragedy; it is one of the causes of freedom in the world. The Irish people want to liberate themselves from the British people. The Libyan people's attitude of support for the people of Ireland does not mean aggression against the British people or Britain; it is simply an attitude of support for the freedom seekers in Ireland and a stand against the British oppressors.

... British does not want to admit her crime or handing Palestine to the Jews. She does not want to admit her crime of handing the Arabian Gulf islands to Iran at a time when she was internationally and legally responsible for defending them. The treaty in connection with the defence of the islands expired one day after their occupation. Hence, on the day Iran occupied the Arab islands, Britain was legally responsible for them. If there is any international law or custom in this world, Britain must be a party to it.

... We wanted to make certain that Islam was implemented in international politics. Hence, there is a Qur'anic verse regarding international dealings, international law and international politics - even in diplomacy.

... We in the Libyan Arab Republic take a clear line - that fida'i action must emanate from all fronts without restrictions. There is no justification whatsoever for halting fida'i action. The Palestinians have a right to die to the last man for their country.

... Indeed, fida'i action must be of the type of the operation carried out by Japanese fida'iyin. The Japanese fida'i who was tried said they had carried out the operation to stir the Arab world, which lacked spiritual zeal. This statement should have had an impact upon the Arabs, who are still slumbering.

... After we expelled the live Italians, we told them : We must also expel the dead. Twenty-one thousands bodies of soldiers were sent out of the country. We told them : These were soldiers, and we cannot allow them to remain in the country. The Italians were forced to transport these 21.000 bodies. Transporting 20.000 living people is much easier then transporting 21.000 dead ones (words indistinct). The problem of removing the dead was much bigger. They removed after they slaughtered and tortured us. We should have taken our revenge. This is ughteous hatred. If you punish, mete out the same punishment meted to you. We could have slaughtered all the Italians.

(We could have established a slaughterhouse) at the airport and at the port and slaughtered them all. We would have been free to do it. We, however, are very humane, more than the Italians at the time. So we forgave them. We only expelled them. Seven thousand bodies still remained in their cemetery. We told them that they should be removed before the celebration of this day because the municipality was sending bulldozers to throw them into the sea.

... Brothers, had we been in the royalist era and under the bases of the United States and Britain and under the control of fascist Italian economic centralism, had we been within these spheres of influence, and had we been under the regime of the agent throne, we should not have contributed to the cause of the freedom of an African people like the people of Uganda, we shoudl not have contributed to the freedom of another people of Ireland, we should not have contributed to the defence of the Muslims in the Philippines, and we should not have helped the liberation movement of 20.000.000 American blacks who are suffering from ruthless racial discrimination.

... Our position in the Philippines is the position of the Muslim towards his Muslim brethren. Our position in the Philippines is not a Libyan position; it is an expression. The means of expression is Libyan, but is an expression of the position of all Muslims, of those who posess the right who must stand by everyone seeking right. Our position with the blacks of America is an expression of the free man. It is not a Libyan position. The means is Libyan, but the expression reflects the position of the man who (?has been born) free and stands against racial discrimination and supports a people who want to be free from the injustice of the tyrant.

... The other Islamic legislation on the establishment of divine rule on earth will be published this month. We shall show the world. God willing, that the small Libyan people challenge the world because they believe in and uphold what is right and because heaven and earth were created to do what is right (cheers). The Libyan people will continue to carry the flags of complete unity, of challenge to imperialism and reaction and of Islam and application of Islamic law. The Libyan people will continue to carry the flag of socialism, realizing justice and applying in practice the (word indistinct) theory.

B. Interview with Colonel Qadhafi of Eric Rouleau

"Le Monde" - 23.10.73

... Colonel Qadhafi, whose memory is remarkable, reminds us that he tried two years ago (Le Monde - 6.5.71) to convert us to Islam. Not at all discouraged he tries tonight again with many quotations from the Koran, sometimes brought up by other members of the Revolutionary Councel ... He is insisting to reach his goal which he considers "primordial" : world peace, justice, brotherhood will they all not be secured the day Islam will spread all over the world, specially in Europe, a natural extension, according to him, between Africa and the Arab World ?

C. Interview with Colonel Qadhafi of Eric Rouleau
"Le Monde" 19.11.73

Q. - In your letter (of 15.11.73) you remind him (Sadat) among other things contacts with "German spies" during the Second World War, you implicate him with the murder of a former Egyptian Minister Amin Osman Pacha, you suggest he was an accomplice of the Muslim Brotherhood when they carried out various assassinations attempts. Is it therefore a rupture between you and Sadat ?

A. - On the contrary I wanted to remind President Sadate his patriotic role. There is nothing for him to be in contact with German spies having in mind the liberation Egypt from the British occupation.

D. Libya calls for revolt in Egypt to stop peace pact with Israel
The "London Times - 29.12.73 - from Paul Martin

... Colonel Moammar Gaddafi, the Libyan leader, has called for a revolution in Egypt to prevent Cairo from making a peace agreement with Israel.

... He made the call in an interview with Beirut Al Massa, a Lebanese magazine which echoes the thinking of the Libyan junta.

... "Any State may commit the crime of a unilateral peace with Israel", Colonel Gaddafi declared. "The only possible counter-measure is a revolution backed by the Arab revolutionary regimes." Declaring that the Palestinian guerrillas must form the vanguard to such a movement, he went on to define "revolutionary regimes" as those that rejected peace with Israel.

Colonel Gaddafi emphasized that the importance of Egypt as the backbone of the Arab world and continued : "Rescuing Egypt from its present secessionist and ideological setback-leading to a retreat in the face of the Israeli enemy - is the most serious and paramount pan-Arab mission today."

E. Gaddafi behind Arab terror, says "The Times" of 4.1.74
"Jerusalem Post" - 6.1.74 - by David Lennon

..."The Times" says that in April this year Gaddafi invited renegades from the Popular Front for the Liberation of Palestine to Libya, where he put them into training camps under his personal direction. The new group was formed on April 9 and is called the National Youth for the Liberation of Palestine.

Its first operation were the Nicosia attacks on an El Al plane and the Israel Ambassador's residence. The same group was responsible for killing four people and wounding 55 at Athens airport on August 5. Five members were arrested in a flat near Rome airport exactly a month later by the Italian police, who found two portable anti-aircraft missiles, intended for use against an El Al plane.

The massacre at Rome Airport in mid-December was also the work of the same organization. This plot, in which 32 people were killed, was also planned in Tripoli.

It is the five terrorists who carried out this crime, now being held in Kuwait, who revealed Col. Gaddafi's connection. As they told the story their weapons and support equipment were delivered in the Libyan diplomatic pouch and a Libyan diplomat personally sent off the five terrorists with final orders from Madrid to Rome.

A macabre touch was that Gaddafi offered the group a bonus of 250.000 Sterling (IL2.5m.) in the form of insurance payable to their families in the event of their unexpected deaths. He promised to organise additional terrorist operations to free them if they were jailed. He is now rumoured to be putting pressure on the Kuwaiti government and on the P.L.O. to allow them to travel to Libya.

"The Times" reports that apart from Gaddafi himself, the Libyan revolutionary command council members directly involved are : Major Mohammed Najim, the security chief Major Almunin Huni and Major Becair Hawwadi, director of the Libyan Arab Socialist Union.

A special committee to support terrorism was set up consisting of Major Awad Hamsa, Major Abdullah Meheishy and Major Abubakr Iunis, with Major Ahmad al Gaffur as chairman. Al Gaffur carries a Lebanese passport and travels frequently to plan and coordinate the group's terrorist actions. He is also known as Abu Mahmud and Salaam Ahmad Tajuri.

The terrorists questioned in Kuwait also revealed that other groups financed by Gaddafi are now moving in various European countries. This ties in with reports from Brussels about Gaddafi's financing of other terrorist groups.

There is apparently neither consistency nor discernible pattern behind the Libyan leader's support of organizations in different countries. Gaddafi's regime has allocated 45 millions Sterling to Black September and 20 millions Sterling to other fedayeen groups. Libyan aid has also included 1 million Sterling in military aid and possibly training to the Irish Republican Army, some 10 millions Sterling to the anti-Ethiopian Eritrean Liberation Front, and to opposition groups in Syria (1.3 million Sterling), Somalia 500.000 Sterling), the Peoples Democratic Republic of Yemen (1 million Sterling), Chad, 1,2 million Sterling) Morocco (2 million Sterling), Tunisa (1 million Sterling), Thailand (300.000 Sterling), the Philippines (2 millions Sterling) and Panama (1,5 millions Sterling).

THE TIMES

Europe—
and one,
Lord Gladwyn, page 12

ling ends ng r miners

the end of the line as far as this issue is concerned".

Earlier Mr Wilson had urged the payment of an extra 70p and accused the Government of mounting a public relations exercise to shift blame for the industrial crisis on to "any scapegoat they can create".

this issue'

the two sides hope of reach- onsistent with counter-infla- the end of the this issue is ficial said.

coal board d the ruling e full board There are no o call in the discuss the Pay Board's

the miners' position after ctly the same ter the coal m that their ointed to no ties of allow- or the terms

be reported

ing week in the industry exceeds 40 hours. The union and the coal board were brought together by Mr Whitelaw, Secretary of State for Employment, just before Christmas, and Pay Board officials invited them to look at that section of the code, in the hope that it could yield a settlement on the lines of that agreed last week in the electricity power engineers' dispute.

The coal board surveyed hours worked at 42 pits, covering all the coalfields and a wide variety of colliery layouts. It concluded that the average miner worked five 7½-hour shifts, making a total of 36¼ hours a week. From that, 20 minutes a day had to be subtracted for meal breaks, and a further 30 minutes added for an average winding time.

That added 10 minutes a day

Colonel Gaddafi 'uses oil revenues to finance terrorism'

By a Special Correspondent

Colonel Gaddafi of Libya has formed his own groups of Palestinian terrorists, according to reliable sources in Kuwait. It is understood that members of one group were recently expelled from Britain.

Military and diplomatic sources in Brussels state that the Libyan leader is involved in the financing of many terrorist organizations in different countries. They include the IRA which is getting military aid, and possibly training, to the tune of £1m.

There is neither consistency nor a discernible pattern behind Colonel Gaddafi's generosity. Possible motives are his ambition to establish himself as Nasser's successor in the leadership of the Arab world, and pique at being left out of Egyptian and Syrian plans to attack Israel in October, and out of the ceasefire talks. But above all, the head of the Revolutionary Command Council is determined to wreck the Geneva peace talks between Israel and Egypt, and keep the war going "if necessary for a thousand years".

Apart from helping the IRA, Colonel Gaddafi's regime has allocated £45m to Black September, the clandestine wing of Fatah, and £20m to other *fedayeen* groups. Libyan aid has also gone to the anti-Ethiopian Eritrean Liberation Front (£10m) and to opposition groups in Syria (£1,300,000), Somalia (£500,000), the People's Democratic Republic of Yemen in what used to be Aden (£1m), Chad (£1,200,000), Morocco (£2m), Tunisia (£1m), Thailand (£300,000), the Philippines (£2m) and Panama (£1,500,000). At least two of the governments against which Colonel Gaddafi is financing opposition groups are themselves in receipt of Libyan assistance: Somalia and Syria.

More surprising still, possibly, is the authenticated report that a good half of the Arab oil "leaked" to the United States since the partial embargo has come from Libya. Again, pique against "brother" Arabs is one explanation of this oddity, but another is the absolute need for Colonel Gaddafi to keep his oil revenues high so he can continue to finance terrorism.

The massacre at Rome airport in mid-December, according to the sources in Brussels, was organized by a group financed by Colonel Gaddafi who in a speech on October 7, 1972, praised the Japanese terrorists for the massacre at Lod airport earlier in the year. In another speech last April, he denounced the established Palestinian groups as not militant enough. He then invited renegades from one of the most extreme groups, the Popular Front for the Liberation of Palestine, to go to Libya, where he put them into training camps under his personal direction. (It was the PFLP that claimed the "credit" for the attempted murder of Mr Edward Sieff last Sunday.)

This new, Libyan-financed group, known as the "National Youth for the Liberation of Palestine", though originally a breakaway faction of the PFLP, is now it appears a Libyan branch of Black September. Apart from Colonel Gaddafi himself, the Revolutionary Command Council members directly involved are Major Muhammad Najim; the security chief, Major Almunin Huni, and Major Becair Hawwadi, director of the Libyan Arab Socialist Union, the country's only political organization. A special committee to support terrorism was set up, consisting of Major Awad Hamsa, Major Abubakr Iunis and Major Abdullah Meheishy, with Mr Ahmad al Gaffur as chairman. Mr Gaffur carries a Lebanese passport and travels frequently to plan and coordinate the group's terrorist actions. He is also known as "Abu Mahmud" and "Salem Ahmed Tajuri".

Shortly after its formation on April 9, the group launched its first operation—the attack on an Israel airliner and on the Israel ambassador's residence in Nicosia. One of the attackers was killed. Seven were arrested, but were later released by the Cypriot authorities.

The same group was responsible for killing four people and wounding 55 at Athens International Airport on August 5. Five members were arrested exactly a month later by Italian police, who found two Soviet-made portable anti-aircraft missiles in a flat near Rome's Leonardo da Vinci Airport. They were intended for an attack on an Israel airliner.

Continued on page 4, col 6

Mr Cartland not to be charged with murder

By Michael Horsnell

Mr Jeremy Cartland, the schoolteacher who was accused of his father's murder by the French police last year, will not be prosecuted, the Director of Public Prosecutions has decided. His father, Mr John Cartland, aged 60, died after being attacked with an axe while the two men were on holiday in a caravan near Aix-en-Provence.

Plot aimed at Moroccan envoy is uncovered

By Christopher Sweeney

An elaborate plot to kill or kidnap the Moroccan Ambassador in London is believed to be behind the abortive arms smuggling operation by the three members of an Arab guerrilla group detained at Heathrow airport over Christmas. The Director of Public Prosecutions has been given reports on the three and they are unlikely to be deported immediately, despite earlier indications.

Details of the plot to kill Mr Abdellah Chorfi, who was appointed ambassador about two weeks ago, were pieced together by Special Branch detectives interviewing the three at

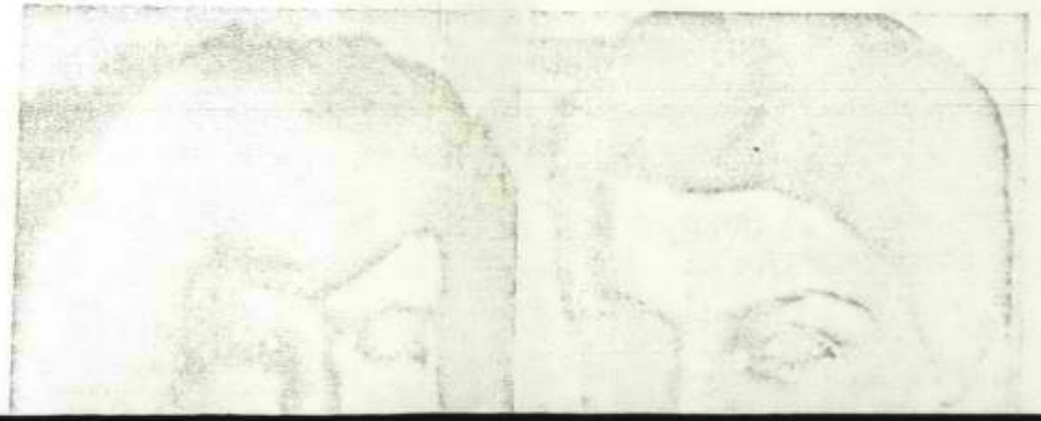

10/C 39
974

1972. The other eight had already left their homes when police went to pick them up at dawn on Tuesday.

Señor Juan Maria Blasco, one of those moved, was arrested by the police on Arras railway station last night just as he was about to take a train for Paris. He spent the night in a police cell but was freed today on condition that he reports regularly.

Bordeaux, Jan 3.—The owner of a villa used last week for a news conference by Basque militants told investigators that he found his house occupied by the men when he returned from work, police sources said today.

They said that Señor Ignacio Arregui-Luciaga, a 41-year-old engineer, was a political refugee. At the news conference, hooded Basques claimed responsibility for the murder of Admiral Carrero Blanco.—UPI.

...re removed ...shuffle

Labour. His new department incorporates that Ministry.

Foreign Minister: **Señor Pedro Cortina**, a career diplomat

Minister of Industry: **Señor Alfredo Santos Blanco**, former president of the state-run trade union organization for insurance firms.

Minister of Sindicatos (state-run trade unions): **Señor Alejandro Fernández Sordo**, a former director-general of the press.

Minister of Information and Tourism: **Señor Pio Cabanillas.**

Minister of Education and Science: **Señor Cruz Martinez** Esteruelas, who moves from his post as Minister of Economic Development.

Secretary-General of the Movement: **Señor José Utrera Molina**, who moves from his post as Minister of Housing.

Other members of the Cabinet are:

Army: **Lieutenant-General Francisco Coloma Gallegos.**

Navy: **Admiral Gabriel Pita de Veiga y Sanz.**

Air Force (Aviation): **Lieutenant-General Mariano Cuadra Medina.**

Justice: **Señor Francisco Ruiz-Jarabo y Baquero.**

Public Works: **Señor Antonio Valdes Gonzalez Roldan.**

Agriculture: **Señor Tomás de Allende Garcia-Baxter.**

Commerce: **Señor Nemesio Fernandez Cuesta.**

Housing: **Señor Luis Rodriguez de Miguel.**

Under-Secretary of the Presidency (Minister without Portfolio): **Señor Antonio Carro Martinez.**

Planning and development: **Señor Joaquin Gutierrez Cano.**

...EEC battle ...earer beef

...s urging his EEC partners to call an emergency ministerial meeting to discuss the beef price question.

He has received the backing of the Irish and Italians, who have been pressing for better deals for their producers in recent weeks.

But the combined opposition of the Commission, the British and the West Germans against the calling of any ministerial meeting before the one already planned for January 21 and 22 is expected to win the day. A final decision will be taken at the beginning of next week, when agriculture officials of the Nine meet in Brussels.

The principal argument put forward by the opponents of any immediate decisions on beef price rises is that these should await the Community's general

Libyan help for terrorist groups revealed

Continued from page 1

The December massacre in Rome, in which 32 people died, was also planned in Tripoli. The original plan was to assassinate Dr Kissinger, the American Secretary of State, in Beirut through an attack on his aircraft with sub-machine guns and hand grenades. The Lebanese authorities foiled this plot by diverting the aircraft to the military airport at Rayak, 45 miles east of Beirut. The point was not so much to kill Dr Kissinger as to prevent the convening of the Arab-Israel conference at Geneva on December 18.

When the plot was thwarted, Colonel Gaddafi ordered the group to attack Rome airport instead—the attack to coincide with the opening of the conference. The idea was to seize hostages. Instead the terrorists set a Pan American jumbo jet on fire and raked the airport lounge with machine gun fire before hijacking a Lufthansa aircraft and flying on to Athens.

The terrorists are now held in Kuwait, where, according to local sources, they have revealed Colonel Gaddafi's involvement under questioning. The news deeply shocked the Syrian and Lebanese governments when it reached them through diplomatic channels. As the terrorists told the story, their weapons and support equipment were delivered in the Libyan diplomatic pouch and a Libyan diplomat personally sent off five of the terrorists with final orders from Madrid to Rome.

A macabre touch was that Colonel Gaddafi offered the group a bonus of £250,000 in the form of an insurance payable to their families in the event of their unexpected deaths. He promised to organize additional terrorist operations to free them if they were jailed. He is now rumoured to be putting pressure on the Kuwait government and on the Palestine Liberation Organization to allow the terrorists to travel to Libya.

For a very good reason, however, the terrorists may not welcome this possibility; they may have talked too much. In particular, their revelations are said to include the information that other groups financed by Libya and trained under Colonel Gaddafi are now moving into various European countries to carry on their supposed struggle against the peace talks. And beyond Europe lie tempting targets in Africa, Asia and the Americas.

Beirut, Jan 3.—Leaders of the Palestinian guerrilla movement and the IRA have reached agreement to launch "joint military operations on British territory against Zionist organizations", the newspaper *Al Liwa* said

In an interview with the newspaper *Al Nahar*, the Kuwait Defence Minister said his government would hand over the Rome airport hijackers to the Palestine Liberation Organization very soon.—UPI and Agence France Presse.

Madrid, Jan 3.—IRA-trained Basque revolutionaries are preparing to launch a series of guerrilla actions in Spanish cities, according to reports published in Madrid today.

Colonel Gaddafi offended by Italian humorists

From Peter Nichols
Rome, Jan 3

The Arab cause has now set its sights on the higher reaches of Italian journalism and private industry with peremptory demand to the owners of the Turin newspaper *La Stampa* to dismiss Signor Arrigo Levi, the editor, as well as two commentators guilty of having mocked Colonel Gaddafi, the Libyan leader.

Reports appearing in the press here today of Arab threats, which include warnings of an economic blockade of Fiat, have been substantially confirmed.

The immediate cause of the dispute with *La Stampa* was an article published on December 6 after Colonel Gaddafi's visit to Paris. It was written by two humorour writers, Signor Carlo Fruttero and Signor Franco Lucentini, and if it may have seemed less than amusing to many people it was apparently regarded as much worse by the Libyan leader.

He had the Italian Ambassador in Tripoli called in and demanded the immediate dismissal of the two writers. It is reported that he threatened to break off diplomatic relations with Italy if the demand went unheeded.

The newspaper is part of the Fiat empire and Signor Gianni Agnelli, the powerful Fiat chairman, consulted his editor and then decided to go personally to Rome to explain to the Libyan Ambassador why the demand could not be m

He was received, however, by a junior member of the Embassy who apparently remained unconvinced by Signor Agnelli's explanations.

The matter was then taken up by the Arab boycott office in Beirut and they discovered that *La Stampa* not only employed commentators who made fun—if somewhat heavily—of Colonel Gaddafi, but was actually edited by a Jewish editor who had fought against the Arabs in 1947.

The office is now said to have demanded that Signor Levi go, as well as his offending commentators. If not, the Arab countries would take economic reprisals against Fiat.

Signor Levi, who is 47, has had a long journalistic experience which includes working for the BBC and for the Italian television as well as periods as a foreign correspondent in London and Moscow.

The Italian journalists' association tonight called on Signor Aldo Moro, the Foreign Minister, to intervene. In a statement they draw attention to the "alarming" reports which, if true, would amount to an inadmissible interference in Italian affairs and an attack on the freedom of the press.

Cairo, Jan 3.—Mr Muhammad Mahgub, head of the Arab boycott office, confirmed that the office had demanded Signor Levi's dismissal. He was optimistic that Fiat would comply with the demand rather than "jeopardize its huge interests in Arab countries because of one man".—AP.

British MPs in Athens to see Justice Minister

From Our Correspondent
Athens, Jan 3

Two British Labour MPs, Mr Peter Archer, who is chairman of the British section of Amnesty International, and Mr Stanley Clinton Davis, arrived in Athens today and will try to meet the Greek Minister of Justice.

The two were not accessible to the press for comment, evidently in order not to prejudice their mission. It was presumed that they were interested in the question of political prisoners in Greece.

The new Greek regime, which reopened the prisoners' camp of Yiaros island last weekend, has shown itself quite sensitive to foreign inquiries on this matter.

A fact-finding mission from the Socialist International was turned back at Athens airport last week, and a government spokesman said such "interventions in internal affairs were inadmissible for a sovereign country". Mr Alex Kitson, a member of the Labour Party national executive, was among the delegates.

There is still no official confirmation that the Yiaros camp has been reopened, but a group of between 23 to 25 detainees has already arrived there. They are mostly leading Communists who had been offered amnesty by the overthrown Papadopoulos regime.

Their families said today they were permitted by the security authorities to dispatch packages of food and clothing.

There were rumours that certain preparations had been made on the island of Leros to reactivate the exile camps which were closed down two years ago. The rumours added that the Leros camps might be used to banish recalcitrant student leaders in view of the reopening of the universities, due on January 10.

Legal experts in Athens pointed out that the Papadopoulos regime had carried out drastic changes in the law concerning the state of siege, so that it was no longer possible for any deported political prisoner to appeal to the courts against banishment.

The new martial law regulations, in fact, empower the local military commandant to "remove from his habitual residence anyone suspected of disturbing state security or public order and peace".

The previous decree, which called for an administrative order either from a local security committee or jointly from the Ministers of Justice and Public Order to ratify the banishment, had been repeatedly quashed by the Council of State, the supreme administrative tribunal.

Ohira visit to China begins

From David Bonavia
Peking, Jan 3

Mr Ohira, the Japanese Foreign Minister, arrived here today for a three-day visit during which he will discuss trade and international relations with Chinese leaders.

Mr Ohira is expected to ...

Chinese oil exports to Japan will be raised. While still barely more than nominal in quantity, these exports are promising for the future, and the Chinese media today claimed that discovery and exploitation of new oilfields was proceeding apace.

Airline to foot quarantine bill

Sydney, Jan 3.—Mrs Moira Haynes, a Bristol housewife who had to spend Christmas and new year in quarantine instead of with her mother in Canberra, learnt today that British Air-

THE ARAB VIEW

RESEARCH DIVISION · MINISTRY FOR FOREIGN AFFAIRS · JERUSALEM

974

Vol. IV.

Selection No. 8

29 November 1973

1. QADHAFI: I STRONGLY DENOUNCE CESSATION OF FIGHTING; EGYPTIAN-ISRAELI TALKS AT KM 101 HUMILIATE ARAB DIGNITY

2. IRAQ - DPFLP: REJECT ANY SETTLEMENT BASED ON SECURITY COUNCIL RESOLUTIONS 242 AND 338; NEITHER JORDANIAN REACTION NOR AGENT PALESTINIAN GROUPS HAVE RIGHT TO REPRESENT PALESTINIAN PEOPLE; PALESTINE RESISTANCE IS THEIR LEGITIMATE REPRESENTATIVE

1.

In a telegram to Egypt's President Sadat, Libyan President Muamar Qadhafi said:

"The crossing of the Canal and the storming of the Bar Lev line in the north and the south honoured the Arab nation before it honoured Egypt. The storming of the Golan at the beginning of the fighting was a firm assurance of the ability and courage of the Arab soldier in confronting his enemy, although this enemy was armed with the staff of Moses on the left and the bombs of Nixon on the right. ...

Mr. President, we lost new land in this war on both fronts but we inflicted heavy losses in life and damage to equipment on the enemy. We made the decision to attack for the first time and we fought bravely.

We also accepted the cease-fire and thus gave the enemy the opportunity to make up for his losses in arms and manpower. We recognized Israel in principle and accepted direct negotiations.

...

Mr. President, although we fought to regain the land which was occupied in 1967, we then accepted the cease-fire without liberating it. And although we only fought to restore dignity, we then accepted this dignity humiliated at Kilometre 101.

...

I strongly and in an unprecedented manner denounce the cessation of the fighting, which should have continued even if it developed into hand-to-hand fighting. The fighting was stopped to achieve one of two things - either capitulation to the enemy, giving him all the lands he occupied from 1948 to 1967, or conditional and partial withdrawal.

Both of these things, Mr. President, have become an established fact although you certainly do not accept them. You do not accept either of them, but they have become an established fact.

I denounce, Mr. President, in fact I am very indignant at what is taking place at Kilometre 101. I cannot sleep, Mr. President, while all these things are taking place at Kilometre 101. I may sleep but it is disturbed sleep. Every value has been violated at Kilometre 101."

Tripoli Radio, 15.11.73, quoted from
BBC Monitoring Service

2.

A joint statement by the Iraqi Ba'ath Party and the Democratic Popular Front for the Liberation of Palestine, led by Naif Hawatmeh, said:

"The two delegations have agreed on armed struggle in all forms for the following:

(a) rejection of any political settlement leading to the conceding of one inch of the occupied Arab areas.

(b) Rejection of any settlement leading to the abandonment of any historic or immediate right of our Palestinian Arab people.

(c) Rejection of any settlement based on Security Council Resolution No. 242 which denies the national, just and legitimate rights of our Palestinian Arab people to liberate their homeland and exercise their self-determination over their land as well as rejection of the cease-fire according to Security Council Resolution No. 338.

(d) Struggle to foil the attempts of Jordanian reaction and of any suspect or agent Palestinian group to claim the right to represent the Palestinian people and to decide on their national cause and historic rights.

...

The two sides appeal to the Arab revolutionary and national forces and the friendly forces in the world to continue the struggle and to ally themselves with the Resistance - the legitimate representative of the Palestinian people - and to strengthen the Palestine Revolution's struggle on the road of liberating the national soil of Palestine and enabling the Palestinian people to exercise their self-determination over their land."

Baghdad Radio, 13.11.73, quoted from
BBC Monitoring Service

Qaddafi Tells Israel Settlers to Go Home

By FLORA LEWIS
Special to The New York Times

PARIS, Nov. 25 — Col. Muammar el-Qaddafi, the leader of Libya, said today that the "only permanent settlement" of the Middle East conflict was for all Jews who emigrated to Israel after 1948 to return to their lands of origin, and for Palestinians to regain their homes.

Colonel Qaddafi said at a news conference that he would be glad to take back Jews who had left Libya and to give them full citizenship. He said he would use his influence to get other Arab countries to make the same offer and urged all European nations to do likewise.

The alternative, he contended, was renewed and continued war.

Meanwhile, the Libyan leader said, European countries must bar all further immigration to Israel.

He criticized Arab leaders meeting in Algiers as "not being serious" and took a swipe at Egypt's President, Anwar el-Sadat, though without naming him.

Complaining that what Cairo had termed an "infiltration" of "seven tanks" on the western bank of the Suez Canal during the war "turned into seven divisions," he said that "we again need a courageous man to tell us the truth, a man to take responsibilities."

Colonel Qaddafi has often said that he was inspired to make his revolution by Gamal Abdel Nasser. Since he also said today that he considered full union with Egypt still possible, his criticism of Egypt's current leadership seemed to imply a call for change at the top in Cairo.

Colonel Qaddafi's visit here, his first to Western Europe since he seized power in 1969, did nothing to dim his reputation as willful and unpredictable.

He came at the invitation of four major West European newspapers to attend a conference with leading French politicians and experts on the Orient. The discussions were private, but reports will be published tomorrow.

V.I.P. Welcome Given

When he accepted, Colonel Qaddafi sent word that he would like to call on President Pompidou and intimated that his trip should be a state visit. The French declined, but Mr. Pompidou decided to be at home in the Elysée Palace yesterday morning, sent Premier Pierre Messmer to meet the Libyan at Orly Airport, then called out the honor guard and finally sent Foreign Minister Michel Jobert to escort Colonel Qaddafi on his departure.

The French Government refused all comment on what happened during the two and a quarter hours that Colonel Qaddafi spent with Mr. Pompidou, on the ground that it does not tell about the President's conversations with chiefs of state. That is not a firm custom, however, particularly when the visitor intends to hold a news conference, as Colonel Qaddafi announced to reporters and photographers on the steps of the Elysée.

For his visit to the President, he wore a long, double-breasted navy blue tunic over a black turtleneck sweater. A young woman among the reporters noted with some fervor, "He really is handsome, his eyes burn right through you."

The Libyan leader displayed his ability to use his strong, impetuous personality to enhance his impact. His news conference, called at first for 5 P.M. and then for 6 P.M., was delayed throughout last night. At 1:45 A.M. today, reporters still waiting were told that he had returned to the hotel after slipping out secretly at 10 P.M. for a checkup in Saint Antoine Hospital, which specializes in gastrointestinal ailments.

But this morning, Colonel Qaddafi blazed brightly and declared: "I am fit. I feel fine."

While he was in Paris, a ship sailed from Marseilles with the first part of a huge electrical generating plant that France had sold to Libya. It was understood that Colonel Qaddafi had discussed other large contracts, but there was no word from either side about his expected request for new arms.

"No one has the right to ask me about that," he said when the arms question was raised at the news conference.

France has been discreet about her arms deliveries to the Middle East. Nevertheless, a Kuwaiti paper reported today that France had made a secret agreement to sell 36 Mirage-5 fighter jets to Kuwait. According to the paper, Al Rai-al-Aam, the fighters are to be delivered by mid-1974.

Colonel Qaddafi calls his policy of opposing both Western capitalism and Eastern communism "the third way," and has attracted support from a small but ardent sect of Western young fundamentalist Christians, the Children of God.

Three young Americans from the group waited in the corridors of the Plaza Athénée Hotel, where he was staying to see him and express their devotion.

One of them, Marta McCarty, 25 years old, of Teaneck, N.J., said that Colonel Qaddafi, like Jesus, "speaks with the voice of God."

"It's something like a second coming," she explained. "He is for godly socialism, the third way. It works; we have proved it."

They distributed a pamphlet and an open letter to Colonel Qaddafi that asked where Europe might search for "leadership and help."

It gave the answer: "Who else but this tall, handsome, dark Qaddafi himself, with all that oil, all that gold, and those strong young friends."

N.Y. TIMES

26/11/73

Qaddafi Tells Israel Settlers to Go Home

By FLORA LEWIS
Special to The New York Times

PARIS, Nov. 25 — Col. Muammar el-Qaddafi, the leader of Libya, said today that the "only permanent settlement" of the Middle East conflict was for all Jews who emigrated to Israel after 1948 to return to their lands of origin, and for Palestinians to regain their homes.

Colonel Qaddafi said at a news conference that he would be glad to take back Jews who had left Libya and to give them full citizenship. He said he would use his influence to get other Arab countries to make the same offer and urged all European nations to do likewise.

The alternative, he contended, was renewed and continued war.

Meanwhile, the Libyan leader said, European countries must bar all further immigration to Israel.

He criticized Arab leaders meeting in Algiers as "not being serious" and took a swipe at Egypt's President, Anwar el-Sadat, though without naming him.

Complaining that what Cairo had termed an "infiltration" of "seven tanks" on the western bank of the Suez Canal during the war "turned into seven divisions," he said that "we again need a courageous man to tell us the truth, a man to take responsibilities."

Colonel Qaddafi has often said that he was inspired to make his revolution by Gamal Abdel Nasser. Since he also said today that he considered full union with Egypt still possible, his criticism of Egypt's current leadership seemed to imply a call for change at the top in Cairo.

Colonel Qaddafi's visit here, his first to Western Europe since he seized power in 1969, did nothing to dim his reputation as willful and unpredictable.

He came at the invitation of four major West European newspapers to attend a conference with leading French politicians and experts on the Orient. The discussions were private, but reports will be published tomorrow.

V.I.P. Welcome Given

When he accepted, Colonel Qaddafi sent word that he would like to call on President Pompidou and intimated that his trip should be a state visit. The French declined, but Mr. Pompidou decided to be at home in the Elysée Palace yesterday morning, sent Premier Pierre Messmer to meet the Libyan at Orly Airport, then called out the honor guard and finally sent Foreign Minister Michel Jobert to escort Colonel Qaddafi on his departure.

The French Government refused all comment on what happened during the two and a quarter hours that Colonel Qaddafi spent with Mr. Pompidou, on the ground that it does not tell about the President's conversations with chiefs of state. That is not a firm custom, however, particularly when the visitor intends to hold a news conference, as Colonel Qaddafi announced to reporters and photographers on the steps of the Elysée.

For his visit to the President, he wore a long, double-breasted navy blue tunic over a black turtleneck sweater. A young woman among the reporters noted with some fervor, "He really is handsome, his eyes burn right through you."

The Libyan leader displayed his ability to use his strong, impetuous personality to enhance his impact. His news conference, called at first for 5 P.M. and then for 6 P.M., was delayed throughout last night. At 1:45 A.M. today, reporters still waiting were told that he had returned to the hotel after slipping out secretly at 10 P.M. for a checkup in Saint Antoine Hospital, which specializes in gastrointestinal ailments.

But this morning, Colonel Qaddafi blazed brightly and declared: "I am fit. I feel fine."

While he was in Paris, a ship sailed from Marseilles with the first part of a huge electrical generating plant that France had sold to Libya. It was understood that Colonel Qaddafi had discussed other large contracts, but there was no word from either side about his expected request for new arms.

"No one has the right to ask me about that," he said when the arms question was raised at the news conference.

France has been discreet about her arms deliveries to the Middle East. Nevertheless, a Kuwaiti paper reported today that France had made a secret agreement to sell 36 Mirage-5 fighter jets to Kuwait. According to the paper, Al Rai-al-Aam, the fighters are to be delivered by mid-1974.

Colonel Qaddafi calls his policy of opposing both Western capitalism and Eastern communism "the third way," and has attracted support from a small but ardent sect of Western young fundamentalist Christians, the Children of God.

Three young Americans from the group waited in the corridors of the Plaza Athénée Hotel, where he was staying to see him and express their devotion.

One of them, Marta McCarty, 25 years old, of Teaneck, N.J., said that Colonel Qaddafi, like Jesus, "speaks with the voice of God."

"It's something like a second coming," she explained. "He is for godly socialism, the third way. It works; we have proved it."

They distributed a pamphlet and an open letter to Colonel Qaddafi that asked where Europe might search for "leadership and help."

It gave the answer: "Who else but this tall, handsome, dark Qaddafi himself, with all that oil, all that gold, and those strong young friends."

N.Y. TIMES

26/11/73

מערך החומר - מרכז התערוכה

תיק יקבלנו (974-8)
תאריך 26.11.73
העתון מעריב

איך אתה מעיז לשאול שאלה כזאת? - השיב קדאפי כשנשאל על רכש בצרפת

דעתו על ועידת השלום בז'נווה: „אין כלל ועידת שלום" * סבורים כי שליט לוב הבטיח אספקה שנתית מסויימת של נפט לצרפת — וקיבל הסכמה עקרונית לגבי מכירת נשק צרפתי

מאת תמר גורן,
שליחת „מעריב" לפאריס

שליט לוב, קולונל מועמר קדאפי, סיים אתמול את ביקורו בצרפת, כאשר שר החוץ, מישל זיבר, ליווה אותו אל שדה התעופה.

בעוד שכל השגרירים הערביים נכחו בנמל התעופה בעת בואו, נכח בעת צאתו השגריר הלובי בלבד.

מסיבת העתונאים של השליט הלובי אתמול בבוקר עמדה בסימן של „משחק מחבואים". כ־200 עתונאים, ביניהם ישראלים, ציפו במשך שעתיים למסיבת העתונאים המיועדת, אולם קדאפי חמק בדלת אחורית של מלון „פלאזה אתנה" והלך לבית חולים סנט־אנטואן. אחר מספר שעות הוזעק אל חדריו במלון — ואיש לא סיפר על כך לעתונאים. כשהתקיימה לבסוף המסיבה, נרמה את הקולונל עצבני מול מילת המיקרופונים ושטפן של שאלות, שחלקן היה חריף ביותר.

„איך אתה מעז?"

— האם דנת עם הנשיא פומפידו על רכש מצרפת? — הוא נשאל.

„איך אתה מעז לשאול ראש־מדינה שאלה כזאת?" — היתה תשובת הקולונל.

— מדוע לא השתתפה לוב [illegible]

— ומה בדבר ועידת השלום?

קדאפי השיב, כי „ברגע זה אין כלל שאלה של ועידת שלום" וכי „השאלה באה מוקדם מדי".

— מדוע אין הוא משתתף בועידת הפסגה באלג'יר?

„משום שהיא איננה רצינית" — באה התשובה.

הסדר — עם פלשתינים

● קדאפי סירב לענות על שאלה, אם הוא רוצה במחיקת ישראל מן המפה. הוא אמר: „איני מתנגד שמנהיגי התנגדות הפלשתינית ייפגשו עם הישראלים לדיון על הסדר שלום למזרח התיכון, אבל הפחדון הפוסי הוא ענין לערביי פלשתין".

● בבקרו את מנהיגי ערב, אמר: „איננו סבורים שראשי מדינות ערב מייצגים תמיד את רגשי האומה. לכן אנו מעדיפים לפנות במישרין אל העמים הערביים למען המשך המאבק".

● את פיצוי, מלך פעריה, הוא כינה „עתם פרחי נפש".

● בלי לנקוב בשמו של סאדאת, ביקר אותו על העלמת התגלתה של ישראל במלחמה. „אמרו לנו רק, ששבעה טאנקים ישראלים הצו את התעלה בפשיטת קומאנדו קטנה. אבל חיש־מהר נוכחנו, ששבע דיוויזיות היו בגדה המערבית של התעלה. משאירים אותנו בחשיכה. איש איננו יודע היכן בדיוק נמצאים הצבאות הערביים כיום ומהו גודל אבידותינו באמת".

● קדאפי דחה את הרעיון של השתתפות צבא סובייטי בכוח לשמירת השלום במזרח התיכון. „מוטב שיהיה קולוניאליזם ישראלי מאשר צבאות סובייטיים בחלק העולם שלנו".

● הוא מתח ביקורת על בריה"מ, על שהגיחה ליהודים לעלות לישראל במלחמת יום הכיפורים. כן טען, כי בריה"מ סירבה לספק לערבים את הנשק הנחוץ למלחמה.

● הוא קרא ליוגוסלאוויה ולצרפת לשתף פעולה עם לוב בשיחרור אזור הים התיכון מהשפעת מעצמות־העל ולהפרך אותו ל„אגם של שלום".

שוב בפוזר־גולף

האווירה באולם הוערדות ה־ישן במלון תוארה כ„מעונה מתח". קדאפי לבש חליפה כחולה וסודר בעל צוארון גולף — לבוש בלתי־טקסי ש־עורר סערה זוטא, כאשר העז ללבוש אותו, בניגוד לנימוס, בפגישתו עם שומרידן באר־מון אליזה. הקולונל השיב תשובות מקוטעות והשתמט מ־רוב השאלות.

מקץ שעה נראה קדאפי ני־נוח מעט יותר. אחר שעמד בפעם הראשונה בחייו מול נ־ציגי העתונות המערבית.

העתונאים של פאריס, שי־בתחילת הביקור נהנו מהמופע הבלתי־שיגרתי של ראש־ת־מדינה בן 32 — דומה, כי בסוף הביקור הוא נמאס ע־ליהם. עתונאית מצרית סיכמה את הוספתו בצורה זו: „הקו־לונל קדאפי יודע היטב מה הוא איננו רוצה. אך האם יש לו מושג מה הוא רוצה?"

התוצאה המוחשית

נראה, כי התוצאה המוחשית ביותר מביקורו של קדאפי ב־פאריס היא — הבטחתו לאס־פקה שנתית מסויימת של נפט לצרפת.

פרט להודעה שצרפת תג־דיל את פעילותה הכלכלית ו־את השקעותיה בלוב, וכי פומ־פידו הסכים לבקר בטריפולי — לא נודעו שום פרטים על הסכמים בין שתי הממשלות.

אולם מחוגים דיפלומא־טיים סבורים, כי קדאפי קיבל מצרפת הסכמה עק־רונית לרכש נשק, דבר זה פרטים יעובדו בדרגים נמוכים יותר.

מקורות מסויימים אמרו, עם זאת, שאין בידו שום התח־ייבות מצד פאריס למכור לו חייבות מצד פאריס למכור לו 50 מטוסים מדגם „מיראז' פ־1".

לפי אותם מקורות, ביקשו הצרפתים מקדאפי, למתן את נימת הצהרותיו הפומביות.

זעזוע — ונעלב

משקיפים סבורים, כי קדאפי זועזע מקבלת הפנים לה זכה בצרפת. אם כי מצד אחד זכה לכבוד הראוי לראש מדינה בביקור רשמי, הרי נאלץ גם לעמוד מול שאלות ביקורתיות והתנגדות לרעיונותיו. הדיקטא־טור הצעיר והבלתי־סובלני, שאינו רגיל לחופש הביטוי ה־נהוג במערב, נעלב מכמה מן הדברים שהושמעו בארוזיו.

עם זאת צויין, שבשיחותיו בארמון אליזה ובדוב הוסעו־תיו הפומביות היו דברי קדאפי בנימה מתונה — יחסית, כי־מוכן.

אישים חשובים בחיי צרפת — כגון ז'אן־ז'אק סרוואן שרייבר, נשיא המפלגה הרא־דיקאלית, פראנסוא מיטראן, מנהיג המפלגה הסוציאליסטית, ומוריס קוב דה מירוויל, ראש הממשלה הגוליסטי לשעבר — דחו את ההזמנה להשתתף בי־דיון של שולחן עגול, עם קדאפי כאורח־מכבד. סרוואן־שרייבר אמר כי אינו מוכן להשתתף באירוע, שחוסר־סובלנות היא סימן־ההיכר שלו.

מורת־רוח מקיצונית

קיצוניותו של קדאפי בשאר־לות המזרח התיכון — אי־הסכמתו לשיחות שלום, דרי־שתו שכל היהודים שבאו מ־אירופה לישראל אחרי 1948 יעזבו אותה, וכי תוקם בטרי־טוריה של ישראל מדינה רב־דתית — עוררה ביקורת חרי־פה אף בקרב חקהל המלוקט בקפדנות שהשתתף בסימפוזיון מטעם ארבעה עתונאים אי־רופיים.

בעתונות על הסימפוזיון הובלט ביצד נזפו בקדאפי ראש ממשלת צרפת הסוציאליסט לשעבר, פייר מנדס־פראנס, ה־הוסיר אלבר ממי. הם אמרו, כי את עמדת קדאפי, הרואה רק את הפחרון הצבאי, אין לקבל בשום פנים ואופן.

עם זאת מציינים משקיפים בפאריס, כי האפשרות שנית־נה לראש מדינה המבקר ב־צרפת, — בעלת יחסים דיפ־לומאטיים עם ישראל, — לד־רוש בפומבי את היעלמה של ישראל, היא השגגת עוצמת של הנפש הערבי.

הנתנה העיקרי מביקור זה — הוא קדאפי עצמו. הוא משך אל עצמו את אור ה־זרקורים בזמן פהיתת ועידת אלג'יר, שאין הוא משתתף בה. ובשרונו לעשות את ה־דבר הבלתי־צפוי — זיכה או־תו בפירסומת, שאותה הוא מבקש.

אשר לצרפת, מטרתה היתה לתוכית, שהיא שותפת ומעו־רבת במיכלול בעיות המזרח התיכון, והיא ניסתה לעשות זאת על ידי יצירת חזית צר־פתית־לובית, מול הציר פור־ית־מצרים־ארה"ב־בריה"מ, שר־בו אין לה חלק.

22.11.73 ידיעות אחרונות

קדאפי: תוכנית קיסינג'ר מזכירה אספירין למי שזקוק לניחוח

שליט-לוב הכריז ביוגוסלביה: „הפתרון היחיד טמון בהחזרת הפלשתינאים לבתיהם ואילוץ היהודים לחזור לארצות-מוצאם..." □ ערפאת: „המאבק יימשך עד שנגשים מטרותינו — שיחרור אדמתנו והשגת ריבונות לעם הפלשתינאי בארצו"

מאת יהושע חלמיש,
כתבנו לענייני ערביים

כמעל שמתקרב מועד כינוסה של ועידת־הפסגה הערבית — ב־26 ב־חודש — נשמעות בעולם הערבי יותר ויותר הכרזות קיצוניות, חשולות את עצם קיומה של מדינת־ישראל. בעוד רוב המנהיגים הערביים מסויים את שלילת קיומה של ישראל, במעשה של הכרזה על „החזרת מלוא זכויותיהם" של ערביי־פלשתין — יש אחרים, המבריחים כנגדו, כי המטרה הסופית היא חיסול המדינה היהודית.

כך, למשל, הכריז, שר־ההסברה ה־מרוקני, בראיון לעתון „אל־אנואר" הביירותי, כי ארצו רואה את סתרון בעיית־פלשתין בקיום־יחד בין מוסלמים, נוצרים ויהודים, בארץ אחת — פלשתין.

ואילו שליט־לוב, קולונל מועמר קדאפי, היה כמנהגו קיצוני יותר, כאשר הכריז ביוגוסלביה, כי „הפתרון היחיד הוא החזרת הפלשתינאים לבתיהם ואילוץ היהודים, שבאו לארץ אחרי 1948, להזור לארצות־מוצאם, כיון שהם אזרחי מדינות אלה..."

קדאפי הוסיף ואמר, כי „אם לא ניתן להגשים זאת בדרך אחרת — הרי הדרך היחידה היא מלחמה. ואם לא תהיה מלחמה בדרך זה, היא תפרוץ במועד אחר".

השליט הלובי, שכבר האשים את הנשיא סאדאת בבגידה, עקב הסכמתו של הלה להצעת ארצות־הברית לפתרון מדיני, שם ללעג את תוכנית שש הנקודות של ד"ר הנרי קיסינג'ר: „זהו רק צעד, שנועד להביא להפסקת הקרבות ולחילופי שבויים, אפשר להשוות את הדבר לאדם חולה, הזקוק לניחוח, אך מקבל במקום זאת אספירין".

ממשלת פלשתינאית גולה

גם רדיו־לוב לא החריש. בשידור מטריפולי הושמע ללעג משרות המלחמה הערבית האחרונה. „משום שזו לא נועדה כלל לשיחרורה של פלשתין". אמר קריין הרדיו הלובי. בשיר דור המיועד לפלשתינאים: כמה אנו כיים הם עמי אומתנו הערבית, המלחמה האחרונה, שתוארה כמלחמת שיחרור, לא התייחסה כלל אליך, תוך התעלמות מכוונת זו, הגיע הסיבוב לסיומו בתוצאת־תיקו והמסך ירד".

על תביעותיהן החוזרות ונישנות של עיראק ולוב להידושה של המלחמה לאלתר, ועל סירובן להשתתף במיסגנה הערבית, הגיב בזעם העתון הקהיריי „אל־אהראם": „מדינה, או קבוצת מדינות, לא יכפו את דיעותיהן על הפיסגנה הערבית. משום שמדבר זה יפיק תועלת רק האויב. לכל מדינה, המשתתפת בוועידה, הזכות להביע את דעתה ואת נכונותה לפעולה מעשית ולהשתתפות בקורבנות". כתב עתונו של חסנין היכל, בפנותו בקריאה לכל הערבים להשתתף בוועידה.

בינתיים, עלתה על הפרק שאלת הקמתה של ממשלה פלשתינאית גולה.

העתון המרוייתי „אל־ראי אל־עם" הביע אתמול את התקוה, כי ממשלה כזו תוקם עוד לפני הפיסגנה. או מייד אחריה, ואילו מקורות בביירות ידעו לספר, כי אחת השאלות המרכזיות, שעלו בדיונים במוסקבה בין משלחת אירגוני־המחבלים, בראשותו של יאסר ערפאת, לבין המנהיגים הסובייטים — היתה שאלת הקמתה של ממשלה פלשתינאית זמנית.

„עד שנגשים מטרותינו"

בשיחות במוסקבה, שיימשכו שלושה, או ארבעה ימים, תוגדר משמעותן של „הזכויות החוקיות של העם הפלשתינאי" וייקבע היקף התמיכה הסובייטית בפלשתינאים. נמסר עוד מביירות.

בראיון, שהעניק ערפאת לעתון הביירותי „אל־אנואר", ערב צאתו למוסקבה, אמר מנהיג ה„פתח", כי כל דיבור על השתתפותו הצפויה בוועידת־השלום, הוא דבר בטרם־עת, משום שלא קיבל עדיין הזמנה ל־השתתף בוועידה זו.

בראיון אחר, לעתון „אל־מוחארר", ביטאונם של המחבלים בלבנון, הצהיר ערפאת: „המאבק ייפסק, עד שנגשים את מטרותינו: שיחרור אדמתנו והשגת ריבונות לעם הפלשתינאי בארצו".

בינתיים, גילה יוסף־ראס הסרלמנס הסורי, מוחמד חלבי, כי סוריה קיבלה מברית המועצות הבטחות ש„זכויות העם הפלשתינאי יוחזרו במלואן".

הנה כי כן, נראה כי הערבים כבר בטוחים בתחזרת כל השטחים, שאותם כבשה ישראל במלחמת ששת הימים. והדבר היחיד, שעליו נותר להאבק, הוא הקמתה של מדינה פלשתינאית.

חוקם על־ידי החיילים מערבית לתעלת־סואץ — במגמה „לעורר כתבים הביתה.
(צילם: יצחק גופן־מוזס)

ל־קצין וחצה את התעלה

ני המיעוטים בחיפה, חזר מצוייד בתת־מקלע

הלך מלחמת „יום ה־ורים" נסע לגדה המע־ת של תעלת סואץ. כ־ שהוא לבוש מדי קצין צב־ חנים. משחצה את תעלת סואץ בשדה הקרב — סר־ ענת התביעה בכתב האי־ שום — נטל תעודות של חייל מצרי, פגקס הדרכת תת־מקלע מצרי מדגם „פורט סעיד".

הצעיר, אשר חזר לחיפה, נעצר ב־28 לאוקטובר ע"י משטרת חיפה בחיותו לבוש מדי צה"ל ונושא את תת־ המקלע והמסמכים.

קרגמן: אנו זקוקים ל־השקעות־הון פרטיות

הקלות־מס לחברות עתירות־הון

הכנסת אישרה אתמול, בקריאה שנייה ־לישית, חוק לעידוד השקעות (חברות עתי־ ות־הון), שנועד להעניק הקלות ממס־הכנסה מס ריווחי־הון לחברות, שהונן עולה על מאה ־יליון דולר.

בדיון תקף הבר־הכנסת מואל תמיר („המרכז ה־ סשי") את מה שכינה השיטות הכלכליות הפסו־ ות של המערך".

בעוד שכל חלקי הציבור ראים עתה להידוק הח־ רה — אמר תמיר — סר־ ר סר האוצר קבוצה של לשי־מיליונרים מגרמניה סורה של מיסים. „הכל ל־פי השיטה הישנה, כאי־ ו לא אירע דבר".

בדברי־תשובתו, אמר יו־ ב־ראש ועדת הכספים, "כ ישראל קרגמן, כי זה־ מדינה קיצצה בסכום של רבע מיליארד לירות מתק־ ציב הפיתוח והיא נזקקת עכשיו להשקעות הון סר־ סיות. על־מנת לפצות את ההפסד שבקיצוץ תקציב הפיתוח, מר קרגמן הדגיש, כי החוק מעניק לתשקעות־ הון פחות פריבילגיות מא־ לה שמעניקות להשקעות דומות מדינות אחרות. כגון אנגליה, צרפת ובלגיה. הוא ציין, שעל־פי החוק, אין החברות עתירות־הון פטורות ממילוות־הבטחון 1969, וממילוות־המלחמה האחרון.

„סיריס" טבעה במפרץ סואץ

המיכלית „סיריס", שמוק־ שה לפני כחודש בכניסה למפרץ סואץ, טבעה אתמול בים. הסערות באיזור המס־ רץ מנעו כל אפשרות ל־ הצילה.

המיכלית בת 48 אלף טר־ נות, שנרכשה לפני 13 שנה, היתה בבעלות המפשלה ו־ מבוטחת ב־8 מיליון דולר.

מבצע איסוף תפילין לחיילים

על מבצע ארצי לאיסוף תפילין משומשים עבור חיי־ לי צה"ל הכריז משרד הד־ תות.

בצער רב ובינון קודר אנו מודיעים

מודיעים על

In a telegram to Egypt's President Sadat, Libyan President Muamar Qadhafi said:

"The crossing of the Canal and the storming of the Bar Lev line in the north and the south honoured the Arab nation before it honoured Egypt. The storming of the Golan at the beginning of the fighting was a firm assurance of the ability and courage of the Arab soldier in confronting his enemy, although this enemy was armed with the staff of Moses on the left and the bombs of Nixon on the right. ...

Mr President, we lost new land in this war on both fronts but we inflicted heavy losses in life and damage to equipment on the enemy. We made the decision to attack for the first time and we fought bravely.

We also accepted the cease-fire and thus gave the enemy the opportunity to make up for his losses in arms and manpower. We recognized Israel in principle and accepted direct negotiations.

...

Mr President, although we fought to regain the land which was occupied in 1967, we then accepted the cease-fire without liberating it. And although we only fought to restore dignity, we then accepted this dignity humiliated at Kilometre 101.

...

I strongly and in an unprecedented manner denounce the cessation of the fighting, which should have continued even if it developed into hand-to-hand fighting. The fighting was stopped to achieve one of two things - either capitulation to the enemy, giving him all the lands he occupied from 1948 to 1967, or conditional and partial withdrawal.

Both of these things, Mr. President, have become an established fact although you certainly do not accept them. You do not accept either of them, but they have become an established fact.

I denounce, Mr. President, in fact I am very indignant at what is taking place at Kilometre 101. I cannot sleep, Mr. President, while all these things are taking place at Kilometre 101. I may sleep but it is disturbed sleep. Every value has been violated at Kilometre 101."

Déclaration de Parlementaires Européens

Des Parlementaires appartenant à onze pays d'Europe Occidentale ont créé à Paris, le 16 September dernier, un Comité Parlementaire Européen d'amitié avec Israel et en ont publié la déclaration constitutive qui a déjà reçu l'adhésion de plusieurs centaines de Parlementaires de ces pays.

Réunis à nouveau ce 13 Décembre à l'Assemblée Nationale à Paris, à la veille des Conférences de Copenhague et de Genève:

Ils saluent la tenue de la Conférence de Genève, négociations directes entre les parties concernées, et souhaitent qu'elles aboutissent à une paix juste et définitive au Proche-Orient, fondée sur la co-existence et la coopération entre les divers peuples de la région;

Ils estiment que le climat de cette Conférence devrait être amélioré par la solution préalable des problèmes humains nés du récent conflit et tout spécialement celui des prisonniers;

Ils affirment que dans les circonstances présentes il ne peut y avoir de réponse efficace et digne à l'utilisation de l'arme du pétrole que par une attitude collective et responsable des victimes de cette pression.

Ces mêmes parlementaires décident de convoquer une réunion élargie de leur Comité à Berlin au début de l'année 1974. Ils voient dans le choix de ce lieu de réunion le symbole de l'unité de l'Europe Occidentale et de la persévérance dans la défense de la liberté.

Ils prévoient l'organisation dans diverses capitales européennes de réunions publiques d'information avec la participation de Parlementaires de différents pays.

M

GADDAFI - PRESS CONFERENCE - 1973 13 1059

BELGRADE, NOVEMBER 20 (TANJUG).- ''MY VISIT AND THE TALKS WITH PRESIDENT TITO HAVE CONFIRMED THE GOOD RELATIONS WHICH ALREADY EXISTED BETWEEN LIBYA AND YUGOSLAVIA. THIS IS THE BEGINNING OF A NEW PHASE IN THE DEVELOPMENT OF OUR RELATIONS IN ECONOMIC, SCIENTIFIC AND OTHER FIELDS. WE HAVE D S. WE HAVE DEFINED OUR POSITIONS, ALSO, ON TIMELY INTERNATIONAL RELATIONS''.

3

THIS IS AMONG THE STATEMENTS MADE BY LIBYAN PRESIDENT MOAMMER EL GADDAFI THIS EVENING AT A PRESS CONFERENCE. PRESIDENT GADDAFI SPENT OVER ONE HALF HOUR ANSWERING QUESTIONS OF THE SEVERAL SCORE YUGOSLAV AND FOREIGN JOURNALISTS WHO HAD GATHERED AT THE PALACE SERVING AS HIS RESIDENCE IN THE BELGRADE DEDINJE NEIGHBORHOOD.

PRESIDENT GADDAFI ALSO EXPRESSED HIS THANKS TO YUGOSLAVIA FOR ITS PARTICIPATION IN THE CONSTRUCTION OF MANY ECONOMIC PROJECTS IN LIBYA. ''THE YUGOSLAV EXPERTS IN OUR COUNTRY'', HE SAID, ''ENJOY AN ENVIABLE REPUTATION AND CONTRIBUTE TO THE FRIENDLY RELATIONS BETWEEN OUR TWO COUNTRIES''.

ASKED ABOUT THE CRISIS AND SITUATION IN THE NEAR EAST, GADDAFI SAID THAT THE CAUSE OF IT ALL IS THE PALESTINIAN QUESTION - THAT IS THE FACT THAT THE PALESTINIANS WERE EXPELLED FROM THEIR COUNTRY. ALL THAT HAS HAPPENED SINCE THEN, INCLUDING THE EVENTS IN 1956 AND IN 1967, HAVE FURTHER COMPLICATED THIS SITUATION. PRESIDENT GADDAFI SEES AS THE ONLY SOLUTION THE RETURN OF THE PALESTINIANS TO THEIR TERRITORY. THAT WHICH IS BEING DONE NOW, HE SAID, IS BEING DONE JUST TO PACIFY THE SITUATION AND POSTPONE IT. MORE NU/RP

GADDAFI-PRESS CONFERENCE - TWO -

PRESIDENT GADDAFI SAID THAT HE ALSO CONDUCTED TALKS WITH PRESIDENT TITO ON THE POLICY OF NON-ALIGNMENT, AND STRESSED THAT THE TWO COUNTRIES REASSERTED THEIR COOPERATION IN THIS AS WELL. WE HAVE ALSO CONFIRMED OUR STANDS ON THE PROBLEMS OF THE MIDDLE EAST, THAT IS, ON THE PALESTINIAN PROBLEM.

THE LIBYAN PRESIDENT EXPLAINED WHY HIS COUNTRY WILL NOT BE TAKING PART IN THE FORTHCOMING ARAB SUMMIT IN ALGIERS. THIS CONFERENCE, HE SAID, IS BEING HELD LATE AND IT IS COMING AFTER SOME NEGATIVE MOVES, WHICH THE MEETING IS EITHER TO CONFIRM OR TO DISAGREE WITH. LIBYA DOES NOT WISH TO AGREE WITH THESE MOVES, NOR TO CAUSE AN EXPLOSION. AND THIS IS WHY IT IS BEST FOR IT NOT TO PARTICIPATE.

PRESIDENT GADDAFI ADDED THAT LIBYA IS CONTINUING, HOWEVER, WITH ALL OTHER CONTACTS AND COOPERATION WITH THE ARAB COUNTRIES. HE ALSO UNDERLINED THAT RETROGREEEION MUST NOT BE ALLOWED IN THE ALREADY ATTAINED HIGHER LEVEL OF ARAB UNITY. WE MUST GO FORWARD, AND THIS IS THE ROAD TO THE UNITY OF THE ARAB NATION. MORE SG/RP

GADDAFI - PRESS CONFERENCE - THREE -

ASKED ABOUT PETROLEUM AS A MEANS OF THE ARAB PEOPLES' STRUGGLE, WHOSE STRONGEST ADVOCATE LIBYA IS, PRESIDENT GADDAFI SAID: SO FAR, IT HAPPENED TWICE THAT EUROPE FALT THAT ITS INTERESTS CLASH WITH THOSE OF THE UNITED STATES. THE FIRST CASE WAS THE CLOSING OF THE SUEZ CANAL, AND THE SECOND THE PRESENT REDUCTION IN OIL DELIVERIES TO EUROPEAN COUNTRIES (BOTH CASES WERE PROVOKED BY ISRAEL). WHEN THE SUEZ CANAL WAS CLOSED, EUROPE DID NOT PAY MUCH ATTENTION TO IT, AND IN THE SECOND CASE IT PAID GREATER ATTENTION. WHAT CAN BE EXPECTED IS: IF EUROPE DOES NOT SUPPORT THE ARAB COUNTRIES, IT WILL HAVE GROWING LOSSES. IN CONCLUSION, PRESIDENT GADDAFI STATED THAT HE DID NOT PLAN NOW TO VISIT ANY OTHER COUNTRIES. HOWEVER, HE MENTIONED A VISIT TO FRANCE AS ONE OF THE POSSIBILITIES.

ALSO, HE UPHELD THE DECISIONS TAKEN BY THE PETROLEUM-PRODUCING COUNTRIES AT THEIR RECENT MEETING IN VIENNA.

PRESIDENT GADDAFI CONCLUDED BY ASKING THE YUGOSLAV JOURNALISTS PRESENT TO CONVEY HIS MOST SINCERE GREETINGS TO THE PEOPLES OF YUGOSLAVIA. END VS/RP

„סבלנו מהערבים מליון דיר-יאסינים" — הטיח סופר יהודי-צרפתי בקדאפי

שליט-לוב ביקש „לדבר על פילוסופיה" — אך נאלץ להתגונן בפני מיתקפה, שערכו נגדו הסופר היהודי הצפון-אפריקני אלברט מאמי וראש ממשלת צרפת לשעבר, פייר מנדס-פראנס ☐ טיעוניו הצולעים של קולונל-הנפט בדבר נדיבות האיסלם, התנפצו אל חומת ההוכחות על מעשי-טבח בארצות-ערב ☐ „זוהי רכילות עתונאית זולה" ☐ אבל — כבר אתמול, למחרת הוויכוח, התאושש קדאפי וחזר לתביעותיו הישנות להשמדת מדינת ישראל ולהחזרת תושביה לארצות-מוצאם

— מלכ' מאת אדווין איתן, כתבנו בפאריז —

עימות אזים נתגלע בין שליט-לוב מועמר אל קדאפי לבין שני אישים יהודיים, בעת דיון פומבי, שאורגן ביום-השבת האחרון על-ידי העיתון הפאריזאי „לה-מונד". היהודים: ראש-ממשלת-צרפת לשעבר, פייר מנדס-פראנס והסופר ואיש-הרוח אלברט מאמי.

קדאפי האזין לדברי יריביו בעצבנות גוברת. תכופות שיסע את מאמי, אשר מנה את מעשי-הטבח ורדיפות היהודים בארצות-ערב, עד שנת 1967 — לרבות הפרעות, שנערכו בטריפולי, בירתו של קדאפי.

„מוטב שלא נדבר על העבר", ביקש קדאפי שוב ושוב. „גם אני לא הזכרתי את דיר-יאסין..."

„אנו, היהודים, סבלנו מיליון דיר-יאסינים בארצות-ערב!" — הטיח כנגדו מאמי.

בלית ברירה נאלץ שליט-לוב להאזין גם למנדס-פראנס, אשר אמר, תוך התקפת-מצח מילולית: „אדוני הנשיא, בשום פנים ואופן לא אוכל להסכים עם גישושיך אחרי נשק צרפתי, המכוון להשמדת ישראל. לגברים ולנשים, היושבים בישראל, הזכות לחיות כאומה וכמדינה".

פולמוס-בכורה אידיאולוגי

קדאפי לא סירב להשתתף בוויכוח. משקיפים רבים טוענים, כי היה זה הפולמוס האידיאולוגי הישיר הראשון שלו עם יהודים, המגדירים עצמם בגלוי כיהודים.

בצוות השתתפו כארבעים אישים צרפתיים — מדינאים, סופרים, כלכלנים, פרופסורים ופרשנים. הכל אורגן על ידי „לה-מונד", בשיתוף עם „טיימס" הלונדוני, „די וולט" המערב-גרמני ו„לה סטאמפה" האיטלקי.

בין המשתתפים היו עוד יהודים, כגון הפרשן המדיני הפרו-ישראלי ריימונד ארון; העיתונאי הסוציאליסטי הפרו-ערבי קלוד אסטייה; והוגה הדעות המארכסיסטי מכסים רובינזון. אולם, הוויכוח הכללי על ישראל נוהל על-ידי מאמי ומנדס-פראנס.

המנהיג הסוציאליסטי פראנסואה מיטראן, שהוזמן אף הוא, לא הופיע לדיון. לדברי חוגים סוציאליסטיים נבע הדבר מסירובו לנקוט עמדה חד-משמעית, העלולה לפגוע בקאריירה שלו בעתיד.

עייפות-אחרי מאמץ

תחילה, הוזמנו המשתתפים לארוחת צהריים. קדאפי הגיע לשם באיחור של שעה ומחצה. ראשית — מפני שפגישתו עם הנשיא פומפידו, באותו בוקר, נתארכה אל מעבר ללוח-הזמנים שלו; ושנית — מפני שהיה עליו לפרוש לחדרו, כדי לנוח.

רבים מן המשתתפים הבחינו, כי בריאותו של קדאפי לקויה, וכי הוא מתעייף ונזקק למנוחה אף לאחר המאמץ הפיזי, או השיכלי, הקל ביותר.

אותו ערב, לאחר הדיון, בילה הקולונל הלובי שעתיים באחד מבתי-החולים המודרניים ביותר של פאריז. מקורות לוביים הגדירו את שהותו שם כ„בדיקה כללית".

המשתתפים הסבו ליד שולחנות קטנים, עגולים — שישה ליד כל שולחן. קדאפי לבש את חולצת הפולו השחורה, גבוהת-הצווארון, בה התהדר בעת פגישתו עם נשיא צרפת. הוא נראה עצבני ומתוח, והחליף אך מילים ספורות עם שכניו לשולחן. ביניהם עורכי „לה-מונד" ונשיא אגודת הידידות הצרפתית-ערבית, אליין טרנואר.

שליט לוב, אשר לווה על ידי רעייתו, אכל ארוחה צמחונית מיוחדת, ושתה רק תה ומים. מיד לאחר הסעודה, פתח בדיון על הנושא, שהוגדר על ידו כ„דת ואומה". בארוכות הוא תיאר את ה„פתיחות" של דת האיסלם, בהשוותו אותה ל„דת היהודית הסגורה והמסורגת".

בשלב זה, שיסע אותו מאמי וביקש את רשות הדיבור. הוא הציג עצמו ככן למשפחת גרים ממוצא ברברי, והכריז, כי אין הוא יכול לעבור לסדר-היום על הצהרותיו של קדאפי לגבי הפתיחות, הנדיבות והכנסת-האורחים של הערבים והאיסלם. הוא הבטיח להרחיב את הדיבור על כך בשלב מאוחר יותר, והתפקק בציון כללי של מעשי הטבח והרדיפות, שהיו מנת-חלקם של היהודים בארצות-ערב.

מנדס-פראנס

אלברט מאמי

● לקראת תום מסיבת-העתונאים שלו, אתמול במלון „פלאזה", בפאריז, מתבונן מועמר קדאפי בשעונו, כדי לרמוז לכתבים, שהגיעה השעה לסיים.
(תצלום-רדיו „אי-פי.")

„אני מסרב להמשיך בנושא זה", הפסיקו קדאפי. „מוטב שלא נחזור על סיפורי עיתונאים, אלא נעלה את הדיון אל רמה פילוסופית ואידיאולוגית. אני יכול לדבר על דיר יאסין. אבל, לא אכנס לפרטים".

ואז נכנס למערכה מנדס-פראנס. „הזכרת טבח נשים וילדים אינה כניסה לפרטים", אמר. „אני תומך בעמדתו של מאמי, כי עניין זה נוגע לגר".

„למי שייך סיני?"

קדאפי נרתע מעוצמת המיתקפה: „לא אדבר על עניינים מדיניים. חשבתי, שסימפוזיון זה נועד עם נציגי האינטלקטואלים של צרפת. אבל, מר מנדס פראנס, אם כבר יש ברצונך לדבר על פוליטיקה — למי שייך, לדעתך, חצי-האי סיני?"

מנדס-פראנס: „למצרים".

קדאפי: „ולמי שייכת רמת-הגולן?"

מנדס-פראנס (מופתע): „לא נוכל לדון ברמת-הגולן, כל עוד לא תכיר סוריה בהחלטה 242 ולא תחזיר את השבויים הישראלים".

משתתפים אחרים התערבו בוויכוח המתלהט וטענו, כי בעיית השבויים אינה רלבאנטית. וכי בעת שיחות-השלום הוויטנאמיות היתה בעיית השבויים חלק מהסדר השלום הכללי.

מאמי זרק אתגר: „מוטב שכל החולקים על עמדתנו בבעייה זו, יעשו זאת בגלוי, בהתייצבם מול המיקרופון!"

איש לא מש ממקומו.

קדאפי, אשר הדברים תורגמו באוזניו באורח שוטף לא היה מוכן להסתפק בתירגום. הוא פנה אל מאמי: „אני עוקב אחרי מלוא דבריך. אולי תוכל לדבר ערבית?"

מאמי: „אני דובר ערבית שוטפת, זוהי שפת-האם שלי. אבל, הערב לא אדבר ערבית. רצוני, שכל הנאספים יבינו את דברי".

המנחה, אנדרה פונטיין, התערב והפיג את המתח, בהעבירו את הדיון אל נושאים אחרים.

זכויות שוות לישות לאומית

אבל, כעבור שעה, התחוללה תקרית נוספת. היה זה כאשר הזכיר קדאפי את קשריו הטובים עם צרפת, ואת הנשק הצרפתי שסופק לו.

טען מנדס-פראנס: „אדוני הנשיא, לא אוכל להסכים, לא איתך ולא עם ממשלת צרפת, המבקשת לצייד אותך בנשק, כדי שתוכל להשמיד את מדינת ישראל. כמו-כן, קשה לי להבין, כיצד אתה, התומך בלאומנות הערבית, והנחשב לדוגל העיקרי בה, אינך מכיר בזכותם של היהודים לעצב לאומנות בשלהם".

משתתפים רבים אחרים — וביניהם מוריס דיברג'ר איש „לה-מונד" ופרופסור למדעי המדינה באוניברסיטת פאריז — דיברו ברוח דומה, אם כי בסיגנון רך יותר.

הם הדגישו: „אנו, הצרפתים, רואים שני עמים — ישראלים ופלשתינאים — בעלי זכות שווה ליישות לאומית".

קדאפי ניסה להתחמק מן הבעייה: „האיסלם הוא גדול ומפואר. ארצות ערב פתוחות לרווחה בפני כל יהודי ספלשתינה הרוצה להתיישב בהן. גם ארצי, לוב, פתוחה בפני יהודים".

הפעם לא שיר קדאפי את הפיזמון החביב עליו, בדבר הצורך להחזיר לארצות מוצאם את היהודים, אשר לא נולדו בישראל. אבל, טיעוניו היו כושלים עד כדי כך, שכמה וכמה משתתפים התלחשו, שמצחיק הוא לראות אחדים מטובי האינטלקטואלים של צרפת מתפלמסים עם אדם כזה...

אתה רוצה להחזירם לאירופה?

המתיחות הגיעה לשיאה סמוך לארוחת הערב, כאשר קרא מאמי את השאלות, אשר הכין לקדאפי.

במיבטא צפון-אפריקני מובהק, שאל מאמי:

☐ הנכון הדבר, שאתה מסרב לדון עם ישראל בדבר החזרת השטחים למדינות ערב ושברצונך לחדש את המלחמה עד להשמדת ישראל? כיצד יכול אתה — המטיף לתחיה הלאומית הערבית — למנוע זכות דומה מן היהודים?

☐ הנכון הדבר, שאתה רוצה להחזיר לאירופה את כל היהודים, אשר לא נולדו בישראל או בעולם הע"בי? המתכוון אתה ברצינות להחזיר לפולין, או לגרמניה, אנשים אשר הוריהם נשרפו שם במישרפות תאי-הגאזים? ומה יקרה לילדיהם, אשר נולדו בישראל עצמה?

☐ כיצד אתה יכול לדבר על חייהם הטובים של היהודים בארצות ערב לפני הופעת הציונות? הידוע לך, שעוד בשנת 1912 הוכרחו יהודי מארוקו לחלוץ את נעליהם בצאתם את הרובע היהודי — כאות כבוד לאדמה הערבית של מארוקו?

מאמי סיפר בפרוטרוט על טבח יהודי קזבלאנקה, פז, מראקש, עדן, אלכסנדריה, טריפולי ועיראק, בהמטירו עובדות, תאריכים וסטאטיסטיקה של קורבנות.

בלא אומר ודברים האזין קדאפי לשאלות. אבל, המתיחות ניכרה בכל תנועותיו. לבסוף, לחש משהו למנחה, ופונטיין מיהר להציע, שקדאפי ישיב על כל השאלות בו-במקום.

קדאפי השיב בשאלה: „כיצד יכול אתה לתת אמון כה רב ברכילות עיתונאית זולה ובבדו"חות בלתי-מאומתים?"

כאמי הגיב בפירוט מקורות המידע שלו, בצטטו היסטוריונים וחוקרים.

עולם חדש נחשף

פונטיין, אשר ביקש, כנראה, לשים קץ לוויכוח, פנה אל מנדס-פראנס ושאל: „אולי יש ברצונך להוסיף משהו על שאלות אלה?"

מנדס-פראנס התבונן בערימת המיסמכים שבידי מאמי והעיר: „נראה לי, כי ידידי טרם סיים את דבריו. ברשותכם, אדבר אחריו".

שאלותיו של מאמי קלחו במשך 15 דקות נוספות.

כאשר נסתיים המיפגש, בשעת לילה מאוחרת, התבונן קדאפי ארוכות בשני האישים היהודים גלויי הלב. הוא לא לחץ את ידיהם אבל, הוא לא לחץ גם את ידי הנאספים האחרים.

מספר עיתונאים לוביים, שנכחו במקום, קרבו אל מאמי ומנדס פראנס. הם המטירו עליהם שאלות וביקשו פירושים לרעיונותיהם. הלובים נראו מהורהרים, דומה היה, כי מיפגש קצר זה חשף בפניהם עולם חדש.

למחרת היום, אתמול, בעת מסיבת עתונאים, נראה בעליל, כי קדאפי חזר לסורו. הצהרותיו היו דומות לכל מה שיצא מפיו בעבר: על היהודים, שאינם ילידי ישראל, לעזוב את הארץ. השלום יבוא רק עם הקמת מדינה יהודית-ערבית דו-לאומית. מאראת ושאר ה„מתונים" בעולם הערבי בגדו במאבקם של הערבים.

„המלחמה היא הפתרון — ולא הדיבורים!", אמר קולונל-הנפט, אשר התאושש מעימותו המוזר עם היהודים, בערב הקודם.

שליט לוב: עדיף כיבוש ישראלי על חיילים רוסיים

במסיבת עתונאים בפאריז תקף קדאפי את סאדאת על שהסתיר מעמו את גודל תבוסת מצרים: „7 הטנקים הישראליים שעברו לגדה המערבית נהיו ל-7 דיוויזיות משוריינות"

סלכ' מאת כתבנו בפריז וסוכנויות הידיעות

שליט לוב, מועמר קדאפי, חזר אתמול לסורו ואף עלה על עצמו: הוא „ירה צרורות" לכל עבר, תקף, בנשימה אחת, את הנשיא סאדאת והמלך פייסל, את ה„פיסגות" הערביות ואת רוסיה; הוא העלה שוב את הצעתו ה„קונסטרוקטיבית", שיהודים אשר הגיעו ל„פלשתין" אחרי 1948 — יחזרו לארצות מוצאם.

קדאפי, השוהה בצרפת מאז יום ו', אמר את דבריו במסיבת עתונאים, בבית-המלון בו הוא מתאכסן בפאריז.

ומאחר שהבעיה „הבוערת" כיום באירופה היא מחסור בחומר-תבערה, זרה שליט לוב מלח על הפצעים ופתח את דבריו בהתאם, באומרו: אירופה תסבול מקור, מחמת מחסור בדלק, אם לא תקלוט הזרה את היהודים, שישובו מישראל לארצות מוצאם.

כאן הבטיח קדאפי, כי לוב „תפתח את שעריה ליהודים יוצאי ערב (החיים בישראל) ותאפשר להם לחיות בשוויון מוחלט עם הערבים". יום אחד — אמר — ייאלצו היהודים שבאו לישראל אחרי 1948 לחזור מישראל. הוא ציין, כי דרש מארצות ערב האחרות למנוע מיהודית מלהגר ולפתוח את שעריהן ליהודים שישובו לדבריו מישראל. בפלשתין — אמר — יישארו רק היהודים-הפלשתינים שבאו לישראל לפני 1948 ועמם הפלשתינאים החיים כיום באוהלים.

העליה היהודית

בכלל, ענין העליה היהודית לישראל תפס מקום נכבד בדבריו של קדאפי. הוא מתח ביקורת חריפה על ברית-המועצות, על שהניחה ליהודים לעלות לישראל בעצם ימי מלחמת יום הכיפורים.

כאן המשיך קדאפי לדהור על „הסוס הרוסי" וטען, כי הסובייטים סירבו לספק לערבים את הנשק הנחוץ למלחמה. כן אמר, שאם תפעיל ברית-המועצות את כוחותיה במזרח-התיכון, הוא יגנה אותה. „אך אגנה ביתר שאת את המדינות הערביות, שיבקשו התערבות סובייטית כזו".

„במקרה כזה — הטעים השליט הלובי — „מוטב יהיה להשלים עם השלטון הישראלי מאשר עם הקולוניאליזם הסובייטי". משום שמדינה ערבית, שתבקש התערבות רוסית, אינה ראויה לחיות כמדינה חופשית".

לאחר הצהרות קיצוניות אלה, שינה לפתע קדאפי את טעמו והודיע, כי אין לו התנגדות למשא-ומתן בין ישראל לבין הפלשתינאים — אבל יחד עם זאת סירב להשיב על שאלה, אם זו מעמדתו, שלפיה יש להחריב את ישראל.

בהמשך מסיבת העתונאים השיב קדאפי על שורה של שאלות. ובין השאר:

● הוא סירב לומר דבר על בקשת לוב לרכישת נשק צרפתי;

● שליט לוב הטיל ספק במידת ההשתתפות הצבאית של מרוקו, עיראק ואלג'יריה במלחמת יום הכיפורים;

● הוא אישר, כי לא ישתתף ב„פיסגת" אלג'יר!

● משנשאל, אם השתתפה לוב במלחמה, השיב: „שאלו את מצרים ואת סוריה". (נמסר, כי שתי פלוגות לוביות נמצאות האחת בחזית המצרית, ואחת בחזית הסורית);

„סוחר נפט"

● שליט לוב תקף כמה מראשי מדינות ערביות, וביחוד את המלך פייסל — אותו כינה „סוחר נפט" — ואת סאדאת, בלי לנקוב בשמו של סאדאת. האשים אותו בכך שלא מסר לעמי ערב ידיעות על המצב הממשי השורר במזרח-התיכון;

● קדאפי שיבח את אומץ-לבו של נאצר, שלא היסס להודות בעת התבוסה שהמצב קשה. כן האשים את שלטונות מצרים במסירת מידע כוזב: „אותם שבעה טנקים ישראלים, שעליהם דיברו המצרים, כי פתחו בפעולות בגדה המערבית, היו ל-7 דיוויזיות משוריינות".

ולאחר כל זאת אמר קדאפי, שהאיחוד הלובי-מצרי עודנו אפשרי.

● קדאפי מתח ביקורת על חוסר גישה רצינית ב„פיסגות" הערביות. „אנו מעדיפים לפנות במישרין אל ההמון", אמר;

● שליט לוב קרא ליוגוסלביה ולצרפת לשתף פעולה עם לוב בשיחרורו של אזור הים-התיכון מהשפעתן של שתי מעצמות-העל — ארצות-הברית וברית-המועצות;

● הוא הכריז, כי לוב תוסיף לתמוך בצבא האירי הרפובליקאי.

ליו"ר מועצת המנהלים של חברתנו
מר אברהם ציגל ורעיתו
ברכה נאמנה להולדת
הנכדה
עמיגור — ניהול נכסים בע"מ
מועצת המנהלים,
ההנהלה וחבר העובדים.

תיקון טעות
במודעת ביה"ס הטכני של חיל האויר
„מקצוע פרוש בטחון"
שפורסמה בעתוננו אתמול
נפלה טעות, — והמשפט:
„...בוגר ביה"ס הטכני של חיל האויר, הנינש לבחינות בגרות חצוניות, פטור מבחינות מוקדמות במקצועות פיסיקה, חשבון והנדסה".
השתרבב בטעות למודעת

החברה הישראלית לחקר הכבד
מודיעה
שהכנס השנתי שלה
אשר צריך להתקיים ביום שלישי 27.11.73
נדחה למועד אחר.

חברת החשמל לישראל בע"מ
אגף האספקה והאחסנה
מכרזים
החברה מזמינה בזה הצעות לייצור/אספקה כמפורט להלן:

מס' המכרז	הנושא	המועד האחרון להגשת הצעות
9484	כדורי נומי לנקוי צנורות מעבים.	6.12.73
9485	מבטיחים מפסיקים אופליים 400 א'.	6.12.73
9488	הארכות לעמודי זוית — 140/150/160.	6.12.73

לקבלת ספרי מכרזים ופרטים נוספים יש לפנות החל מהיום בשעות 09.00—13.00 למדור הרכש חיפה — המשרד הראשי, ליד תחנת הכח החדשה או למדור הרכש דרום תל-אביב, רח' החשמל 7.
על ההצעות למכרזים הנ"ל להגיע עד למועדים המצויינים לעיל למשרדנו הראשי בחיפה.
אין החברה מתחייבת לקבל את ההצעה הזולה ביותר או כל הצעה שהיא.

ענת בת רבקה ואמנון יעקובסון
יעקב בן קלרה ומשה ביאלי
נשואים
החופה נערכה בחוג המשפחה
25.11.73 פתח-תקוה

4127

● שבויים סוריים, עיניהם חבושות במגבות, מובלים למחנה־המעצר. (צילום: יצחק ישמח)

גולדה תדחה את הצעת המפד"ל לממשלת־חרום

שרי מפד"ל ינסו לשכנע מחר את ראש הממשלה — למרות שכבר הודיעה להם שתשובתה שלילית

מאת שלמה נקדימון, כתב "ידיעות אחרונות"

ראש הממשלה, גולדה מאיר, תשיב מחר בשלילה לשרי המפד"ל, שיפגשו עמה כדי להציע הקמת ממשלת־חירום לאומית. שרי המפד"ל — בורג, ורהפטיג והזני — מציעים לדחות את הבחירות בשנה, להקים ממשלת־חירום על בסיס השתתפות בוועידת ג'נבה וקבלת הכרעות בממשלה החדשה ברוב דעות.

למעשה, כבר נענו ראשי המפד"ל בשלילה, מפי ראש הממשלה, על יוזמתם. אך בגלל הלחצים הפנימיים במפד"ל בנושא זה הוחלט לנסות שוב ולפעול בעניין. במסגרת זו נועדו ביום ו' עם בגין ועם רימלט ואלה אמרו להם, כי גולדה דחתה מכבר את הרעיון.

היום ייוועדו מזכ"ל המפד"ל צבי ברנשטיין ויו"ר סיעת המפד"ל בכנסת יוסף גולדשמידט עם עמיתיהם מהליכוד — חיים לנדאו ושמחה ארליך, כדי להחליף דברים בנושא.

*

"חרות" מתנגדת לדחיית הבחירות

הנהלת תנועת־החרות החליטה אתמול לדחות את ההצעה שהעלה חבר־הכנסת, ד"ר בנימין הלוי, לדחות את הבחירות לכנסת בתנאי שתוקם ממשלת־חירום לאומית.

בנימוקי ההחלטה נאמר, כי ראש הממשלה שללה הקמת ממשלת־חירום וממילא אין יסוד להצעה לדחות את הבחירות. ד"ר הלוי קיבל הנמקה זו.

בהודעת הנהלת חרות נאמר, כי הממשלה הנוכחית היא ממשלת־המחדל, שאיבדה את אמון העם וחותרת במדיניותה לחלוקה מחדש של ארץ־ישראל — מדיניות הרת סכנות לעתיד המדינה ולקיומה. לפיכך חובה לאפשר לעם לבחור בהנהגה חדשה.

*

"צ'יץ'" נגד "אף שעל"

האלוף במילואים שלמה להט (צ'יץ') שהשתחרר עתה משירות פעיל, הביא אתמול להנהלת הליברלים את מפת־הבטחון שלו. מפה זו כוללת ויתורים בסיני ובגולן ומצדדת בהשארת רצועת עזה, שארם־א־שייך ואבו־רודס בידינו. את הפתרון לבעיה הפלשתינאית רואה צ'יץ' בהקמת מדינה פלשתינאית בירדן.

לדעת להט — המתמודד על ראשות עיריית תל־אביב מטעם הליכוד — פשטה את הרגל לא רק האמינות בהנהגת המערך, אלא גם בסיסמת "אף שעל".

להט, שהיה בזמנו מפקד הכוחות המשוריינים בסיני, הגן על קו בר־לב. לדעתו, התפיסה שהיתה ביסוד הקו היתה נכונה, אלא שבמלחמה האחרונה לא הועמדה תפיסה זו במבחן.

בדיון אמר יו"ר מרכז הליברלים, אריה דולצין, שיש להבחין בין "אדמות משוחררות", כמו ארץ־ישראל המערבית, לבין "אדמות כבושות" כמו סיני. דולצין הטעים, כי סיסמת "אף שעל" איננה סיסמת בח"ל.

מזכ"ל הליברלים, רפאל הצבי, אמר, כי רוב חברי המפלגה אינם דבקים ברעיון ארץ־ישראל השלמה. חבר־הכנסת גדעון פת התנגד לקביעה זו ואמר, כי המערך מציע אשליות שלום. גם שניאור ז. אברמוב (חבר ועדת החוץ והבטחון), טען, כי ויתור על עקרון ארץ־ישראל הוא עידוד לדפיטיסטים.

להערכתו, רוצה המערך לדחות את הבחירות כדי לסלק את דיין ואת חבריו. בסך־הכל היתה אתמול ידם של הנצים על העליונה.

*

הליכוד יפרסם מינשר לאומה

הליכוד יפרסם בקרוב מעין מינשר לאומה, שיכלול התקפה על מחדלי הממשלה, יקבע כי הממשלה אינה ראויה לאמון ויזהיר מפני הסכנות הטמונות בהמשך שלטון המערך למדינה.

המינשר יכלול תכנית אלטרנטיבית לקראת הבחירות, בתחומי הבטחון והשלום.

*

נדחתה תביעה להתפטרות קול

תביעה להתפטרותו של השר משה קול הועלתה בישיבת מרכז המפלגה הליברלית העצמאית שלשום. התובעים כך טענו, כי על קול להביע את מחאתו על שלא שותף ב"מטבח", כי נתקבלו ההכרעות החשובות של הממשלה, ועליו להפגין בכך, כי האחריות של מחדלי הממשלה אינה חלה עליו.

בין התובעים את ההתפטרות נמנו צעירי המפלגה, שבאו ישר משדה־הקרב.

קול תבע להעמיד מיד את ההצעה להצבעה — אחרת יגיש התפטרותו מן הממשלה. ההצעה הועמדה להצבעה, ונדחתה ביותר מ־100 קולות לעומת 5 שצידדו בה.

בישיבה אחרת של הל"ע אמר נשיא המפלגה, פנחס רוזן, כי מועמדו לראשות הממשלה הוא שר הבטחון, משה דיין.

נימוקו: דיין מוכן לוותר על הרבה שטחים תמורת שלום. אין שום אישיות אופרטיבית, שתוכל לשכנע את העם לפשרה על השטחים כמו דיין — סבור רוזן.

הממשלה הסכימה עקרונית לועידת־שלום; מחכה להזמנה

רק כאשר תגיע ההזמנה, יוחלט על תשובתה הרשמית של ירושלים

□ השר שם־טוב, תקף הכרזות דיין, "המגבירות המבוכה בציבור"

מאת אריה צימוקי, כתב "ידיעות אחרונות"

ממשלת־ישראל החליטה אתמול, פה־אחד, להיענות עקרונית להצעתו של שר־החוץ האמריקני, פרופ' הנרי קיסינג'ר, בדבר פתיחת ועידת־שלום ב־18 בדצמבר, כנראה בז'נבה.

בישיבה דיווחו ראש־הממשלה ושר־החוץ על ארדות המגעים, שקיימו עם המימשל האמריקני בדבר קיומה של ועידה זו, תוך שהדגישו, כי עד כה טרם נתקבלה הזמנה רשמית לועידה.

סוכם, איפוא, כי רק בתגיע ההזמנה הרשמית, יוחלט גם על תשובתה הרשמית של ירושלים. כמו גם בהתייעצות עם וושינגטון, על הדרג של משתתפי־הוועידה, ועל אופייה.

כפי שכבר נמסר לישראל, גורסים יוזמי רעיון הוועידה, כי יש לשתף בה את נציגי ישראל, מצרים, סוריה וירדן. את בעלי "החסות" — ארצות־הברית וברית המועצות ואת מזכ"ל האו"ם, ד"ר קורט ואלדהיים.

משמעות מעשית

תוך דיון על מועד הוועידה, נמסר בישיבת הממשלה, כי פרופסור קיסינג'ר מודע לעובדה, שרק אחר הבחירות לכנסת ניתן יהיה לדון בוועידה זו בנושאים הקערוניים, כגון גבולות, ערבויות וכיוצא באלה.

הצעתו של שר־הדתות, ד"ר זרח ורהפטיג — לברר אצל האמריקנים, אם ניתן לדחות את הוועידה עד לאחר הבחירות לכנסת — נדחתה.

הסביר שר־החוץ: ד"ר קיסינג'ר גורס, כי עצם פתיחתה של ועידה, במחצית חודש דצמבר, יבלום מהלכים שליליים של מגדרים ערביים קיצוניים. ד' ישרה אווירה רגועה יותר. שכן, לדעת קיסינג'ר, נודעת לפתיחת הוועידה לא רק חשיבות מדינית־סמלית, אלא גם משמעות מעשית: היא תחייב את הצדדים, הנוגעים בדבר, לחימנע מפתיחה באש.

בישיבת הממשלה הועלו גם שאלת שיחרור השבויים מסורית, והדורך בהתניית ניהול המשא־ומתן עם מדינה זו בהחלפת שבויים. אין ספק, כי נושא זה יועלה לדיון מחדש, כאשר תתקבל ההזמנה הרשמית לוועידת־ז'נבה.

אגב, מקום התכנסות־של הוועידה טרם נקבע סופית. מזכ"ל־האו"ם גורס, כי לפי חות ישיבת הפתיחה צריכה להתקיים בבניין־האו"ם, בניו־יורק.

בינתיים הביע כבר קיסינג'ר עצמו את רצונו להשתתף בישיבת־הפתיחה, יחד עם שר־החוץ הסובייטי, אנדריי גרומיקו. או עם שגריר ברית המועצות בוושינגטון, אנאטולי דוברינין, המגלה פעילות רבה בנושא המזרח התיכון.

ברור, כי בראש משלחת־ישראל לוועידת־השלום יעמוד שר־החוץ, מר אבא אבן.

בשיחתו האחרונה עם מר אבן, אמר ד"ר קיסינג'ר, כי ממשלתו מחזקת את ידי הגורמים, המתנגדים לסחטנות־הנפט ואף מזהירה מדינות שונות, כמו יפאן, מפני כניעה לסחטנות זו. ארצות הברית — סיפר קיסינג'ר לאבן — מסבירה לגורמים שונים, כי כניעה לסחטנות־הנפט מקטינה את הסיכויים להסדר־שלום באיזור.

סיסמאות מוטעות

בישיבת הממשלה אתמול דיווח האלוף אהרון יריב על השיחות האחרונות, שקיימו עם המצרים בקילומטר ה־101. כידוע הקשיחו המצרים, באחרונה, את עמדתם. ונראה כי הקשחה זו מקורה ברצונם של מצרים להפיס את רצונן של המדינות הקיצוניות ערב ועידת הפיסגה באלג'יר, האמורה להיפתח הבוקר.

במהלך הישיבה אתמול, שאל שר־הבריאות, מר ויקטור שם־טוב, את ראש־הממשלה, כיצד ניתן להסביר הצהרותיו של חבר־ממשלה, הנוגדות את מדיניות הממשלה. בתקופה קשה כזו, בה קיימת סכנה לחידוש אש מהר־גיסא ומאידך "מתבשלת" ועידת־שלום בז'נבה.

למה כוונתך — נשאל מר שם־טוב — להצהרותיו האחרונה של שר־הבטחון, מר משה דיין — השיב, בהוסיפו כי הצהרותיו של דיין מגבירות את המבוכה. הן שוררת בלאו הכי בציבור הישראלי. נבצר ממני להבין, אמר שר הבריאות, למה עושה זאת דיין. רק לפני שבועיים ימים — אמר שם־טוב — דיבר שר־הבטחון על הצורך בהגנה מחודשת של תורות, סיסמאות ומוסכמות. והנה הוא חוזר על סיסמאות ישנות, שהוכחו כמוטעות. עוד אמר השר המפמ"י, כי דיין מוסיף לדבר על דרך־השלילה, כגון: לא נלך לועידת־כניעה, במקום לדבר על דרך החיוב ולומר: נלך לוועידה, מוכנים לפשרות, על־מנת להשיג שלום בר־קיימא.

גם השר פנחס ספיר העיר, כי אין הוא שבע־רצון מהצהרות, [illegible] את המלחמה, ואילו ראש־הממשלה הביעה תקווה, שחברי־ממשלה ימנעו למד־ר הצהרות והכרזות, ואז יכשלו פחות בדבריהם.

שר־הבטחון השיב בקצרה לדברי הביקורת שהושמעו נגדו, בהדגישו, כי כל מה שאמר תואם את מדיניות־הממשלה.

זכויות־יתר יוענקו לחיילים משוחררים

ייהנו מעדיפות בשיכון, בתעסוקה, בהכשרה־מקצועית ובחינוך

חיילים, שישתחררו משירות צבאי מוארך, סדיר או מילואים, תוך שנה מיום פרוץ מלחמת יום־הדין — יזכו להטבות מיוחדות בתחומי השיכון, התעסוקה, ההכשרה המקצועית והחינוך.

המדובר בחיילים סדירים, אשר שירתו שלושה חודשים לפחות מעבר לתקופת השירות הרגילה; וכן בחיילי מילואים, אשר שירתו לפחות שלושה חודשים, בתקופה האמורה.

תוך שלושה שבועות, תוגש לכנסת הצעת־חוק בעניין זה, בעקבות החלטת הממשלה אתמול. ההחלטה, שנתקבלה על פי הצעת שר האוצר, פנחס ספיר, קובעת, כי לחיילים, שהחוק יחול עליהם, יוענקו הזכויות הבאות:

□ **שיכון:**

1. לרווק שינשא תוענק זכות־קדימה לפתרונות דיור, במסגרת תוכניות השיכון לזוגות צעירים.
2. לנשוי חסר־דיור, הנחשב עדיין לצעיר, בכל הנוגע לשיכון, תינתן זכות קדימה במסגרת פתרונות הדיור לזוגות צעירים.
3. ראש־משפחה, שגרה בצפיפות של שלוש נפשות לחדר ויותר, או בדיור פגום, יהיה זכאי לפתרון מיידי, במסגרת התוכניות לחיסול שיכון צפוף ופגום. משפחה כזו תסודר בדיור לא יאוחר מסוף שנת 1975.

□ **תעסוקה:**

1. במקומות עבודה ציבוריים שבהם חלה חובת מיכרז על מישרות, תינתן לזכאים אלה זכות עבודה ללא מיכרז, אם הם עונים על דרישות המישרה. זכות זו תהיה בתוקף עד ה־1 באפריל 1975.
2. בלשכות העבודה תינתן לזכאים עדיפות בתור, בין בעלי כישורים שווים.

□ **הכשרה מקצועית:**

1. עדיפות בקבלה למסגרות הממלכתיות של ההכשרה המקצועית.
2. פטור משכר לימוד, במסגרות ממלכתיות של הכשרה מקצועית.

□ **ביטוח־אבטלה:**

תקופת השירות במילואים בשנת תחולת החוק תיחשב כ"תקופת אכשרה", דהיינו, תקופה זו תיחשב לתקופת עבודה לצורך הזיכוי ליהנות מדמי ביטוח אבטלה.

□ **חינוך:**

1. כיסוי מלוא שכר הלימוד ללומדים במוסדות, המכשירים לבחינות בגרות.
2. המוסדות להשכלה גבוהה יתנו זכות קדימה למשתחררים, העונים על הדרישות האקדמיות.
3. שיחרור משכר לימוד למשך שנת לימודים אחת במוסדות להשכלה גבוהה, לאחת משנות הלימוד — תשל"ד, או תשל"ה.

הסדר התשלומים

הצעת החוק תעובד על ידי ועדה בינמשרדית, בהשתתפות נציגי משרדי האוצר (יושב־ראש), בטחון, חינוך ותרבות, עבודה, סעד, קליטה ושיכון. לאחר מכן, היא תוגש לאישור הממשלה.

בישיבת הממשלה אתמול הוחלט גם, כי הסדר התשלומים למשרתים במילואים מאז המלחמה, במסגרת קרן השוואה, יופעל, רטרואקטיבית, מה־6 באוקטובר 1973, ולא מה־1 בנובמבר, כפי שסוכם תחילה.

הממשלה גם תפנה למעסיקים בקריאה להשלים את משכורות המגויסים מעבר ל"תיקרת" 1.500 הלירות, המשולמות על ידי קרן השוואה.

אתמול גם הוטל על שר האוצר להביא בפני הממשלה הצעות בדבר צימצומים בתקציבים של משרדי הממשלה השונים. זאת, נוסף לקיצוץ של 250 מיליון לירות בתקציב הפיתוח, שעליו הוחלט עוד לפני חודש.

ועדת השרים לענייני כלכלה הוסמכה לדון ולהחליט, על דעת הממשלה, בבעיות כוח אדם במשק, הנובעות מהמשך מצב החירום.

BMW

המכונית המושלמת

היבואנים הבלעדיים:
רכב ניר בע"מ
תל־אביב רח' נירים 6 טלפון 38777/9
הסוכנים: חיפה: רכב העצמאות, דרך יפו 130, טל. 526514.
ירושלים: "הרכב", א. ברקוביץ, רח' ינאי 3, טל. 225522.
באר־שבע: עמינל בע"מ, רח' החלוץ 124, טל. 4333.

Une interview au « Monde » du colonel Kadhafi

• Je suis en profond désaccord avec les présidents Sadate et Assad

• Paris doit lever l'embargo sur les armes

De notre envoyé spécial ERIC ROULEAU

Tripoli. — « *Un cessez-le-feu imposé par les Américains et les Russes ? Jamais ! Les Arabes ne devront pas accepter la tutelle des grandes puissances ou celle du Conseil de sécurité ! Israël a bien violé toutes les résolutions de l'O.N.U. ; pourquoi devrions-nous être assez serviles pour nous plier à la volonté des autres ?* »

Le colonel Kadhafi est furieux. Il est 1 h. 20 lundi matin. Un ordonnance vient de lui remettre en notre présence la dépêche annonçant la convocation du Conseil de sécurité. Vêtu d'un uniforme kaki, chaussé de bottes en cuir souple, le chef de l'Etat libyen est le seul à être installé dans un fauteuil. Sept membres du conseil de la révolution, dont le commandant Abdessalam Jalloud, le premier ministre, l'entourent, assis à même le sol, en tailleur, ou à moitié allongés. Nous sommes dans la résidence du commandant Abou Bakr, où le chef de l'Etat et ses compagnons d'armes sont en train de rompre le jeûne du Ramadan.

Les traits tirés, l'air soucieux, le colonel Kadhafi lit et relit le télégramme, incrédule :

« *C'est une bombe à retardement qu'on nous lend* », déclare-t-il, les muscles de la mâchoire crispés. « *La Russie, comme prévu, trahit les Arabes* », suggère timidement le premier ministre. « *Tu vas voir*, lui répond le colonel Kadhafi, *ils vont sûrement proposer le stationnement des troupes soviétiques et américaines sur les lignes de démarcation entre Israël et les pays arabes. Nous serons donc soumis au néo-colonialisme des deux Super-Grands.* »

(Lire la suite page 6, 1re col.)

Monde 23/10/73

Un entretien avec le colonel Kadhafi

(Suite de la première page.)

Se tournant vers nous, le chef de l'Etat libyen lève un doigt menaçant : « *L'Europe ferait bien de voter contre le projet de résolution soviéto-américain. Autrement on verra ce qu'on verra. Nous ferons comme Samson : nous détruirons le temple avec tous ses occupants, nous compris. Que l'Europe prenne garde à la catastrophe qui la guette. Comme je vous l'ai déjà dit au début de cet entretien, j'ai pris toutes mes dispositions — ainsi que d'autres Arabes — pour priver totalement l'Europe de pétrole. Nous ruinerons vos industries ainsi que votre commerce avec le monde arabe. Nous cesserons de vous acheter de l'armement. La Libye est le seul pays de la région que l'Europe craint, car nous sommes tout disposés à nous passer des revenus du pétrole. Les trois quarts de mon peuple vivent sous la tente et leurs besoins sont extrêmement modestes.*

» *Il ne faudrait pas que vous deveniez les victimes de la politique soviéto-américaine au Proche-Orient. Je sais que les Etats-Unis ne seront pas affectés à brève échéance par l'interruption des livraisons de carburant décrétées par la Libye et d'autres Etats producteurs, mais nous sommes décidés à atteindre l'Amérique en frappant, si besoin est, l'Europe. Le plus souhaitable, le plus logique, le plus sage, serait que cette dernière s'allie au monde arabe et à l'Afrique pour se dresser contre Washington et Moscou.* »

La France « refuse à l'Egypte et à la Syrie ce qu'elle a consenti à Dayan »

Avant que le fatidique télégramme lui soit remis, le colonel Kadhafi avait pris à partie le gouvernement français sur un ton légèrement moins élevé, mais avec autant de détermination :

« *Je ne suis pas content, mais pas du tout, de l'attitude de votre pays à notre égard. Je ne comprends pas l'embargo imposé par la France sur l'armement destiné aux pays dits du champ de bataille. Vous refusez à l'Egypte et à la Syrie ce que vous avez déjà consenti au général Dayan. Israël nous combat avec des Mirage que Paris lui avait vendus autrefois. Pire, l'Egypte vient d'apprendre de la bouche d'un officier israélien capturé dans le Sinaï que cinquante Mirage ont été livrés clandestinement à l'Etat juif peu de temps avant la présente guerre* (1). *N'est-ce pas que je dis vrai, Abdesalam ?* »

Le premier ministre acquiesce tristement de la tête. Le colonel Kadhafi poursuit :

« *Et vous prétendez encore être neutres, équitables ? En tout cas, comment pouvez-vous mettre dans la balance d'un côté l'agresseur Israël, et de l'autre les victimes arabes ? C'est indigne de la France, c'est contraire à toutes ses traditions révolutionnaires, qui l'ont souvent placée aux côtés des victimes, non dans le camp des bourreaux. Ecoutez-moi bien : c'est la première fois que je demande publiquement la suppression de l'embargo français sur l'armement. J'attends la réaction de votre gouvernement. J'entreprendrai ensuite des démarches officielles. Je ne veux pas être obligé de prendre des mesures de rétorsion contre la France, qui ne devrait pas oublier que ses intérêts dans le monde arabe, surtout chez nous, sont énormes...* »

Si la France est, pour le colonel Kadhafi, l'amie qui se comporte mal, l'Union soviétique demeure le principal ennemi du monde arabe. C'est elle, par exemple, qui est responsable de l'envoi d'armements, par le président Nixon à Mme Meir, au cours de la guerre actuelle.

« *En effet*, explique-t-il, *si les Russes n'avaient pas fait tant de bruit autour de leurs misérables livraisons militaires aux pays arabes, si leurs propagandistes n'avaient pas tant parlé de ces fameux ponts aériens qui véhiculent du matériel, les Américains n'auraient jamais fourni une assistance à Israël. Nous sommes les victimes de la démagogie soviétique. Les Arabes, tout autant que les juifs, sont les victimes des rivalités entre Moscou et Washington. Cependant, contrairement aux sionistes, nous tirons moins de bénéfices de nos soi-disant alliés qu'ils ne profitent de notre naïveté. Tenez, par exemple, M. Nixon livre à Israël l'armement le plus sophistiqué, tandis que M. Brejnev nous envoie le matériel le plus vétuste qui soit.*

● Vous considérez, monsieur le président, les Sam 2, 3 et 6 comme du matériel vétuste ?

— *Au fait, parlons-en. Ces fusées nous servent à quoi ? A nous défendre seulement. Or nous avons besoin d'attaquer. Aujourd'hui, c'est Israël qui prend l'offensive, c'est Israël qui bombarde nos villes, qui pilonne nos ports, tandis que les Egyptiens et les Syriens piétinent dans le Sinaï et dans le Golan. On ne peut gagner une guerre en étant sur la défensive, en ne la menant qu'à moitié.*

● Mais qu'entendez-vous par de l'armement offensif ?

— *Les Phantom notamment, qui sont nettement supérieurs aux Mig-21 que possèdent les armées arabes. Pourquoi ne nous livrent-ils pas des Mig-23 que nous voyons seulement au cours des parades de propagande ? Les Russes possèdent des avions de transport pouvant contenir jusqu'à cinq cents soldats armés. Savez-vous à quel moment nous avons appris leur existence ? Le jour où Moscou a dépêché ces appareils au Caire pour ramener ses conseillers militaires expulsés par Sadate, en juillet 1972 !*

● Il me semble que vos propos sont en contradiction avec ceux de votre premier ministre, ici présent, lequel déclarait récemment que les armes soviétiques sont tout à la fois de nature offensive et défensive (2).

Nos deux interlocuteurs, visiblement embarrassés, évitent de se regarder, tandis que chacun attend que l'autre s'explique. Après une pause, ils répondent en même temps : « *Il n'y a pas de contradiction.* »

« Cette guerre n'est pas la mienne »

Le colonel Khadafi poursuit :

— *Abdesselam* [le ministre algérien du pétrole] *est au fond du même avis que moi. Les Russes nous exploitent. Ils parviennent à répandre dans le monde arabe la haine des Américains. Certes, nous sommes contre les Etats-Unis, puisqu'il s'agit d'une puissance impérialiste, mais nous ne voulons pas servir en cela les intérêts soviétiques dans la région. En tout cas M. Brejnev aurait tort de se réjouir trop vite. Si nous perdons cette guerre, l'opinion arabe se retournera contre l'U.R.S.S...*

● Croyez-vous que les Arabes seront vaincus ?

— *Je le crains fort. C'est en tout cas l'avis du stratège militaire que je suis.*

● Quels conseils donneriez-vous aux présidents Sadate et Assad ? Le colonel Kadhafi serre les dents, puis répond :

— *Je n'ai aucun conseil à donner. Cette guerre n'est pas la mienne. Sadate et Assad ont pris leur décision, ont arrêté leur plan sans mon agrément, sans me consulter, et sans même m'en informer. Pourtant, nos trois pays sont membres d'une fédération dont la Constitution stipule clairement que la guerre ou la paix ne peut être décidée que par un vote unanime des trois présidents. Nous sommes de même en désaccord sur la manière de conduire les hostilités. Je leur avais soumis autrefois un plan stratégique, mais leurs états-majors en ont décidé autrement. Je maintiens envers et contre tous que mon projet est le meilleur. Même si l'Egypte et la Syrie devaient vaincre Israël, je ne peux donner ma caution à une guerre d'opérette.*

● Est-ce la raison pour laquelle vous n'avez pas offert un quelconque soutien militaire à vos partenaires ?

— *D'abord je dois vous dire qu'ils ne m'ont rien demandé. Bien que je sois toujours disposé, au premier signe, à fournir des troupes et des armes. En attendant, j'ai spontanément mis à leur disposition notre pétrole et les caisses de l'Etat libyen. Je ne pense pas d'ailleurs qu'ils aient besoin d'hommes et de matériel. Ils en ont plus qu'il n'en faut. S'il ne s'agissait que de potentiel humain et militaire, la Syrie à elle seule, — dont la population est le double de celle d'Israël — devrait être en mesure de battre l'Etat juif. L'Egypte pour sa part peut aligner des milliers de chars, des centaines d'avions. Il serait ridicule dans ces conditions de mobiliser les armées arabes dans le but dérisoire de libérer le Sinaï et le Golan, deux des trois territoires arabes occupés lors de la guerre de 1967. Le roi Hussein, en effet, ne veut pas ouvrir un troisième front, et personne ne tente d'arracher la Cisjordanie aux griffes sionistes. C'est un véritable scandale, une odieuse comédie, une trahison. Le roi Hussein laisse l'ennemi camper aux portes de son royaume, mais il envoie quelques poignées d'hommes se battre sur le front syrien. Je suis sûr que Sadate et Assad n'approuvent pas l'attitude du souverain jordanien, mais ils se taisent. Ma radio, elle, ne cesse de dénoncer la supercherie.*

» *La contribution des autres pays est de même tristement risible. Prenez le roi Fayçal. Il a certes réduit ses livraisons de pétrole, mais il abreuve son peuple de slogans, il proclame le djihad (la guerre sainte) ; il bat le rappel de ses troupes (au fait, où sont-elles ? Sa radio diffuse de la musique martiale. Tout cela, c'est du cinéma. Le seul objectif du roi Fayçal, comme celui de l'émir du Koweït, est de prolonger la vie du système monarchique. Ils ont peur de leur peuple, de la révolution qui gronde aux portes de leur palais. Les ouvriers du pétrole au Koweït ont menacé il y a quelques jours de se mettre en grève afin de forcer leur gouvernement à utiliser l'arme du pétrole contre l'Amérique.*

» *La plupart des pays arabes qui ont envoyé, les uns quelques tanks, les autres quelques avions, sont de même animés par des arrière-pensées bassement égoïstes. Ils ne cherchent qu'à apaiser la colère de leur peuple.*

» *Les Arabes ont le droit pour eux, mais ils n'ont pas su, en un quart de siècle, atteindre leur objectif, ni par la guerre ni par des moyens politiques. La Libye, en deux ans, a réussi à isoler Israël de l'Afrique. Dix-sept pays du continent noir ont rompu leurs relations avec l'Etat juif grâce à nos efforts. Nous avons réduit l'Etat sioniste au niveau de Taïwan.* »

« Renvoyer chez eux ces juifs d'Europe... »

Le colonel Kadhafi reprend son souffle. Il déguste lentement une de ces friandises que l'on sert habituellement durant la nuit du Ramadan. Plus calme, il reprend :

— *Je vous dirai maintenant le fond de ma pensée. Je suis en profond désaccord avec les présidents Sadate et Assad sur les objectifs mêmes de leur guerre. Pour moi, l'essentiel n'est pas de reprendre à Israël les territoires qu'il a conquis en 1967, mais de libérer les Palestiniens, tous les Palestiniens, du joug sioniste. Je ne participerai à une guerre que si le but de celle-ci est de chasser les usurpateurs, de renvoyer chez eux ces juifs d'Europe qui sont venus depuis 1948 coloniser une terre arabe. Quant aux autres, les juifs arabes, ce sont nos cousins, nos frères, et ils vivront parmi nous en paix, comme ils l'ont fait pendant des siècles. Je ne peut donc me satisfaire des formules vagues que nous servent Sadate et Assad telles que le respect des droits nationaux légitimes du peuple palestinien.*

● Cependant, monsieur le président, l'Egypte et la Syrie soutenues par l'ensemble de la communauté internationale pourraient bien conclure la paix avec Israël, sans votre accord ?...

— *Bien sûr. Mais rien ne sera résolu. La guerre reprendra dans un an ou dans dix ans. Les régimes arabes qui auraient donné leur caution à une telle trahison seraient renversés. Toutes les défaites militaires ou politiques ont été suivies dans l'histoire par des révolutions.*

Le colonel Kadhafi, dont la mémoire est remarquable, se souvient qu'il avait tenté, il y a deux ans (*le Monde* du 6 mai 1971), de nous convertir à l'Islam. Nullement découragé, il revient à la charge cette nuit, à coup de citations coraniques, parfois suggérées par des membres du Conseil de la révolution qui l'entourent, et de références historiques plus ou moins fondées. Il tient à atteindre son objectif qu'il estime être « primordial » : la paix mondiale, la justice, la fraternité, ne seraient-elles pas assurées le jour où l'Islam se répandrait à travers le monde, en particulier en Europe, prolongement naturel, selon lui, de l'Afrique et du monde arabe ?

ERIC ROULEAU.

(1) A la société Dassault, qui construit les Mirage, on oppose un démenti formel aux déclarations du colonel Kadhafi, selon lesquelles la France aurait livré clandestinement à Israël cinquante Mirage peu de temps avant la présente guerre. On fait valoir à cet égard qu'une opération portant sur un aussi grand nombre d'appareils ne pourrait guère passer inaperçue.

Rappelons cependant que M. Alexandre Sanguinetti, secrétaire général de l'U.D.R. et ancien président de la commission de la défense nationale, a affirmé récemment (« le Monde » du 16 octobre) « que la somme des pièces détachées qui nous envoyions à Israël lui permettait de reconstituer intégralement ses Mirages. — (N.D.L.R.)

(2) « Le Monde » du 5 octobre 197

ב ל מ " ס

דחוף

ח צ ב

מ"ד 11 / 456

כ"ג חשון תשל"ד

18 נוב' 1973

כתבה מיוחדת

הנושא: —

איגרת מק'אפי לסאדאת

(המקור: הרלד טריבירון, 17-18 נוב' 73)

ב ל מ " ס

INTERNATIONAL
Herald Tribune
Published with The New York Times and The Washington Post
PARIS, SATURDAY-SUNDAY, NOV. 17-18, 1973

Qadhafi Insists Best Course For Sadat Is to Continue War

TRIPOLI, Libya, Nov. 16 (AP). —President Moamer Qadhafi of Libya told Egypt's President Anwar Sadat he would be "a greater man" if he waged war instead of accepting peace in the Middle East, Tripoli radio said last night.

Col. Qadhafi, who kept his country out of the October war, made his comments in a cable to Mr. Sadat, the radio said.

In an interview with a Beirut magazine earlier this week, Col. Qadhafi was quoted as saying, "The war should have gone on" until one side finished off the other.

The 31-year-old colonel, the most outspoken of the Arab leaders, said that when the war broke out it was an "operetta" and the results would be "disastrous."

In his cable, Col. Qadhafi told Mr. Sadat: "I am very angry, Mr. President, when I see what happens at Kilometer 101," a reference to the Egyptian-Israeli talks on the Suez road.

"I lost sleep, and when I do sleep what is happening at 101 gives me nightmares."

Tripoli radio's report last night said Col. Qadhafi told Mr. Sadat, "I cannot accept the idea of a cease-fire which leads either to capitulation, that is, abandoning all the territories occupied since 1948, or conditional withdrawal by stages. All values have been lost at Kilometer 101, but everything can start again at 101.

Naked With Swords

"You can be a greater man, Mr. President, if you agree to wage war with us even if we are left with only swords, even if we have to live in the caves and mountains, naked and without oil."

Col. Qadhafi said he disagrees with anyone who criticizes Mr. Sadat for resuming diplomatic relations with the United States. Cairo and Washington have announced that the two nations will resume diplomatic relations, broken after the 1967 Mideast war.

"But I strongly disapprove of a nation which stops fighting, even if it is left to fight hand to hand," Col. Qadhafi reportedly said in his cable.

Threat to Summit

BEIRUT, Nov. 16 (UPI).—Col. Qadhafi's criticism of Mr. Sadat has cast a shadow over the projected Arab summit conference in Algiers Nov. 26, Arab press commentators said today.

"Will Qadhafi blow up the conference?" the Beirut newspaper Al Bayraq asked.

During the 18-day war, Col. Qadhafi promised to support it with money and oil supplies, although he said he did not agree with its aim or the way it was being conducted.

He said that instead of aiming for the limited objective of recovering territory occupied by Israel since the 1967 war, the Arabs should aim at liquidating Israel.

Col. Moamer Qadhafi

974 - 12163 P

Monde 12-13/11/73

DANS UNE INTERVIEW AU « MONDE »

Le colonel Kadhafi dénonce les efforts du Caire et de Damas pour obtenir la caution des autres pays arabes à leur « projet de capitulation » devant Israël

L'apaisement se confirme au Proche-Orient. L'échange des prisonniers entre Israël et l'Egypte se poursuit, et la Croix-Rouge internationale prévoit qu'il pourrait être achevé d'ici une semaine. Cependant, en dépit de contacts dont Mme Golda Meïr a fait état, aucun progrès n'apparaît en ce qui concerne l'échange des prisonniers entre la Syrie et Israël.

● A WASHINGTON, M. Kissinger, de retour de Pékin et Tokyo, a repris dès samedi ses consultations sur le Proche-Orient.

● DANS LE DOMAINE PETROLIER, alors que les représentants des pays du golfe Persique et des compagnies se réunissent une nouvelle fois ce samedi à Vienne pour discuter des prix du pétrole, le président Nixon a laissé entendre que les livraisons aux Etats-Unis et à l'Europe en provenance des pays arabes pourraient augmenter prochainement. En attendant, les effets de l'embargo se font de plus en plus sentir aux Pays-Bas, où les grandes compagnies réduisent considérablement l'activité de leurs raffineries (lire page 2).

Enfin, dans une interview accordée à Eric Rouleau, le colonel Kadhafi exprime avec vigueur son opposition aux négociations de paix qui se préparent entre Israël et les pays arabes. Le chef de l'Etat libyen annonce qu'il ne participera pas au « sommet » d'Alger dont l'objet, selon lui, ne peut être que de donner la caution des chefs d'Etat arabes au « projet de capitulation » de l'Egypte et de la Syrie.

De notre envoyé spécial
ERIC ROULEAU

Tripoli. — « *Je ne participerai pas à la prochaine conférence au sommet des pays arabes, et je ne serai pas le seul chef d'Etat à s'abstenir de jouer le rôle qu'un scénario minutieusement préparé cherche à nous assigner.* »

Le colonel Kadhafi, qui nous a reçu le vendredi 16 novembre au siège du gouvernement, en présence de M. El Houni, membre du Conseil de la révolution, et de son collaborateur le plus proche, le commandant Ahmed Mougassabi, donne libre cours à sa rancœur. « *On m'a trompé sciemment,* ajoute-t-il. *J'avais proposé Benghazi ou Le Caire comme siège de la conférence. Le président Sadate avait choisi sa capitale. Les autres chefs d'Etat avaient donné leur accord. Nous étions donc convenus de nous rencontrer discrètement au Caire le 10 novembre. Nous avions même fixé l'heure. Cependant ce n'était qu'une ruse de leur part. En effet j'ai appris brusquement que le « sommet » se tiendrait à Alger le 26 novembre...*

— Vous refusez donc d'aller à Alger pour des questions de susceptibilité personnelle ?

— *Hélas non. Il y a plus grave. La comédie que l'on m'a jouée a été dictée par des considérations politiques des plus inquiétantes. Les responsables arabes se sont mis d'accord secrètement pour régler leurs différends à la réunion de leurs ministres des affaires étrangères qui se tiendra au Caire deux jours avant le « sommet » d'Alger. Le rôle des chefs d'Etat a été réduit à celui de figurants. Ils n'auront plus qu'à donner leur caution à ce qui aura été décidé au Caire. Or, nous connaissons déjà l'ordre du jour de cette rencontre. Elle est destinée à colmater les fissures qui sont apparues sur la façade de l'unité arabe, avant de consolider la stratégie diplomatique de l'Egypte et de la Syrie.*

» *En d'autres termes* — ajoute le chef de l'Etat libyen avec une colère contenue — *nous sommes invités à donner notre bénédiction à la reconnaissance de l'Etat d'Israël avec lequel l'Egypte et la Syrie s'apprêtent à conclure la paix. Soyons encore plus net : Le Caire et Damas cherchent à obtenir notre caution à leur projet de capitulation* » (le colonel Kadhafi, qui s'exprime en arabe, joue sur les mots de *salam*, qui désigne la paix, et *Istislam*, lequel signifie la capitulation).

— S'il en est ainsi, votre présence au « sommet » d'Alger serait, de votre point de vue, indispensable...

— *Non, car je ne me fais aucune illusion. Même si je devais gagner à mes vues la majorité de mes pairs, croyez-vous que l'Egypte et la Syrie renonceraient pour autant à leur dessein ? Elles sont capables de violer les décisions que nous prendrions à cette réunion. Souvenez-vous du « sommet » de Khartoum en août 1967, des « trois non » des chefs d'Etat arabes unanimes. Laquelle de ces consignes a été respectée ? Aucune...*

— Cependant, monsieur le président, si vous alliez à Alger, vous auriez au moins le soutien du colonel Boumediène, lequel ne paraît pas avoir approuvé les dernières initiatives du président Sadate, notamment en ce qui concerne le cessez-le-feu du 22 octobre...

— *Mais comprenez-moi bien. Je suis un homme à principes. Certains dirigeants arabes, y compris les progressistes, se livrent à des manœuvres politiques, même quand ils partagent mes vues. Je suis en faveur de la reprise des hostilités contre Israël et je le dis publiquement.*

(Lire la suite page 3, 1re col.)

(1) Les « trois non » étaient : pas de reconnaissance d'Israël, pas de négociations, pas de paix.

Marine	133	—	inchangée
Métall. Normandie	133	—	3
Pompey	65,10	—	1,40
Sacilor	94,50	—	1,90
Saulnes	183,50	—	6,40
Usinor	115,50	—	2,40
Vallourec	117,70	—	1,20
Wendel	27,05	—	1,10
Alsp	70,50	—	3,60
Babcock-Fives	73	—	4,70
Génér. de fonderie	413	—	13
Sagem	[illegible]		

Voir au dos

PROCHE-ORIENT

Les déclarations du colonel Kadhafi

(Suite de la première page.)

— Mais au fait, monsieur le président, quelle a été votre contribution à la guerre du 6 octobre ?

— *Sur ce chapitre, j'ai tenu à observer jusqu'ici la plus complète discrétion. Aujourd'hui, je suis en mesure de vous faire une révélation : j'ai acheté, en payant comptant, des dizaines d'avions de combat, des centaines de chars, de nombreuses pièces d'artillerie, des installations de défense aérienne et divers autres types de matériel militaire, tous de fabrication soviétique, et je les ai livrés aux pays arabes belligérants. Je suis au regret de constater que les sacrifices que la Libye a consentis n'ont servi à rien, puisque l'Egypte et la Syrie ont accepté le cessez-le-feu avant même d'utiliser l'armement que nous leur avons livré. De même, les troupes algériennes et irakiennes, qui se dirigeaient vers les champs de bataille, ont dû rebrousser chemin. Comprenez-vous maintenant ma colère quand j'entends parler des lignes du cessez-le-feu du 22 octobre, des tractations cordiales qui se déroulent entre Egyptiens et Israéliens au kilomètre 101 sur la route Le Caire-Suez, de l'échange de prisonniers de guerre ?*

« Je n'ai pas livré de Mirage à l'Égypte »

— Avez-vous également livré à l'Egypte des Mirage achetés à la France ?

— *Non*, répond le colonel Kadhafi sans autre explication.

— Monsieur le président, a vous écouter, à lire le message que vous avez adressé le 15 novembre au président Sadate (2), on pourrait croire que vous vous êtes définitivement brouillé avec le chef de l'Etat égyptien. Vous lui rappelez, entre autres, ses contacts avec des *« espions allemands »* pendant la deuxième guerre mondiale ; vous l'impliquez dans l'assassinat d'un ancien ministre égyptien, Amine Osman Pacha ; vous suggérez qu'il a été le complice de l'association des Frères musulmans lorsqu'elle a perpétré divers attentats meurtriers. Est-ce donc la rupture entre vous-même et le président Sadate ?

Le colonel Kadhafi, qui paraît surpris, proteste de ses bonnes intentions.

— *J'ai voulu, au contraire, rappeler au président Sadate le rôle patriotique qui fut le sien. Il n'y a rien de désobligeant pour lui d'avoir été en contact avec des espions allemands dans le but de libérer l'Egypte de l'occupation britannique.*

» *Je n'ai aucune animosité à l'égard de Sadate. Le message que je lui ai adressé hier fait partie intégrante du dialogue fraternel qui se poursuit entre nous, tantôt discrètement, tantôt publiquement. J'ai pensé qu'il valait mieux cette fois-ci élever la voix, parler au nom de la majorité silencieuse dans le monde arabe, soulager en quelque sorte le refoulement de ces millions d'Arabes qui ne parviennent pas, comme moi, à supporter l'idée d'une conférence de la paix, mais qui ne disposent pas de la même liberté que moi pour donner libre cours à leur colère. J'ai agi en quelque sorte comme une soupape de sûreté, dans l'intérêt même du président Sadate...*

— Dans ce même message, vous paraissez lui reprocher d'avoir rétabli les relations diplomatiques avec les Etats-Unis alors que vous tolérez chez vous une ambassade américaine. Est-il vrai, comme le bruit en a couru à Tripoli, que vous souhaitiez que toutes les capitales arabes rompent avec Washington ?

M. NIXON : les pays arabes pourraient augmenter leurs livraisons de pétrole

Le président Nixon a laissé entendre vendredi, au cours de la cérémonie de signature du texte de loi autorisant la construction de l'oléoduc trans-Alaska, que les livraisons de pétrole des pays arabes pourraient augmenter prochainement vers les Etats-Unis et l'Europe. C'est dans une phrase qu'il a laissée incomplète, que le président a fait allusion au pétrole. En voici la traduction littérale : « En raison des progrès — et ils ont été réels — que nous avons faits au Proche-Orient, et du fait de la possibilité — et ce n'est encore qu'une possibilité, mais une possibilité raisonnable — qu'à un moment donné, dans d'avenir, nous puissions assister à un certain changement en ce qui concerne l'attitude de certains pays arabes producteurs de pétrole vis-à-vis de leurs exportations aux Etats-Unis et en Europe. »

« L'Amérique mériterait que l'on rompe avec elle »

— Oui, j'ai envisagé une telle mesure. L'Amérique mériterait que l'on rompe définitivement avec elle. Cependant, je ne nie pas au Caire le droit souverain de renouer avec les Etats-Unis. Je comprends même l'utilité de telles relations, lesquelles contribuent à dissiper l'impression que l'Egypte est un satellite de l'U.R.S.S. et obligent cette dernière à traiter d'égal à égal avec le président Sadate. Je ne fais aucune distinction entre Kossyguine et Kissinger. Ils se valent. Ils défendent les intérêts égoïstes des Super-Grands.

— Dans ce cas, pourquoi avez-vous refusé de rencontrer Kissinger ? Est-ce parce qu'il est un « *juif allemand* », un « *sioniste* », comme le désigne la presse libyenne ?

— Je n'ai aucune opinion sur Kissinger, et je n'ai aucune objection à ce que nous nous rencontrions. Je suis ouvert au dialogue. Cependant, les sujets qu'il a abordés avec les dirigeants arabes — le cessez-le-feu, l'échange de prisonniers, la paix avec Israël — n'ont rien de commun avec mes propres préoccupations.

— Etes-vous, monsieur le président, satisfait de la récente déclaration des neuf pays européens en faveur de l'évacuation par Israël des territoires conquis en 1967 ?

— C'est un progrès énorme par rapport à ce que fut auparavant la position de la plupart de ces pays. Je sais que la France gaulliste a joué un rôle notable pour entraîner ses partenaires hors de l'orbite américaine. La tâche de votre gouvernement, je le sais aussi, n'est pas terminée. L'Europe demeure encore dans le champ d'attraction des Etats-Unis, bien qu'elle s'en éloigne.

— Lors d'une récente interview que vous nous avez accordée (*le Monde* du 23 octobre 1973), vous aviez menacé la France de représailles si elle devait maintenir l'embargo sur la vente d'armement aux pays arabes dits du champ de bataille. Avez-vous depuis entrepris des démarches officielles à ce sujet ?

— Oui, et nous avons enregistré un premier résultat encourageant.

— Pouvez-vous nous dire lequel ?

— Vous le saurez un jour... »

ÉRIC ROULEAU.

(2) *Le Monde* du 17 novembre.

974 – e

Qaddafi answers Nixon

Libyan leader urges tough Arab oil policy

By John K. Cooley
Staff correspondent of
The Christian Science Monitor

Algiers

Libyan Col. Muammar al-Qaddafi's defiant reply to President Nixon's recent warning to Arab states against further actions against U.S. oil companies was the first speech with real impact at the nonaligned summit conference here.

Colonel Qaddafi's call Sept. 6 on other Arab states to follow Libya's example by taking over controlling interests in foreign oil firms also strengthened the radical Arab position on oil, as opposed to the more cautious Saudi Arabian one, observers here believe.

At the same time it tended to further obscure the fact, deliberately ignored by most of the 76 national delegations at this conference, that Mr. Nixon's Sept. 5 news conference placed equal blame on Arabs and Israelis for the current Mideast deadlock and was thus the least pro-Israeli statement the U.S. administration has made in some time.

Informal style

Colonel Qaddafi's conference speech was delivered without notes, in the crisp and informal style his admirers appreciate and his detractors find so irritating. The young Libyan leader's presentation, like his style, was totally different from the carefully worded addresses of other Arab and nonaligned leaders preceding him.

"Probably," he said, leaning toward the television cameras, "you could count on the fingers of one hand the countries represented in this room which are really nonaligned." Grinning, he implied Libya was one of these.

"Most have links of some kind with either the United States or the Soviet Union, a pact here, a military base there," he went on. He cited a verse from the Koran, Islam's holy book, and his own favorite reading: "Before man can change the world, he must find the strength to change himself."

Spheres of influence

His tone turned tougher. The United States and the Soviet Union were trying to dominate, exploit, and divide the world into spheres of influence, he said. Libya would support the conference's resolutions aimed against this, though they would, he added, probably prove to be without any teeth.

If other countries would follow Libya's example of taking over control of foreign oil firms, Libya would support them, Colonel Qaddafi said.

Copper could also be used as a weapon "against imperialist and colonialist countries of East or West," a remark which brought appreciative nods from the Chilean delegation. Chile's Foreign Minister Hernando Santa Cruz heads the commission drafting the conference economic resolutions.

Barbs for Arabia

Colonel Qaddafi next aimed an arrow at Saudi Arabia. "Some countries," he said, "increase their oil output but do not increase prices.

UPI photo

Qaddafi defiant on oil

They are therefore serving the United States of America." (Saudi Arabia is in fact increasing oil prices, but according to the gradual formula of rising price postings followed by the oil companies rather than by leaps, bounds, and decrees, as in Libya.)

In the Middle East, said Colonel Qaddafi, Arab countries face a dangerous conspiracy organized by the U.S. and the Soviet Union. While America arms and supports Israel, the Soviet Union supplies Jewish refugees to support the Zionist occupation.

Foreshadowing a resolution on sanctions against Israel which several members of the Arab bloc at the conference want adopted, Colonel Qaddafi called for all developing countries to break diplomatic relations with Israel. He has persuaded several African countries to do this during the past two years.

"Is this asking too much? We're not asking you to fight with us," Colonel Qaddafi urged.

Colonel Qaddafi said Libya was in the midst of a 'genuine socialist revolution, that of Islam . . . and is a truly socialist country."

He repeated his frequent assertion that there is a world of difference between communism and socialism, saying "They are completely different words, whether you write them in English, Arabic, or hieroglyphics.

The Christian Science Monitor

(Page 3)

Insight

Young Libya ruler, reaching for leadership of Arab world, explains vision of ideal society

Khaddafy: prophet or fanatic?

By Georgie Anne Geyer
Daily News Foreign Service

TRIPOLI, Libya — "We are living in a world surrounded by countries living in hypocrisy."

Col. Muammar Khaddafy's voice dropped to a whisper as, exhausted and momentarily discouraged with the world he dreams of transforming, he spoke of his Libya as a defiant core of purity in the world.

"We seem to find ourselves living in a jungle. I am referring to all the states with which we have dealt," he went on, his voice more buoyant and angry now. "Arab and non-Arab!"

President Khaddafy, four years in power and still only 31, perpetually exhausted from a workday that often reaches 20 hours, is a modern-day Harun el Rashid who wanders around Tripoli and Benghazi in disguise to see if people are carrying out his revolution.

DISAPPOINTED WITH THE Egyptians for their failure to agree to his vision of a utopian union with Libya, seeing some of his own aides breaking his rules on prohibition of alcohol and on spartan living, more and more called a "crazy young man" by the compromisers in the Arab world, he is these days in the desert of his discontent.

But it is far too early to dismiss him in the Middle East equation. He still is leading (and working it out as he leads it) a Libyan-style "cultural revolution" that may well provide revolutionary guidelines for the Arab states of the future. With his recent nationalization of all the American-owned oil companies in Libya he still is leading the fight to use oil as a "political weapon" in the Middle East.

Outside, he is widely looked upon as a revolutionary fanatic, an "unpredictable" man who is apt to do anything at any time. Within Libya, he is looked upon as a kind of modern-day prophet of Mohammed.

But if the real Khaddafy — one of the most mysterious, exasperating, fascinating and potentially powerful leaders in the world today — were to stand up, he probably would be quite a surprise to everyone.

WHEN MEETING HIM, for instance, one sees little of the wild-eyed, charismatic figure the world has deduced from his speeches. A slim young man with dark circles under his eyes, he sits in his simple modern office in the Revolutionary Command Council, which he heads, and speaks softly and methodically.

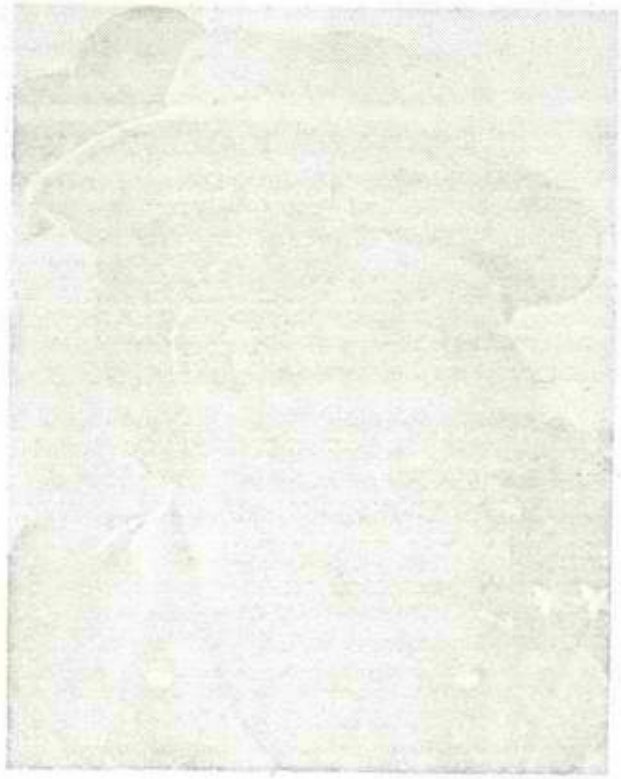

Col. Muammar Khaddafy, wearing a Boy Scout hat, told a gathering of Libyan students: "My aim is to create an ideal society."

His ideas about "the people" are curiously paradoxical, as are many things about him. On the one hand, being an absolutist, he brooks no major opposition. When a student disagreed with him in a public meeting last spring, Khaddafy shouted at him that he was "sick."

The boy disappeared for a month for "medical treatment" and returned to society to recant. Khaddafy remarked that "these are sick people and we are sending them for confinement for their own good. We drop around often to help cure them."

Another time, when a student complained that another student had been held 11 days by the police, although the time for detention was legally only 24 hours, Khaddafy answered coldly, "yes, 24 hours and 24 hours, and 24 hours. . . ." until he had repeated the "24 hours" 11 times.

On the other hand, even Western diplomats who might be expected to be hostile to Khaddafy credit him with being absolutely sincere in giving power to the popular committees he has formed in the cultural revolution. "His thinking on that is absolutely honest," commented one. "He believes in the essential honesty of the body politic."

AT A MEETING IN MID-AUGUST with Libyan students who have been studying abroad, Khaddafy's tolerance of any discussion that does not invite real dissent about the revolution became curiously clear.

As the students milled about in the hot sticky afternoon, Khaddafy patiently answered question after question, even from boys who shouted informally at him, "Hey, you," or "Eh brother Muammar."

When a boy studying social work complained that it was not good having orphans near the prisons, Khaddafy said, typically, "When you graduate, come to me and we'll appoint you to organize these things." Then, ringingly he said, "My aim is to create an ideal society. One day we'll see the prisons closed down."

That same day, he told the students — and here is another key to his revolution — that they had the right to disagree but not the right to organize to disagree.

ANOTHER APPARENT contradiction in Khaddafy's character is his reputation for "unpredictability," a popular word to describe such apparently bizarre actions as his three dramatic resignations. Neutral observers on the spot greatly question this.

"Unpredictable?" commented one Eastern bloc diplomat who has no reason to be particularly friendly to Khaddafy, who is violently anti-Communist. "When I go home, they ask

Insight

Continued from Page 5

me, 'How's your paranoic?' I try to tell them that's not the way it is."

Indeed, Khaddafy has marched systematically toward the ideal world he envisions. His resignations — the most recent one in July when he briefly left office in order to try to push the Egyptians into the kind of total merger he wanted — were fashioned after those of his hero, the late Egyptian President Gamal Abdel Nasser, and were totally deliberate.

He doubtless knew that in no Arab country would the Arab masses deny their leader. It would be like killing your father. Besides, Khaddafy is not only the young father figure, pointing to the future, he is immensely popular. "Most Libyans think the choice is between Khaddafy and anarchy," was the way one foreign observer put it. "They have had four years of stability and deliberate changes. Most Libyans are proud; they know that Khaddafy has done a fantastic lot."

ONE OF THE THINGS he has done besides an enormous amount of development is, through avid reading and through his own original thinking, to elaborate his own Libyan theories about revolution and religion: in particular, his "third international theory" and his theory of the "divine concept of Islam."

Explaining the first, Khaddafy said, speaking much like a teacher, "We live in a world in which the two major powers, capitalism and communism, rule, and we have discovered that man is not free or happy under either regime. We have found a third goal, which assures the freedom and happiness of the human away from both.

"Economically, we find that socialism is the answer. It is the means for liberating man from the aggression of the capitalism of individuals in the West or the capitalism of the state in the Communist world. Politically, we feel that neutralism and nonalliance are the methods for states to break away from the influence of communism and capitalism."

"Philosophically, we believe that religion is best equipped to explain metaphysics and all matter beyond man's reach today. Naturalists are trying to study and find out the source of life and the existence of being — man's creation and end — and they have not been able to answer the questions to the satisfaction of anybody. Islam has the answer to all questions."

In his speeches and writings, the devoutly Moslem Khaddafy, who was raised on a desert oasis where the fundamentalist faith has thrived untouched by modern Arab heresies, argues that Noah, Moses, Christ and even the Egyptian Pharaohs were, unbeknownst to themselves, Moslems because they dedicated themselves to the one God.

He believes that Islam, which incorporated the teachings of Judaism and Christianity, was meant to supersede other religions and, thus, Jews and Christians are today, even unwittingly, Moslems.

"When Islam was proclaimed, theoretically, Christianity and Judaism should have ceased to exist and everybody become a Moslem," he explained. "But, because of nationalistic dogma, people continued to be Christians and Jews and did not profess Islam, which is an international religion and has everything. Therefore, today, we see Christianity not able to solve its problems. Therefore, you see the abandoning of religion and the disintegration of the family."

IT IS BECAUSE OF THESE deeply felt sentiments that Khaddafy is trying so desperately to close Libya to Western ideas: it is because of these ideas that he feels himself "living in a jungle."

But can he close Libya to outside ideas? Can he go against history and carry Libya back to the days of the Prophet?

There are many who think he cannot. "He is trying to apply the Islamic part of his revolution too exactly," said a young Egyptian bureaucrat, one of some 200,000 now working among Libya's mere 2 million people. "Things are different today from 1,000 years ago. He is trying to put a wall between us and the rest of the world socially, yet at the same time he wants us to progress scientifically. It is unreal to think you can have both things."

At the same time, it is clear that Khaddafy, who blends tolerance for other religions (though hatred of atheism) with his Islamic passions, has managed to offer hope to the second lieutenants, the frustrated students and the poverty-stricken peasants of the Arab world.

He remains, despite recent and probably temporary setbacks, a totally dedicated and simple man who still lives with his family in two spartan rooms in an army barracks — in an area of the world where leaders have too often lived like sybaritic potentates. He remains doggedly sincere and honest, a man whose real accomplishments can sway the masses grown mossy from over-promise.

So when he sits in his office, bone tired, and says of himself, "I see myself as just a simple soldier serving my country," you have to see him, for better or for worse, as a substantial force in the future of the Arab world.

תיק — קדאפי

תאריך 6 - אוג' 1973

העתון The Irish Times

Gaddafi 'to fight in Israel, Ulster, U.S.'

BEIRUT (UPI). — Libyan leader Col. Muammar Gaddafi said yesterday he was determined to "carry the battle" to the heart of Israel, North Ireland and the U.S. in defence of the Arab nation, Tripoli radio reported.

The radio said Gaddafi was addressing a conference of Libyan students receiving their education abroad.

"We are determined to carry the battle to the land of the enemy (Israel) and to North Ireland because we want our enemy to know that we are no longer his prey.

"Zionism is fighting us in America and therefore we should confront it and should make America feel that we exist on its territory," Gaddafi added.

974 - e

ח צ ב

ב ל מ " ס

דחוף

מ"ד 7 / 291
ב' באב תשל"ג
31 ביולי 1973

כתבה מיוחדת

הנושא:-

סימפוזיון בנושא האחוד והצרי-לדבי, שנערך בקהיר,
בהשתתפות קד'אפי ועתונאים מצריים בכירים.

מקור: אלאח'באר, מצרים, 9 ביולי 1973.

- סימפוזיון בהשתתפות קד'אפי שנערך במוסד "אח'באר אלירום".
- סקירה מקיפה של הריכוזים שהתנהלו בכנס סביב כל צדדי האיחוד.

תחת כותרות אלה כותב העתון המצרי:

עתון "אל-אח'באר" מפרסם סקירה מקיפה של הריכוזים הממושכים שהתנהלו בין העקיד מעמר אלקד'אפי בכנס שנערך במוסד "אח'באר אלירום" אודות כל מה שמעסיק את המחשבה בעניין נושא האיחוד.

הסימפוזיון החל בשעה שבע וחצי בערב ובמשך עד חצות. הוא נגע בשאלות בעלות חשיבות רבה מאוד ביחס לאיחוד. מזה: "התיאוריה השלישית", מהפיכת התרבות, יישום ההלכה המוסלמית, משמעות הדימוקרטיה ודרכי יישומה, מעמד האשה, היחסים הביב"ל בצל האיחוד, המצב הבינערבי, והפתיחות כלפי המהפיכה העולמית האנושית.

דו-השיח בסימפוזיון היה ברור וגלוי והעקיד קד'אפי הבהיר בו את נקודת השקפתו בצורה מפורטת ומקיפה.

בציבי "אלאח'באר" הוזמנו לסימפוזיון כאורחים מחוץ למוסד "אח'באר אלירום" וזאת עפ"י בקשת העקיד קד'אפי. זאת כדי שהתועלת שבויכוח תופץ בקנה מדה נרחב. להזמנה בענו אמינה אלסעיד העורכת הראשית של השבועון "חוא" וחברת מועצת הנהלת מוסד "דאר אלהלאל"; עבד אלרחמן אלשרקאוי ראש מועצת מינהלת מוסד "רדז אלירוסף"; עבד אלמנעם אלצאוי יו"ר אגודת העתונאים; ומחמודז אבו ראפיה חבר מועצת העם וחבר הועדה המרכזית ומזכיר מחוז "אלבחירה". כן נכחו בסימפוזיון מספר רב של בציבי סוכנויות הידיעות העולמיות.

להלן סקירה מקיפה של סימפוזיון חשוב זה, אשר תרם באורח מעשי להעלאת כל נקודות ההשקפה בנושא חשוב לעתיד שתי המדינות, ובכך משתקף בבירור כוח הרצון של ההמונים וזוהי המטרה. בכך גם כל ההשקפות פועלות בשיתוף להצלחת האיחוד.

- [illegible]

- [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"הסימפוזיון ב"אח'באר אליום"

הסימפוזיון החל בדברי ברכה מאת מרסא צברי לכבוד האורח החשוב. הוא אמר:

סימפוזיון זה הוא המשך לשיטה הדימוקרטית בויכוח על בושא האיחוד, אשר הוא בושא למחשבה אצל כל אזרח ובעיקר אצל אנשי עתונות ומושכים בעט. התקוה היא שהויכוח יהיה גלוי לב ויביע את האמת על המחשבה המפעמת בלבבות. אני מביע התבצלות על היעדרותו של אחסאן עבד אלקדרס, אשר יצא לחו"ל בטרם יקבע מועד הסימפוזיון.

הנשיא קד'אפי: אני מודה למוסד "אח'באר אלידום" ולאחראים בו ואיני מרגיש כי הבני אורח כאן אלא אני במצא בין אחים ובביתנו ואנו עוסקים בעניין האיחוד למען עתידנו האחד.

מרסא צברי: אבקש את מר אנרס מנצרך לפתוח את הדו-שיח והבני מזמינו לומר את דברו.

אנרס מנצרך: מרסא צברי פטר אותי ואת כולנו מן הצורך לברך את האח העקיד מעמר קד'אפי ובברצוני לשאול את האח מעמר על משמעות ה"תיאוריה השלישית". מהי השגתך לגבי תיאוריה זו?

התיאוריה השלישית

הנשיא קד'אפי: הערבדה שאנרס מנצרך העלה את עניין התיאוריה השלישית בהזדמנות זו היא ראייה לכך שיש לה קשר עם עניין האיחוד הערבי. זאת כי התיאוריה השלישית היא יצירת תיאוריה ליישום הכלכלי, המדיני והחברתי, וניתן לראות בה בתור אתגר פילוסופי של עניין האיחוד או עניין העולם השלישי.

מה שמיושם במצרים מיושם לאחר המהפיכה בלבד. בסיבו לבנות תיאוריה ("תבט'יר") מיישום זה. והיישום ויצירת התיאוריה משלימים זה את זה. יצירת התיאוריה היא חיונית כדי שלא ברגיש ריקנות, ובמיוחד אמור הדבר בקרב המשכילים אשר בד"כ מושפעים מתיאוריות מוכנות. ואולי זה אשר הפך כמה ערבים לקומוניסטים או לחניכי האסכולה המערבית.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

התיאוריה השלישית, הצד הכלכלי שלה הוא הסוציאליזם. ומצרים היא מדינה סוציאליסטית במולדת הערבית. האמנה מדברת על הסוציאליזם ואנו אומרים, כי ישנו משטר שלישי השונה מן המשטר הקומוניסטי ומן המשטר הקפיטליסטי. הקפיטליזם העניק חופש ללא גבול לרכוש הפרטי והתוצאה שהוא הפך לטחנה. ("טאחונה") הקפיטליזם הוא הסיבה למלחמות ולאומללות בחלקים גדולים בעולם.

הקומוניסטים סבורים, שיש לפתור את הבעיה הכלכלית ע"י חיסול סופי של הרכוש הפרטי. הפרט הפך בו גם כן לגלגל שניים ברכב (במקור: "תרס פי עג'לה"). המפלגה הקומוניסטית במדינות הקומוניסטיות הפכה להיות זו אשר בידה הסמכות והעושר, כמו השכבה הקפיטליסטית בחברה הרכושנית. אנו בונים מחדש, ואין אנו מקבלים את מסקנות הקפיטליזם והקומוניזם.

דרכנו היא הסוציאליזם אשר אותו יישמנו במצרים. אנחנו משלימים את היישום ע"י יצירת תיאוריה. אנו לא משנים את רצון הפרט. אנו רוצים סוציאליזם אשר מעניק הזדמנות לרצונו של האדם להיות קונסטרוקטיבי באורח מתמיד כדי לפתור את בעיות החברה. הסוציאליזם מאפשר לפעמים להפקיע בעלות ע"י הלאמה וכן להטיל הגבלות על רכוש. כלומר שהבעיה הכלכלית כפופה לנסיבות אשר בהן עובדת החברה.

הסוציאליזם יכול להיות מיושם בכל ארץ שהיא בעולם, איסלאמית, נוצרית ולא נוצרית והדתות המונותאיסטיות שמות דגש על הצדק הסוציאלי ובלחמות בניצול. והדבר הזה מצוי באיסלאם ובנצרות.

אין אנו אומרים סוציאליזם מוסלמי או סוציאליזם ערבי מפני שהסוציאליזם זו השקפה כלכלית שניתן ליישמה בכל ארץ.

אשר לצד המדיני בתיאוריה השלישית הרי הוא מייצג את הנייטרליזם החיובי ואת הדו-קיום. דבר זה מצוי במצרים זה 20 שנה והוא זקוק לתיאוריה כדי להגביר את איתנותה של אומה זו.

אנו סוציאליסטים אך אין אנו מסכימים להיות במחנה הסוציאליסטי בהנהגת רוסיה. זאת משום שזהו מחנה קומוניסטי ולא סוציאליסטי. יש כאן שגיאה בשם. כן אין אנו מסכימים להיות בתוך העולם החופשי בהנהגת ארה"ב משום שנה עולם מתועב והמלה חופש בו היא אחיזת עינים.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אמצעי ההסברה במצרים מערבבים בין הסוציאליזם לקומוניזם. המחבה הקומוניסטי איבו המחבה הסוציאליסטי וכיצד אטען אודות בייטרליזם חיובי ואח"כ אהיה תחת דגל המחבה הקומוניסטי או הקפיטליסטי? כניסתה של אחת ממעצמות העל למחבה שלבו פירושו שאבו לא בייטרלים וזה מפר את הבייטרליזם החיובי.

הסבר ההיסטוריה לפי התיאוריה שלבו הוא שההיסטוריה מובעת ע"י הדת והלאומיות ולא ע"י הכלכלה, כפי שאומר הקומוניזם. והראיות על כך בעולם הן רבות: כמו הודו ופאקיסטאן; פאקיסטאן ובנגלה-דש; הגורם הכלכלי יכול להתערב, אך הוא מתערב בצורה משנית. הסבר ההיסטוריה על בסיס הדת והלאומיות מוביל לדבר חשוב, וזהו שהלאומיות הערבית בחשבת ללאומיות אבושית ולא ללאומיות תוקפנית. האידיאולוגיה הלאומית בגרמניה היתה אידיאולוגיה תוקפנית.

אבו רחוקים ביותר מקבאות גזענית ומקבאות לאומית ("קומיה"). הדת קיימת והלאומיות קיימת, וביטול הדת והלאומיות איבו פותר בעייה הקיימת למעשה. וכדי לחסל את המלחמות צריך שכל לאומיות תכבד את הלאומיות השניה ושכל דת תכבד את הדת האחרת, שכן התוקפנות נגד הלאומיות ונגד הדת גורמת למלחמות.

הצד הפילוסופי של התיאוריה השלישית, וזה מה שמעניין את אנרס מנצור, הרי לא יתכן שאנחנו נניח על המדף את ספרי הדת המונותאיסטית, אשר מסבירים את מה שמעבר לטבע, ובמקומם נכניס ספרי מרכס, לנין, סדשר או אחרים.

הדת היא אשר משיבה (על השאלות) אודות מה שמעבר לטבע והיא אשר ערבה לעניין הקיום וההתהוות.

מדוע בוצר האדם? מדוע בוצרה החיה? האדם איבו יכול לענות על כך ואין כאן מקום להשגות. הקוראן קבע תשובות ברורות לעניין המטפיזיקה ואין זו קבאות לדת האיס לאמית. באמבה ישבה תיאורטיקה (במקור: "תבמ'יר") במדה רבה לעניין זה כאשר היא דיברה על הצד הרוחני והצד החומרי ועל אי השתלטות אחד מהם על משנהו, צריך שיהיה מקור לסדרי המוסר, שאם לא כן יעדר ההבדל בין האדם לחיה. החיה פועלת מתוך איבסטינקט. הדת היא מקור לסדרי המוסר. אבו יראים את אללה ומתרחקים מהרע הן אם אבו בוצרים או מוסלמים. הפחד מהחוק לא ייתכן שישמש מקור לסדרי המוסר

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

משום שהאדם יכול להערים על החוק. אבו עושים טוב מפני שבשאבו יראים את אללה ולא את החוק. השיחרור איבו שחרור רק מהאוייב הבמצא בסיבי בלבד. השיחרור צריך לבוא מן הבפש ולעלות עד אשר תשתחרר האדמה. כמו שאמר אללה: "אללה איבו משבה משהו בעם עד אשר ישבו את אשר בבפשותיהם". השיבוי בא מבפבים. היין, הקלפים, העובי, כולם מובילים לשיעבוד האדם. השתלטות היחיד, השתלטות המפלגה הם שיעבוד המובע פסיקה על פי ההלכה ("אג'תהאד") והפתרון כאן הוא ברית כוחות העם העמלים. וזהו מה שלקחבו בלבד ממצרים ואלה הם בקיצור הקוים הכלליים של התיאוריה השלישית.

מרסא צברי: האם אבים מבצור רוצה להעיר משהו?

אבים מבצור: לא, תודה.

<u>זכויות האשה</u>

מרסא צברי: בין האורחים היום במצאת הגברת המכובדת אמינה אלסעיד. כשהזמבתי אותה היא אמרה לי שהתבאי שלה הוא לדבר בגלוי לב במרץ. אמרתי לה שזהו גם התבאי של האח העקיד אלקד'אפי.

אמינה אלסעיד: למעשה כאשר הזמיבבי העמית והאח היקר מרסא צברי ביקשתי להיות גלוית לב אך לא בקשתי להיות במרצת.(צחוק....).

ישבן שאלות שברצובי לשמוע עליהן מהבשיא קד'אפי. סקטור הבשים המצרי שרוי בדאגה רבה והאיחוד מעורר פחדים בגלל יותר מסיבה אחת. תבועת האשה במצרים היא שורשית והיא התחילה מלפבי יותר מ-50 שבה. היא בבעה מהמאבק הלאומי ומהמאבק למען החופש. הבשים יצאו מבתיהן במהפיכת 1919 ובלחמו לצד הגברים. הן בלחמו בבד האבגלים בשבת 1919 ולאחריה.

אבי רואה שהבשיא משמר מסתכל לאחור וצוחק. מהתעבייבים? נרבה מחמד שבפלה חלל וחברוחיה הן ידועות. הן היו קורבן מהפיכת 1919. אחרי כן בכל המהפכות השתתפה האשה המצריה, האשה המצרית אשר ללא זכויות ומעמד מילאה חובתה הלאומית במלואה. ומכאן שהיא בעשתה ראויה לפריבילגיות או להישגים שקבלה. אבי סבורה, שכבוד הבשיא זוכר את אשר אמר הבשיא ג'מאל עבד אלבאצר כאשר בתן זכויות מסריימות לאשה. הוא אמר:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"האשה השיגה זכויות אלה במאמציה ובמאבקה הלאומי".
הגעבו עתה להישגים עצומים, הישגים אשר קבלבו ואשר דחפו אותבו קדימה ללא ספק למדרגות אשר אבו גאים בהן בעולם הערבי. מה שאבו לא גאים בו זהו מהשוואתבו עם בשות העולם המתקדם. אך ללא ספק אבו, כבשים ערבית השגבו אר הגעבו להישגים גדולים שאבו גאים בהם.
אולם אלה אינם כל ההישגים שאבו רוצים בהם. יתרה מזו: בתור התחלה הרי אבו רוצים להשלים בהם את הדרך.

עתה לאחר דיבורים רבים שהפחידו והבהילו אותבו הייתי רוצה לדעת:
אם יבוצע האיחוד - כמובן אבו כולבו בולדבו בבתים איחודיים.
העולם הערבי הבשל בשכלו כולו הבו איחודי בן איחודי. ואבי חייתי ובשמתי, כמו שחי אבי ומת, כשהוא חולם על האיחוד הערבי הכולל.

אבו בבי האיחוד ואבו בבי העם האחד, שפה אחת, תרבות והשכלה אחת....

בדם הייבו מקדמים את האיחוד בברכה אילו היה האיחוד דוחף אותבו קדימה; אילו היה האיחוד מרסיף הישגים על הישגיבו, ובאללה בהיה מרכבים למות למען איחוד זה. אך אם האיחוד יחזיר אותבו אחורבית אר שישלול מאתבו כמה מהישגיבו המסריימים, הרי שאבו בהיה שרויים במועקה ובדאגה רבה.
לכן הייתי רוצה לשאול את הבשיא קד'אפי מהם ההישגים אר מה יתן האיחוד לאשה אם בתמזג עם לדב? באיזו מדה האיחוד יצעידבו קדימה ותצמח לבו ממבו תועלת לגבי המעמד שאבו רוצים בו, שהוא מעמד של אזרח טוב אשר משרת את ארצו כפי שיכול איש לשרת ולמות למען ארצו כפי שמת גבר.

הבשיא קד'אפי: אבי מתפלא על כי ישבו פחד; מהו הקשר בין האיחוד לבין הפחד לגבי האשה (קד'אפי מבטא את המלה אשה "מרה" בערבית לובית בעוד שבמצרית מדוברת היא בקראת "מראה").
(צחוק ורעש).
אבים מבצרר: היעלמות ה"א" (בין "מראה" ל"מרה") היא סיבת הפחד.
הבשיא קד'אפי: אם הפחד הוא מה"א" (במקור: "אלהמזה")
אז מחר בעשה לכם "א" גדולה ודי... (צחוק). למעשה אין סיבה לפחדים, זאת אומרת אדם יכול להתפלא מאוד מאוד. מעוררים פחדים לגבי עתיד האשה, כאילו אבו חיות הרוצים להתאחד עם בבי אדם, כדי שתאמרו "מה יהיה בגורלבו".
יתרה מזו: אבי מדגיש, כי האמבה בלדב מעניקה להן זכויות יותר מאשר האמבה של קהיר.

לכם יש "בית אל-טאעה" (שפירושו לפי השריעה המוסלמית חיוב האשה לחזור לבית בעלה עפ"י צו בית דין). אצלכם גבר מגרש את אשתו איך שהוא רוצה, והוא לוקח אליו את בביה. זה קורה (אצלכם) אצלנו אין (דבר כזה). אחרי המהפיכה עובדו תחיקות על בסיס הדת המוסלמית והובדר, כי האסלאם הוא מהפיכה בצחית למעשה, מהפיכה מתמדת ומהפיכה עולמית והוא מתאים לכל מקום וזמן וכן מעניק לכל בעל זכות את המגיע לו. אצלנו אין את זה. אם לגבר יש זכות לתבוע גירושין הרי גם לאשה יש זכות לדרוש גירושין מבעלה. אין בלדב אשה שאתה יכול להכריח אותה להישאר עם בעלה אם היא לא אוהבת אותו או שישנה סיבה לגיטימית כלשהי הממריצה אשה זו לא לחיות עם בעלה. אבל לגבי ילדים לא מסכימים שהבעל או האשה יקחו את הילדים בכוח. יש הלכה ויש נוהלים אשר על יסודם נקבע גורל הבנים. אפשרי להיפך, שבאיחוד, אם ישרור החוקים הלובניים או שילקחו בחשבון, הרי שהם יממשו הישגים לאשה יותר משיש לה כיום.

אין אצלנו כלל הבדל בין האשה לגבר בעניני האישות, משום שאנו מיישמים את ההלכה המוסלמית.

אבל שמים את הדת במקומה הנכון. היה קיים פחד מפני האיחוד אפילו מצד הנוצרים במצרים. אין לכם פחד?

הנשיא קד'אפי הביט במרסא צברי ושאל אותו: האם לא היה פחד בקרב הנוצרים לגבי האיחוד עם לדב?

מרסא צברי: והוא עדיין קיים (צחוק).

הנשיא קד'אפי: עליכם לחסלו עתה. ישנם שקרים סביב יישום **ההלכה** האיסלאמית, כגון מה שפרסם עתון לבנוני שכור כאילו משלחת לבנונית הגיעה ללדב ובגמל התעופה מנעו נוצרי אחד במשלחת מלהיכנס ללדב. החזירוהו מגמה"ת. זה שקר ולא אדבר עליו כלל. נוצרים נמצאים בלדב, ולהם כנסיות, והנוצרים הם בכל (רחבי) הארץ בלדב. מה שפרסמו זוהי תמונה מסולפת ובאיבית. ואף אחד איבו מאמין לצורה זו של באיבות.

בביקורי האחרון במצרים באמר לי, שישנו פחד מצד נוצרים במצרים; פחד מפני קנאות בלדב ואני דיברתי על עניין זה באיחוד הסוציאליסטי.

אני דברתי כיצד אנו רואים את האיסלאם או את הדת. הקוראן דיבר על האיסלאם. אצלכם רוחת הסבורה, כי המוסלמים הם אלה ההולכים אחר אדוננו מחמד, מפני שהוא היה מוסלמי, וזולתו איבו מוסלמי זו טעות. עיינו בקוראן והתבוננו בפסוקים המבהירים כי אלה שהלכו

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אחר ישר היו מוסלמים ושהלכו אחר משה היו מוסלמים וכי אברהם (אביבו) היה מוסלמי וגם נוח היה מוסלמי. (אלה) פסוקים מקוראן וכשבגיא קוראן במצא את הדברים האלה כלולים בו. אתה תמצא בכל תקופה שהאנשים שהאמינו היו מוסלמים. אדונבו מחמד הגיע בסוף עם שליחות האסלאם, בתור זה שחתם את כל השליחויות האיסלאמיות. אבל אם קוראים לזה בצורת או יהדות אלה הם רק שמות. יש פירוש לבצורות, כי היא באה מהעיר בצרת. אם כן אלה הם שמות אנושיים שניתנו לדתות אלה. אולם הדת במקוריותה היא דת מוסלמית. מי שמסר עצמו (במקור: "אסלם") לאללה יתברך... ואני אמרתי שהמוסלמי הוא זה שמסר עצמו לאללה, זה שעבד את אללה באמצעות הכנסיה או ע"י המסגד - ודעה זו איבה מאצלנו היא מצוייה בקוראן ואנו עתה ביקש את הקוראן ונסביר אותו ונראה מה שהוא יאמר.

הקוראן אומר שהאיסלאם אין פירושו רק מי שמאמין באדונבו מחמד אלא האיסלאם מתחיל מאדונבו אברהם ועד לאדונבו מחמד. וכל האומות הללו שהאמינו בשליחיהן הן מוסלמיות והשליחים כולם הם מקרב הנביאים המוסלמים ומכאן שהמחשבה האלוהית של האיסלאם שובה לחלוטין ממחשבתכם אתם כאן, כלומר מחשבת האדם. לפני ימיים עברנו בעיר "אלפסטאט" שבקהיר הישנה; המסגדים הנמצאים שם וצריחי ה"מואד'ין" שנבנו בלב (מדינות) האיסלאם בימי עמרו אבן אל-עאץ דומים במדה רבה לסגנונם של בני הכנסיות. אפילו את הסהר ראיתי סגור כמו שעושים עתה, וצורת צריחי ה"מואד'ין" היא כמו הכנסיה בדיוק.

אמרתי לנשיא סאדאת, כי זוהי ראיה שבארתו זמן לא היה המוסלמי חושש מהתקרבות לכנסיה או מלהיות דומה לכנסיה. פירוש הדבר שהכנסיה והמסגד היו בתים לעבודת אלוהים הקרובים זה לזה, והדבר הזה אינו מצוי עתה מכיוון שישנה איבה גדולה יותר. הכנסייה והמסגד נמצאים עתה כמעט - במאבק וזה לא צריך להיות כך משום שהאיסלאם הנכון או המוסלמים בעת צמיחת האיסלאם...אבולא היתה לנו השקפה זו על הבצורות אבל עכשיו יש לנו. את ההשקפה הזו הזין האימפר' והזיבו מלחמות (מסעי) הצלב וכן הזיבו אותה היהדות והזיבו אותה בסיובות רבים בהיסטוריה אשר הרעו לאיסלאם והרעו לבצורות וכן הרעו לדת בכללותה. האיסלאם לא היה כל כך רחוק מהבצורות, זאת, כי האיסלאם חתם את כל השליחויות (הנבואיות) והכנסיות דומות למסגדים ואת המסגדים בנו עפ"י מתכונת הכנסיות. ובזמן מסויים היו משתמשים בפעמון לצורך התפילה עד אשר החליפו פעמון את צריח ה"מואד'ין". פירוש הדבר שהם לא חששו להתקין פעמון במסגד ושהמסגד יהיה דומה לכנסיה. זוהי מחשבתנו בנידון מכיוון שאנו מהפיכה ומפתחים כל דבר למעשה. אנו מעייבים מחדש בכל דבר למעשה. אנו מעייבים מחדש בעמדתנו בתחומים רבים. אנו מסבירים את הקוראן ורואים מה העייבים.

[illegible]

אם בכפור בישוע הרי שאבו לא מוסלמים ואם לא באמין בישוע, במשה, בנוח ובאברהם הרי שאבו לא מוסלמים. היות שאנחנו מוסלמים הרי שאבו קרובים יותר לאנשים אלה וצריך שנרחוש להם כבוד בהיותם קרובים לבו, אם אבו הגבו אנשי הספר (הקרוש) ומאמינים וזה לא היה ידוע במצרים. להיפך, היו חושבים שבלבד ישנה קנאות. הדת המוסלמית איבה מטיפה לקנאות, כי האיסלאם היא דת עולמית גלויה. אין בה קנאות בין השחור ללבן וכולכם מן האדם ואדם הוא מן האדמה, זה לא (לפי) הצהוב, הבוצרי, היהודי או המוסלמי.

הדת המוסלמית היא הדת העולמית הסובלנית שאיבה מפלה בין אחד לאחד. להיפך, יש קנאות ביהדות וקנאות בדברים אחרים וייתכן אצל הנצרות יש קנאות אך בדת המוסלמית אין. אם תשמע שמישהו הבו מוסלמי אמיתי אל תפחדו מפניו. פירוש הדבר שאין קנאות. אין קנאות גזעית, ולא קנאות דתית ולא שום דבר כגון זה וכן אין קנאות של הגבר נגד אשה ולא מצד האשה כלפי הגבר. זאת כי זהו נוגד את האיסלאם. אם אבו מוסלמים ומתנהגים באיסלאם במצא כי בני הדתות כולם הם משפחה אחת וכולם פונים לאל אחד. אבו במצא את הזכר והנקבה ואת הגדול והקטן, כולם בשורה אחת ויש שיתוף פעולה, כבוד וסיוע הדדי ביניהם.

אילולי הייבו מאמינים למעשה, כי אז יכול מישהו להשליט אשה על גבר או גבר על אשה או מישהו ישליט שכבה אחת על שכבה אחרת או שישליט דת נגד דת אחרת. אבו זקוקים להבנת האסלאם מחדש. אבו לא יודעים מבין באה השכלתכם. ודאי השכלתכם באה מספרי המזרחנים ומהתרגומים, שכולם מעוותים ושכולם יש בהם כדי לפורר את אחדותבו הלאומית ולזרות חול מול עייבו. ולפיכך צריך שהמהפיכה הת רבותית תתחיל מכאן. בלבד יש מהפיכה תרבותית. היא החלה למעשה לדון בתרגומים ולעקור אותם, לבדוק את ספרי המזרחנים, מיהו המזרחן אשר צדק בכתיבתו ומי זה אשר עודת נגדבו. צריך שנראה את (הרעיונות) הישראליים אשר נכנסו לדת. צריך שנראה את הדעות הנכונות והלא נכונות. ולפיכך בריפובליקה הלובית יש עיון מחדש בספריות ביצירות הספרותיות והאמנותיות. יש עיון מחדש בתכניות; יש עיון מחדש במרכזי התרבות; עיון מחדש בכל העבייבים התרבותיים הללו כדי שלא יצמח דור הנתון להטעייה. יכול לצמוח אצלכם דור שהוטעה, אשר הומעה כלילמשום שהוא לא חי מהפיכה תרבותית.

פחד הוא תוצאה מאי הבנה. לכו ללבד וחיו בה, הביבו אותה ותראו היכן הוא האיסלאם.

[illegible]

אמינה אלסעיד: אבו הלכבו.

הבשיא קד'אפי: במקום שמישהו יבוא לרחוב "אלהרם" ויחשוב שמצרים זוהי רחוב אלהרם.... (צחוק...)

אמינה אלסעיד: כבוד הבשיא תמיד מעיר לבו בקשר לרחוב "אלהרם" ולא רחוב "אלהרם" ואני מבקשת את כבוד הבשיא לבקר ברחוב "אלהרם" ובבתי הקפה של "אלהרם" כדי לראות מי מבקר שם.

הבשיא קד'אפי: לובים ודאי....
אחד ממלוי הבשיא קד'אפי: תמבער ארתם !

המהפכה האבושית

אמינה אלסעיד: לא, לא במבע ארתם. אבו מעביקים להם מה שמשביע את רצונם. אבו אבשים לרבלים ואבו אבשים שמסוגלים למזג את האבשים האחרים. (צחוק...) אולם רחוב זה איבו מצרי יותר מ50%. זה דבר אחד. דבר שני: אני שאלתי את הרד מעלתך מהם ההישגים שארתם קבלה האשה הלובית בצל המהפיכה ומהן כורבותיה של המהפיכה אם בתאחד. לא אמרת דבר בנידון. קבלתי זכויות מדיניות, קבלתי זכויות אזרחיות וכן קבלתי שוויון עם הגבר אם כן מה יעניק לי האיחוד מעל לזה? מה הוא יעניק לי בוודאות ויגן על הישגים אלה אם לא ניתן להוסיף עליהם?

הנקודה השניה שברצוני לומר אותה לכבוד הבשיא בכל הבהירות היא, כי שמעתי אותו יותר מפעם אחת מאשים את התרבות הלא ערבית ואני סבורה, וחושבני שרבים שותפים לי בכך, כי התרבות היא מורשת אבושית ואיבה רכוש של מישהו באורח בלעדי. היא רכוש לאבושות באשר היא ועל העולם לייטול ממבה וכל מי שרוצה שיטול ממבה. אשר לעמים הקטבים שלא ניתבה להם הזדמבות ליטול את חלקם או להגיע לדרגה שתהיה להם תרבות משלהם הרי שמזכותם ליטול מתרבותם של אחרים. יתרה מזו: זו חובה קדושה לגבם ואין זה אסור שביקח מתרבות אחרים כל עוד תרבות זו היא הדרך שלבו להתקדמות. אבו מסוגלים, כאשר אבו רוכשים תרבות, להבחין בין הטוב לגרוע ואח"כ אבו לוקחים מה שאבחבו רוצים. בדם, התרבות היא מורשת אבושית ואיבה מבופוליין ואיבה של קבוצה אחת על פני קבוצה שביה וכן איבה בחלת עם אחד ולא של אחר.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

שבית, שמעתי רבות וכן שמעו זאת אתי גם הגברות, כי מדברים על יישום ההלכה (השריעה) בצורה מילולית או באמר, כי הרד מעלתך דיברת בהזדמנויות שרבות על יישום ההלכה בצורה מלולית. והייתי רוצה לומר, כי ההלכה המוסלמית אשר אירופה והמערב כולו בנו עליה את תרבותם ובדבר זה הדור בפרליארך, שהוא הדגול באנשים, וכן ההיסטוריונים מרסיל לרבלרך והוגי דעות אחרים אמרו: "לקחבו מהערבים את סידרי ההלכה ואת אבירות הרכיבה" זאת במובן של האבירות ולא של הרכיבה על סוסים. הדבר המסוכן שביתן לומר על הדת האיסלאמית כלומר הטעבה, המסוכבת ביותר היא לומר שאבו ביישם את האיסלאם באורח מילולי. משום שמאחורי התוכן המילולי יש פילוסופיה של המטרה והפירוש שמאחוריו הוא הרוח שהכתיב תוכן זה, ושימת לב לרוח עם התוכן הוא הדבר החשוב ביותר, האיסלאם הוא דת הטבע והטבע הוא החיים והחיים במצאים בהתפתחות מתמדת.

אם הרוח אשר עומדת מאחורי הטקסט איבה מגשימה התפתחות זו ומעלה את המוסלמים על מרכבת התרבות הרי שלא ייתכן עתיד למוסלמים. סיירתי ברחבי העולם, כבוד הנשיא, וראיתי עד כמה הרעה הדביקות בצד המילולי לעם האיסלאמי וכיצד הדביקות בצד המילולי של טקסט הקפיאה את המחשבה והקפיאה את המוסלמים. לאחר שהם היו מבהיגי העולם הם החלו לפגר. ראיתי אותם בהודו ובאפריקה ראיתי אותם בכל מקום; אפילו ערבדי הפרות, ערבדי האש ועובדי הקוץ בעשר יותר מתקדמים מהם בתרבות ובקידמה וזוהי תרומת האסלאם. אלה שבאירופה ובמערב כולו בנו את תרבותם על האיסלאם, מדוע הם בנו את תרבותם והתקדמו ואבו לא? זאת, כי אבו קפאבו ליד הטקסט ומכיוון שהיוריבו לטקסטים אלה קדושה אשר מבעה מאתבו לגלגל את עבייביבו ולפתחם יחד עם הרוח.

בעוד שאירופה לא קידשה את חוקי הלכה האלה. לכן היא הצליחה לפתח אותם באופן שמגשים את רוחת עמיה. זוהי הסכבה הגדולה ביותר העומדת בפני הדת המוסלמית והיא הקריאה למילוליות, כלומר ליישום מילולי. והעולם המוסלמי כולו סובל מהגישה המילולית מפני שמילוליות זו הקפיאה את הרעיון האלוהי ואיפשרה למיעוט של אנשים להשתלט על המושגים הדתיים באופן שלא ניתן לממש את התרבות והקידמה. בעייתבו עם ישראל איבה עניין של מערכה של יהודים ומוסלמים ואיבה מערכה של מזרח ומערב. זו מערכה תרבותית.מיעוט מתקדם בלחם בנד רוב מפגר. רוב זה הבהיב פעם את העולם. אולם כאשר האיסלאם הוקפא לצד ה"טקסט" הם החלו לפגר ואירע להם מה שאבו רואים עתה.

הנשיא קד'אפי: דברים אלה שאמרת לאחרונה הם אותם דברים שאמרתי בפגישת האיחוד הסוציאליסטי הבוקר. אבל צריכים לדון הרחק מן הפירוש המילולי. למשל הטקסט בדבר כריתת יד הגנב. הלואי שמישהו היה בא אליבו עם פירוש, או פירוש המבוסס על כך שלכריתת היד אין לה את המשמעות הפיזית. אבל נסכים לויכוח זה בתוך האסלאם. אך מה שאני דוחה זה להשאיר את האסלאם בצד ולאמץ כללים אחרים. אבל שולטים באמצעות חוקים צרפתיים, אנגליים, איטלקיים ובלגיים ומזכותי לדחות מקורות אלה, כל עוד הם דוחים את הקוראן. וצריך שבעודך את הפסיקה (במקור: "אג'תהאד") בהלכה האיסלאמית. האיסלאם הוא מהפיכה מתמדת הקיימת בכל מקום וזמן, וניתן לפרשה, והיא ניתנת לפסיקה. אולם אני רוצה לתקן את המידע שלך בנקודה מסויימת והיא תפיסתך את התרבות.

אמינה אלסעיד: מזכותו של כל אדם להשתמש בציטטות מהקוראן.

הנשיא קד'אפי: סליחה. את צריכה לתקן את ידיעותיך בתחום זה. יש הבדל בין שני הדברים. ישנו הבדל בין מדע לתרבות. מיקרופון זה (למשל) מיוצר בידאך... זה מדע. אבל צריכים לקחת אותו מכל מקום שהוא ומזכותנו ללמוד אותו. זה רכוש הכלל. מדען יפאני ייצר אותו ולא ייתכן שנדחהו מפני שהוא יפאני ומפני שדתו שונה מזו שלי. זוהי הבערות. וזוהי הקנאות. מן הבערות היא לומר שהטיטה לירח היא כפירה.

אשר לתרבות הרי זה נושא אחר, אבל צריכים להבינו.

אמינה אלסעיד: התרבות היא המדע, האמנות, הספרות וכל התחומים.

הנשיא אלקד'אפי: התרבות היא מערכת התנהגויות של אדם בנסיבות מסויימות באיזה שהוא מקום המיוחד להם. התנהגות שמתאימה לקבוצה זו של בני אדם עלולה לא להתאים לאחרים. התרבות של האסקימוסים למשל מתירה לבעל להגיש את אשתו לאורח. האם הדבר הזה יתקבל כאן? האם אנו נקבל את זה ונאמר, כי זה בסיון אנושי, וכי זה בכס של כולנו? כמובן שלא. אולם צריך שנקרא על מנהגי האסקימוסים, תרבותם ומינהגיהם. מה שקורה עתה הוא שאיש ערבי או איש מהעולם השלישי המפגר מחקה את החיפושיות של ברישניה או מחקה את ההיפיס. עליבו לדעת, כי תופעת ההיפיס - שהיא תופעה תרבותית או מוצר של התרבות האמריקנית - יש לה סיבות. ואם הסיבות אינן מצויות אצלנו הרי אילו הוא שאתה תקבל את הצורה הזו שהיא מוצר של תרבות מסויימת והתנהגות מסויימת. טוב, החברה האמריקנית

יש בה מכרבה השרחקת את האדם. יש 5.000 פצצות גרעיניות מאוחסנות. יש מדינה אחרת שיש לה את אותן פצצות וטילים ביניבשתיים והאיש האמריקני חי באורח מתמיד תחת הפחד של פרוץ מלחמת עולם שלישית, אשר תהרוס את תרבותו יחד עם הריסת קיומה של היבשת שלו כולה. האמריקני חי בפחד ממלחמת דרשבאם ובכך שהוא בשלח בעל כורחו לדרשבאם. האמריקני חי באפלייה גזעית משוועת: זה שחור וזה לבן. זוהי התרבות של החברה האמריקנית אשר הצמיחה את האפלייה, את המלחמה ואת הפחד. היא הצמיחה דור אשר דוחה את החברה הזו. האם ביהפך למדינה אשר מחקה אופנות חדשות בלבד? האם בעשה היפיס ב"צעיד" (במצרים עלית)? האם בעשה היפיס במדבר? מהזה? ברד"ת, ששם יש יופי, קרקע וייחוס והם רוצים להיות קומוניסטים? מה אלה מביבים? (צחוק ממושך...).

הסיפרות האנגלית והספרות הצרפתית למשל; הסיפרות האנגלית מביעה את עצמיותה מבפנים והיא סגורה ומסוגרת. הסיפרות האנגלית היא סיפרות פתוחה והיא מביעה רגש אנושי המפעם יחד עם סביבתו. (במקור: "אלביאה") מלה זו מהווה אצלי בעיה ואני חייב לבטאה עם "המזה" (צחוק ממושך). (הערת המתרגם: קד'אפי מבטה לבטא את המלה כפי שבהוג לבטאה במצרים). מדוע שונה הספרות האנגלית מן הספרות הצרפתית? מפני שהאופי האנגלי והסביבה האנגלית הנם בבחינת יערות סגורות ומסוגרות... תרבות המקום היא תוצאה של אופי זה. אם כן התרבות האנגלית והספרות האנגלית אינה מתאימה לחברה הצרפתית והספרות הצרפתית אינה מתאימה לחברה הבריטית. והספרות הערבית אינה מתאימה ללא ערבים. והספרות האמריקנית לא ייתכן שהיא תתאים לערבים. זו תרבות וזו תרבות. זה טעם וזה טעם. דוגמה אחרת לתרבות זו ולשונו שלה: המוסיקה. למי שיש טעם טוב איבו בהנה אלא ממוסיקה ערבית ואם אחד מכם בהנה ממוסיקה מזרחית פירוש הדבר שיש לו משהו יוצא דופן מבחינת הטעם (צחוק).

הגיע ערבי ממדינות סקנדינביה בצפון אירופה והביא עמו כלי נגינה והוא מגדל שערותיו. הוא אמר לנו: בואו ונאו את המוסיקה היפה אתם המפגרים, אתם אנשי ה"רבאבה" (מן כלי נגינה ערבי בעל מיתר אחד או שנים). בואו ראו את המוסיקה, מוסיקה אלקטרונית. זה כמו שאחד לוקח צלחת ומכה בה בחוזקה וזוהי המוסיקה האלקטרונית. האם זהו הטעם שלנו? זו תרבות. לכל אחד יש טעם. אולי הטעם שלנו זוהי ה"רבאבה" וה"נאי" (חליל ערבי) - זו תרבות, וזו תרבות. כלומר תרבות של עם אחד אינה מתאימה להיות תרבות לאחרים. ואנו אומרים כי המהפכה התרבותית צריכה לתקן את המושגים הללו. לנו ישטעם ועליבו לטפחו ולשמור עליו. אנו צריכים מהפיכה בפשיות, מהפיכה מבפנים.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מרסא צברי: למעשה מאחר שהדו-שיח גרר אותנו לבושא התרבות אזי מן ההכרח שבשמע בעניין זה את מר רשדי צאלח, שהוא אחד החלוצים של סרפריבו, אשר כתבו על הבושא. ולא אגזים אם אומר שמדובר באלפי מאמרים וספרים.

הפתיחות והציביליזציה

רשדי צאלח: למעשה היה זה אושר בשבילי להיפגש עם הבשיא האח מעמר אלקד'אפי בפעם הראשונה במיפגש אשר בערך ביבו לבין קבוצת עתונאים ב"רדז אלירקף". הייתי מאושר מפני שגיליתי שיש מוהר לב, אידיאליות, וגלוי לב רב וכמו כן נכונות רבה לויכוח. הייתי מאושר מפני שפעימת הלב של הבועד ופעימת הרעיון כפי שהבחנתי בה בויכוחים, היתה ברורה ומתחדשת. הייתי גם מאושר לשמוע רעיונות רבים שאותם ביטא, בעניין מיפרח הארפי הכל-לאומי שלבו כאומה ערבית והשרשת המחשבה העממית הכלל לאומית וכן השרשת האישיות הערבית. אולם אני מבקש רשות האח העקיד להביע כמה הערות:

הערה ראשונה: הציביליזציה הערבית המוסלמית, כאשר בוצרה ובוסדה היתה האידיאולוגיה שלה: פתיחות לתרומה הרעיונית העולמית שקדמה לה, מבחינת מדע, פילוסופיה, רפואה, אסטרונומיה ותחומים שונים שבוספו ע"י הציביליזציות הקודמות. הציביליזציה הערבית האסלאמית קבלה מהן כשהיא מאמצת עמדה של פתיחות ויכולת לבחור והכרובה בבחירה. בכך היא הצליחה לפתוח זרועותיה לפילוסופיות, לציביליזציות ולמדעים, אשר לא האמיבו לשום דת שמימית, ואח"כ לבקרם כלפיהם עמדה ביקורתית ואח"כ עמדה מתקבת. תודות לעמדה זו הצליחו הערבים לבבות את כוחם העצמי בפיתוח, בכלכלה ועוד ולהשליט את דבר האיסלאם במזרח ובמערב. כן הצליחו לבופף בשליחותו של מחמד בן עבדאללה כשהיא זכה, מהורה וחזקה וכשהיא מחוזקת ע"י פתיחות מדעית גדולה זו. עתה אבו אומה שביצעה תוקפבות בגזה, בגד אדמותיה, ריבובותה ואישיותה, אומה אשר עומדת בפני עולם חסר רחמים. יש שתי מעצמות חזקות שאפתניות; יש ציובות אדירה ומרושעת יש בוהל אלימות חזק. לא בוכל, מול כל זה, לסגור על עצמבו את הולתות והחלובות אר שבסלק רעיון איזה שהוא אלא צריך שבגלה פתיחות בפני העולם.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

צריך שבגלה פתיחות בפני התרבות המדעית המודרנית. צריך שבקרט עמדה של בחירה בכרגה כלפי תרבות זו. מכאן איפוא שהמהפכה התרבותית לפי מושגי, היא מהפכה השואפת למשהו טוב יותר, לפתיחות גדולה יותר, לקדם בברכה את המדע ואת הידע המדעי, להשרשת המחשבה הערבית המוסלמית הכל-לאומית. זה מה שאני חושב על המהפיכה התרבותית. המהפכה התרבותית לא תשמש (גורם) לדחיפת כמה ספרים או שריפתם או להציב את הבמוך במעמד של שופט ומבקר לגבי הגבוה. שכן אין להעלות בכלל על הדעת שהתלמיד יהיה שופט ומבקר של רבו או שהקורא יהיה שופט ומבקר כלפי הרגה הדעות אלא הרגה הדעות יהיה שופט ומבקר את הרגה הדעות, ומורה יהיה שופט ומבקר של המורה. כמו כן שתמצית המחשבה תהיה שופטת ובוררת לגבי תמצית מחשבה ובלעדי זה אבו ביתן מכשיר הרסני בידי איש הרחוב כדי שיבזה את המחשבה, הן הטובה והן הרעה, ובכך אבו בפגר בשעה שבה אבו זקוקים ביותר להצטייד בידע. והידע איבו רק חוק, לא רק תחיקה ולא מחקרים אבושיים אלא תיאוריות ובוהלים של ידע, ככל שיהיה ידע זה. לדפואה יש תיאוריה וחוקים משלה שצריך שבדע את המודרני שבה וצריך שבדע את הפילוסופיה המדעית אשר הביאה להצלחת בסיון זה ולכשלון בסיון אחר. גם האסטרובומיה או מדעי החלל, ואבו חיים (בתקופה של) מדעי החלל ומן ההכרח שבבין את הפילוסופיה שמאחוריהם. מן ההכרח שבדע את התיאוריות שלהם. מדוע שאין אבו רק מובסים, ולא רק פזורים אלא אבו גם חלוקים בדעותבו ובזקוקים לפיתוח מדעי, כלכלי וחברתי. מדוע הוא ששמעתי בסימפוזיון הקודם שאלה על המצב של המולדת הערבית. האם המצב הוא כפוי (במקור: "מתכלץ") מבקרות הפיוס והמיפגש בין המדיבות הערביות לא רק במדיבות אלא בכל ובחומי החיים - מבחיבת כלכלה, תרבות ומומחים, או שהמצב ברבע ממגמה לפצל את השורה הערבית. לדעתי אבו בסיבו לבקרט עמדה צרת אופק והתוצאה היתה כי הובסבו ואבי קורא לאח מעמך קד'אפי ואבי קורא למבהיבי המהפכה התרבותית לגלות פתיחות כלפי העולם ופתיחות כלפי המומחים המדעיים הערביים על גוביהם השרבים. זאת כי אבו זקוקים להפקת תועלת ממומחים אלה, בפרט כאשר מספרם קטן ובפרט כאשר הם מבסים מתוך מאמץ של חרוף בפש להדביק את שיירת התרבות והמדע בעולמבו המודרני.

לבסוף אני מקדם אותך בברכה, כפי שקידם אותך בברכה מרסא צבדי, בתור אדם בכבד ואת בדיב. הייתי שמח אילו בערכו מיפגשים אלה פעם או פעמיים בעבר, כדי שבכיר אותך ואת מחשבתך וכדי שתכיר אותבו גם אתה. כמו כן כדי שתראה במצרים אבשים זקבים אשר ביסד הרבה, הביפו סיסמאות ואח"כ בקטו עמדה ביקורתית כלפי תוצאות סיסמאות אלה, מאחר שהבסיון היה מביש ועתה התוצאות מחייבות שיבוי לכיוון קדימה, ולכיוון של הרבה פתיחות וחיים יותר טובים.

הנשיא קד'אפי: אין ביביבר חילוקי דעות כלל לגבי הדברים שצייבת. אין אנשים ברחוב שאבו מפנים אותם אל הספרידות.

רשדי צאלח: שמעבר כי הציקו לכמה מורים מצריים שמאחוריהם מאמץ גדול ושסיימו בהצלחה את לימודיהם באוניברסיטה.

הסיפור על המורה המצרי

הנשיא קד'אפי: יש רק מורה אחד. כלומר ידוע על אחד שסילקנו ואין זה חשוב אם הוא מצרי או לובי ואני איבי רוצה לדבר על הסיפור של מורה זה. אך אני מייעץ שהוא לא ישמש מקור למידע על הריפובליקה הערבית הלובית. לא הגיוני שאדם בפגע ומביחים שקופה,בראה שהוא בעשה יותר ויותר בוטר איבה וממורמר בקביעתו. כלומר אם בעשה לו עוול אז למעשה אין להשתמש בו כמקור אך האם זה הגיוני שמצרים כולה תשמע אותו? הייבו מורה מסולק, שהושעה כמה ימים ואח"כ סולק, האם בעשה לו עוול או לא? זו שאלה אחרת,משפטית. אולם אם אחד בפגע האם הגיוני שהוא ישמש מקור למידע על לוב? זהו מקור שאיש איבו מסכים לו. הסיבה היא שתיקתכם אתם וזה שאיבכם קוראים על מה שמתרחש בלוב.
כלומר לבנון קוראת יותר, צרפת קוראת יותר ובריטניה קוראת יותר, ועתוניה מגישים לקורא תמונה אמיתית ונותנים לו לשפוט. אולם כאן במצרים לא מתפרסמת האמת העובדתית על לוב. וזהו מחדל מצד העתונות המצרית. זוהי אחריות של כל עתונאי שבחר במקצוע העתונות. זהו מחדל כלפי האזרח המצרי כאן. משום שהוא איבו מסוגל לבסוע ללוב כדי לדעת את החדשות. הוא קורא כל יום. הוא קורא את חדשות היום, מאזין לרדיו ואיבו שומע ממנו כלום. אתם כאן ודאי זקוקים למהפיכה תרבותית. מהפיכה תרבותית צריכה לשבור את כל המכשולים הללו, אשר משאירים את הקורא חסר ידע.וזה תפקידכם, בעל כרחכם. היות ואתם בחרתם את המקום הזה הרי שעליכם לציידו ביודיעות. איבכם רוצים לציידו ביודיעות השאירו זאת למישהו אחר ואתם לכו לעבוד במסילת הברזל או בחקלאות או באיזה שהוא דבר (צחוק). בודאי שאבו מלאי טרוניה בגד העתונות המצרית.

מרסא צברי: (בצחוק) אבו/בבראה כולבו לאחד האיחוד. (צחוק של כל הנוכחים).

אמינה אלסעיד: אני מצטערת שרחוב "אלהרם" והתרבות המצרית זכו לבקורת מצד כבוד הנשיא יותר מכל דבר אחר.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אין אבן כופרים במצרים

הנשיא קד'אפי: מאחר שהלקרחות של רחוב "אלהרם" רובם לובים הרי שהמהפיכה התרבותית בלדב צריכה להיפסק (צחוק).

למעשה איבכם יודעים מה בעשה בלדב ולא התבובבתם במה שבעשה בלדב. מה שקורה בלדב צריך להיות מקור גאורה למצרים משום שזה מהווה המשך למהפיכה של מצרים. מהפיכת ה-1 בספטמבר, אין אבן מכבים אותה ה"מהפיכה החלוצית" אלא אבן מכבים אותה בשם "המהפכה השלוחה" (במקור: "אלת'ורה אלראפדה"). ההבחה היא שאתם כאן תאמצו את מה שמתרחש בלדב. זאת משום שזה פרי של מה שאירע במצרים. מדוע תזלזלו בו. ומהו הבידוד שאתם מטילים עליבו? כלומר אתם אומרים לבו: "אתם הלובביים צריכים לעזוב אותבו, צריך שתפבו אליבו את גבכם". אתם תמיד אומרים לבו זאת. ותראו את העתובות מתעלמת. השיזוריים מתעלמים ואיבכם מפרסמים דבר שיכול להרעיל. אבן מבסים עתה ורושמים צעד חדש במהפיכת ה-1 בספטמבר אשר היזיעות עליו צריך שיתפרסמו וישוזרו.

אם לא בשתבתה עמדת העתובות כאן אחרי מיפבשים אלה ולאחר שלב זה הרי שלא עשיבו דבר. אבן צריכים לראות מפבה ממשי ואתם לכו ועירכו את העתובות הלובית, לכו ושדרו בדיו הלובי. לכו והצטרפו להתבבדות. ראש הועדה העממית בפקולטה לחיבוך באוביברסיטה הלובית הבו אחד מהמורים המצריים המבהלים מאבק בתוך המיכללה והוא אשר הוכיח את קיומו והצליח במאבק. מורים לובים סולקו אך ישבו איחוד אמיתי. לכו ושדרו בדיו הלובי. לכו וקחו קבוצה שתתקן את ההסברה. אבן אבשים המחפשים ידע. אבן בשעבים על מצרים בעלת הידע ואבן רואים במה שלדב עושה עכשיו בתור המשך למה שבעשה במצרים. אבן המהפיכה היחידה שאבן מבסים שלא לתת לה לכפור במצרים. אולם יש לחצים עליבו כדי שבכפור. לחץ מתמיד כדי שבכפור בכם. ואבן לא רוצים לכפור בכם. ואתם אומרים: "לא, אתם צריכים לכפור" (צחוק.) בכון. יש עליבו לחץ חזק אולם אבן יוצאים מתוך עקרובות ואבן מהורים שלוחה שלמהפיכת ה-23 ביולי. אבן דור המחדש את מהפיכת ה-23 ביולי. אבן היחידים שבארפן בלתי פרסק מגיבים על מצרים. בכל מדיבות ערב אבן רבים עם האלג'יריים, עם התימבים, עם הסורייים, עם העיראקיים ועם הסודאבים בגלל מצרים.

הורעו היחסים בין לדב לבין סודאן בגלל מצרים. על כולכם לדעת, כי בשבת 70' כאשר מצרים קבלה את תכבית רוג'רס, ראתם ראיתם את התגובה שהיתה בכל מדיבות ערב, פרט ללדב. אבי באתי לבשיא (באצר) כאן,

[illegible]

[illegible]

[illegible]

זכרונו לברכה. אמר הנשיא: באלוהים אתם חופשיים. ראו את העמדה שאתם רוצים לנקוט.

היתה צפייה שאנו נלך בעקבות הערבים. וכל ערבי אומרים לו שהנה מצרים די - ותכנית רוג'רס היא כפירה ומכירת הבעיה. אנו פרסמנו הודעה לטובת מצרים אשר רק קטעים ממנה פורסמו כאן במצרים. פרסמנו הודעה וזו ההודעה היחידה אשר יצאה בארצות הערביות ומכריזה כי אנו לא מקבלים את המסעות הפוגעים בעבד אלנאצר, משום שעבד אלנאצר אינו מייצג אישיות. הוא מייצג את מהפיכת האומה הערבית ואת תקוותיה והוא מייצג שלב היסטורי של האומה הערבית.

אמרנו בזה הלשון. אמרנו, שהמאבק ביבינו לבין ישראל הוא מאבק לקיום. מאבק של תרבות; אחד מאתנו צריך להישאר ואחד צריך להתחסל (במקור: "יבתהי"). לא דיברנו ישירות בגד התכנית ארלס אמרנו כי אנו דוחים את הפסקת המאבק עם הנרייב מפני שהמאבק הזה ביבינו צריך להמשיך עד שיתחסל אחד מאתנו. ואמרנו שאנו לא מקבלים את המלת הדופי במצרים או פגיעה במצרים באיזה שלב שהוא ואנו מכירים ביתרונה של מצרים על פני כל המדינות הערביות, ואנו מצדיעים לחללי העם המצרי בכל האומה הערבית. אמרנו זאת ביחס לאלג'יריה, לפלסטין, לתימן לכל מקום ששם היו וחללים מהעם המצרי. וזו אמת ואין זה סילוף או רמאות או שקר. העם המצרי הביט קרובות רבים למען האומה הערבית ולמען הלאומיות הערבית. הוא הקריב מהרבו והקריב מדמו. ולמעשה קם הירם מישהו באיחוד הסוציאליסטי ואמר אילו חסכנו את כל המאמץ ואת כל הכסף שהוצאנו על האומה הערבית כי אז יכולנו לבנות מצרים חזקה וזה נכון. כלומר שמצרים הקריבה באלג'יריה, בתימן, בסודיה ובעיראק ועכשו היא הקריבה בלוב ואני אומר לעם הלובי שמצרים, למרות המצב שהיא נתונה בו, אנו מבקשים (ממנה) מורים אז באים בה מורים. אנו מבקשים מומחים אז באים מומחים. אנו מבקשים שר אז בר שר; את מי שאנו מבקשים על אף שמצרים היתה לחוצה וזקוקה, לכל דבר. אני ביקשתי טנקים מייד כשפרצה המהפיכה, לא היה לנו אפילו טנק אחד; ביקשתי טנקים ועבד אלנאצר הוציא אותם מהחזית והביא את הטנקים ללוב.

ביקשנו חיילים והוא שלח לנו בדודים ("כתאיב") כדי שיאמנו אותנו. ודהו מה שאני מדגיש בפני העם הלובי. אני אומר להם: ראו את העם המצרי. הם יודעים את הריכוז כלפי העם המצרי ושהאימפר' מטיל חשדות במצ'ים. הריאקציה מטילה חשדות במצ'ים; כל אחד מטיל חשדות במצ'ים. מדינות ערביות גדולות נפלו קורבן לחשדות אלה. הם הצליחו למעשה לבודד את מצ'ים ממתפיכות גדולות שיכולות להיות שלוחות של המהפכה של מצ'ים, פרט לנו. אנו אומר בלוב, כי המצרי הוא היחידי שאינו נוטש את אדמתו. אל תחשבו שפלאח מצרי יעזוב את שדהו ויהגר ללוב. מה הוא יעשה בלוב? קשה לך להוציא מישהו בכוח מהאדמה. וזה אשר הפך את מצ'ים לעומדת איתן בפני כל הפלישות וכל הלחצים שהופעלו עליה. מצ'ים תמיד דביקה באדמה ולפיכך היא שימשה קבר למעשה לפולשים. אצלנו, אחרי השחלטות האיטלקים על לוב, היו לובים שנמלטו. מהם באו למצ'ים, מהם הלכו לצ'אד, ומהם לתוניסיה ולהרבה מדינות. כשדרים פלשו בה נמלטו תושביה והיגרו. העם המצרי לא יעזוב את הנילוס ולא יעזוב את אדמתו ולכן הוא עם מושרש. לפיכך כל הפלישות לא השפיעו במצ'ים. אנו רוצים מכם לפתות שכאשר אנו אומרים זאת אתם תחזרו על זה כאן (צחוק).

אניס מנצור: אבל רוצים שהלובים ישתכנעו בדבר!

אמינה אלסעוד: אנו רוצים שהעם הלובי ישתכנע בדבר!

הנשיא קד'אפי: אנו ביקשנו בלוב שעותקים של העתונות המצרית יצאו בלוב כדי לחטל את הדבר שנקרא עתונות מצרית ועתונות לובית. אנו רוצים שבלוב יצאו עתונים מצריים. ביקשנו למדג יחד את השידורים באופן שיהפכו לרשות שידור אחת אשר תשדר תכניות מצריות. אני אומר להם לכו לכפר המצרי ותביאו את ה"מואל" (נעימה עממית) תביאו את ה"רבאבה" (כלי נגינה) ותביאו את שירי העם ותשדרו אותם ברדיו הלובי כדי שתלמדו את הלובי אמנות אצילה זו, וזוהי האמנות האצילה אשר אתם אינכם משמיעים בשידוריכם. אתם עדיין מקשיבים למוסיקה אלקטרונית (צחוק), המוסיקה המערבית והלא מערבית. אתם צריכים להשמיע את השירים העממיים, להשמיע את ה"רבאבה" ולהשמיע לאנשים את ה"מואלים" שמגדות הנילוס ואת כל הדברים כדי שנשמע אותם; את אלה אשר מביעים את האצילות, את האמנות ואת העממיות והם מביעים את העם המצרי. כאן אנו אשר שמים אותם בשידורים שלנו ואתם אינכם שמים. אילו נעשה זאת בשידורים שלנו ייתכן שאתם תפריעו לשידור (צחוק ממושך). עליכם לשנות כל דבר.

מרסא צבר'י: בין אורחי הסימפוזיון נמצא מר מחמוד אבו ראפיה, חבר מועצת העם וחבר הועד המרכזי. הוא עתונאי ותיק, מזה 20 שנה, ויש לו מה לומר.

[illegible]

חזרה לאיחוד

מחמד אבו ראפיה: ברצוני להעביר את הרב-שיח למשהו הקרוב יותר לעניין האיחוד, זאת כאשר שלוש שאלות מעשיות מצריכות תשובה מכבודך. השאלה הראשונה ברורה וישירה:

כבודך יודע שבמצרים היה קיים ארגון של האחים המוסלמיים לפני המהפיכה ולאחר המהפיכה, ואת גם מכיר את הנסיבות שפקדו את הארגון הזה וזאת בהתחשב עם כך שפעולת הארגון נבעה מתוך מציאות איסלאמית. האם יורשה קיום ארגון זה בלוב?

דבר נוסף, והוא קשור עם אותו הנושא. במושב הקודם של מועצת העם הציע אחד מחברי המועצה - בעת שעמדנו לחוקק בעניין הגנה על כספי הציבור - הוא הציע להחמיר בענש לגבי פשעים של מעילה בכספי הציבור עד כדי קטיעת יד הגנב. כאשר החצעה הובאה בפני מועצת העם, והיה חיקון קטן באחד הסעיפים, הובעה תמיכה מצד כמה מחברי מועצת העם והובעה התנגדות מצד כמה חברים אחרים. יו"ר מועצת העם לא הבחין כי ישנו רוב במועצה. היתה זו ישיבת בוקר והוא החליט לדחות את הנושא לישיבת ערב, לצורך דיון נרחב יותר.

בדיון הנרחב הועלתה שאלה: האם אנו נוקטים בענש ללא קשר עם החליכים שקבע הקוראן ביחס להגדרת העונש (במקור: "אקאמת אלחד") למשל. כלומר ענש קטיעת יד הגנב לא הופיע בקוראן כדבר נפרד בפני עצמו אלא הופיע יחד עם משהו שנקבע ב"סנה" וב"שריעה" המוסלמית שלפיו לא יתכן להפריד את קטיעת יד הגנב ואת הענש מהגדרת הפרצה ("אקאמת אלחד") וזה מבחינה מה שנקרא עכשו חוק הפרוצדורה הפלילית והוא חוק ענייני במובן של הדרך להוכחת האשמה עצמה.

כמובן שהדרך להוכחת הפשע, כפי שהדבר ידוע - תרשה לי לתת משל, שכן כולנו במקום זה במצאים ברמה גבוהה של הגות והרבות: אחד בא אצל הנביא (מחמד) ואמר לו: "זניתי הנביא". אמר הנביא: "אולי היבקתי". אמר: "זניתי". אמר הנביא "אולי נשקת?" אמר: "זניתי הנביא, טעמתי מיינה והיא טעמה מיינו". אמר(מחמד): הגדירו את עונשו.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

פירוש הדבר, שאין להפריד בין הרחקת גבול האשמות (?) (במקור: "דרא אלהדוד באלשבהאת") לבין הטלת העונש. ואם נבקוט את העיקרון של הרחקת הגבול בהאשמות ואני חושב שבחברה המסובכת הגדולה והמודגת (במקור: "אל-מתשאבכ") זהו פעולה קשה מאוד. אנו נמצא ש-90% מאלה שמעמידים אותם בפני בתי דין פליליים בית הדין מזכה אותם בשל חוסר הוכחות ברורות ופסקניות של האשמה. ומאחר שיש ספק בביצוע הפשע או בהרשעה צריך לזכות מיד ולפי ההלכה המוסלמית. הגיון זה הועלה בויכוח במועצת העם וכתוצאה מויכוח זה דחתה המועצה ברוב קולות את ההצעה לקבל את עיקרון קטיעת יד הגנב.

נודע לנו שהעיקרון הזה הוחלט בלובהוא גם נהוג בסעודיה ואנו דקוקים למעשה ליתר הבהרה מצד כבודך בנקודות אלה.

בנקודה השניה: כבודך לפני שנתיים פנית בקריאה לכלל-לאומיות המערכה ("קומית אלמערכה") ואנו זוכרים כי עקבנו בלבנו ובמחשבתנו אחר מטעותיך בבירות ערב כשאתה קורא לכלל-לאומיות המערכה. היום יש בלוב מהפיכה עממית וכפי שאנו מעריכים הרי היא אולי בלתי מקובלת ע"י מדינות ערב האחרות. וביחס לעמדה זו, האם אתה מחשיב את הקריאה לכלל לאומיות המערכה - ואנו עדיין דקוקים ביותר למערכה - בתור קריאה מדרגה שניה לאחר המהפכה העממית או שהמהפכה העממית באה במקום שני אחר המערכה? זו השאלה השניה.

הנקודה השלישית היא בקשר לאיחוד. היה לנו נסיון נפל בסוריה וכאבנו היה חזק. כפי שאנו קוראים אודותיך הרי גם אתה, כאשר נודע לך על הפיצול הצטערת מאוד. אין אנו רוצים לחזור על האסון ולכן רוצים אנו שאיחוד זה יקום על יסודות חזקים. שלא יהיה שום דבר אשר לא נלמד אותו ואשר לו נתדיין עליו.

אנו רואים היום את מדינות מערב אירופה צועדות לקראת איחוד. אולם על יסודות של הלימוד, ושל המדע החדיש. זאת כדי שהם יקיפו את כל הצדדים אשר מובילים לאיחוד מלא בין כל המדינות. הם התחילו למשל במכס, במטבע וכו'. ואנו אומרים כי גם אנחנו במצ'ים ובלוב - כתוצאה מהשוני החברתי הקיים זמן רב וכמו כן כתוצאה מהשוני במהפיכה בין מצ'ים ללוב - כל העניינים האלה מן ההכרח שידונו ושהדיון יהיה על יסוד זה שנהיה בלוי לב עם עצמנו לחלוטין.

[illegible]

למשל בלוב יש סחר חופשי והסקטור הפרטי הוא חופשי לייבא. כאן הייבוא ב-100% שייך לסקטור הממשלתי; בעיה איחוד המטבע בין שתי המדינות והשער שנקבע ללירה הלובית ושוני מן השער של הליפה המצרית, הרי בכל העניינים הללו עלינו להגיע להסכם בתור עם או שני עמים שנכנסו יחד באיחוד.

הנשיא קד'אפי: השאלה הראשונה היא על האחים המוסלמים. האם לא כך?

מרסא צבר: השאלה נוגעת לקריאה ליישם את חוקי האיסלאם. האנשים מבינים כאן כי הדבר נוגע לקבלתם של האחים המוסלמים בלוב. יש אנשים שאומרים כך.

האימפריאליזם נגד האיחוד!

הנשיא קד'אפי: דיברנו הרבה על הפילוסופיה של הדמוקרטיה שאותה יישמתם כאן ע"י ברית כוחות העם העמלים. אם נתיר לאחים (המוסלמים) להקים מפלגה, פירוש הדבר שהמפלגה תשתלט.

כלומר היא תרצה לשלוט והחברה תהיה בחוגה לחסדי מפלגה. אם נתיר לה להשתלט על החברה פירוש הדבר ששכבה מסויימת תשתלט על החברה. כלומר זה דבר שיכול לקרות. אולם המהפכה בלוב קמה ביסודו של דבר כדי שלהמונים תהיה האוטוריטה ללא אפוטרופסות. אנו נגד זה שמישהו יפעל מטעם ההמונים.

כלומר מהפיכת ה-23 ביולי כבר עברה את הדבר הזה עכשו והיא נכנסת באורח מתמיד לטרקלין דימוקרטי והיא מאפשרת להמונים לממש את הדימוקרטיה. אולם המהפכה העממית כבר אמר עליה עבד אלנאצר. הוא אמר שהמהפיכה החרבותית היא הכרחית וכי עוד יבוא יום שבו אכריז על מהפיכה חרבותית. זאת הוא אמר בועד המרכזי והדברים מוקלטים הוא אמר בזה הלשון: "אני אחולל מהפיכה על המהפיכה".

אילו התרבו לאחים המוסלמים (לכשל) הרי פירוש הדבר שזו תהיה מפלגה נוספת. שיכבה (נוספת) למשל. ואיני טבור, כי האחים המוסלמים מייצגים פילוסופיה אסלאמית במובנה הנכון. אנו רואים באחים המוסלמים בתור סוכני האימפריאליזם והקומוניזם.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

רואים בהם סוכני האימפריאליזם המזרחי. ואנו רוחים אפוא סוכנים אלה. אנו סבורים כי האחים המוסלמים הם נגד הסוציאליזם, נגד האיחוד הערבי, נגד הלאומיות הערבית ונגד ידידותנו כלפי רוסיה. אין מנוס מכך שהאימפריאליזם המערבי יבוא בברית עמם. האימפריאליזם שהוא נגד האיחוד מחפש כל אחד המתנגד לאיחוד מפפנים. האחים המוסלמים הם הראשונים שהם נגד האיחוד הערבי מפני שהם קוראים לאיחוד האיסלאמי. הם נגד הסוציאליזם ומן ההכרח שהאימפריאליזם יחפש מישהו מנפנים נגד הסוציאליזם וימצא את האנשים האלה ואין מנוס שיבוא עמם בברית בצורה זו או אחרת מישהו המתנגד לידידות עם בריה"מ והמתנגד לידידות. ואני מדבר על הידידות ואיני מדבר על ההשפעה, לא על הסכמים לא על השתלטות (במקור: "אחתוא") ולא על משהו מעין זה . אני מדבר על ידידות. אתה מתיחס אלי כשורה אל שורה - זה מה שאני מתכוון כשאני אומר ידידות.

ברית כוחות העם העמל... הפלאחים, והפועלים, בעלי ההון הבלתי בצלבי. כל אלה הם כוחות יצרניים החברה אשר הברית שלה באה במקום המפלגה, השיכבה, העלית, והחלוץ. כל אלה הם סוגי דיקטטורה והם נדחים. הדלת סגורה בפני כל אירגון העלול להשתלט על החברה אולם היא פתוחה בפני ברית כוחות העם העמלים. לך יש רעיונות איסלאמיים על קומוניזם שהם חוזרים אל ברית כוחות העם . ואתה אומר למשל: אני מושפע מכתבי קרל מרקס ודעתי כזו וכזו. אתה מדבר אך איבד מקום מפלגה, תאים ואירגון. כלומר שפירוש הדבר; נסיון לתפוס את השלטון. אין שום ארץ שתרשה זאת.

בגלל מצרים אנו חיים בשלום ("מהארבין") עם סעודיה וחיים בשלום עם בורות, עם המיפרץ, עם תרבריסה ועם העולם כולו. כן אנו חיים בשלום עם רוסיה בגלל מצרים. ואלמלי מצרים אף אחד לא היה משתיק אותנו. אנו לא זקוקים לא לסעודיה, לא לבורות, לא למיפרץ, לא לבריה"מ .
לאף אחד מאלה אין אנו זקוקים; ואנו מוכנים להגדיר את עמדתנו כלפיו. יש לנו מנגנון הסברה אשר מגיע לכל העולם ומכירים אותנו וכשאנו מדברים שומעים אותנו ההמונים הערביים ואנחנו מסוגלים להפוך עליהם את העולם. אך אין אנו רוצים מהתלות ומלחמת מלל וכמו כן למען מצרים אנו לא רוצים להכריז מלחמה בתקופה זו.

כריתת יד נגנב זו מדת העונש שצויין בקוראן. הלואי שיבואו אליבו איש הלכה מוסלמי ויטול על עצמו את האחריות בנושא כריתת היד ויתן פירוש אחר. הלואי שאנשי המשפט והשריעה המוסלמים היו נותנים לנו מתוך הקוראן ואומרים לנו כי זה לא פירושו כך. אנו נקבל את פירוש הקוראן. הלואי שיבוא מישהו ויאמר כי הפירוש הנהוג בלבד הוא משגה, וכי כריתת ידו של הגנב אין פירושה שהיא תיכרת בסכין אלא פירושה כך וכך. הלואי!

מחמוד אבו ראפיה: בספר הקוראן הקדוש נאמר כי מותר להתחתן עם שפחות "וכמה שידכם משגת". היתר זה כלול בקוראן אך הוא עיבו בהוג כיום. הדבר נמצא בקוראן והוא שימש בתקופה מסויימת מתקופות האיסלאם, אך כפי שאבו מסכימים כולנו הרי האיסלאם הוא דת מתפתחת ודת המתאימה לכל זמן ומקום. בזמן מסויים הפך היתר זה הקיים בדת האיסלאם לבלתי רלבנטי כי איבי חושב כי יש אחד כיום שילך לקבות שפחות בדי להתחתן עמן או כדי שתישארנה "ככל שידו משגת". כלומר, גם כריתת יד הגנב, לפי דעתי, היתה בהוגה כאשר היה זה אפשרי בנסיבות ששררו בראשית האסלאם. לא היתה אז מדינה שתבנה בתי סוהר ותכניס בהם את האסירים ותאכיל אותם. כלומר, המצב היה מצריך זאת. היום הגנבים נלקחים ונחבשים בבית כלא והם צריכים לאכול בוקר צהרים וערב ויש שומרים המופקדים עליהם. דבר זה לא היה באפשרותן של המדינות המוסלמיות הצעירות בעת צמיחתן ואז סברו שיש לקטוע ידו של הגנב ולעודבו לנפשו. כיום מאחר שהחברה האיסלאמית התקדמה בתחום התרבות והיא מסוגלת להקים בתי סוהר, הפך גם היתר זה כמו ההיתר של "ככל שידכם משגת", ואפשר שלא בנצעו. זו דעתי, זוהי פסיקה אישית (שלי) בהלכה.

הנשיא קד'אפי: אני אומר שאם יש פסיקה בהלכה, הרי את פירוש הקוראן אנו מקבלים. הלואי שהייבו כולנו מקבלים את האיסלאם, מקבלים את ההלכה המוסלמית כמקור לחוקה. אבל אתה מסלק מקור זה ואומר: "בחוקק אבו". את המקור השני אנו אפוא דוחים.

החוק שאותו עשינו, כריתת יד הגנב, אין פירושו שאחד שרעב גונב, ואז כורתים ידו. לא. הרעב הזה אין להתלונן עליו בשום פנים. אחד זקוק הלך וגנב, האם נכרות ידו? לא. זוהי אשמת החברה. החברה צריכה לספק צרכים אלה. אלא שכריתת היד תבוצע לגבי אדם שאינו זקוק ואינו רעב ושלא בזקק לדבר הגנוב, אולם הוא בכל זאת גנב. וכדי שנרתיעו ונרתיע את זולתו הרי אין מנוס מכך שנטיל עליו עונש זה.
עונש המלקות לנואף וכריתת יד לגונב הם העונשים היחידים שיש בהם כדי למנוע את שני הפשעים הללו. למשל לגבי הניאוף אין דבר הנקרא "סקילה". הקוראן לא דיבר על (עונש) סקילה כלל. בקוראן ים (עונש) מלקות: "הנואף והנואפת הלקו כל אחד מהם מאה מלקות ולא יהיה בלבכם רחמים בדת אללה". די . אמרו 100 מלקות ונאמת נוכחו לדעת כי שום דבר לא ימנע פשע זה אלא שתיקח את האיש לפני קהל אחר ותכה אותו מאה מלקות. ואמנם מי שעושה מעשה זה או מי שגונב זהו אדם סוטה או אדם בזוי הראוי כי אנו ניתן לו עונש זה. אתה גונב כטף בלי שתהיה זקוק הרי פעולה כזו, יכולה לבוא מאדם שהוא בחזקת חיידק החברה וצריך שנבהג עמו שלא כמנהג הרגיל.

כללי לאומיות המערכה

מרסא צברי: אח"כ יש כלל- לאומיות המערכה. האם עתה היא באה בדרגה השביה אחרי המהפיכה העממית?

הבשיא קד'אפי: כמובן שכלל-לאומיות המערכה במשכת מצד המהפיכה העממית. כלל-לאומיות המערכה היא ברורה ואם הערבים כולם - על רכושם, דפובליקותיהם, פרוגרטיביותם והריאקציה שלהם - הבם עתה בעימות עם האוייב המשותף פירוש הדבר הוא שישראל ,עוד לפני שהיא מאיימת על התעלה, אפשר שהיא תאיים על העיר "מדינה". ואמנם זוהי תכנית שלהם להגיע לעיר "מדינה". אפשר שיאיימו על עיראק, על אלג'יריה, ואפשר שיאיימו על כל ארץ ערבית, כגון סודאן. זהו עניין שצריך לרכז כלפיו סוטבציאל חומרי ומוסרי לצורך עימות עמו. אתה בונתן כסף ואתה בונתן אנשים. אך אלה אינם מבטלים את הניגודים הממשיים שהם קיימים בעל כורחנו.

הניגודים הפנימיים קיימים אך הם אינם טעונים חומרי נפץ. כאשר יסתיים שלב ההשתחררות הלאומית תיכנס המדינה לשלב ההשתחררות החברתית.

כאשר אנו מגיעים למאבק הפנימי. צריך שהמאבק יהיה בין המהפיכה לבין הריאקציה, בין הקידמה לבין הריאקציה. אמרנו אנו רוצים לעמוד מול ישראל בצד המאבק הפנימי. אפשר שנסכים על הפוגה (במאבק) מבפנים אך להפוגה צריך להיות מחיר. וזה שכולנו נשתתף בכלל-לאומיות המערכה: ניקח כך וכך מסעודיה, כך וכך מכוורית, כך וכך מאבו-ט'בי, כך וכך מטוניסיה, כך וכך מאלג'יריה, כך וכך ממרוקו וכך וכך מלבנון, הזדרשים לצורך כלל-לאומיות המערכה, מול אוייב משותף. הניגודים למעשה קיימים אך אנו מקפיאים אותם. מהפיכת ה-1 בספטמבר פרצה בשלב שבו הגענו להסכם בועידת ח'רטום בדבר הפוגה (במאבק הפנימי) ליכוד ושלב של עמידה איתנה, עד אשר בגמור מהתרקפנות. אולם אופי העשייה באיזור איבו מקבל הגיון זה. המהפיכה אז במשכה ואנו עשר שנים מארגנים . הגיע הזמן ופרצה המהפיכה והריאקציה חוסלה, אותה ריאקציה אשר חתמה על ההפוגה בח'רטום ואז התחוללה המהפיכה . היא ניצחה והמהפיכה כיום פועלת בכל איזור ערבי.

אשר לכלל-לאומיות המהפיכה אנו עדיין אומרים כי על מדינות ערב לרכז כל אפשרויותיהם לחיסול ישראל. אנו יכולים להישען על עצמנו ולהגן על עצמנו מן העולם כולו אולם כל הדיבורים שלנו על מצרים הם בהכרח דיבורים לטובת הלאומיות הערבית. דיבורים על מצרים הם לא למען מצרים בלבד אלא למען האינטרס של כולנו,משום שחיסולה של מצרים הוא חיסול של כולנו.

26/...

עמידתה האיתנה של מצרים היא עמידה איתנה של כולבו אוייבי מצרים הם אוייבי איזור זה, אוייבי אומה זו; אוייבי מצרים ואויבי המהפיכה הערבית. אמרתי כי לריאקציה יש אינטרס בהשארת הכיבוש משום שמצרים היא היעד. מצער אותי מאוד לראות שבעתונות המצרית יש פרסום לריאקציה. איני יודע מדוע?

מרסא צברי: אחרי שהאח העקיד הבהיר את הנקודה הרביעית משאלות מחמוד אבו ראפיה, בזמין את אחד מארחי הסימפוזיון, העמית הסופר עבד אלמנעם אלצאוי - יו"ר אגודת העתונאים - כדי שישמיע דעתו.

בסיון המהפיכה הצרפתית

עבד אלמנעם אלצאוי: למעשה אני מאושר מאוד להשתתף בסימפוזיון זה ועוד יותר מאושר אני להיפגש עם העקיד קד'אפי, אשר פועם בו הדופק הלאומי האמיתי. קד'אפי מייצג דור חדש, הפועל בעוז ופועל בהחלטה נחרשה, וזה למעשה מה שהביא לכך שנפגש עמו. הייבו רוצים לדבר עמו גלויות; כלומר הייתי מבקש שלא יפגע מהויכוח, שכן זה יכול דווקא לגבוע מחיבה אישית אליו ומהערכה כלפיו. ומכאן שככל שנרצה להיות בסוד כלפיו הרי שניה יותר ישרים ויותר גלויי לב אחד לגבי מה שאנו מרגישים וחשים.

איני רוצה להאריך. אני רוצה להצטרף אל ידידי רשדי צאלח בדבר הצורך לגלות פתיחות כלפי העולם וייתכן שאנצל את ההזדמנות ואשיב על הערה פשוטה, ובדרגוני שהאח קד'אפי יגלה כאן רוחב לב. הדבר נוגע למוסיקה. הוא (קד'אפי) למעשה הצחיק אותנו מאוד בעניין "הקישקוש" האלקטרוני, המצוי במוסיקה המערבית. לא רק אנחנו פועלים להפצת המוסיקה הערבית שלנו בעולם כולו. מוסיקה זו מופצת בכל מקום ואני רוצה לומר לכבודך משהו שקרה: הייתי בועידת "ארנסקו" באחרונה ובציגנו הקבוע בארנסקו, השגריר המצרי, סיפר לי כי הופתע כאשר גילה כי מופיעה להקת כלי זמר עממיים מצריים . הוא לא ידע מי ארגן אותה. הוא פחד מאוד שהלהקה תעורר לעג בין הצרפתים.חברי הלהקה לבשו "גלאביה" מצרית וכשעלו לבמה הוא רעד מפחד כי זו פעם ראשונה שהוא רואה דבר כזה בפריס. אך כעבור 20 דקות השתתפו הצרפתים בשירה ובריקודים עם הלהקה , והחלו למחות כפיים בצורה חסרת תקדים. התכנית שאמורה הייתה להימשך שעתיים ארכה יותר מארבע שעות. מדוע? משום שהם ביטאו את האישיות המצרית האצילה בצורה כנה.

27/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אם אנו מבקשים שהעולם יקשיב למוסיקה שלנו חושבני שמחובתנו לא לדחות בשום פנים את המוסיקה של האחרים, וזאת בפרט כאשר היא נכנסה למודעת האנושית. הייבו איני יכול להרחיק בשום פנים ואופן משולחנו של משכיל מצדי ערבי את המוסיקה האנושית אשר נכנסה למצפון העולם . איני יכול לומר לזה שלומד מוסיקה ערבית: "תלמד מוסיקה ערבית אם תרחיק את המוסיקה האנושית אשר חודרה בתור מדע ומציאות לתודעת העולם כולו". במקרה הזה תהיה ההשכלה המוסיקאית פגומה ואח"כ הוא לא יוכל להתפתח בצורה מדעית נכונה אם לא ילמד כיצד התפתחה המוסיקה המערבית,וכן כיצד עוצבו כלליה, כיצד הוכנסה לדפוסים מוגדרים, כיצד נכתבו התווים שלה וכיצד דוייקו כלי נגינתה. האקדמיה לחקר מדעי המוסיקה באופן שהיא יכולה ליצור כללים מדעיים באשר לאופן כתיבת התווים, כדי שלא יהיה כלי נגינה ("עוד") אחד שונה מהכלי השני. הינם הכל זה אימפרוביזציה.

אני מבקש ברשותך לומר, כי פתיחות כלפי העולם היא שאנו נקבל את התרבות העולמית. אנו איננו אוייבי התרבות האנושית ,אנו אוייבי התרבות האימפריאליסטית.

אנו אוייבי התרבות אשר בכפית עליונו כשהיא נוגדת את ערכינו. אנו אוייבי התרבות אשר מחזירה את שליטתו של הגזע הלבן על הגזעים האחרים. אנו אוייבי התרבות אשר קוראת לשיעבוד ולהשפלה אולם אין אנו אוייבי התרבות האנושית הקוראת להשתחררות וקוראת לאופקים רחבים של האדם למען ההתפתחות האנושית כאדם ושהוא יממש את זכותו הטבעית להתפתחות זו.

הייתי מבקש, ברשותך, לשיבוני קל מפני שמהדברים שכבודך משמיע לפעמים אתה במרץ **ונלהב** מאוד ומביעים מן הדברים כאילו אתה נמנה על שוחרי ההסתגרות בתוך אזורנו במדינתנו המשותפת במדינה הממוזגת החדשה. הייבו דוגים שתשתכנע עמנו כי נישנה פתיחות ומן ההכרח שהיא תתקיים. אנו למעשה לא הצלחנו לממש את האמת שלנו ואת קיומנו אלא כאשר פתיחות זו הפכה לעובדה בחייבו, ואנו בעשיבו פתוחים כלפי התרבות האנושית, נתנו ולקחנו ממנה. אנו ,תודה לאל , אומה נדיבה ומה שהעניקנו לאנושות הוא יותר ממה שלקחנו ממנה . האומה הערבית היא אשר שמרה על המורשת היוונית הקדומה. הספרות היוונית אבדה ואין מוצאים אותה אלא בתרגומים הערביים. מכאן שאין אנו יכולים להכחיש תפקיד זה בקבלה ובנתינה, ועליונו ללמוד אותו באופן שנסכים לקבל משהו שיאדיר את תרבותנו ואת ערכינו הלאומיים, ולא נדיר את עצמנו מן ההתפתחות האנושית באשר היא . זו בקודה ראשונה.

28/...

הבקרדה השביה היא שעם ההערכה שאבו רוחשים לכל מביעי המהפיכה ועם כל הערכתבו לוועדות המהפיכה ולפלוגות ("כתאיב") שהוקמו בלדב, אבו פוחדים כי כאשר וועדות אלה תאבדבה את הדיסציפליבה (או מעצורים), כלומר שהן תאבדבה את קבי המדה הממשיים ואז העביין יהיה בתון להחלטה אישית (כלומר עשיית דין לעצמם) ואבו במצרים למדבו לקח מהדבר הזה מבטיחבו, לקח אידם. זאת כאשר גליבו משבים שבעשו בשם המהפיכה ובשם החופש. אבשים עשו מקח ומימכר בשם המהפיכה ובזמן מסדיים הפכה המהפכה לסחורתם ואילו הדיבוריים על המהפיכה או ייחדס המהפיכה (גם) לזולתם הרי הם בחזקת איסור. מכאן שהם ביצלו את המצב למובתם, דבר שהמריץ את הבשיא סאדאת לבצע את מהפיכת התיקון. מדוע? כדי שתהיה דיסציפליבה ויהיו כללים וסדרים. אין זו אתבחתא למהפיכה או לגיאות המהפיכבית אלא זהו אירגון טבעי, חוקי ולגטימי, המתחייב על ידי האיבטרס הכללי וכן מתחייב מן הזכות לשמור על בטחון האזרח וחרותו. אופן שהמהפיכה לא תהיה לרועץ למהפכיכבים וכדי שהמהפיכה לא תאכל את בביה כפי שקרה במהפיכות רבות בתקופתן הראשובה. המהפיכה הצרפתית, כפי שכבודך יודע, אכלה את בביה, אכלה את מבהיגיה. היא חיסלה אותם בטעבות דדוביות וע"י הפצת שמועות. זאת כי היא היתה כפופה לשיקולים אישיים ולעשיית דין לעצמם וזה מה שגרם לה למשבר. המהפיכה הצרפתית המתקדמת, שהיא מהפיכה ראשובה בעולם, אשר תובעת את זכויות האדם, באלצה למסור את עצמה לדרעות של דיקטטורה. דיקטטורה זו גרמה לה משבר עד אשר הצליחה להתאושש ולחדש את קיומה כמהפיכה, המושתתת על חוקים ועל ערכים דיאליים המוסדרים על פי חוק.

כלומר, אבו זקוקים לעולמיך, לכוחותיך ולהתלהבותך כדי שתעמוד ביחד עם המהפכבים ועם שוחרי החופש.
אבו מייחלים שיוקם האיחוד והייתי רוצה לבקש שדיבוריים אלה לא ייראו כהטלת דופי באיחוד.

אבו מצדדים באיחוד וצריך שהאיחוד יקום. צריך שבוויה יחד עם האיחוד ויחד עם ההבהבה הטובה שכבודך דיבר עליה הבוקר, והיא (הבהגתו) של בשיאבו סאדאת - אבו בדוויה מן האיחוד את מעמד קד'אפי, בתור מגן על ערכים אלה, ומגן על החרדות ומגן על הפתיחות כלפי העולם החיצובי מתוך חופש.

בתור מגן על חופש ההשקפה ועל המשמעת הקובסטיטוציובית **והסיפטית** אשר, מכתיבה את התבהגותו של הפרט הרי שאבי היום מאושר מאוד בפגישתי עמך.

מרסא צבר: הזמן באיחוד וההבחה היא שדברי העקיד קד'אפי יהיו הדברים האחרובים שיאמרו בסימפוזיון זה.

אצילות האישיות

העקיד מעמר קד'אפי: דברי עבד אלמנעם אין כל חילוקי דעות לגביהם. הלהקה המצרית שדברת עליה זכתה להתפעלות, משום שהיא הפגיבה את אישיותה המצרית. וזהו אחד מסוגי המאבק הלאומי, וזהו מה שרוצה המהפיכה ,כלומר נגד סילוף אישיותנו. אתה מופיע עם ה"גלאביה" (גלימה מצרית) בפריס, זה בושה. היות וזהו לבוש, הרי אתה צריך להופיע בו, כי מדוע ההודי, מופיע בעולם בלבוש (הלאומי) שלו? המהפיכה התרבותית בועדה לצורך דבר זה.

זה שאנחנו בלמד, הרי צריך שבלמד את המוסיקה, ויש מדעים אנושיים נוספים. יש מדעים אנושיים משותפים שכל האנשים בפגשים בהם. את זה אף אחד לא מבטל. אך אין זה פירושו שגרשה שאת מקום אישיותנו תתפרס אישיות אחרת. זהו מה שאנו עומדים בפניו היום. זאת כי בני הנוער שלנו עשויים להיות "היפיס" ללא צורך. הקידמה איבה בלבוש כי בכך אתה מחקה את הזולת ב"קליפה". אם הם ייצרו מטוס, תייצר מטוס, ייצרו מיקרופון, תייצר מיקרופון, ייצרו חשמל, תייצר חשמל. המהפיכה התרבותית היא שלא תקבל תרבות אימפריאליסטית.לא ייתכן שנטכים לסילוף אישיותנו. אנו מבוססים ערכים אלה ומי שאומר שאצילות זו (של האישיות) היא מבוססת הרי האצילות שאנו מעוניינים בה לא תיכון ללא מהפיכה תרבותית. הדבר המסוכן ביותר הוא ה"פלישה" מבפנים. בעוד שהפלישה מבחוץ איבה מסוכנת. כאן פועלים בגדך גורמים של התגרות. כלומר, נוכחות האוייב בסרגי זה דבר המחייב אותנו בתמידות לרכז את הפוטנציאל שלנו, ואנו מקבלים את האתגר ומתעלים לרמתו. אבל כאשר מישהו פולש אלי מבפנים, כשמישהו מבטל את התרבות שלי ומבטל את באמונתי הרי שבכך הוא חיסל אותי מבפנים.

שים פצצה בתוכי היא תתפוצץ בפנים ואני מחוסל; אולם אם מישהו בא מבחוץ ובידו סכין אני אקבל את האתגר כלפיו. אנו, המהפיכה התרבותית, צריך שתהיה לנו בשימה (ארוכה) מבפנים וכאשר אנו נהיה חזקים ומבוססים אפשר מכון למוסיקה,אפילו מערבית. אלמד מוסיקה, אכיר את המורשת האנושית ואטיף לה אולם אנו עתה בשלב שאין אנו יכולים לעמוד על רגליו. הייבו יכול אדם לרמותנו, הוא יכול, לבלוע" אותנו. אנו זקוקים למהפיכה תרבותית.

אנו זקוקים למהפיכה עממית. שהמונים יעשו את המהפיכה בכל מקום כדי שיממשו את השלטון ישירות. אין "מטעם". אף אחד במועצת המהפיכה איבו מתכוון מכאן ואילך לממש בידו את החוק שבה, שבתיים או שלוש מטעם ההמונים.

בשעה מסויימת ימצאו הזדמנות לטענו כי אנו מביבים כל דבר בשם ההמונים, ושאנחנו יודעים כל דבר ומבטאים את דעת ההמונים. ומכאן שכל ביטוי מצד ההמונים, אפילו אם הוא ביטוי חוקי, אנו רואים בו ביגוד ואז אנו הופכים להיות סמכות דיקטטורית נגדו.

וכדי שלא ניהפך לדיקטטורה נגד ההמונים עליבו לפעול במהירות בטרם תהיה האלהה של מועצת ההפיכה. אבו אפשר שבורחק מהאבשים. אפשר שהם ישאירו לבו כל דבר ויקומו מרכזי כוח שיהיו לבו בבחיבת טפילים והם יעשו רעה להמונים כפי שקרה עם ג'מאל עבד אלבאצר. לעבד אלבאצר בשבעו ההמונים אימונים. בכל מאודבו בשבעבו אמונים לעבד אלבאצר,ואיש לא התווכח עמו. אבו יודעים שבאצר לא יעשה רע אך עבד אלבאצר הוא בסדפו של דבר רק אדם.
אין מבוס מכך שמישהו אחר ישתף עמו פעולה בתחומים שאפשר שהוא יסתיר דברים ממבו. וכך בוצרו סביבו דברים שפגעו לרעה בהמונים אשר אוהבים את עבד אלבאצר. ועבד אלבאצר לא רצה שיורע להמונים וזה אשר קרה.

מחמרד ראפיה: אפשרית הערה קטבה?

מרסא צברי: זו הפסקה (של מהלך השיחה)

קד'אפי: בבקשה; אבי שומע.

מחמרד אבו ראפיה: למעשה אין חילוקי דעות ביבינו במקום זה ממש. והדברים שכבודך אומר הם דברים שאבו מסכימים להם. חילוקי הדעות הם בנקודה אחת בלבד, והיא שהמוני העם לדעתבו צריכים להיות מאורגנים כדי לתפוס את השלטון בדרך של בחירות או בצורת מבוי מצד ההמונים ללא בחירות (במקור: "תזכיה") ובחירה לתקופה מוגבלת לניהול השלטון.
או שההמונים בעצמם יצעדו כדי לתפוס עמדה מסויימת שכן קיימת סכבה שבקרב המונים אלה יהיה מישהו המשתייך מבחינה אידיאולוגית לזרם מחשבה המנוגד למהפיכה. מכאן שקיימת סכבה בהשארת עניין המהפיכה העממית בידי ההמונים, כדי שהם בעצמם יכבשו את העמדות ויבהלו אותן. זהו מוקד חילוקי הדעות. ובקודה זו היא איבגון המהפיכה העממית ע"י סיסמה או ע"י תיחום משפטי קובסטיטוציובי ומכאן באה קריאתבו למדיבות מוסדות.

<u>משמעות הדימוקרטיה</u>

הבשיא קד'אפי: המהפיכה העממית מאורגבת לחלוטין ועד כה לא קרה שום דבר מן הדברים שאתם חוששים מהם. ההמונים שולטים על מיתקן מסויים והם מקיימים הבהגה עממית של אותו מיתקן ויוצאת תחיקה לאותו מיתקן וזה עצמו הופך לחוק. הועדות העממיות בבחרו ע"י ההמונים,כלומר אבו, במוסד זה, הופכים להיות שווים. דין מרסא צברי כדיבו של כל פועל הבמצא כאן. דין פקיד כדין עורך , כולבו שווים.

31/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מה קורה? קורה שאנו מקימים הנהגה חדשה שאפשר שיכלל בתוכה מרסא צברי... אפשר שהוא לא יכלל. אפשר שאחד שהיה למטה יצא למעלה. ואחד בא ושואל: "אתה מרסא צברי, רוצים ממך דבר זה וזה". ויוצא גם מרסא צברי ומדבר על מישהו אחר והוא אומר לו: "אתה כך ואתה כך". מאבק זה יכול להימשך יום, יומיים, שבוע שבועיים, חודש חודשיים, והעבייגים במשכים בצורה זו. אבל בתנאי שהייצור לא ייפסק.

קרה אצלנו שפועל אחד במיפעל הטבק סגר את המיפעל ודרש מהפועלים שלא להיכנס אליו ושהמאבק יימשך עד שיבחרו ועדה עממית. את הפועל הזה ההמונים בעצמם העמידו לדין.

אין מנוס מכך שנקבל על עצמנו כמה קורבנות. כאשר תבוא לשחרר את סיני תשחרר אותה ב"אהלן וסהלן" וצריך שתסכים לקורבנות כדי שתשחרר אותה. למעשה אנו רוצים לשנות, ולחסל את הבירוקרטיה וכן לחסל את מרכזי הכוחות ולכן באפשר להמונים לתפוס את השלטון, ואין מנוס מכך שנסכים לכמה חריגות הכרחיות ומקובלות, שאין להם כל משקל לעומת הצלחת הנסיון בכללותו. לא נשפוט את הנסיון על פי משגים קטנים.

נכון שהמהפיכה הצרפתית אכלה את בניה, ובאמת האספסוף שלט בצרפת בצורה בלתי מסודרת. וכך יכול היה לקרות (אצלנו) אילו ב-1 בספטמבר הייבו דורשים מההמונים לצאת לשבור, להרוס ולהשתלט . יכלו אנשים להשחט ולהיהרג והייבו מאבדים אנשים רבים. אך הדבר הזה לא קרה.
במהפיכה הצרפתית 14 חילי הסתערו על הבאסטיליה והנגע פשה ביתר המיתקנים. כל אחד פנה אל ארמון של בסיך, המגלם את הבאסטיליה ובוצרו בתי דין עממיים בכל מקום וכן ועדה עממית והם הקימו גיליוטינות.

אך מה שקורה עתה בלוב כמובן שאינו כך. הועדות הן בעלות תודעה גבוהה והן שוקדות על הייצור. הועדה העממית של החברה הלאומית החליטה לבטל את החוזים הזמניים עם עובדים ולהפוך אותם לקבועים. לכם יש דעה שונה להלוטין על הועדות העממיות.

אפשר שיהיו כמה חריגות. דיברו על חילוקי דעות בשידורים כפי שפרסמתם. לא קרה שום דבר, אף אחד לא נהרג ואף אחד לא פוטר ואלה היו חריגים קטנים בלבד שאין למדוד אותם עם הצלחת הנסיון כאשר יצליח.

יש צורך בחוק. אך חוק שמובע מההמונים לשלום הוא בזיחה. החוק אשר מגן על הדימוקרטיה חוסל; החוק שמגן על מרכזי הכוח חוסל, החוק שמגן על הבחשלות חוסל. מה ששם קץ ליצירה ולאמצאה חוסל. לפיכך חיסלבו את החוקים. אח"כ יוסדרו דברים חדשים אלה בתחיקה חדשה. אח"כ תהיה ריבונות החוק. גם החוק יצא מאתנו. יכול כל אחד מאתנו ליצור חוק ולטענו לריבונות החוק ויכול לומר: "זה חוק וצריך לכבדו". אולם אנו צריכים לחפש תחילה את מקור החוקים, את המקור הראשון של החוקים. האם אנו מסכימים לגבי החברה או לא? השופט והנשפט הם ביסודו של דבר בבחינת יחידים בחברה שלנו. אולם ביסודו של דבר הפילוסופיה של השלטון היא חוזה בין יחידי החברה וכל אחד מאתנו פועל לפי מצבו. אני (למשל) לא רוצה שלטון ואנהג בתור פלאח. רוצה לפתוח משרד אז אפתח משרד. ומכאן שהשליט איבו מרגיש כי הוא גבוה יותר מן העם הזה. מדוע? מפני שהחברה חילקה תפקידים בצורה זו.

אשר למקורות החוק אין מנוס מכך שנסכים **לגביהם** ואח"כ נחוקק חוקים. אף פעם אין חברה אשר היה ללא חוק. חייב להיות לה חוק ואפילו אם זה (רק) מסורת. אפילו אנגליה - אין לה חוקה כאשר את חוקי החרום מכבדים והכל הסכימו לגביהם. אנו אומרים כי ישנו צורך דוחק להלכה המוסלמית ושהיא תהיה המקור לחוקים. כולנו מסכימים לגבי ההלכה המוסלמית. אח"כ השופט, פוסק לפיה ואנו מעניקים לו סמכות; ומי שחורג מההלכה המוסלמית יש לפעול נגדו בסיף והדבר מצוי באיסלאם.

מרסא צברי: אדוני הנשיא! לסיום סימפוזיון מהנה זה, שנמשך ארבע שעות, אנו מרגישים למעשה רגש אשמה על כך שהטרדנו אותך במדה רבה. בבוקר התוכחת שלוש שעות; אתמול התוכחת וגם שלשום ב"רוד אלירסף". אנו לא מתקנאים בך על עלומיך . אנו מבקשים מאללה שירבה את כוחותיך, בריאותך ועלומיך. אולי שמת לב כי העלית כאן השקפות רבות וכן חילוקי דעות רבים הושמעו כאן. אולם הם הועלו בלב פתוח, במלוא התבונה וברגשות כנים, וכל מי שנכח בסימפוזיון זה נהנה מכך. ואין ראיה לדבר טובה מן העובדה שלמעלה מ-50 חברים נשארו לעמוד על רגליהם ארבע שעות תמימות והם לא הרגישו בעייפות.

בשם משפחת "אח'באר אלירם", עובדיו ועורכיו, אנו מודים לך שבית בכל הכבוד ומעומק הלב ואנו רוצים את הבטחתך שבכל פעם שתהיה בקהיר שתבקר במוסד זה.

מב/חד-זי

הגהה: צל-טא

בדיקה: יש

מערך החוץ - מרכז התערוכה

תיק: קדאפי ל-

תאריך: 24 יולי 1973

העתון: Jerusalem

GADDAFI STAYS ON 'UNTIL UNION WITH EGYPT'

'Arab reaction is allied to Zionism'

BEIRUT (Reuter). — Colonel Muammer Gaddafi, who revealed on Friday he had resigned, yesterday announced he would stay on as Libyan leader until union with Egypt is achieved.

In a speech to a rally in Benghazi monitored here, Colonel Gaddafi declared that Arab unity was inevitable "even if by fighting or civil war."

He charged that "Arab reaction" was in an alliance with Zionism and the United States.

"Arab reaction" wanted the Arabs defeated in the 1967 war, Colonel Gaddafi charged. It was still in alliance with Zionism and the United States in order to stop the revolutionary upsurge and Arab unity. It lives on exploitation and keeps its thrones and American dollars by allying itself against the state of unity.

A MUST

Unity is a must and it involves military and political strength. It is imperative for the confrontation against Israel. Egyptian factories which now work at the capacity of 40, 30 or 10 per cent will after unity work with full capacity, he said.

Gaddafi criticised Egypt's method of purges and said the peasants, the workers and other sections of the masses were the proper authority to undertake them.

Describing the popular revolution as the real and direct democracy, he said he had no confidence in elections in the Third World because they were rigged and a prey to opportunism and nepotism.

He warned that a unified state of Egypt and Libya could not face Israel if its base was fragile.

A cultural and popular revolution in Egypt would have been in the service of the people by changing obsolete methods and ways of thinking and achieving total mobilisation, Gaddafi said.

He advocated the view that Islamic law should be the source of legislation and that all existing laws should be reconsidered to make sure they conformed to Islamic teachings.

SELF-DEFENCE

He said if the Egyptian army on the Canal was defeated, this should not be the end. There should be another army to carry out the fight and a third one to carry on after the defeat of the second.

He said if he engaged himself in other places it was in self-defence. He gave as an example the rebellion in Southern Sudan and he said most of the rebels who wanted to secede were based in Uganda. It was in defence of the people of Sudan that he stood with Uganda and won her over thus preserving southern Sudan from cession. He charged that the rebels in southern Sudan were fighting with Israeli weapons.

Supporting the blacks in the U.S. was not a side-battle, he said. It was part of the confrontation against the U.S. and Israel. The existence of a front inside the U.S. was part of the confrontation with Zionism.

before the Knesset rises for the last time tomorrow.

The question was tabled by Gahal's Dr. Binyamin Halevi, who asked whether legal action against the judge was being contemplated.

The judge is alleged to have ordered a courthouse police officer to bring the telephonist to him by

קדאפי - 974

התבטאויות וראיונות

33/73

ירושלים, כ"ד בתמוז תשל"ג
24 ביולי 1973

עקרי נאום קדאפי בבנגאזי בעקבות דרישת המוני לוב
שיחזור בו מהתפטרותו

(עפ"י רדיו לוב - 23.7.73)

הצורך באחדות ערבית והתקפה על הראקציה הערבית

- האחדות הערבית דרושה לאומה הערבית, ולאו דווקא לקדאפי סאדאת או נאצר. כל שליט ערבי המסתגר בגבולותיו, מועל באחוד. בעבר היתה המחשבה על אחוד מעין אוטופיה וסרוף. עתה, מי שמתעלם מהאחוד הוא המסורף. מי שמתעלם מהאחוד הוא כבת יענה הטומנת ראשה בחול. האחוד הוא גם בעיה של דת ואמונה. בריה"מ, למשל, אימצה לעצמה הקומוניזם ולשם כך הפעילה נשקה כדי להשליט אמונתה וחדרה לצ'כוסלובקיה.

- ביוני 67 עשתה הראקציה הערבית יד עם האימפריאליזם הישראלי כדי להרוס את מצרים ומשטרה המהפכני. לא נוכל ללכת לעימות כשהאויב הישראלי לפנינו והראקציה מאחורינו, שכן התוצאה תהיה תבוסה סופית.
הראקציה הערבית הינה גוף ערבי עם לב אמריקאי והיא לא תסכים לעולם לאחוד שכן הוא יביא עליה קץ.
רוחות המהפכה מנשבות באזור הערבי: בקרב הצבא והעם הירדני היו נסיונות להתקומם נגד חוסיין.
אם הוא נשאר בחיים, זה ענין של גורל. בסרוקו המבודדת מהעולם הערבי היו נסיונות הפיכה.

חובת הקמת האיחוד המצרי-לובי - מצרים זקוקה לאחוד, היות וסבלה מתבוסה. ע"כ חוללנו המהפכה בלוב. כשם שאלפי מצרים נפלו ב-67, כן מוכנים אלפי לובים להקריב חייהם במערכה הבאה. אמרתי לסאדאת בשובו לפני שנה וחצי מבריה"מ עייף ומיואש, כי עלינו להחיש האחוד משום שבריה"מ אינה נאמנה וארה"ב נלחמת במצרים. ענין האחוד הפך להיות דבר הכופה עצמו עלי, על כל אחד ועל הגבולות: עובדה שלמעלה מ-50,000 לובים יצאו למצרים. לא ידוע לי כיצד התארגנה התהלוכה. האחוד המצרי-לובי חייב לקום, אם לא, עלינו לבצע זאת בכח הנשק. אתם נאלצתם להרוס הגבול ביניכם לבין מצרים ומצרים נאלצה לקבל העובדות. בעתיד יצעד העם המצרי ללוב, גבולות לוב פתוחים לפניו. עלינו להתאחד עם מצרים ולהלחם עמה שכם אחד, לשחרור סיני, התעלה, ירושלים הגולן ופלסטין.

האחוד למען מערכה כלל ערבית. עממית וכוללת בישראל - מדינת האחוד חייבת לקום על בסיס כח להדיפת ישראל. יש לי אמון בסאדאת, אך יש לי דעה משלי בקשר למערכה, השונה מדעת מדינות העמות, אם כי אני מתפלל להצלחת מדיניותן. אנו חייבים לנצח בכל מחיר. תבוסה תהיה ממיתה וסופית. כיצד תוכל מצרים להלחם באויב הנתמך ע"י ארה"ב? הדרך הנכונה היא לחולל מהפכה עממית שתפרוץ הגבולות ותאחד האומה הערבית למען המערכה. עלינו לגייס כל חוגי העם, כל מי שיכול לאחוז בידו נשק. מס הדמים נדרש מכל אחד מאתנו. איני מכיר את החייל המצרי ואיני יודע באיזו מידה מסוגל העם המצרי להלחם. עלינו לדאוג שכוחותינו יהיו מודרניים וחזקים. מלחמה זו אינה נעשית ע"י צבא סדיר בלבד. עלינו לאלץ האויב לעמוד מול מלחמה עממית מרחוב לרחוב ומבית לבית. אנו חייבים להלחם מליון אחר מליון עד הנצחון הסופי.

האחוד באמצעות מהפכה עממית ברוח האסלאם

- מנהיגי מצרים רוצים בבסוס הדמוקרטיה, פתוח ובנית מדינתם. הדרך הנכונה היא מהפכה עממית. איני מאמין בבחירות שכן גם בבחירות יש לחצים והשפעות. אני בעד אחוד עם חוקה או בלעדיה. יש לערוך רויזיה של כל החוקים ולהכניס בהם תקונים ברוח האסלאם. לא נוכל להסכים לחוקה הלקוחה בחלקה מהמערב ובחלקה מהמזרח ואינה עולה בקנה אחד עם חוקי האסלאם. יש לגייס האמנים למען המהפכה התרבותית, כדי שיעלו המורל ויחזקו רוח הלחימה. במצרים ובלבנון מפיקים סרטים שאינם משרתים את המערכה.

האחוד כצורך כלכלי

- האחוד הוא לא רק צורך לאומי פוליטי וצבאי כי אם גם כלכלי. מפעליה של מצרים שתפוקתם מגיעה לכדי 30%, כושרם יעלה ל-100%.

תמיכה בסדינות ובתנועות שחרור כדי להעזר בהן למען המערכה בישראל

- מצרים מועמת שאסור לנו לפתח מערכות צדדיות. כשאנו מסייעים לקפריסין ולאוגנדה אנו עושים זאת מצרכי הגנה עצמית. התוקפנים ב-56 יצאו מקפריסין, כדי להגן על העם הסודאני עמדנו לימין אוגנדה. הנשק שהופעל נגד סודאן היה נשק ישראלי. כשאנו עומדים לימין הכושים בארה"ב אנו עושים זאת כדי ליצור לעצמנו בסיסי ידידות בארה"ב שישרתו מערכתנו בשעת הצורך, שכן ישראל שואבת כוחה מארה"ב. אין אלה מערכות צדדיות ומשניות או התחסקות. אנו עם חפשי וחייבים לעמוד לימין העמים הנאבקים על חרותם בכל מקום, לרבות, אוגנדה, הפיליפינים, אירלנד ועוד. כל זה אינו חורג מהמערכה וצרכי העמות.

סיבות ההתפטרות של קדאפי

- התעיפתי ונמאס לי מהפוליטיקה, ביחוד הערבית. אנו (חברי מ. ההפיכה) חיים על עצבינו עוד מ-59, 10 שנים לפני שהכרתם אותנו. נוסף לכך, מישהוא חייב להתפטר; למדינה המאוחדת חייב להיות נשיא אחד. אני חייל פשוט ועד המהפכה לא עסקתי בפוליטיקה. סאדאת, הוא עשיר בנסיון וחברו של נאצר. איננו סובלים מהמחלה של העולם הערבי - הרדיפה אחר השררה והכבוד.

קדאפי חוזר בו מהתפטרותו בלחץ ההמונים

- אך הובהר לי שאבדתי חרותי הפרטית. למען כל האנשים שעזבו בתיהם, התרוצצו ברחובות, ערכו שביתות רעב, למען האיש שרצה לרצוח את בנו, אני אומר לכם שאני מוכן להשאר עד שיקום האחוד. אם לאחר הקמתו העניינים לא ילכו עפ"י עמדותי, לא אוכל עוד לשאת באחריות וזכותי לנקוט בעמדה שתראה לי. השתתפותי בהנהגה מותנית בהגשמת הדברים שאני מאמין בהם, אחרת אין צורך בי. סאדאת אומר כי קדאפי חייב להיות בהנהגה וזהו תנאי לאחוד. אני אומר כי קדאפי הוא בשר ודם והעיקר הוא המהפכה והאידיאולוגיה.

* * *

קבלה

התבטאויות וראיונות

32/73

ירושלים, כג' בתמוז תשל"ג
23 ביולי 1973

עקרי אגרות סאדאת לקדאפי ואגרת קדאפי
לסאדאת בנושא תהלוכת הלובים
למצרים הדורשים אחוד מלא ומידי

1. אגרת סאדאת לקדאפי
(עפ"י סימז"ת מ-18/7)

בימים הסטוריים מכריעים אלה, בשעה שהעם הערבי כולו מצפה לתוצאות התיעצויותיכם להשלמת האיחוד של מיזוג בין מצרים ולוב, הגיעו לאוזני ידיעות על תהלוכה המתכוננת להגיע לקהיר ולערוך התבצרות מהפכנית עד שההנהגה תיענה לדרישה לבצע איחוד מיידי מלא. אני רואה חובה לעצמי להציג בפניכם ובפני העם הערבי כולו את העובדות החשובות הבאות:

אנו מהרהרים רבות אם לקבל את הצעידה המהפכנית כצעד מהפכני מתקבל על הדעת בשלב עדין זה משלבי צעידתנו המהפכנית. אני לא חושב שאתם לא מודעים לסכנות והמכשלות אשר פעולה זו עלולה לגרום ואשר אנו כולנו נישא באחריותם ההסטורית. כמו כן בתור אח גדול לכם, אני נושא באחריות אישית להארת העיניים בעניין זה. מחובתכם המהפכנית להעביר הארת עיניים זו להמונים הערביים בלוב.

התאפשר לנו ולכם במשך ביקורכם האחרון במצרים לדון עם המוסדות המבצעים והמדיניים במצרים על צעדי השלמת האיחוד. ראיתם בטר עיניכם את מידת אמון המוני העם במצרים באיחוד. כן חשתם כיצד שקדנו לאורך ההתיעצויות האלה להסיר את כל המכשולים בדרך האיחוד ושקדנו שיגשים בו בזמן האינטרסים של העם הלובי.

הדגשתי בפניכם באותו הזמן והדגישו זאת בפניכם כל המוסדות עימם נפגשתם כי השקידה על הצלחת האחוד היא אחריות שאינה נופלת מהאחריות על הכרזת האיחוד וכי אחריות זו מחייבת את ההנהגות והמוסדות להסכים ביניהן על הקווים העיקריים של דרך הפעולה בסדינת האיחוד, בפרט כשהכנה לעמות הכולל וההתכוננות אליו עומדים בראש קדימויות הפעולה המהפכנית בשלב זה.

הדבקות המהפכנית מחייבת המשך ההתיעצויות במסגרת רציניתאובייקטיבית ואחראית שאין לה תחליף עבור פעולה מהפכנית אמיתית. המוני העולם הערבי לא יסכימו שנזלזל באחריותנו ההסטורית להבטחת הצלחה זו. לעומת זאת, יריבי איחוד זה ויריבי המהפכה כאחד פועלים ומתכננים לחבל בפעולה האיחודית. אללה לא יסלח לנו אם נתרום להצלחת תכנית זו. שימת הצעידה המוצעת פותחת דלתות רבות בפני אויבי האיחוד ואויבי המהפיכה.

2. <u>אגרת סאדאת לקדאפי</u>
(עפ"י רדיו קהיר מ-20.7)

למרות שמהפיכת 23 ביולי הכריזה על עקרונותיה האחדותיים, למרות שעמדתם אישית על כך במהלך דיוניכם והעלאת הנוסחאות האפשריות לבחירת מסגרת האיחוד ולמרות שאנו הצענו מועד קרוב - והוא 1 ספט' 73 - למשאל עם על האיחוד, למרות כל זאת, ראינו כי הנסיבות הובילו בסופו של דבר לתהלוכה לובית למצרים במטרה לדרוש איחוד.

היות ולא היינו משוכנעים לגבי נכונות השלמת האיחוד בלחץ רגשנות ומבלי לשקול את הסידורים הדרושים לאיחוד מהבחינה המדינית, הכלכלית והמינהלית, שיגרנו את מנהיגינו העממיים להיפגש עימכם כדי שהתהלוכה העממית תישאר כעשייה עממית שאינה חורגת ממסגרתה לדרך המזיקה לאיחוד.

שליחינו ראו כי מנהיגי המהפיכה הלובית מתנערים מהאחריות לקיום התהלוכה, ומודעים כי לא ידעו על קיומה או על ארגונה וכי אין להם שליטה עליה. לא ייתכן כי נשתכנע שהנהגת המהפיכה הלובית הביחה לענייבים להתנהל ללא רסן. הפירוש היחיד לכך הוא כי הנהגת המהפיכה הלובית נוטשת את אחריותה לגבי הבטחת הגשמתן של מטרות האיחוד והמהפיכה הלובית.

נציגי העם המצרי ראו לנכון להיפגש עם התהלוכה שלכם במסגרת ארוע עממי גדול במרסא מטרוח כדי לנהל דו שיח עממי נבון שבאמצעותו יגיעו להבנה הדדית מלאה. דבר שהיה נותן הזדמנות להכרה הדדית של ההנהגות העממיות המצריות והלוביות ומה שלא פחות חשוב - מאפשר לסכל את נסיונם של אויבי האחדות לרכב על הגל של תהלוכה זו ולהסיטו, כך שיחבל בה וירע לה וזאת בזמן שהאויבים מיחלים לכך שבשורת הערבים תהיה טטיה וקרע.

ואכן התאמת הדבר שמפגיו חששנו: כמה אנשים חרגו ממקום המפגש העממי במרסא מטרוח בהתכוונם להתעלם מנציגי העם המצרי וקבוצותיו הנאספים לקבל את פני אחיהם הלובים בברכת אחים אחדותית.

מאחר שהיינו נחושים בהחלטתנו שלא להרשות בשום פנים שהעניבים יתפתחו כך שיחבלו בהכנותינו למערכה עם האויב ומאחר שלא נרשה לשום מתנגד לאחדות לרכב על גל הזרם העממי המכובד הזה, הריני מקווה שתתערבו באופן אישי על מנת שמפגש זה יתבצע בצורה העממית והערבית הנאותה כפי שהוסכם עליו בין שר הפנים שלכם לסגן רוה"מ שלנו ושר הפנים שלנו, בבנגאזי. כיבודנו את ריבונות החוק ואת האדמה המצרית שהיא חלק בלתי נפרד מן האדמה הלובית מחייב אותנו שנבצע את החוק כמוטל עלינו כלפי עמנו כלפי אדמתנו וכלפי ריבונות החוק שלנו. לא יתכן שהחוק יחול רק על המצרים ולא על זולתם.

בהיותכם חדורים תודעה ערבית מהפכנית, ברדאי מעריכים אתם את הרגישות העלולה להיווצר בין שני העמים המצרי והלובי אם ייפגעו הרגש של העם המצרי וגאוותו מכך שתהלוכה תחרוג מהשטח שנקבע לארוע בו נוטלים חלק נציגי העם המצרי, ותהפוך לצורה של פלישה. האחריות המהפכנית הערבית המוטלת עליכם היא למנוע את הרגישות שזמן רב עלול להידרש כדי לרפא אותה.

הנני עומד עדיין בתוקף על כך שבידכם השליטה וההנהגה של מהפכת העם הלובי ולפיכך מוטלת עליכם מלוא האחריות כלפי חריגת התהלוכה ממסרותיה הלגיטימיות המתמצות בהבעת תמיכה עממית אחדותית.

3. <u>אגרת קדאפי לסאדאת</u>
(עפ"י רדיו קהיר מ-20.7)

ידוע לך כבוד הנשיא שאני התפטרתי עוד ב-11 יולי והדגשתי בפניך חזור והדגש את הדבר הזה בקהיר ובאלכסנדריה. הכרזתי על כך בסמגש הנהגות אסע וזו היתה תשובתי לשליח המיוחד שלכם ד"ר חאפס ע'אנם שבוודאי העביר לכם את התשובה בנאמנות. קציני הצבא הלובי יודעים זאת והשקיעו מאמצים להניאני אך ללא תוצאות.

אתם יודעים שהתפטרתי כדי להוציא את האחוד לפועל וכדי להכין את הקרקע לאחוד ולסלק את המכשולים, שהראשון בהם, מסבע הדברים, הוא תפקידי. מבחינתי כאזרח אני מדגיש בפניכם כי הופתעתי מהמסע עליו שמעתי מהרדיו, כפי שהופתעתם אתם. זהו מסע של טוב וכבוד ומניעיו הם אותם המניעים אשר הניעו אתכם בדרך המהפיכה להגשמת הפעולה שאתם הייתם החלוצים והמדריכים שלנו לגביה.

למרות כל זאת אני מצרף את קולי לקולך ומעריך את אשר אתה מעריך. בהיותי עתה חסר סמכות, אין בידי אלא להפנות את קריאתי הדחופה כאזרח לכל האזרחים והמכובדים במסע התאחדותי שיהיו מגן לבמחון מצרים וחיילים למענה ושיכבדו את הוראותיכם.

יחד עם זאת שמתי לב למספר הבדלים בין כוונת המסע לבין החששות ממנו; שהרי המסע הוא כן וכוונתו היא אצילה ותומכת באיחוד ואילו החששות ממנו, הם משוורים לו צללים של ספקות.

אולם אני אתך בסופו של דבר בלקחך כל אפשרות בחשבון, לא משום שאני חושש לקהיר מפני המוניה אלא מחשש לשלום ההמונים מפני אויביהם. אני חוזר על קריאתי הדחופה כאזרח לכל האזרחים המשתתפים במסע שלא יתנו שום הזדמנות לכל הפרה. נודע לי כי מועצת מפקדת המהפיכה הלובית שיגרה אחד מחבריה כדי שיצטרף אליכם. אני מאמין כי העניין הוא בידכם ואתם יכולים להפגש במקום בו תרצו.

* *

*

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 - ב

תאריך 3.9.75

העתון הארץ

קדאפי: נתמוך במאבק מזוין

מנהיג הלובי, קולונל קדאפי, הכריז אמש בטריפולי כי לוב תתמוך ללא הסתייגות „בהשלמת המאבק המזוין בפלשתין הכבושה".

קדאפי, שהגיע בפני הקהל את המנהיגים הפלשתינאים ג'ורג' חבש ונאיף חוואתמה, הזיחים כל עותרון בדרכי שלום, אמר כי „בגדו בענין הפלשתינאי".

בהמשך דבריו אמר קדאפי: „הר סיכסוך בינינו ליהודים הוא סיכסוך היסטורי ובלתי נמנע ואין למצוא לו פתרון ע"י הסכמים חשאיים ו[illegible] שוכביים, על ידי חדים, ע"י עיול[illegible] תם של ראשי מדינות ושרי חוץ — הסכסוך נוצר בזכות העובדה שכל העם הפלשתינאי גורש מארצו ו[illegible] הוא לא ייפסק אלא כאשר הוא יחז[illegible] זכר אלידי".

קדאפי השמיע נאום זה לרגל ח[illegible] הגבורות לציון יום השנה ה[illegible] מהפכת הלוביות.

המועד שנערך לציון יום השנ[illegible] הגיע העבא הלובי טולי קרקע־סר[illegible] קע מרגם סטרלה ומטוסי ירוט מ[illegible] 23 וכן תותחים לנגד ערוך.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 174 - ב

תאריך 3.9.75

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי: נגביר המאבק למען „פלשתין הכבושה"

תיאר הסכם־הביניים בסיני כ„בגידה בעניין הפלשתינאי"

— מאת כתב סי"צ בטריפולי —

שליט לוב, מועמר קדאפי, יצא נגד הסכם־הביניים בסיני והכריז, כי „יתמוך ללא סייג בהשלמת המאבק לחזיין בפלשתין הכבושה".

קדאפי נשא נאום בפני המונים, לרגל „יום־ההפיכה", שבה מוגר משטר המלוכה בלוב, לפני שש שנים. הוא הציג בפני הקהל שני מנהיגים של אירגוני־חבלה, הנימנים עם „חזית הסירוב" הערבית — ג'ורג' חבש, ראש „החזית העממית לשיחרור פלשתין", ונאיף חוואתמה, מנהיג „החזית העממית הדמוקרטית לשיחרור פלשתין".

בעת שהציג את השניים, קבע המנהיג הלובי, כי „בנדו בעניין הפלשתינאי" — ברומזו בכך ל„בגידתו" של הנשיא סאדאת, על־ידי חתימתו על הסכם־הביניים.

בהמשך נאומו, הכריז קדאפי: „הסיכסוך בינינו ליהודים הוא סיכסוך היסטורי ובלתי נמנע, ואין למצוא לו פתרון על־ידי הסכמים השאיים ושומביים, על־ידי חוזים, או על־ידי פעולתם של ראשי־מדינות ושרי־חוץ. הסיכסוך נוצר נוכח העובדה, שכל העם הפלשתינאי גורש ממולדתו, והוא לא ייפסק, אלא כאשר ישוב העם הזה אליה".

במצעד שנערך לציון יום־השנה להפיכה, הציג הצבא הלובי שלי קרקע־קרקע מדגם „סטרלה", משוסי־יירוט „מיג 23", טנקים סובייטיים מדגם ט"62", [illegible] ארוכי טווח.

974 / e - 2311

Libyan Revolution Yields Literature

Thoughts of 'Brother' Khadafy Patterned After Book of Mao

TRIPOLI, Libya (AP). — The "People's Revolution" in Libya is beginning to yield little green books similar to the Little Red Book of Mao Tse-tung quotations.

The Libyan books quote the thoughts of "Brother Colonel" Moanimar Khadafy, the Libyan leader who says he is "following in the footsteps of the prophet Mohammed."

Produced by the Ministry of Information, the books are a series of discourses on Libya and transcripts of the more important of Khadafy's speeches.

They portray Khadafy's Islamic fundamentalism, sharply criticize both communist and capitalist systems and show despair at the lack of unity among Arabs.

Some random quotations:

On Arabism:

"To cling to our Arab heritage is the only real response to the imperialist, Zionist and reactionary challenges that are harbored against the revolution and the will of the Arab nation."

On Israel:

"Zionism can safely be described as history's oldest imperialist creed."

On approaches to Israel:

"A holy war to recover Palestine is the obligation of every Moslem."

On probable Mideast developments:

"I want to see peace reigning between the Arabs and the Jews, though I do not believe I shall live to see the day. Perhaps the conflict will last for many years. But I am sure in the end justice will prevail and the Jews will feel compelled to leave Israel because their continued presence is in conflict with realities. The Arabs have the rights and they own the land."

On other political systems:

"The most serious danger facing mankind today is communism. Resorting to communism to help us get rid of Western imperialism is worse than Western imperialism itself.

"We proclaim that the Socialist bloc is socialist and the Communist bloc is communist and the Imperialist bloc is imperialist. Islam contains real socialism and enforced it to guarantee equality for the benefit of the poor long before Marx and Lenin."

On the Arabic language:

"English and French are nothing but deformation of the Latin language, something very close to dialects. But Arabic is the language chosen by God to address his people."

On relations with other religions:

"To incite Moslems against Christians and vice versa is not among Islamic principles. Islam is innocent of such fomentation, and I am ready to take the responsibility for issuing such a binding religious judgment."

On himself:

"Khadafy stands perhaps alone and unique among chiefs of state in the world because of his concept of truth. He derives his stand directly from the spirit of Islam. He is in this respect following in the footsteps of the prophet Mohammed."

The Philadelphia Inquirer

JUL 17 1973

מ צ ר י ם

מחלוקת על אופי האיחוד בין מצרים ולוב

לאחר שבוע של ברורים אינטנסיביים בין סאדאת לקדאפי (קדאפי הגיע במפתיע למצרים ב-22/6), ברורים שלוו בהשערות על חילוקי דעות בקשר להכרזת האיחוד של מיזוג בין שתי המדינות ב-1/9, קבלו חילוקי הדעות פומבי כשהחל קדאפי להשתתף במופעים ציבוריים עם עתונאים ועם בציגי הממסד המצרי - חברי מועצת העם ומנגנון אס"ע. בראה שמטרותיו של סאדאת כשהתיר עימות זה עם קדאפי היו:

- הפגשת קדאפי עם "דעת הקהל" המצרית ועם הסתייגויותיה מתופעות שונות בדרכה החברתית-מדינית של לוב, ובעקבות זאת ממזוג לאלתר בין שתי המדינות.

- הסרת לחצו של קדאפי מעליו ושיתופם של בציגים אחרים בממסד המצרי במאמץ הדיפת תביעותיו וקיצוניותו.

- בעקיפין: הוכחת אופיו הנאור והסבלני של המשטר המצרי לעומת הדוגמטיות, הקנאות והאימפולסיביות של המשטר בארץ השכנה.

תביעות קדאפי ושיעוניו

נראה כי שבוע השיחות עם סאדאת לא התיש כלל את קדאפי ולא הזיזו מדעותיו. סאדאת עצמו גם כן לא ויתר, בודאי לא בענייניים עקרוניים, אם כי הודה בעצמו (1/7), כי לחצי קדאפי, איומיו וסחטנותו העמידוהו במיצר עדין (כזכור העמיד קדאפי את סאדאת במיצר גם בשנה שעברה, כאשר גלה שהציע למצרים איחוד של מיזוג ושסאדאת נתן לו ארכה העומדת להסתיים תוך כמה ימים). מדברי קדאפי שהותרו לפרסום ניתן לסכם את עמדתו ותביעותיו בנושאי האיחוד עם מצרים כדלהלן:

- לוב איבה יכולה לוותר על דעתה לגבי המערכה, על המהפכה ועל ההלכה הדתית המוסלמית (בענין אחרון זה אף פרט: החוקים הקיימים בקבעו על ידי השליטים לכן אין האזרח יכול להיות שבע רצון מהם ואין סנוס מלנהוג לפי ההלכה המוסלמית. תופעות כמו בתי מרזח ובתי שעשועים במצרים, הפתוחים בלילה, חייבות להעלם

ש מ ו ר

דיון מז"ת במועבי"ם

לפני זמן-מה הציעה קניה שהמשך הדיון יועבר מניו-יורק לג'נבה. הנימוק הפורמלי להצעה היה נוחות משלחות קטנות באו"ם שממילא תימצאנה בג'נבה בחודש יולי לרגל כינוסי אוקוסו"ק וקרקעית הים, אך למעשה גם יוחסו לה מניעים הכרוכים במענות בנוסח "השפעת ניו-יורק" כביכול על דיוני או"ם. הצעת קניה שנתקלה בהתנגדות של אחדות מהחברות המערביות של המועצה אמורה היתה לבוא להצבעה בהתיעצות חברות מועבי"ם ב-28 ביוני. באותה התיעצות ביקש שגריר קניה לדחות את התיעצויות חברות מעובי"ם בנדון ולא נקבע מועד לחידושן.

בזה ירד למעשה ענין ג'נבה מהפרק וקרוב לוודאי שדיון מז"ת יתחדש באמצע יולי בניו-יורק.

בנספח א' נוסח הודעת דובר או"ם בנדון מ-28 ביוני.

*

*

*

משום שהן נוגדות את הדתות המוסלמית והנוצרית). העם הלובי עשוי להקריב את אוצרותיו, אך איבו יכול להקריב את המהפכה.

- האיחוד יכול לקום רק על ידי חיסול הישות העצמאית והמסת הישות המדינית. לוב לא קבעה לעצמה חוקה, לא הקימה מוסד פרלמנטרי ולא קבעה אמנה למפלגת האיחוד הסוציאליסטי אצלה כדי להחליש את הישות המדינית העצמאית של לוב וכדי לא לשים מכשולים בדרך האיחוד של מיזוג.

- מה שקורה בלוב חייב להתקבל על ידי מצרים, כשם שלוב קבלה את הנסיון המצרי כשהקימה את מפלגת האיחוד הסוציאליסטי. האיחוד חייב להיות כוח חדש להתפשטות המהפכה הערבית ולוב לא תסכים ליהפך למדינה ריאקציונית אחרי ביצוע האיחוד. באצר עצמו, לו היה חי, היה מקבל את המהפכה התרבותית.

- תקף את העתונות המצרית המתעלמת מהמהפכה התרבותית בלוב וממלאת תפקיד בהפצת הריאקציה על ידי פרסום כתבות על מדינות רבות, שרעיונותיהן אינן עולים בקנה אחד עם העיון המהפכה הערבית.

- תקף בחריפות את בריה"מ המפעילה לחצים על מצרים ונוהגת כמדינה קולוניאליסטית באזורים רבים כמו הים התיכון והמפרץ הפרסי, ואין הבדל ביבה לבין ארה"ב. "אבו ארמה שהאינטרסים שלה שונים משל בריה"מ" מצרים נכבלה על ידי בריה"מ באמצעות החוזה בלי שבריה"מ תקיים את הבטחותיה. אדרבא, היא הגיעה לדרגה של מזמה נגד שלום מצרים. בריה"מ נתנה לפני החוזה יותר מפה שנתנה אחריו. לוב איבה מסכימה לחוזים.אשר לדבריו על חוזה הידידות הסובייטי-מצרי נמסרו כמה גרסות:

" חוזה הידידות הסובייטי-מצרי סותר את עקרונות הבייסרליזם";

" החוזה הסובייטי מצרי צריך להיות מועיל ויהיה צורך לבדקו";

" גם אם נוכל לתרץ את קיום החוזה הרוסי-מצרי, אין אנו יכולים לתרץ שום חוזה מסוגו עם מדינה ערבית אחרת".

נראה שקדאפי נמנע מלתבוע במפורש את ביטול החוזה, עם זאת התבטא כי ידידי בריה"מ אינם ידידינו (וגם ידידי ארה"ב אינם ידידנו).

- תקף בחריפות את הקומוניזם, שהפך למעשה לקולוניאליזם. הדבקות בקומוניזם בזמן הזה היא השתלטות על ההמונים ולכן אי אפשר להניח לאף קומוניסט לפעול בלוב. לוב חברה סוציאליסטית מעיקרה. האלהת העבר מבלי לחדש זו ריאקציה, וההתפתחות הטכנולוגית בטלה את כל רעיונות מארכס. יבוא דבר כלשהו מחוץ לאומה הערבית הוא עלבון בשבילה. הקומוניסטים הערביי ם הם סוכנים. אם הערבים יקבלו את הקומוניזם, אין סבה להלחם בציונות ולשחרר את האדמה.

- אם לא יוגשם האיחוד המזוגי, יפרוש קדאפי מפעילות פוליטית (דחה מכל וכל איחוד פדראלי, או איחוד חלקי, רק בתחומי הכלכלה, התרבות, ההסברה), יתפטר וישב בבית (גרסה אחרת נשמעה מפי סאדאת ב-1/7 כשגלה, כי קדאפי רוצה להגשים את האיחוד ולאחר מכן יפרוש).

<u>הטיעונים המצריים</u>

סביר להניח שתביעתו של קדאפי לחסל את הישות העצמאית במסגרת האיחוד של מיזוג, התקפתו על העתונות המצרית בעלת המסורת והרמץ: כי לוב לא תסכים ליהפך למדינה ריאקציונית לאחר האיחוד (כשמשתמע מכך כי מצרים היא ריאקציונית) קוממו כנגדו את שרמעיו והחריפו את רתיעתם מפני האיחוד.

הטיעונים העיקריים שהושמעו בפני קדאפי היו:

- המתרחש עתה בלוב קורה ללא השענות על חוק או חקיקה. המהפכה הלובית יכלה להפטר מהאלמנטים השליליים שבה בדרך חוקית ומסודרת, כשם שהרפורמה של סאדאת במצרים (מאי 1971) הבטיחה את ריבונות החוק.

- היחס כלפי המצרים בלוב רע, ואינו כמו היחס הטוב שזוכים לו הלובים במצרים.

- מה השלכות התאוריה השלישית של קדאפי (המהפכה העממית) על ניר העבודה שבין ארגוני אס"ע שבשתי המדינות ומדוע אי אפשר לקבל כנקודת מוצא את רעיון מהפכת 23/7/52? (כלומר, לקבל את ההכרעה האידיאולוגית המצרית ולא להתיחס למהפכת ה-1/9 הלובית, אשר קדאפי עצמו מודה כי היא המשך למהפכת נאצר).

<u>ס ו ר ב</u>

- בראה שהושמעו גם טענות נגד הפיכת ההלכה המוסלמית לחוק המדינה כשבמצרים מיעוט נוצרי גדול.
חברי הועד המרכזי של אס"ע המצרי, אשר דיברו (1/7), בנוכחות קדאפי גברהה על הכורח שבאיחוד (אחד מהם אמר שבתוך איחוד מלא לא רק בין מצרים ולוב, אלא בין כל עמי ערב). הציעו, עם זאת, שיטות שונות של איחוד בין מצרים ללוב:

- איחוד פדראלי.

- איחוד חלקי - בתחומי הכלכלה, התרבות וההסברה - אשר יקרב את האיחוד השלם.

- הכרזת איחוד של מיזוג ב-1/9, אך ביצועו בשלבים שייקבעו על ידי מחקרים, ועדות והנסיבות.

<u>הערכת ביניים</u>

- במחלוקת שפרצה בימים אלה על פני השטח מתנגשים לא רק רגשות וגאווה לאומיים ואינטרסים שונים (כלפי המעצמות, כלפי העולם הערבי, כלפי ישראל) אלא גם אישים בעלי מזג שונה.

- לא מן הנמנע שבדיונים הפנימיים עם סאדאת היו נקודות מחלוקת נוספות שלא באו לביטוי מפורש בריכוזים הפומביים. אחת מנקודות מחלוקת אלה יכולה להיות היחס כלפי ארה"ב, כאשר לפי כמה ידיעות קדאפי מתכנן הלאמת חברות נפט אמריקניות נוספות, בעוד סאדאת פונה לחברות אמריקניות כדי לעניין אותן בפרוייקט ציבור הנפט מסואץ לאלכסנדריה בעקבות קשיים שצצו עם המדינות האירופיות שהבטיחו להשתתף בהקמתו.

- בשלב זה קשה עדיין לנבא אם קדאפי יסכים לנוסחת פשרה, כגון הכרזה עקרונית על האיחוד של מיזוג ב-1/9 אך ביצועו בשלבים, נוסחה שבכל הידוע טרם דחה אותה. אי הקמת האיחוד במועד שנקבע תהווה מכת יוקרה לשני הצדדים, אך כנראה יותר לקדאפי מאשר לסאדאת ולמצרים , לאחר שקדאפי התחייב פומבית לפרוש אם האיחוד לא יקום.

ש מ ר ר

התגובות המצריות לפסגת וושינגטון

סרם פורסמה תגובה מצרית רשמית על תוצאות פסגת וושינגטון. סגנו הבכיר של הנשיא סאדאת, עבד אלקאדר חאתם, אמר (3/7), כי ההודעה הסובייטית-אמריקנית במצאת עדיין בעיון מעמיק. ביבתיים אין סימן לקיומו בקרוב של מפגש סובייטי-מצרי (או ערבי) שבמהלכו תבהיר בריה"מ לערבים את תוצאות פסגת וושינגטון בנושא המזה"ת. הופרכו ההשערות שמפגש כזה יתקיים במהלך חגיגות סכר הפרת בסוריה. בימים אלה, לאחר שהתברר שבריה"מ לא תיוצג בחגיגות על ידי אף אחד מחברי השלישיה השלטת הסובייטית.

אמצעי התקשורת המצריים המשיכו, עם זאת, במשך השבוע להגיב על תוצאות פסגת וושינגטון כאשר הנקודות העיקריות בתגובות הן:

- ביקורת: אין באפשרות בריה"מ, לאור מדיניות ההידברות, אלא לחתור להשגת פתרון של שלום; בריה"מ לא הצליחה להפסיק את התמיכה הצבאית החזקה בישראל, ברז'נייב ויתר ויתורים חשובים על חשבון הערבים, הן על ידי הימנעות מהזכרת החלטה 242 בהודעה המשותפת והן בנושא עליית יהודי בריה"מ לישראל; ברז'נייב הכריז על סיום המלחמה הקרה ולכן עמדת כוחות העל עשויה שלא להשתנות ב-30-20 השנים הקרובות (חשיבות בקודה זו היא בכך שלפי הערכת הפרשנים המצריים העדר ההתיחסות לאו"ם בהודעה המשותפת מצמצם את תפקיד האו"ם בסכסוך ומעבירו לזירת המיקוח בין מעצמות העל).

- התראה לבריה"מ: מצרים לא תקריב את ידידותה והאינטרסים ההדדיים שלה עם בריה"מ, אך היא שוקדת להעמיד ידידות זו במסגרתה הנכונה.

- מסקנות: חלק ניכר מהפרשנים המצריים ממליצים על מעין בדלנות ערבית וקוראים לבניית הכוח העצמי הערבי. עם זאת, יצויין כי הפרשנים הבכירים מזהירים מפני צעד בלתי מחושב. הייכל, למשל, הצביע (29/6) על כך שהנשק הערבי מקורו בבריה"מ ושבוי מקורות הנשק וקליטת נשק אחר עלולים להמשך עשר שנים והביע סברה, כי ניתן להגדיל שוב את התמיכה הסובייטית בעניין הערבי. אחסאן

23 סיכום
13.6.73

974 - e

ס פ ר

ל ו ב

חגיגות יום הפינוי האמריקאי

1. כ ל ל י

ב-11.6 חגגה לוב את יום השנה השלישי לפינוי הכוחות האמריקאים מבסיס וילוס, ששמו הוסב עם הפינוי לבסיס עקבה בן נאפע.

לחגיגות הגיעו הנשיא סאדאת ושליח אוגנדה אידי אמין. הנשיא סאדאת ומשלחתו שהגיעו ב-10.6 ערכו סידרת פגישות עם קדאפי וחברי מועצת ההפיכה הלובית כשבמרכז הדיונים עמדה שאלת האיחוד הלובי-מצרי שצריך להכנס לתוקף ב-1.9 (על ביקור סאדאת בלוב ראה פרק מצרים).

במרכז החגיגות עמדה עצרת המונים בטריפולי שבמהלכה נאמו סאדאת, אמין וקדאפי. הטקס המרכזי ונאומי סאדאת, אמין וקדאפי הועברו בשידור ישיר ע"י תחנות השידור של טריפולי, קהיר ודמשק. הנואמים הופרעו ע"י ההמונים המשולהבים.

בנאומו ציין סאדאת כי המהפכה הלובית היא המשך למהפכת יולי המצרית. אמין מען שעל הציונות להעלם והביע תקווה לגאולת העם הפלסטיני.

בולטת אי השתתפותה בחגיגות של משלחת רמת דרג מסוריה וזאת לאור היחסים המסוייגים בין שתי המדינות. סוריה הסתפקה בשיגור מברק ברכה מאסד לקדאפי.

2. נאום קדאפי

קדאפי פתח נאומו בשבחים למהפכה הלובית ובברכות ושבחים לאורחים סאדאת ואמין. להלן עיקרי דבריו :-

א. ארה"ב והלאמת חברת הנפט - "בנקר האנט"

- ארה"ב, הנוחלת תבוסות בכל מקום, טרם למדה לקח, ובמיוחד באזור הערבי. היא זקוקה לסטירה לחי חזקה על פרצופה המכוער כדי שתלמד לקח. הגיע הזמן שעמי ערב יתלכדו נגדה ויאיימו על האינטרסים שלה.
- ארה"ב חושבת שביכולתה לשלוט בעולם באמצעות אלי הנפט שלה וציה. היא מוסיפה להתגרות באומה הערבית ע"י מסוסי ריגול ונושאות מטוסים. מידי פעם היא מאיימת על המים הטריטוריאליים של לוב.
- היא מוסיפה לזלזל באומה הערבית בפזילתה המוחלטת לעבר ישראל ומציידת אותה בנשק חדיש.

ש מ ר ר

ייתכן שרוה"מ אלחאפט' יתפטר בשנית, לאור המצב שנוצר, אך לא מן הנמנע שיבסה להקים ממשלה חדשה שתתקבל על דעת מבקריו.

4. הסכסוך הסורי - לבנוני

סוריה לא מסתפקת בהבטחת יחס נוח למחבלים מצד לבנון כתנאי לפתיחת הגבול ומעלה דרישות נוספות, כגון : הפסקת רדיפות אזרחים סוריים בלבנון, אי מתן חופש פעולה לגולים הפוליטיים הסוריים בלבנון, הפסקת ההתקפות על סוריה בעתוני לבנון.

רימון אדה, מנהיג מפלגת הגוש הלאומי, עבדאללה אליאפי, רוה"מ לשעבר וצבורי חמאדה, יו"ר ביה"נ לשעבר נסעו לסוריה ונפגשו עם אסד (6.6 ; 7.6 ; 10.6). אדה וחמאדה נפגשו עם פרנג'יה (7.6 ; 11.6) והציגו בפניו העמדה הסורית.

לאור התפרצות הסכסוך בין שתי המדינות, קיימות ידיעות כי צפויה פגישה בין אסד לפרנג'יה לאתור הסכסוך, במקום פגישה בין שרי החוץ של שתי המדינות. פגישת אסד-פרנג'יה תערך כנראה לאחר פגישה סורית-לבנונית בדרג של קציני צבא שצריכה להערך ב-13.6.

* * *

- חברות הנפט האמריקאיות מסרבות להשלים עם רצון העמים בעלי הנפט. יבוא יום ולא יהיה מנוס מעמות חמור איתן ועם האימפריאליזם האמריקאי. בהזדמנות זו המליצה מועצת ההפיכה על הלאמת חברת נפט אמריקאית.

ה ע ר ו ת

- קדאפי הקדיש חלק גדול מנאומו לארה"ב, לא רק משום שנישא ביום הפינוי האמריקאי אלא גם לאור ההתקפות הלוביות החמורות על ארה"ב שהושמעו לאחרונה מצד גורמים לוביים בדבר פעולת צה"ל בבירות (10.4) ופעילות "אנטי-לוביית" מצד כוחות הצי השישי ליד חופי לוב.

הטענות הלוביות על פעילות אוירית וימית אמריקנית מול חופי לוב הושמעו במסיבת עיתונאים של קדאפי (13.5) ובאגרת תלונה למועבי"מ. (30.5)

- החברה האמריקנית שהולאמה "בנקר האנט" הוזקה במחצית הבעלות על שדה הנפט סריר. המחצית השניה של שדה הנפט הנ"ל היתה בעבר בידי חברת בי.פי. שהולאמה עוד בדצמבר 1971, כצעד נגד בריטניה שהואשמה ע"י לוב בתמיכה באיראן בקשר להשתלטות על שלושת האיים במפרץ הפרסי.

לעומת חברות הנפט האמריקאיות האחרות הפועלות בלוב, חברת "בנקר האנט" היא חברה קטנה. חברות הנפט האמריקאיות הגדולות הפועלות בלוב הן :- "אואיזיס", "אמוסיז" ו"אוקסידנטל", שהפיקו ב-1972 כ-65% מכלל תפוקת הנפט הלובית השנתית שעמדה על כ-105 טון.

ההלאמה של "בנקר האנט" באה בעקבות תביעה לובית חדשה (מחצית מאי) מחברות הנפט לבעלות לובית מלאה על הזכיונות, הרכוש והמתקנים של חברות הנפט תמורת פיצויים. עפ"י הדרישה הלובית יושיפו חברות הנפט לנהל ולהפעיל השדות והמתקנים ולוב תשווק הנפט באמצעות החברות.

נראה שההלאמה באה כדי להרתיע את חברות הנפט הגדולות ולהניען להסכים לדרישות הלוביות.

ב. בעיית השפה הערבית בדרכונים הזרים והכרה בגרמ"ז

- צר לי לשמוע שמשה"ח הרפג'י הודיע שילך בדרך יחד המדינות ביחס לשפה הערבית, זוהי גישה חשוכה וקנאית. לעומת זאת הודיעה גרמ"ז על הכרתה בשפה הערבית ועל כן החלטנו להכיר בה. ברכות שלוחות לאותן מדינות שהכירו בשפה הערבית כשפה רשמית ובינלאומית.

ס ס ר ב

הערות :-

- כזכור דורשת לוב שהשפה הערבית תופיע על דרכוני האזרחים הזרים הנכנסים ללוב. שלטונות לוב גרשו אזרחים זרים (בעיקר גרמנים ובריטים) שבדרכוניהם לא הופיעה השפה הערבית.

- ככל הידוע הודיעו עד כה המדינות הבאות על הסכמתן לדרישה הלובית :- צרפת, בריה"מ, הודו, גרמ"ז, מלטה, צ'אד וניג'ר.

- לוב היא המדינה הערבית העשירית המכירה בגרמ"ז :- מצרים, סוריה, עיראק, סודאן, רד"ת, אלג'יריה, לבנון, תוניסיה וכווית.

ג. **לבנון והמחבלים**

- המתרחש בלבנון נגד העם הפלסטיני וההתנגדות, מהווה סטיה, [illegible] וסכנה לבעיה הפלסטינאית.

לוב מוקיעה הטבח נגד הפלסטינאים בלבנון כפי שמוקיעה את חוסין על הקשר שקשר עם ישראל נגד הבעיה הפלסטינית.

- בלבנון יש כוחות עממיים העומדים לימין ההתנגדות כפי שישנם אחרים המתנכלים לה תוך שתוף עם ישראל והאימפריאליזם.

- העדה המרונית השתלטה על יתר הנוצרים בלבנון הרואה בהם אזרחים ממדרגה שניה. המוני המוסלמים בלבנון חיים כאזרחים ממדרגה שלישית.

- מצב זה משפיע על העמדה הערבית. לא נוכל לראות את אחינו בלבנון חיים בדיכוי ומבקשים מיועינו. אנו חייבים להענות להם.

- לוב מספקת נשק לפדאיים בכל מקום בו הם נמצאים.

הערות :-

- כזכור הציע קדאפי לערפאת שיגור ממוסים לוביים לעזרת המחבלים, בעת ההתנגשויות בלבנון במרוצת מאי השנה.

- לאחרונה נודע כי ממוסים לוביים עמוסים נשק הגיעו לדמשק עבור המחבלים.

- במסיבת העיתונאים של קדאפי (13.5) מען כי לבנון היא מדינה הנשלטת ע"י עדה (המרונים) והתקיף את הנשיא פרנג'יה שלדבריו הולך בדרכו של חוסין.

ס מ ר ה

ד. המהפכה העממית

- המהפכה הערבית הלובית הינה המאורע החשוב ביותר בעולם בשנות ה-70 כשם שהמהפכה התרבותית הסינית היתה המאורע החשוב בשנות ה-60.

- צבור הסטודנטים בלוב נקרא לתפוס הנהלות האוניברסיטה, צבור המורים- מנהלות משרד החינוך במחוזות וציבור הפלחים- מנהלות הפקות על החקלאות.

- יחד עם זאת, אני מזהיר את הב"ל מהתלהבות שתיגבר על ההגיון וההכרה. אנו קוראים למפנה מהפכני-עממי ולא למפנה רגשי נטול רסן ואחריות.

- ברצוני להזהיר מפני השתלטות של אלמנטים זרים ו"מושתלים" על המהפכה העממית. לא נרשה כל סטיות וחריגים. כל מי שינצל המהפכה העממית שלא כהלכה, נטיל עליו עונש מוות.

הערות :-

- צפוי כי בעקבות קריאתו של קדאפי לסטודנטים, למורים ולפלאחים להשתלט על מוסדות חינוכיים וחקלאיים כהמשך למהפכה העממית, אמנם ישתלטו אלה על המוסדות הנ"ל, כפי שארע לאחר קריאת קדאפי (2.6) להשתלטות על שרותי השידור.
יש לציין שבחלק ממוסדות החינוך כבר שולטות ועדות עממיות, בין השאר :- במכון להכשרת מורות בטריפולי ובפקולטה לחינוך באוניברסיטת טריפולי.

- קריאתו של קדאפי שלא יהיו להמורים שבויים אחר רגשותיהם והתלהבותם ואיומו בעונש מוות על אלה שינצלו המהפכה לטובתם, מרמזת על מודעות המשטר לאפשרות של השמטות השליטה וההכוונה על המהפכה העממית.

ס ע ו ד י ה

ש ס ר ב

ביקור המלך פייסל במרוקו, איטליה, אלגיריה ובתוניס

בתום שהות קצרה בשוויץ לאחר ביקורו הרשמי בצרפת ערך המלך פייסל ביקורים רשמיים במרוקו, באיטליה, אלגיריה ובתוניס.

א. מ ר ו ק ו

הביקור במרוקו נמשך שלושה ימים (6-8/6/73). בשיחות שניהל עם המלך חסן בדובר המצב בעולם ובמזה"ת נושאים בילטרליים ובינערביים ובמיוחד שאלת כינוס ועידת פיסגה ערבית ששני המלכים רואים בה הזדמנות להתווית מדיניות ערבית משותפת לגבי העימות עם ישראל.

המלך פייסל נפגש עם השגרירים הערביים ברבאט ושוחח עמם על המצב במזה"ת והעלה על נס את החלטת אח"א המגנה את "התוקפנות הישראלית".

להלן עיקרי ההודעה המשותפת :-

- הפגישה סייעה לאחדות השורה הערבית.
- שני הצדדים הדגישו את תמיכתם בדרישות הערביות לנסיגה מלאה ומיידית של הכוחות הישראליים מהשטחים הכבושים.
- הביעו את דבקותם בהחלטות הועידה המוסלמית בענין מסגד אל-אקצא וגינו צעדי ישראל לאיחוד ירושלים.
- ימשיכו בתמיכתם במדינות הערביות שנפגעו מהתוקפנות.
- סעודיה הודיעה כי היא תסייע למרוקו בביצוע מספר תכניות פיתוח.
- סעודיה הביעה תמיכתה בשחרור המדבר הספרדי המהווה חלק ממרוקו.

ב. איטליה

גם הביקור באיטליה ארך שלושה ימים (8-10/6/73). המלך נפגש עם נשיא איטליה, עם רוה"מ ושה"ח. כן קיים המלך שיחות כלכליות עם ראשי הכלכלה והתעשיה באיטליה.

דובר איטלקי רשמי אמר בתום השיחות המדיניות, כי פייסל הציג את עמדת ארצו בנוגע למזה"ת; בסיגה כללית ומיידית של כוחות צה"ל מהשטחים הכבושים, הכרת ישראל בזכות העם הפלסטיני והסכמתה לחזרת הפלסטינאים למקומות מגוריהם. בסקירתו שם נשיא איטליה את הדגש על "הצורך ביצירת תנאים שיקרבו את הצדדים להסכם."

תיק 3/039

תאריך 12 יוני 1973

העתון Jerusalem Post

Gaddafi blasts U.S., seizes oil company

TRIPOLI. — Libyan leader Muammer Gaddafi launched a vicious attack on the U.S. in a speech yesterday and also announced the nationalization of the American-owned Bunker Hunt Oil Company. He was addressing a popular rally at Martyrs Square here, marking the third anniversary of the American evacuation of Wheelus Air Force Base.

"The time has come for us to deal America a sharp slap on its cool, arrogant face. It is high time the Arabs take serious steps to undermine American interests in the region," Gaddafi said.

With him at the rally was President Sadat of Egypt, who told the crowd: "We are determined to liberate every inch of our occupied land, whatever the sacrifice. We reject bargaining over the rights of the Palestine people and we denounce all attempts of liquidation of the Palestinian people whether on purpose or unintentionally."

Uganda's President Idi Amin, also at the rally, promised his support for the Arabs and said, "I am sure God will help you in removing the Zionists."

Shouting hoarsely to the cheering crowd and millions listening to a live radio broadcast of his speech, the 37-year-old Libyan leader said: "The time has come for the Arabs to face up to the U.S. The time has come for the Arabs to seriously and dangerously threaten American interests in the region. The U.S. is threatening us with spy planes, with naval carrier ships. The U.S. is challenging our freedom."

Gaddafi said that in his government's negotiations with U.S.-owned oil companies "we tell America in a loud voice that it needs a severe blow in the face from the Arabs."

Gaddafi claimed the U.S. policy in the Middle East was characterized with "arrogance and bias."

He said the nationalization of Bunker Hunt, which produces 150,000 barrels of crude oil daily, was done mainly as an act of revenge against the U.S. support of Israel against the Arabs.

Bunker Hunt owns half of the Saris oilfield in Libya. The other half was owned by British Petroleum which was nationalized in December, 1971.

Gaddafi also spoke at length on the fighting last month in Lebanon between the Lebanese army and Palestinian terrorists. He said from the very beginning Libya offered arms to the terrorists and was still offering it. He assured them that the arms will reach them.

He attacked the authorities in Lebanon in strong tones, accusing them of intending to liquidate the resistance movement as a vanguard of the Palestine people. He said what happened and might be happening to the Palestinians and the resistance movement in Lebanon might be serious regarding the Palestine question.

Speaking of his "popular revolution," Gaddafi warned that anybody wanting to exploit it would be executed. He then called upon the masses to take over new institutions and held those taking over responsible for any misuse of the revolution.

The rally followed talks between Gaddafi and Sadat whose countries are due to merge in September.

At the end of his speech, Gaddafi announced that Libya had decided to recognize East Germany.

(AP, Reuter, UPI)

תיק ..... הרצאות
תאריך 12.6.73
העתון ..... מעריב

קאדאפי: ארה"ב זקוקה למהלומה מוחצת בפרצופה היהיר והגא

בהכריזו על הלאמת חברת הנפט האמריקנית „באנקר האנט" קרא שליט לוב לערבים לשקול צעדים רציניים „כדי לאיים על אינטרסי ארה"ב, המזלזלת באומה הערבית ומאפשרת לישראל להשפיל את הערבים"

מאת עורך גרנות,
סופר „מעריב"
לענייני ערביים

באוזני המונים משולהבים ב„מיכר הקדושים" פטריפולי שבלוב, לציון יום השנה השלישי לפינוי הכוחות ה־אמריקניים, הכריז אמש ה־שליט הלובי, מועמר קדאפי, על הלאמת חברת הנפט ה־אמריקנית „באנקר האנט", אחת הקטנות שבחברות ה־נפט האמריקניות, הפועלות בלוב. „ארה"ב, זנק השליט הלובי, זקוקה למהלומה מו־חצת בפרצופה היהיר והגא".

ההכרזה על הלאמת חברת הנפט באה במהלך התקפה חריפה ביותר של קדאפי על ארה"ב, בשל תמיכתה בישר־אל ובחברות הנפט המונופו־ליסטיות, הפועלות בארצו. הוא טען, כי מדיניותה של ארה"ב במזרח־התיכון, התומכת בישר־אל והמתגרת בעמים „הנאב־קים על שיחרורם", סופה שי־תגחיל שואה לאינטרסיה של וושינגטון בארזור. הוא קרא גם לערבים לשקול צעדים רצי־ניים כדי „לאיים על אינטרסי־ ארה"ב" וטען, כי זו „מזלזלת באומה הערבית ומאפשרת ל־ישראל להשפיל את הערבים".

העובדה, שקדאפי בחר דווקא בחברה הקטנה ב־יותר, שעיסוקה הוא מסופק־זה זמן, ולא הזכיר דבר ביחס לחלאמתן של החב־רות הגדולות, מוכיחה, לי־דעת המומחים, כי השליט הלובי מעוניין להשתמש ב־עבר זה כקלף ומאמצעי לחץ להשגת תביעותיו ב־מו"מ, המתנהל עתה ב־פריפולי עם נציגי החברות הגדולות.

קשיים במו"מ

מחברות אלה, המאוגדות בשלוש קבוצות — „אוזיס", „אמוסיס" ו„קונטיננטאל" — דורש קדאפי להעביר לידיו את הפיקוח על פעולות השאי־בה והשיווק. לאחדות מהן אף הציע לוותר על מיתקניהן ו־השקעותיהן תמורת פיצויים מלאים והסכם חדש, שיבטיח להן קנייה של הנפט הלובי במחירים נמוכים, למשך תקופה ארוכה. לאחר שהמו"מ עם חברות אלה נתקל בקשיים, הוכיח אתמול השליט הלובי, כי יש בדעתו לנקוט צעדים תקיפים אם לא ייענו החברות לדרישתו.

גם סאראת ואמין

במהלך נאומו חזר קדאפי ואיים בעקיפין בחלאמת רכושן של החברות האמריקניות, ה־מפגינות, לטענתו, במהלך ה־מו"מ „גאוות ויהירות" ומסר־בות להכיר בריבונותה ובבע־לותה של לוב על הנפט שב־תחומיה.

בטקס, שפתח את הגיגות יום השנה לפינוי בסיס „ווהלוס" האמריקני, נכחו גם נשיא מצ־רים, אנואר סאדאת, ושליט אוגאנדה, אידי אמין. נאומיהם של השלושה שודרו בשידור חי בתחנות הראדיו של לוב, מצרים וסוריה.

קדאפי נגע גם במתיחות בין הצבא לבין המחבלים ב־לבנון והבריז, כי העם הלובי לא יישב בחיבוק ידיים מול הנסיונות לחסל את תנועת המחבלים. „לוב סייעה בעבר ותסייע בעתיד למחבלים בנשק ובסוגי סיוע אחרים", אמר.

מסית הסטודנטים

את החלק האחרון בנאומו ייחד קדאפי ל„מחפכת התר־בות" בארצו.

קדאפי הכריז על פתיחת שלב חדש, אך לא אחרון, ב„מחפכת התרבות" ובדרך ל־„הפרת השליטה המלאה על השלטון לידי ההמונים". הוא קרא לסטודנטים באוניברסיט־אות בנגאזי וטריפולי להשתלט על הנהלות האוניברסיטאות ולהנשים בהן „מחפכת מינה־לית". לטורים קרא להשתלט על מחלקות הפיקוח והמינהל של משרד החינוך הלובי ול־המונים הפלחים — להשתלט על מחלקות משרד החקלאות ולחולל „מחפכת חקלאית". ל־סופרים ולמשכילים הלובים קרא להשתלט על בתי־הדפוס הממשלתיים ומרכזי התרבות ולקחת חלק פעיל ב„מחפכה העממית".

אולם בדברי השליט ה־לובי ניכר היה החשש ש„מחפכת התרבות" עלולה לחרוג מן הגבולות שהציב לה ולשמש חרב פיפיות מות יוצא נגד כל ערב, שינסה לנצל לתועלתו את „המחפכה העממית".

לפניו השמיע הנשיא סאדאת נאום קצר בן 8 דקות, ובו חזר נגד המישטר עצמו. הוא הזהיר כפני כל נסיון לחרוג מגבולות החובה הלאומית והאחריות, המושלת על כל אורה, והדגיש, כי ספק־דין והדגיש את התלטתה הנחרשה של ארצו לשחרר בכוח את „השטחים הכבושים" ולממש את זכויות העם הפלשתיני.

בנאומו לא הזכיר הנשיא המצרי את שאלת האיחוד ה־עומד לקום בסטמבר השנה בין שתי המדינות, על אף שי־נושא זה עומד עתה במרכז שיחותיו עם השליט הלובי ו־כרוך בסתרון שורת ארוכה של בעיות וקשיים.

תיק .....קדאפי.....

תאריך .....12.6.73.....

העתון .....מעריב.....

שליט לוב הלאים את חברת־הנפט האמריקאית

„הגיעה העת לפגוע באינטרסים של ארה"ב במזה"ת בלי להתחשב במחיר", — אומר קדאפי

ביירות, 11 (אי.פי.). לוב הלאימה היום את חברת הנפט האמריקאית באנקר האנט — הודיע מנהיג לוב, מועמר קדאפי, בנאום פומבי. קדאפי טען, כי לחברה האמריקאית אין הצידוק החוקי להמשך פעולותיה בלוב.

„הזכות להלאים ניתנת לנו מתוקף ריבונותנו על ארצנו. שום כוח בעולם אינו יכול לשלול מאתנו את הזכות להלאים את שדות הנפט שלנו, או לחדול מלשאוב נפט בשביל העולם. אנו רשאים לעשות ככל העולה על רוחנו עם הנפט שלנו" — הטעים קדאפי.

שליט לוב אמר, כי ההחלטה להלאים את חברת באנקר האנט נתקבלה ע"י מועצת־ההפיכה. דבריו שודרו ברדיו של לוב, קהיר ודמשק. „הגיע הזמן שהאמריקאים יקבלו מהלומה בפרצופם היהיר" — אמר קדאפי והוסיף: „האימפריאליזם האמריקאי עבר כל גבול. האמריקאים תומכים באויבתנו ישראל, מאיימים על בטחוננו עם נושאות־המטוסים שלהם, ומפעם־לפעם חודרים גם לימים הטריטוריאליים שלנו".

מועמר קדאפי

בנאומו הודיע קדאפי גם על הבאת ארצו במזרח־גרמניה.

בניגוד להנחות שרווחו בקרב חוגים העוסקים בענייני נפט, נמנע קדאפי מהלאמת חברות נפט אחרות אשר לאמריקאים חלק בהן — אם קבוצת חברות אואזיס שחלקן בלבד מגיע לשליש מתפוקת הנפט של לוב — כ־850,000 חביות ביום.

תביעה לשליטה של 100 אחוז

ההלאמה של באנקר האנט באה בעקבות תביעה לובית תקיפה לשליטה של 100% בפעולות חברות הנפט של קבוצת אואזיס המורכבת מהחברות: קונטיננטאל, מרשון אוקסידנטאל, וחברת של ההולנדית תביעה לשליטה של 100% הופנתה

(הסוף בעמוד 2, טור 1)

שליט לוב הלאים חב' הנפט

(סוף מעמ' 1)

גם לקבוצת אמוזיס המורכבת מחברות: טקסאקו ושברון המפיקות 234,000 חביות ביום. התפוקה היומית של באנקר האנט נאמדת ב־150,000 חביות ביום.

„הגיע המועד שהערבים ינקטו בצעדים לפגוע באינטרסים האמריקאיים במזה"ת בלי להתחשב במחיר שצעדים אלה יעלו" — אמר קדאפי בנאומו.

שדות הנפט שמפעילה באנקר האנט ידועים כשדות הנפט סריר והם הוחזקו שווה בשווה ע"י באנקר האנט ובריטיש פטרוליום הבריטית. חלקת של בריטיש פטרוליום הולאם עוד בדצמבר 1971, לאחר שקדאפי האשים את הבריטים בשיתוף פעולה עם איראן בכיבוש האיים אבו־מוסא ואיי אמב במפרץ הפרסי.

(ע"ר). קדאפי תקף את לבנון באומרו, כי מה שמתרחש שם הוא הגשמת תכנית אימפריאליסטית בשיתוף פעולה עם המשטרים הערביים הבוגדניים ועם ישראל. לדבריו, אין הוא רוצה ללבות סיכסוכים עדתיים בלבנון, אולם המוסלמים בה זוכים ליחס של אזרחים מדרגה שלישית. כן האשים את שיר־לטונות לבנון בנסיון לחסל את המחבלים.

קאדפי העלה על נס את המהפיכה התרבותית בארצו, אולם הזהיר, כי עונש מוות יוטל על מי שינסה לנצל לרעה את המהפיכה העממית.

הודעת קדאפי התקבלה בקריאות שמחה ע"י המון וע"י נשיא מצרים אנואר סאדאת, ונשיא אוגנדה, אידי אמין, שנכחו במקום.

ב ל מ "ס

דחוף

974 - ס.

חצב

מ"ד 6 / 212

ד' בסיון תשל"ג

4 ביוני 1973

כתבה מיוחדת

הנושא: -

ראיון של קד'אפי לעתונאי הלבנוני פואד מטר*

מקור: אלנהאר, לבנון - 21.5.73

אחרי שיחה של 100 דקות שבסבה על "מערכת סאדאת" היחסים עם מצרים, האחוד המצרי-לובי, היחסים עם אלג'יריה, ההתנגדות הפלסטינית ובעיות אחרות, בכבסה השיחה עם קד'אפי לאפיק הלובי, זהו בושא חשוב ומסעיר כאחד שכן מתחוללת שם מהפכה תרבותית עליה הכריז קד'אפי ב-16.4.73.

בבאומו בזוארה הכריז קד'אפי על המהפכה התרבותית שביתן לסכמה בחמש בקודות:

א. לשתק את כל החוקים הבוכחיים בלוב ולעשות צעדים ואמצעי עבישה בהתאם למצב מבלי להיזקק לצורים ולחוקים הקיימים.

ב. לטהר את המדיבה מהבגועים מבחיבה פוליטית.

ג. חופש מלא לעם - ולא לאוייבים, יחולק בשק להמובים המאמיבים במהפכת ספטמבר.

ד. להכריז הפיכה בגד המבגבון המיבהלי.

ה. לפתוח במעדכה תרבותית, לשרוף כל רעיון מטעה ולהתיר רק מחשבה אבושית אמיתית הבובעת מספר אללה.

אלה הם חמש העקרובות של מהפכת התרבות בלוב, אבי מודה שזהו הדבר שמשך אותי לבקר בלוב, כדי לראות מקרוב כיצד מתחוללת מהפכה תרבותית זו בשטח.

בתום השיחה עם קד'אפי שוטטתי משך 5 ימים בלוב כדי לראות כיצד מתבצעת מהפכה זו במציאות.

---

* חלק שלישי של הראיון. חלקים א', ב' ראה בכתבה מיוחדת מ"ד 209/5 מ-1 ביוני.

2/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

האנשים והנשק

בראשית השיחה הזמינני קד'אפי לחזות במצעד של גדודי ההתנגדות העממית שיצעדו במסלול של 7 ק"מ עד לבנין מפקדת ההפיכה.

מטר: "ההתנגדות העממית" פירושה יצירת אזרח מזויין, והרי לנשק בידי האזרח סיכונים מסויימים?

קד'אפי: כאשר שורר אמון בין השלטון לאזרח נמוגים כל הסיכונים, יש לי אמון מלא באזרח הלובי שמסרנו לידו נשק לאחר אימונים ואמוני גדול באזרח זה.

מטר: האם אין בציוד האנשים בנשק חשש מפני כח מסויים ואם אכן קיים חשש זה כלום אין ביכולתו של הצבא הלובי המצוייד כהלכה להתמודד עם כח זה?

קד'אפי: אנו עומדים נגד כוחות ואויביים ומול אחריות להגנת המהפכה ואין להסתפק בצבא אלא יש להשען גם על האזרח המהפכני המסור והנאמן. לרב היינה רחבת-ידים ואי אפשר שהצבא יהיה מצוי בכל מקום, זאת ועוד מתן תחושה לאזרח כי הוא אחראי כמו החיל בהגנת המולדת והישגי המהפכה זהו כשלעצמו צעד מהפכני.

מטר: האם, כמשטר, לא מדאיגה אתכם העובדה של מציאות נשק בידי האזרחים?

קד'אפי: אנו דואגים לאזרח ואין אנו חוששים מהנשק שבידו, ציידנו את האזרחים בנשק מתוך דאגה לבטחונו ולמהפכתו.

מטר: האם תציידו כל אזרח לובי בנשק?

קד'אפי: הנשק ינתן לאזרח המהפכני המאמין במהפכת ספטמבר.

מטר: האם לדעתך על עמי-ערב להצטייד גם הם בנשק, ואם כן מדוע אין עושים זאת?

קד'אפי: חילקנו נשק לאזרחים כי אנו מאמינים בהם, ולו היה שורר אמון בין השליטים הערביים לאזרחים היה המצב שונה, ולו היה אמון כזה היו שליטי ערב מציידים את האזרחים בנשק.

מטר: מה הניע אתכם להחליט לפתע על חימוש האזרחים?

קד'אפי: מתוך אמונה והכרה מצד אחד, ומאידך למימוש החלטה שנתקבלה בועידת הפסגה בטריפולי ב-1970.

3/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מטר: מה היתה החלטה זו?

קד'אפי: ביוני 1970 ערכו שליטי מצרים, סוריה, ירדן, עיראק, אלג'יריה, סודאן ולוב ועידת פסגה בטריפולי שבלוב ושם גדון המצב הערבי ואופי המאבק עם האוייב הציוני, הסכמנו אז כי אין מנוס מהמערכה לשחרור פלשטין, כן הסכמנו שהמערכה חייבת להיות לאומית, וכי יש לצייד את הצבאות והאזרחים כאחד בנשק.

מטר: מה היה אח"כ?

קד'אפי: עשינו את ההכנות למימוש ההחלטה בעוד היתר לא עמדו בהבטחה.

מטר: מדוע?

קד'אפי: כיון שהשליטים חוששים מפני עמיהם.

המהפכה התרבותית

מטר: מה פשר המהפכה התרבותית ועתויה?

קד'אפי: הערבים מהאוקיינוס עד למפרץ קשה להם להאמין למתרחש עתה בלוב, שכן המתרחש עתה בלוב איננו נקלט במנטליות הערבית ואף כאן ישנם אזרחים שאינם מאמינים למתרחש.

מטר: האם המהפכה התרבותית תמשך אף אם הדבר יעורר מתיחות בין האזרחים?

קד'אפי: אנו רציניים בכל צעד שאנו עושים, אם אמרנו שאנו רוצים בחפש אנו חייבים להאבק כדי להגשים זאת, אם אמרנו שאנו רוצים ביישום הסוציאליזם - אנו נאבק למען זאת. כל דבר שאין אנו מסוגלים לבצעו, אין אנו מכריזים עליו, למשל לא נדבר על הסוציאליזם ויישומו אלא לאחר שנעכל זאת. בכמה מדינות ערב ישנם משטרים צולעים המדברים על הסוציאליזם ואינם מסוגלים להגשימו בשום מוסד ממוסדותיהם. עתה הכרזנו על המהפכה העממית ואנו יודעים מראש את המאבקים שהתעוררו בעקבותיה אך אנו נאבקים כדי שמהפכה זו תצליח ותתגבש.

מטר: אני שואל שוב מדוע המהפכה העממית דוקא עכשו?

[illegible]

[illegible]

[illegible]

קד'אפי: הצבא היה מכשיר לשבירת המשטר הראקציוני והרודני ובסיסי האימפריאליזם, הצבא מילא את יעודו הגדול עתה תפקידנו כמועצת המהפכה לדרוש מהעם לחלוש על המשטר בכל רחבי הרפובליקה הלובית סילקנו מדרכו כל המכשולים ולכן הקפאנו את מערכת החוקים, ההמונים נדרשים עתה לחלוש על המשטר בכל עיר, כפר ומוסד ציבורי.
אמרנו להמונים להקים מפקדה עממית מתוכם וכאשר שלב זה יסתיים אנו ניתן תוקף חוקי להחלטות ההנהגות העממיות וכך תהיה מערכת החוקים[ציר כפיהם של ההמונים - ולא של מפקדת המהפכה או הממשלה. אם העם יראה שחוק כלשהו איבו הולם ועוצר את התקדמות העשייה המהפכנית הרי טבעי לבטל חוק זה ולחוקק במקומו חוק מתאים.

מטר: אך במקרים כאלה עלול המאבק בין הציבור להפך להתנגשויות!

קד'אפי: זוהי תופעה בריאה, ואמנם היו התנגשויות בין האנשים בעת הרכבת הועדות העממיות והיו כאלה שנשלחו לבתי-חולים.

מטר: האם אתה מסכים לכך?

קד'אפי: מ ס כ י ם.

מטר: נניח שהמאבק יסתיים לטובת הריאקציה והביורוקרטיה - ולא לטובת המהפכה?

קד'אפי: המאבק ימשך עד שיפלו אלמנטים אלה. זוהי מהפכה נגד החוקים המיושנים, הריאקציה והביורוקרטיה.

מטר: נניח שהועדה העממית בעיר מסויימת החליטה להוריד את המושל או את מנהל רשות החשמל וכו' - האם פירוש הדבר שגם האחרים יסולקו ?

קד'אפי: כמובן.

מטר: כיצד תהיה בטוח שהועדה העממית החליטה מה שהחליטה ללא כל התערבות או לחצים?

קד'אפי: נניח למשל, שהועדה העממית במצראתא החליטה על כמה עניינים, במקרה זה תפנה מועצת המהפכה אל הצבור במצראתא אם הם מסכימים עם הועדה ואם בחרו בה ללא התערבות, תככים או תכסיסים. אם נווכח כי אכן היו חריגים וצעדים לא מהפכניים - נדרוש מהציבור לבחור מחדש בועדה כדי שתבטא בכובה את רצון העם, אך אם לא נמצא עילה להדחת הועדה אנו נאשר את החלטותיה.

מטר: האם בחירת הועדות העממיות מתנהלת באפיק טבעי, והאם היו אי אלה תופעות חריגות?

קד'אפי: יחסית, היא מתנהלת בצורה טבעית הודות לבחירות אלה גיליבו כמה תופעות חריגות ואף חשפבו אלמנטים חבלניים שקבבו בתוך מוסדות המדינה.

מטר: אני סבור שהמהפכה העממית תוביל בסופו של דבר למרכסיזם מסוג חדש?

קד'אפי: היא תוביל לכך שהעם ימלא את תפקידו הנכון ויטול לידו את המשטר לפי ראות עיניו.

מטר: האם אתם מושפעים מהמהפכה התרבותית שהתחוללה בסין העממית?

קד'אפי: לא עקבבו אחר המהפכה בסין כדי שבושפע ממנה. המהפכה העממית בלוב היתה לובית מקורית.

מטר: בפרוץ ידיעות על שריפת הספרים כתוצאה מקריאתך להמונים לעשות זאת?

קד'אפי: לא שרפבו ספרים לשם שרפתם - עשיבו פעולות מיון נרחבות כדי להוציא את הספרות הקוראת לקומוניזם ולכפירה והמבלבלים את מושגי האסלאם והאדם הערבי.

מטר: האם המהפכה העממית תסתיים בפרק זמן מסויים?

קד'אפי: המהפכה תסתיים לכשיטלו ההמונים את השלטון לידיהם ויבסחו את העניבים מחדש.

העצורים

מטר: מורגשת עליה במספר העצורים?

קד'אפי: אין עליה כזאת, ישבן קבוצות מפלגתיות שהזבחבו אותן מאז המהפכה כדי לתת להן הזדמבות לבחון מחדש את עמדתן ומושגיהן ולהצטרף לצעידה המהפכבית, אך אלה המשיכו בעמדתן המוטעית.

אין אבו עוצרים בחשכה ולא שולחים את המשטרה בשעות הבקר המוקדמות כדי לקחת את האבשים לכלא.

[illegible]: [illegible]

[illegible]: [illegible]

[illegible]: [illegible]

מטר: אומרים שמספר העצורים נע בין 400-500 ?

קד'אפי: כלל וכלל לא, מספרם הוא כמה אנשים.

מטר: לאלו מפלגות הם משתייכים ?

קד'אפי: למפלגת השחרור האיסלאמית, לאחים המוסלמים ולמפלגה הקומוניסטית.
הזהרתי אותם לא פעם ואף בפומבי לפני מעצרם.

מטר: האם יש בעת'יסטים בין העצורים?

קד'אפי: לא, למעשה היו בלוב 45 בעת'יסטים ואחרי המהפכה הם התבערו מבעת'יסטיותם.

מטר: האם החמרתם את היחס לעצורים בעקבות נסיון עבד אל-חמיד אל-בכרש (ראש הממשלה במשטר המלוכני) להמלט?

קד'אפי: אל-בכרש נמלט מביתו ולא מהכלא, הוא ברח מסיבות אישיות.

מטר: האם העצורים ישארו בבתי הכלא ועד מתי?

קד'אפי: כולם חייבים לדעת כי הסיסמאות המונפות בשם המפלגתיות והקידמה והמבצלות את הדת האיסלאמית ומסלפות אותה, סיסמאות אלה חייבות להעלם. מהפכת ספטמבר אינה מניפה סיסמאות פרוגרסיביות אלא מגשימה אותן, אינה דוגלת בסיסמאות סוציאליסטיות - אלא מיישמת אותן, אין היא סוחרת בדת אלא שומרת עליה מפני מסחור. לו רציתי לתלות את המפלגתיים יכולנו לעשות זאת. אם הם רוצים לצאת מהכלא עליהם להבין את המציאות הלובית ולהבין שהמפלגתיות כמוה כבגידה.
לדעתי מי שמבין היטב את הקומוניזם לא יהיה קומוניסט, ומי שמבין את האחים המוסלמים או את מפלגת השחרור - לא ישתייך להם לעולם.

<u>הדרכונים הזרים- והשפה הערבית</u>

מטר: חיוב השפה הערבית בדרכונים של אלה שאינם מאשרים אותה, עלול ליצור סבוכים רבים.

קד'אפי: עליהם לכפות על העולם לכבד את שפתנו.
קד'אפי הביע את שמחתו מכך שמדינות רבות כגון מלטה, ניג'ר ואוגנדה הביעו הסכמתן להכניס את השפה הערבית בדרכוני אזרחיהם והביע את התקוה כי צרפת וירון ילכו בקרוב בעקבותיהן.
לעומת זאת הוא הביע צערו מכך שהוא השליט הערבי היחידי הנאבק למען זאת, וכי הוא מקוה שיתר שליטי ערב יקבלו החלטה לבטל את השפה האנגלית או הצרפתית מהדרכונים הערביים - או שידרשו מהעולם לאשר את השפה הערבית בדרכונים.

בש/חר
הגהה: צע
בדיקה: רש.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

משרד החוץ - מרכז התעוד

תיק קקאפ

תאריך 4 יוני 1973

העתון

MONDA

Gaddafi: Jews may be exterminated

PARIS. — Israel is in great danger and one day its people may all be exterminated, Libyan Premier Mu'ammar Gaddafi said in an interview published in Paris this weekend.

Gaddafi was quoted by the weekly "Nouvel Observateur" as saying:

"The Jewish people (in Israel) find themselves in great danger. I fear profoundly that one day it may all end badly, very badly, perhaps even by the extermination of the Jewish people.

"It is enough to see the terror in which the Jewish people in Palestine live. There are the wars, there is the permanent threat of aerial attack on their towns, of missiles launched across their frontiers, of civil airliners which explode. Even the simple Israeli tourist is frightened to make a foreign journey."

Gaddafi said Zionism had brought about this state of affairs. "It is certain that one day the Arabs will be most powerful and the Israelis will be isolated by the sea of humanity that surrounds them. That is independent of our will, it is the law of evolution.

"It is that which makes me think that the future is black for the Jewish people. I do not hate the Jews and neither do the Arabs... We Arabs and Jews are all Semites. The Jews are our brothers."

Asked if he would offer peace to Israel, Gaddafi said the late Egyptian President Gamal Abdel Nasser sought peace with justice but nothing came of it. "Why should it be different today?"

In Libya, the state radio resumed normal programmes before midnight on Saturday after a brief commotion caused by a mysterious call by Gaddafi for the people to "take control of your radio."

Stirred by his rhetoric, a mob marched on the radio and television buildings which are cordoned off by security forces. The security force bowed to the cheering crowds who occupied the buildings and formed a committee to run it, Tripoli Radio said.

The Libyan radio will henceforth be called "radio of the popular revolution."

Judging by the general tones of the radio broadcasts shortly before midnight, there were no indications of any anti-Gaddafi uprising, as some circles in Beirut reported erroneously. *(UPI, AP)*

חצב

974 - e

ב ל מ " ס
ד ח ו ף

מ"ד 5/ 209
א סיון תשל"ג
1 יוני 1973

כתבה מיוחדת

הנושא: — ראיון של קד'אפי לעתונאי הלבנוני פואד מטר

מקור: אל-נהאר, לבנון, 17.5.73, 19.5.73

פואד מטר הגיע לטריפולי שבלוב ב-4 במאי 73 בערב. הוא נתקבל באותו ערב ע"י נשיא לוב, קד'אפי, לשיחה ממושכת שנערכה בלשכתו של קד'אפי. מטר מציין בתחילת דבריו שהוא נמשך הפעם ללוב בשל הענין שהוא מגלה ב"מהפכה התרבותית" עליה הכריז קד'אפי בעיר "זוארה" בעת חגיגות יום הולדת הנביא. בהיכנסו לחדרו של קד'אפי, מספר מטר, הוא הבחין שעל שולחנו היו ערימות של ספרי לימוד חדשים. קד'אפי הסביר, שהוא מתכוון לעיין בספרי לימוד אלה לשם בדיקה כללית ומקפת, מחדש, בתוכניות הלימודים בבתי הספר ברחבי לוב.

להלן כותב מטר:

השעה היתה 9 בלילה, כשנכנסתי ללשכתו של קד'אפי מצאתיו מאושר ממצב ההתנגדות העממית, הראיד אל-ח'ווילדי אל-חמידי חבר מועצת ההפיכה, שר הפנים והממונה על ההתנגדות העממית ומסר לו דו"ח מפורט על הנהירה הגדולה של מתנדבים להתנגדות העממית, וכיצד אנשים ונשים מכל הגילים מגלים להיטות רבה להתנדב ולשאת נשק.

קד'אפי: מה המצב בלבנון ומה אתם עושים שם?

מטר: אולי נפתח את השיחה על המערכה האחרת, הרי לפני כמה ימים הייתי בקהיר והבחנתי שכל המדינה שם מדברת על המערכה, כל ההצהרות סובבות סביב המערכה שתהיה ממושכת, כוללת וקשוחה?

קד'אפי: מצרים פועלת למען המערכה - או רק מדברת עליה? האם היא פועלת או רק מדברת?

* שני מאמרים דומים בטדרה; מאמר שלישי יפורסם בקרוב.

2/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מטר: היא פועלת , הוקם חדר מבצעים, מתנהלת תנועת אמונים והתנדבות להתנגדות העממית, זאת לפי מידע שברשותי.

קד'אפי: איזה מידע?

מטר: למשל, נודע לי כי חל מפנה בעמדה הסובייטית והם השתכנעו כי אם סאדאת גמר אומר להילחם הרי עליהם לעזור לו ולטפק את דרישותיו, וזאת מתוך מטרה כפולה: אם יזכה בנצחון - הם יתחלקו עמו בפירות הנצחון, ואם יובס - הוא ישא לבדו במחיר התבוסה. שמעתי גם, כי הם הסכימו לתת למצרים 10 מטוסים מהטוג המשוכלל הדרוש, כן שמעתי כי סאדאת לא יתן לועידת הפטגה ברז'נייב-ניכסון לעבור ויתכן כי הוא יחמש את החזית ביום בן תיערך ועידת פסגה זו או ערב קיומה.

קד'אפי: מתי תיערך ועידת פסגה זו?

מטר: המועד טרם נקבע רשמית וסופית, אך אומרים כי היא תיערך ביוני , אולי ב-18 בו!

קד'אפי: לא נפגשתי עם סאדאת זה זמן ואני שומע כפי שאתם שומעים, עמדתנו ברורה, אני הבהרתי כי התכנון הקיים של מדינות העימות אינו מושלם, על כן נחלקנו בישיבת מועצת נשיאות הפדרציה, התווכחנו על כך במשך 3 ימים ולא הגענו לכלל הסכם על התכנון.

מטר: על מה נחלקתם?

קד'אפי: השקפותנו שונות, אנו סבורים כי כאשר פועלים למען לשים קץ לישראל פירוש הדבר - הכרה בישראל .

מטר: אך, ייתכן אחרת?

קד'אפי: אין לישראל אף אחד (הכוונה מבודדת) ואני בטוח כי הנשק הנמצא בידי הערבים בכוחו לשחרר את פלסטין, ויתכן שזהו רצון אללה שהענינים יתנהלו באפיק טבעי ויכונו משטרים שיטלו לידם את משימת השחרור.

3/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

לאומיות המערכה

מטר: בנאומו ב-1 במאי היה סאדאת אופטימי, הוא הצביע ברורות כי כמה מדינות ערב החלו לממש את סיסמת המהפכה הלובית: "לאומיות המערכה" מה דעתך על אופטימיזם זה?

קד'אפי: למעשה, כמה מדינות ערב ממלאות את התחייבויותיהן כלפי לאומיות המערכה, אך לא במידה הנדרשת. כוונתנו למערכת שחרור פלסטין - ולא רק לשחרור חלק או חלקים מהשטחים שנכבשו ביוני 1967, זוהי מערכה טריטוריאלית. החזרת השטחים יכולה להיעשות ע"י מו"מ כפי שעושה זאת המלך חסין, אנו דבקים בעמדתנו והיא שחרור פלסטין ואנו פועלים על יסוד זה.

מטר: אך בכ"ז זוהי התחלה טובה שכמה מדינות ערב מזדהות ביניהן ומודיעות על נכונותן לבצע את הנדרש מהן למען המערכה.

קד'אפי: כל מדינה מסוגלת לתת את הנדרש ממנה או יותר מזה - אם היא רוצה בכך, מדוע אנו רוכשים נשק ומקימים צבאות - לא למען השחרור?

מטר: לפי הידיעות, עמדת אלג'יריה מעודדת וכי תרומת אלג'יריה למערכה מוכנה ונמצאתכבר מחוץ לתחומי אלג'יריה!

קד'אפי: מה שמותר לומר מטעמי בטחון, הוא - כי קיימים למעשה הסדרי הגנה בין מצרים, אלג'יריה ולוב.

מטר: זהו דבר חשוב ביותר, אולי תוכל להבהיר יותר?

קד'אפי: לא אוכל לומר יותר מטעמי בטחון, אך ההסדרים נעשו, אלה הם הסדרי הגנה על מצרים, לוב ואלג'יריה.

בקורי הפתע

מטר: אנו כעתונאים, כותבים בכל עם שאתה מבקר באלג'יריה, כי היה זה בקור פתע ובלתי צפוי, כלומר שאנו רואים בכל תנועותיך ענין מסעיר ובלתי צפוי, כלום תוכל להסביר תופעה זו?

[illegible]

[illegible]

[illegible]

קד'אפי: הנושא האלג'ירי הוא נושא עדין ויש להיזהר, ב-7.10.71 ביום הזכרון לפנוי האיטלקים מלוב, פניתי בקריאה לאלג'יריה להיחלץ מבדידותה ולהצטרף לצעידה הערבית, אח"כ נפגשנו בחאסי מסעוד ושם הסכמנו להיפגש אחת ל-4 חודשים.

אלג'יריה נענתה לקריאתנו, ומאז אנו מקיימים פגישות מחזוריות כמו סבא, לעמים אחת ל-4 חודשים ולעתים אף קודם לכן.

מטר: אמרת, כי על אלג'יריה להיכנס למערכה לפי השקפתה - מה פירוש הדבר?

קד'אפי: כוונתי היתה שעל אלג'יריה לא להסתגר ועליה להשתתף עמנו בדעה הנראית לה, וזה מה שחייב להיות.

<u>הפלת המטוס הלובי בסיני</u>

מטר: נעבור לפרשת הפלת המטוס הלובי ע"י ישראל, האמת היא, כי עם קבלת הידיעה על אסון זה הופנו כל המבטים אליך. אתה הייתה זה שדרש תגובה מרתיעה ומיידית?

קד'אפי: אני נתון בתוך אווירה של אבל וזעם, אני אבל על אלה שנפלו קורבן באותה פעולה ברברית, ואני זועם על המצב הערבי שבצלו אירעה תקרית כזו, חשבתי על תגובה בצורות שונות, שוחחתי על כך עם חברי במועצת ההפיכה.

מטר: לפי מה שנמסר לי, חשבתם על בצוע מעין פעולת התאבדות ע"י מטוסי קרב לובים מעל לאחת מערי ישראל, ודווקא מעל לחיפה?

קד'אפי: חיפה הינה עיר פלסטינית שנשדדה ע"י האויב הציוני, היא חלק מהמולדת הערבית השדודה. נכון, החלטנו להגיב, אך בסופו של דבר השתכנענו כי התגובה צריכה להיות כזו שתכאיב לישראל.

מטר: מה מנע את בצוע התגובה?

קד'אפי: מצרים וסוריה.

מטר: האם התקשרתם עמן ומדוע הן התנגדו?

קד'אפי: התקשרנו עמן והודענו להן על צורת התגובה שנקבעה על ידינו, אך הופתענו באי-הסכמתן.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מטר: האם פירוש הדבר שאין מקום לחגובה אחרת?

קד'אפי: אין הבעיה להגיב על ישראל - הבעיה היא בעייה פלסטין גופה, תקרית המטוס איננו דבר חדש, היא נגרמה ע"י עצם קיומה של ישראל בפלסטין, בסיני ובשאר השטחים הערביים שנכבשו. החשבון שבינינו לבין ישראל איננו מצטמצם בתקרית המטוס, זוהי שאלה של ארץ ועם שאלת פלסטין ועם פלסטין.

חג הפועלים הלאומי

מטר: רוב המשטרים הערביים חגגו את חג הפועלים.
סאדאת בחר יום זה בהזדמנות לשאת את אחד החשובים מנאומיו - מדוע לדב אינה חוגגת חג זה?

קד'אפי: אנו רוצים בחג לאומי לפועלים הערביים. הצעתי זאת פעם לנשיא סאדאת.

מטר: האם הצעת תאריך אחר לחג זה!

קד'אפי: כן, הצעתי את היום בו שבתו כל הפועלים הערביים כאות מחאה על סירוב הפועלים האמריקאים בגמל ניו-יורק לפרוק את האניה המצרית "קליאופטרה", חגובה ערבית זו היתה מרשימה ומעוררת כבוד. אותו יום שבתו כל הפועלים הערביים מהאוקיאנוס עד למפרץ. באותו יום הפכה המולדת הערבית למדינה אחת מלוכדת.

מטר: היכן היית באותו זמן?

קד'אפי: הייתי בבית הספר, וייחלתי להיות כאחד הפועלים כדי להשתתף בחגיגה ערבית אדירה זו.

מטר: האם סאדאת לא הסכים לקבוע יום זה כחג הפועלים הערביים?

קד'אפי: הוא אמר לי, כי יתכן לקבוע חג הפועלים הערביים תוך שמירה על חג הפועלים הבינ"ל (1 במאי), זוהי בעייתנו הנצחית, אנו חושבים שמי שאינו מחקה את אחרים נחשב למפגר.

מטר: האם עמדתך זו מושפעת מאופי היחסים בינך לבין בר יהו"מ?

קד'אפי: היחסים עם בר יהו"מ טובים בימים אלה, דרישתי לחג פועלי ערבי לאומי נובעת מתחושתנו הלאומית בלבד.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

האחוד המדובי

מטר: הבה ניכנס לבעיה עדינה, כוונתי לאחוד המידובי עם מצרים.

קד'אפי: אמנם הגענו לכלל הסכם על איחוד זה, ואף הוקמו ועדות מיוחדות לכך, חלק מועדות אלה מתכנס ממש סמוך לחדר זה, והן מתקרבות לסיום עבודתן.

מטר: האמת היא כי חשתי קרירות אצל אחינו המצרים בשאלת האחוד המדובי, קרירות דומה הרגשתי גם אצל חלק מהלובים, אלה חוששים וחושבים כי לא הוכשר הזמן לכך וכי אחוד נחפז עלול להוביל לתוצאות שליליות.

קד'אפי: זוהי דרכה המסורתית של מצרים, מעולם לא התלהבה לאחוד ואף לא דחתה אותו, אף בימי נאצר היה אותו מצב, זהו אופיו של העם המצרי.

מטר: מה כוונתך מהאופי המצרי?

קד'אפי: כוונתי היא, שמצרים הינה חברה חרבותית, שקטה שאינה מתלהבת על נקלה, בעוד שאנו מתלהבים מהר כדרם החשמל.

מטר: האם השוני באופי זה אינו משפיע שלילית על האחוד?

קד'אפי: למרות אופיה זה, מסוגלת מצרים לקלוט ולעכל, הריתי נחלה משברים וחבוטות ועיכלה אותם. ישנם עמים שאם הם נוחלים מפלה או חבוטה הם נשברים, אך למצרים ולעמה סגולה מפליאה לעכל זאת.

מטר: האם פירוש הדבר שהאיחוד המידובי יקום חרף כל האמור לעיל?

קד'אפי: אם ירצה השם, שכן אין כאן פער בהשקפות אלא במציאות החברתית והרמה הכלכלית.

מטר: נמטר לי, כי יש בכוונתכם לנסח חוקה אחרת למדינת האחוד שתיקח בחשבון את שאלת הקיום העצמי של כל מדינה?

קד'אפי: אין זה נכון כלל וכלל, באחוד המידובי תהיה דמוקרטיה אחת המורכבת ממחוזות, ודאי, בראשה יעמוד נשיא אחד וצבא אחד.

מטר: מי יהיה נשיא המדינה האחת?

קד'אפי: אנור סאדאת, ואני אומר זאת כבר עתה, זה טבעי, ואין אחר זולת סאדאת.

7/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מטר: הקמת אחוד מיזוגי הוא צעד מלהיב ומהפכני, אך מסירתו בידי הביורוקרטיה המצרית או הלובית עלולה להכשילו.

קד'אפי: הביורוקרטיה היגה פגע שאין ממנו מנוס, אך עם כיגון האחוד אין מנוס ממהפכה נגד הביורוקרטיה.

מטר: האם מהפכה כזו עשויה להצליח?

קד'אפי: אם השליט ירצה בחיסול הביורוקרטיה ע"י צעדים והליכים מהפכניים, הוא יכול במרוצת הזמן לעקור נגע זה מן השורש.

מטר: אמרת כי אתה עומד על כך כי בשיא המדינה האחת יהיה דווקא סאדאת, האם יש לסאדאת תנאי כלשהו?

קד'אפי: אני יודע שגם סאדאת מאמין באיחוד ודבק בו.

מטר: האם לדבקותך באחוד המדוגי קשר במערכה נגד ישראל?

קד'אפי: האחדות היגה כורח חיוני לאומה הערבית, הן אם הדבר למען פלסטין או למען העם הערבי הדוחה בטבעו את הפילוג והחלוקה.

<u>ההתנגדות הפלסטינית</u>

מטר: הבה נשוחח על ההתנגדות הפלסטינית לאור המתרחש כיום ובעבר?

קד'אפי: מה תועלת תצמח מהשיחות? העיקר הוא שעל ההתנגדות הפלסטינית למלא את שליחותה האמיתית ולזנק מכל החדיחות לרבות מצרים.

מטר: אחינו מההתנגדות הפלסטינית נפגעו קשות כשהודעת כי ההתנגדות לא קיימת למעשה אלא מעל בלי האחר?

קד'אפי: לבי נקרע בקרבי כשאני מדבר על ההתנגדות הפלסטינית במצבה הנוכחי, כשאמרתי זאת הייתי משוכנע, כי אם אמנם ההתנגדות קיימת או ייאפשרו לה לפעול, אך אחינו הפלסטינים נפגעו מדברי ואמרו: ההתנגדות קיימת, ואתה (קד'אפי) מסוכן יותר מהריאקציה.

מטר: העיתוי בו בחרת להשמיע דבריך אלה הוא שעורר את חמתם של הפלסטינים, הם אמרו: אף קד'אפי מתנכר להתנגדות הפלסטינית!

קד'אפי: אני ריאליסט, ואם מה שאמרתי לא נכון - אדרבא, יוכיחו נא את קיומם לפי התפיסה שאני מבין, ואם באמת יוכיחו את קיומם אהיה מוכן לקום ולומר: אני מצטער, ההתנגדות הפלסטינית קיימת ואני טעיתי!

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מטר: האם תגובת ההתנגדות הפלסטינית לדבריך חשפיע על עמדת לוב לגבי המהפכה הפלסטינית?

קד'אפי: מהפכת ספטמבר איננה מסוג המהפכות המושפעות מתגובות מסוג זה, אנו חוללנו את המהפכה למען פלסטין, ומהפכתנו לא תבשים את מטרותיה הנשגבות אלא ע"י כינון האחוד ושחרור פלסטין.

מטר: האם באו לידיעתך דברי אבו איאד ונאיף חראתמה בתגובה על על דבריך ביחס להתנגדות הפלסטינית?

קד'אפי: חראתמה זהו אדם חולה.

מטר: עתה, במצב הקיים, כלום תיתכן בריח בין מדינות הפדרציה להתנגדות הפלסטינית?

קד'אפי: אין כאן שאלה של בריח, פלסטין - היא בעייתנו, וההתנגדות הפלסטינית - היא התנגדותנו, ואם נאמר מה שנאמר, אין בכך כדי לערער את אמונתנו או לשנות את האמת והיא, שההתנגדות שהיא שלנו ופלסטין היא בעיתנו. אנו חשים כי פלסטין היא ארצנו, אין אנו מבחינים בין פלסטיני ללובי, האויב בפלסטין מאיים על כולנו.

<u>היחסים עם המחנה הסוציאליסטי</u>

מטר: אתם אמנם מדינה סוציאליסטית, אך לא מורגשים קשרים בינכם לבין מדינות הגוש הסוציאליסטי!

קד'אפי: ישנם קשרים עם אותן מדינות המנסות להבין אותנו, לפני זמן בקרה אצלנו משלחת מקוד'אה הדמוקרטית, נפגשתי עם חברי המשלחת ושוחחתי עמם. חברי המשלחת ביקרו במוסדות שונים בלוב, ולבסוף הם הודו כי אנו מגשימים בלוב את הסוציאליזם בצורה נכונה, נאמנה ומעשית.

בש/וד

הגהה: רצ

בדיקה: יש

Khaddafi: It is the world that is mad

TRIPOLI, Libya

EVEN at midnight in the austere office of the army barracks where he lives, and even with fatigue etched across his handsome, volatile Mediterranean features, Muammar Khaddafi can seem to be a dozen personages, each charging off energetically toward different points of the compass.

At one instant, the Libyan leader resembles a cocky young gunslinger, eager to do reckless battle with the biggest name in the territory. Then he metamorphoses into a religious teacher, gently chiding his American visitor for not having read the Koran as Khaddafi has read the Bible.

The subject turns to his country's rich petroleum deposits, and the 31-year-old Khaddafi takes on the air of a shrewd Bedouin camel trader, holding his bargaining cards close to his chest.

"Islam and oil, oil and Islam. That is all people in America think about when this country is mentioned," Khaddafi says in a brooding voice.

"It is a very superficial, very religiously prejudiced approach. This is fanatical of the American Press, which is ignorant of what is really going on here."

In a remarkable public exposure of his swirling thoughts and ambitions Khaddafi has frequently turned two insults often applied to him back on his critics and opponents. It is they who are fanatical and ignorant, Khaddafi said repeatedly, not he.

In less than four years, Khaddafi has exploded onto the Arab scene with an impact unmatched since Gamal Abdel Nasser took charge of Egypt two decades ago.

Feared, ridiculed or marvelled at by his fellow Arab leaders, Khaddafi jolts them by hurling verbal thunderbolts, decrying the lack of Arab unity and calling for the overthrow of most governments in the Arab world.

Internationally, Khaddafi also seems to respect no power but his own. With enormous cash reserves earned from oil, he is financing anarchists, revolutionaries and assorted troublemakers around the globe.

> IN a recent interview, Libyan leader Col Muammar Khaddafi reasserted his opinion that "There is no need to seek religious documentation for the Palestinian cause. They have been expelled from their homes and are living in tents in the cold...The Jews who came are rich...It is them who carry on a religious war...seeking religious pretext for war."

He is shaking down Western oil companies more aggressively than any other Arab leader while the energy crisis grows, and he seems to be courting military confrontation as well as diplomatic rupture with an increasingly annoyed United States, which once hoped it could work with the violently anti-communist Khaddafi.

"It seems to be Libya against the world," observes one Western diplomat. "So far, the world isn't doing very well," he adds glumly.

In the last month, Khaddafi has moved to bring the revolution home to his traditionally lethargic and economically underdeveloped North African country, and to pulverise even latent opposition to his plans.

Coincidentally or by design, the purge and arrests of "deviationists" have fallen most heavily on potential opponents to Khaddafi's burning goal of merging Libya with Egypt on September 1.

The merger is being propelled forward by Khaddafi's fierce determination against the apathy or hostility of what appear to be large segments of both the Libyan and Egyptian populations.

Meeting three foreign newsmen in the Azizia army barracks late one night last week, a relaxed Khaddafi brushed aside questions about opposition to the merger.

"It doesn't matter how long it is going to take. We are into it," he said in one of his most revealing remarks about his attitude toward the merger. "We have to take all the risks and bear all the consequences."

Egyptian officials report that Khaddafi privately refers to the role of "civil war" in forging unity in countries like the United States. He evidently is confident that he can fight more successfully for his goals for Arab unity inside the merged state, even if the merger is a largely theoretical one at first.

Diplomats point out that Khaddafi, a voracious reader of history books, cites not only Nasser as a heroic model, but also Bismarck and Garibaldi, the unifiers of Germany and Italy respectively.

"The West must not make the same mistake it made with Nasser. It must not underestimate Khaddafi," warns a senior European diplomat.

"He is a man with youth, a strong will and ideas, as well as religious zeal that counts for much in the Muslim world. And he has money."

Adds an ambassador more sympathetic to Khaddafi: "Khaddafi feels that the Arabs have 15 to 20 years to make their revolution while oil is so important, and that if they don't make it now, they never will."

In a parallel to Nasser's rise from the frustrations of the failure of Arab leaders and armies against Israel in 1948, Khaddafi and the young officers who helped him

2-446

overthrow Libya's decaying monarchy in September, 1969, stress the impact on them of the Arab defeat in the 1967 war.

The defeat "left the Arab masses anaesthetised and dead," Libya's second most powerful man, Maj. Abdel Salem Jalloud told a small group of newsmen. "A cry of truth had to be raised, and raised loudly."

Easily deposing King Idris, the soldiers set up a revolutionary command council modelled on Egypt's. They expelled Italian settlers who had remained after the end of Italy's colonial rule here, and ended American and British control of military bases.

In the past year, Khaddafi has significantly tightened his grip on the reins of power and the theory of collective leadership has been quietly abandoned.

The son of a Bedouin barley farmer and herdsman, Khaddafi was born in 1942 in a goatskin tent in the Libyan desert. The desert has been a major influence on the austerity that marks his private life and the simple, one-dimensional terms in which he portrays the world's problems and his solutions.

Echoing Ibn Khaldun, the 14th Century Arab philosopher who exalted the purity of the desert, Khaddafi has said that man can think clearly only in its open spaces.

Khaddafi is intent on transforming Libya from "a poor nation, a nation that still lives in tents and hovels and that is still technically backward" with the $2,300 million in annual oil revenue Libya earns.

For a time, his reforms and Khaddafi's often refreshing outspokeness in attacking corruption and hypocrisy in the Arab world won him a following abroad.

But recently the image has turned sinister, as evidence accumulated of Libya's role in supporting Palestinian terrorists and running guns to rebels in Northern Ireland and the Philippines, and as Khaddafi's speeches have become more vitriolic and, in the view of many outside observers, irrational.

There is a keen awareness of this in Libya. Khaddafi last week exposed himself to public scrutiny as few leaders are willing to do, holding a marathon five-and-one-half hour press conference, hosting an International Youth Congress and chatting privately with youth delegates and newsmen.

He repeatedly referred to the "defamation of Libya's image abroad," and asked his visitors to tell others that his ideas were rooted in justice and humanism and that "we are not barbarians. We respect knowledge and we respect thinking."

Sounding at times like a Muslim Billy Graham, he assailed the capitalist and communist worlds for destroying man's spiritual and family values. "We need to go back to God and not run after the devil," he told the youth conference as he expounded his own "third international theory," which he is confident will replace Communism and capitalism.

The picture that emerged from all this is filled with far more nuances and outright contradictions than his well-publicised verbal explosions suggest.

While he deals with even the most complex problems in the simplistic fashion of a man who believes in a revealed truth given to him as a prophet, Khaddafi is also capable of sophistication and sustained good humour.

He strode into the press conference in a dark business suit and delivered in a calm, matter-of-fact voice chilling remarks about the absolute necessity of destroying Israel in war and the willingness of Libyans to perish as martyrs rather than submit to American "intimidation."

The following night, when Khaddafi greeted three newsmen at the Azizia barracks, he was wearing a smartly cut brown double-breasted suit and a pair of crocodile shoes. Over mint tea and Pepsi Cola, he asked and answered questions, often playfully, for an hour-and-a-half.

Khaddafi, who has travelled little outside the Arab world, dispayed a particular kind of curiosity about foreigners.

His questions seemed to be shaped not to learn, but to see how bizarre the views of outsiders are, or distorted by their lack of true religion and human values.

Asking why "alcohol, which is poisonous for man," should not be prohibited in all countries, Khaddafi chuckled at what he considered inadequate answers.

"You are not a true Christian, because you do not accept the Prophet Mohammed," he told me. "We accept Jesus as a prophet. Yours is a religion that is incomplete."

But at his news conference he adroitly sidestepped a journalist's attempt to have him use the Koran as a basis for a religious war to expel the Jews from Israel.

"There is no need to seek religious documentation for the Palestinian cause," he said, underlining what he saw as the humanitarian and political cause of the Palestinians.

"They have been expelled from their homes and are living in tents, in the cold. The Jews who came are Americans, they are Russians, they are Asians. And they are rich in the countries they came from. The Palestinians have no other homes. It is the Jews who carry on a religious, chauvinistic war, seeking a religious pretext for war."

In Khaddafi's view, it is the world that is mad, not he.

"War is the only answer now, because this world has become a jungle. Nobody has a true nature to fight, but if the world is to be a jungle, then we must become one of the lions in the jungle."

It is Khaddafi's insistence on imposing his vision of the truth and social revolution that is most disturbing to Egypt's educated and materialistic middle and upper class.

The sharpest questions at his press conference were from Egyptian journalists, who beseeched him to assure them that he would not impose his interpretation of Islamic fundamentalism on them after the merger.

"Khaddafi must have something secret in mind if he is going to merge with those awful Egyptians," a Libyan high school student said in a comment as critical as any that is likely to be made by a Libyan to a foreigner. "Otherwise, why would he do it?" — Washington Post-Bangkok Post service

Jim Hoagland

974 – e

חצב

ב ל מ "ס

דחוף

מ"ד 5 / 208
כ"ט באייר תשל"ג
31 במאי 1973

כתבה מיוחדת

הנושא: –

קד'אפי – על האיסטרטגיה הנכונה במלחמת ישראל-ערב

מקור: אלאנואר, לבנון – 19.5.73

בשיא לוב "עקיד" מעמר אלקד'אפי מפרסם להלן מאמר מפרי עטו תחת הכותרת "שימוש בצד אחד של אמצעי הלחימה":

יהיה זה משגה איסטרטגי להשתמש רק בצד אחד של אמצעי הלחימה, היבו, השימוש רק בכח האדם או בנשק בלבד, שכן שני אלה מהווים אמצעי לחימה.

הפעלת כח האדם מבלי לספק להם סיוע בנשק להגנתם, בחשבת לאוילות צבאית, שכן החיילים לא יוכלו לפרוץ ולהבקיע את היעד ללא הגנה ואבטחה של הנשק, כן הם לא יוכלו להחזיק ביעד ללא הסיוע בנשק.

שום מפקד לא יוכל להפעיל רק צד אחד זה של אמצעי הלחימה, אחרת הרי כאילו הוא שולח את חייליו כצאן לטבח.
רק מפקד כושל עלול להיתפס לטעות פאטלית זו, אך הסכנה האמיתית היא דווקא באפשרות של השימוש בצד השני, הייבו, הנשק ללא כח אדם, ולכן מן הראוי להתעכב בתחום זה שבו נעשו רבעשים משגים חמורים.

חשוב לנו, הערבים, מדיבאים כאנשי צבא לשים לב לכך כדי לא לחזור על משגים אלה בעתיד.

השימוש בנשק ללא כוח האדם אפשרי רק במקרים מוגבלים, וכמה מפקדים עלולים לטעות בהערכתם.
הכוונה לשימוש בנשק בלבד היא, כאשר נלחמים להחזרת יעד או כיבושו, מפעילים את התותחים, את חיה"א, או שאר כלי הנשק במטרה להסב נזקים ליריב המחזיק ביעד, כאשר כלי נשק אלה ממלאים את תפקידם במלואו או בחלקו, ועפ"י רוב בחלקו, מסתיימים המבצעים הצבאיים בנקודה זו.

2/...

[illegible]

דבר זה מאפשר לאוייב לבסות ולתפוס מחדש את היעד, מיד אחרי ההפגזה ופינוי האבדות והנפגעים. האויב מבסה הפעם לבצר היטב את עמדותיו דבר זה בא לידי ביטוי ברור בקו "ברלב" בתעלת סואץ, לאחר שהושמדו כ-60% מאמצעי הלחימה, הייבו הנשק, חזר קו זה והתבצר בצורה חזקה יותר מיד בתום ההפגזות.

הטעות גובעת כאן מחוסר התאמת האמצעי למטרה, כלומר, כאשר המטרה היא החזרת יעד או כיבושו דבר המחייב כח אדם לתפיסתו והחזקתו בעזרת כלי הנשק אנו רואים שהמפקד מסתמך רק בכח הנשק מתוך מחשבה כי זהו גורם אפקטיבי יותר, ואין הוא שת לבו לחוליה החסרה בטרטרת הצבא הצבאי והיא - כיצד לנצל את נצחון הנשק על היעד.

במצב זה מוצא המפקד את עצמו בלתי מסוגל להגיע לתוצאה סופית, בו בזמן שאין להשתמש באמצעי הלחימה בדרך זו פרט למקרים ידועים בגון, למנוע מהאויב להיערך להתקפה מבלי שתהיה לנו כוונה לתקוף אותו אלא רק למנוע ממנו להיערך להתקפה. הדבר אמור ביחס לישראל העלולה להשתמש בשיטה זו נגד הערבים מאחורי קווי הפסקת האש, כלומר, שהגם אין בדעת ישראל לכבוש את קהיר או דמשק, למשל, היא יכולה להפעיל צד אחד של אמצעי הלחימה, הייבו, הנשק, כדי לשתק ולסכל כל אפשרות של בירה זו או אחרת לבצע פעולת התקפה.

על יסוד בסיס אסטרטגי נכון זה אנו רואיסכיצד ישראל איבה מהסת מעריכת התקפות אויר מפעם בפעם כדי להביסכל כח העלול לשמש הכנה להתקפה אפשרית.

מבחינת הערבים, שבכוונתם להחזיר את האדמה הכבושה, אין זה נכון, מבחינה צבאית, להפעיל רק נשק זה כשם שעושה ישראל שכבשה את האדמה וכל מדיניותה מבוססת על החזקת שטחים אלה ולו לשלב מסויים.

השיטה הנכונה לכיבוש יעד היא - לשקוד ביותר על הפעלת כל אמצעי הלחימה בעת ובעונה אחת.

למשל, אם אנו רוצים להסל את קו בר לב, עליבו לאפשר לחיילים לכבוש חלק חלק ולהשמידו, כלומר, לאפשר להם לעבור אל הקו תוך ביצול פגיעות הנשק בו. אך כאשר הערבים הפעילו רק צד אחד - הנשק - התוצאה היתה אובדן כמויות תחמושת עצומות ללא תוצאה מכרעת.

3/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

דוגמה קלאסית לחוסר יעילות שיטה זו, היא המערכה על בריטניה בימי מלחמת העולם השניה, כאשר היטלר הטיל אלפי טונות פצצות בפשיטות אויר רצופות, וחרף אבידותיה הגדולות של בריטניה היא לא נכבשה, שכן כח האדם - הגורם הדרוש לתפיסת היעד וכיבושו לא הופעל, ולו היטלר היה מטיל, יחד עם טונות הפצצות, גם כוחות צבא, היה עולה בידו לכבוש את בריטניה.

דוגמה מאלפת אחרת: ארה"ב הפעילה את מפציציה הכבדים והמשוכללים ביותר והטילה על וויטנאם הצפונית פצצות העולות פי כמה בכמותן מאלה שהוטלו על בריטניה בשעתו, ואעפ"י כן צפון וויטנאם לא נפלה, שכן חיילי הכבוש האמריקאי לא עברו אל שטחי וויטנאם ורק הסתפקו בהפגזות ובהפצצות מן האויר.

בספרו "הקמת ומבנה הצבא הישראלי" מודה מחברו יגאל אלון, כי הדבר המסוכן ביותר לישראל הוא, שהערבים יגיעו אליה בכח אדם - ולא בצורת הפגזות או הפצצות מן האויר. לדעתו, גבולות בטוחים הם אלה המונעים הגעת צבא ערבי לפלסטין, כן הוא מוכיח, כי ההפצצות בלבד אין בכוחן להביא לחיסולה של ישראל כשם שהן לא הביאו לחיסולה של בריטניה בימי מלחמת העולם השניה.

דבר זה מזכיר לנו את המלחמה בין קרטאגה לרומא, רומא לא יצאה מצפון אפריקה ולא חשה בסכנת הכבוש - אלא לאחר שהניבעל העביר את צבאותיו לאירופה ואיים לפלוש בחייליו אל רומא.

בש/חד

הגהה: רא-צע

[illegible]

[illegible]

[illegible]

9743
974 - e

234

MIDDLE EAST BACKGROUND

31 mai 1973

M. KADAFI NE CROIT PAS QUE LES PAYS ARABES SOIENT PRETS A UTILISER "L'ARME DU PETROLE"

Au cours d'une interview donnée au journal libyen *"Alpagar eldjaïd"* le 15.4.1973, M.Kadafi a déclaré qu'il lui paraissait douteux que les pays arabes riches en pétrole utilisent ce moyen de pression comme une arme politique au Moyen-Orient.

M. Kadafi a également évoqué la duplicité des rapports entre les pays frères. Si l'un d'entre eux, dit-il, en venait à "faire la grève du pétrole" les autres s'empresseraient de pousser leur production sur le marché mondial, comme l'ont fait certains pays arabes tel le Koweit, lorsque la Libye a nationalisé son industrie pétrolière.

Un autre exemple cité par M. Kadafi a été celui de l'Arabie Séoudite qui a augmenté sa production de pétrole au moment même où la Libye ralentissait la sienne par suite du renversement du régime monarchique.

M. Kadafi tient à souligner que ses critiques avaient une portée générale et concernaient l'ensemble des pays arabes, même ceux qui se considéraient comme évolués.

*

ministry for foreign affairs - information division
jerusalem

L'ATTITUDE DES CHRETIENS A L'EGARD DU JUDAISME

UNE DECLARATION DE LA COMMISSION EPISCOPALE DE RELATION AVEC LE JUDAÏSME*

I. L'EXISTENCE JUIVE INTERROGE LA CONSCIENCE CHRETIENNE

L'existence actuelle du peuple juif, sa condition souvent précaire au long de son histoire, son espérance, les épreuves tragiques qu'il a connues dans le passé et surtout dans les temps modernes, et son rassemblement partiel sur la terre de la Bible constituent de plus en plus, pour les Chrétiens, une donnée qui peut les faire accéder à une meilleure compréhension de leur foi et éclairer leur vie.

La permanence de ce peuple à travers le temps, sa survie aux civilisations, sa présence comme un partenaire rigoureux et exigeant en face du christianisme sont un fait de première importance que nous ne pouvons traiter ni par l'ignorance ni par le mépris.

L'Eglise, qui se réclame du nom de Jésus-Christ et qui, par lui, se trouve liée depuis son origine et pour toujours au peuple juif, perçoit dans l'existence séculaire et ininterrompue de ce peuple un signe qu'elle voudrait comprendre en toute vérité.

II. LE LENT CHEMINEMENT DE LA CONSCIENCE CHRETIENNE

Le 28 octobre 1965, le Concile Vatican II a promulgué solennellement la déclaration *"Nostra Aetate"* qui contient un chapitre sur le peuple juif. Nous réaffirmons l'importance de ce texte, dans lequel il est rappelé que

* *Titre et sous-titres sont ceux de la Commission Episcopale.*

l'Eglise "se nourrit de la racine de l'olivier franc sur lequel ont été greffés les rameaux de l'olivier sauvage que sont les gentils". Il est de notre charge, en tant que Comité Episcopal pour les Relations avec le Judaïsme de manifester la portée actuelle de cette déclaration et d'en indiquer les applications.

La prise de position conciliaire doit être considérée davantage comme un aboutissement. Elle marque un tournant dans l'attitude chrétienne à l'égard du judaïsme. Elle ouvre une voie et nous permet de prendre l'exacte mesure de notre tâche.

Cette déclaration s'appuie sur un retour aux sources scripturaires. Elle rompt avec l'attitude de tout un passé. Elle appelle désormais un nouveau regard des Chrétiens sur le peuple juif, non seulement dans l'ordre des rapports humains, mais aussi dans l'ordre de la foi. Certes, il n'est pas possible de réexaminer en un jour toutes les affirmations qui ont été proférées dans l'Eglise au cours des siècles ni toutes les attitudes historiques. La conscience chrétienne a cependant entamé ce processus qui rappelle à l'Eglise ses racines juives. L'essentiel est qu'il soit commencé, qu'il atteigne toutes les couches du peuple chrétien et qu'il soit partout poursuivi avec honnêteté et énergie.

III. LA VOCATION PERMANENTE DU PEUPLE JUIF

Il n'est pas possible de regarder la "religion" juive simplement comme une des religions existant présentement sur la terre. C'est par le peuple d'Israël que la foi au Dieu unique s'est inscrite dans l'histoire de l'humanité. C'est par lui que le monothéisme est devenu, quoique avec certaines différences, le bien commun des trois grandes familles qui se réclament de l'héritage d'Abraham: judaïsme, christianisme, islam.

Selon la révélation biblique, c'est Dieu même qui a constitué ce peuple, qui l'a éduqué et instruit de ses desseins, scellant avec lui une Alliance éternelle (*Gen. 17,7*) et faisant reposer sur lui un appel que Saint Paul qualifie d'irrévocable (*Rm. 11, 29*). Nous lui devons les cinq Livres de la Loi, les Prophètes et les autres livres sacrés qui complètent son message. Après avoir été rassemblés par la tradition, écrite et orale, ces enseignements furent reçus par les Chrétiens sans que pour autant les Juifs en soient dépossédés.

Même si, pour le christianisme, l'Alliance est renouvelée en Jésus-Christ, le judaïsme doit être regardé par les Chrétiens comme une réalité non seulement sociale et historique, mais surtout religieuse; non pas comme la relique d'un passé vénérable et révolu, mais comme une réalité vivante à travers le temps. Les signes principaux de cette vitalité du peuple juif sont: le témoignage de sa fidélité collective au Dieu unique, sa ferveur à

scruter les Ecritures pour découvrir, à la lumière de la Révélation, le sens de la vie humaine, sa recherche d'identité au milieu des autres hommes, son effort constant de rassemblement en une communauté réunifiée. Ces signes nous posent, à nous Chrétiens, une question qui touche le coeur de notre foi: quelle est la mission propre du peuple juif dans le plan de Dieu ? Quelle attente l'anime, et en quoi cette attente diffère-t-elle ou se rapproche-t-elle de la nôtre ?

IV. NE RIEN ENSEIGNER QUI NE SOIT CONFORME A L'ESPRIT DU CHRIST (*"Nostra Aetate" 4 § 2*)

a) Il est urgent que les Chrétiens cessent définitivement de se représenter le Juif suivant des clichés qu'une agressivité séculaire avait forgés; éliminons à tout jamais et combattons avec courage en chaque circonstance les représentations caricaturales et indignes d'une homme honnête, à plus forte raison d'un Chrétien; par exemple, celle du Juif qu'on déclare "pas comme les autres" en y mettant une nuance de mépris ou d'aversion, celle du Juif "usurier, ambitieux, conspirateur", ou celle, plus redoutable encore par ses conséquences, du Juif "déicide". Ces qualifications infamantes, qui ont, hélas, encore cours de nos jours de façon directe ou larvée, nous les dénonçons et les condamnons avec insistance. L'antisémitisme est un héritage du monde païen, mais il s'est encore renforcé en climat chrétien par des arguments pseudo-théologiques. Le Juif mérite notre attention et notre estime, souvent notre admiration, parfois certes notre critique amicale et fraternelle, mais toujours notre amour. C'est peut-être ce qui lui a le plus manqué et ce en quoi la conscience chrétienne a été le plus coupable.

b) C'est une erreur théologique, historique et juridique de tenir le peuple juif pour indistinctement coupable de la passion et de la mort de Jésus-Christ. Déjà la catéchisme du Concile de Trente avait réprouvé cette erreur (*Pars I, cap. 5, 11*). S'il est vrai qu'historiquement la responsabilité de la mort de Jésus fut partagée à des titres divers par certaines autorités juives et romaines, l'Eglise tient que "c'est à cause du péché de tous les hommes que le Christ, dans son immense amour, s'est soumis à sa passion et à sa mort, pour que tous obtiennent le salut" (*"Nostra Aetate", 6*).

Contrairement à ce qu'une exégèse très ancienne mais contestable a soutenu, on ne saurait déduire du Nouveau Testament que le peuple juif a été dépouillé de son élection. L'ensemble de l'Ecriture nous incite au contraire à reconnaître dans le souci de fidélité du peuple juif à la Loi et à l'Alliance le signe de la fidélité de Dieu à son peuple.

c) Il est faux d'opposer judaïsme et christianisme comme religion de crainte et religion d'amour. L'article fondamental de la foi juive, le Shema Israël, commence par : "Tu aimeras le Seigneur ton Dieu" et se poursuit par le commandement de l'amour du prochain (*Lév. 19, 18*). C'est le point de départ de

la prédication de Jésus, et donc un enseignement commun au judaïsme et au christianisme.

Le sens de la transcendance et de la fidélité de Dieu, de sa justice, de sa miséricorde, de la repentance et du pardon des offenses, sont des traits fondamentaux de la tradition juive. Les Chrétiens qui revendiquent les mêmes valeurs auraient tort de croire qu'ils n'ont plus rien à recevoir aujourd'hui même de la spiritualité juive.

d) Contrairement à des réflexes bien établis, il faut affirmer que la doctrine des pharisiens n'est pas l'opposé du christianisme. Les pharisiens ont cherché à ce que la Loi devienne vie pour chaque Juif en interprétant ses prescriptions de façon à les adapter aux différentes circonstances de la vie. Les recherches contemporaines ont bien mis en évidence que les pharisiens n'étaient nullement étrangers au sens intérieur de la Loi, non plus que les maîtres du Talmud. Ce ne sont pas ces dispositions que Jésus met en cause quand il dénonce l'attitude de certains d'entre eux ou le formalisme de leur enseignement. Il semble d'ailleurs que ce soit parce que les pharisiens et les premiers chrétiens étaient proches à de nombreux égards qu'ils se combattirent parfois si vivement quant aux traditions reçues des Anciens et à l'interprétation de la Loi de Moïse.

V. ACCEDER A UNE COMPREHENSION JUSTE DU JUDAISME

Les Chrétiens, ne serait-ce que pour eux-mêmes, doivent acquérir une connaissance vraie et vivante de la tradition juive.

a) Une catéchèse chrétienne véritable doit affirmer la valeur actuelle de la Bible tout entière. La première Alliance, en effet, n'a pas été rendue caduque par la nouvelle. Elle en est la racine et la source, le fondement et la promesse. S'il est vrai que, pour nous, l'Ancien Testament ne délivre son sens ultime qu'à la lumière du Nouveau Testament, cela même suppose qu'il soit accueilli et reconnu d'abord en lui-même (*cf. 2 Tim. 3, 16*). On n'oubliera pas que, pas son obéissance à la Tora et par sa prière, Jésus, homme juif par sa mère la Vierge Marie, a accompli son ministère au sein du peuple de l'Alliance.

b) On s'efforcera de présenter la vocation particulière de ce peuple comme la "sanctification du Nom". C'est là une des dimensions essentielles de la prière synagogale par laquelle le peuple juif, investi d'une mission sacerdotale (*Ex. 19, 6*), offre toute l'action humaine à Dieu et lui rend gloire. Cette vocation fait de la vie et de la prière du peuple juif une bénédiction pour toutes les nations de la terre.

c) C'est sous-estimer les préceptes du judaïsme que de n'y voir que des pratiques contraignantes. Ses rites sont des gestes qui rompent la quotidienneté de l'existence et rappellent à ceux qui les observent la seigneurie

de Dieu. Les Juifs fidèles reçoivent comme un don de Dieu le Sabbat et les rites qui ont pour but de sanctifier l'agir humain. Au-delà de leur littéralité, ceux-ci sont pour le Juif lumière et joie sur le chemin de la vie (*Ps. 119*). Ils sont une manière de "bâtir le temps" et de rendre grâce pour la création tout entière. C'est en effet toute l'existence qui doit être référée à Dieu, comme Saint Paul le rappelait à ses frères (*I Cor. 10, 30-31*).

d) La dispersion du peuple juif doit être comprise à la lumière de sa propre histoire.

Si la tradition juive considère les épreuves et l'exil du peuple comme un châtiment pour ses infidélités (*Jér. 13, 17; 20, 21-23*), il n'en reste pas moins que, depuis la lettre adressée par Jérémie aux exilés de Babylone (*Jér. 29, 1-23*), la vie du peuple juif dans la dispersion a eu aussi un sens positif: à travers les épreuves, le peuple juif est appelé à "sanctifier le Nom" au milieu des nations.

Les Chrétiens doivent sans cesse combattre la tentation antijuive et manichéenne qui consiste à regarder le peuple juif comme maudit sous le pretexte qu'il a été obstinément persécuté. Au contraire, suivant le témoignage même de l'Ecriture (*Is. 53, 2-4*) subir persécution est souvent effet et rappel de la condition prophétique.

e) Il est actuellement plus que jamais difficile de porter un jugement théologique serein sur le mouvement de retour du peuple juif sur "sa" terre. En face de celui-ci, nous ne pouvons tout d'abord oublier en tant que Chrétiens le don fait jadis par Dieu au peuple d'Israël d'une terre sur laquelle il a été appelé à se réunir (*cf. Gen. 12, 7; 26, 3-4; 28,13; Is. 43, 5-7; Jér. 16, 15' Soph. 3,20*).

Au long de l'histoire, l'existence juive a été constamment partagée entre la vie au sein des nations et le voeu d'une existence nationale sur cette terre. Cette aspiration pose de nombreux problèmes à la conscience juive elle-même. Pour comprendre cette aspiration et le débat qui en résulte dans toutes leurs dimensions, les Chrétiens ne doivent pas se laisser entraîner par des exégèses qui méconnaîtraient les formes de vie communautaires et religieuses du judaïsme ou par des prises de positions politiques généreuses mais hâtives. Ils doivent tenir compte de l'interprétation que donnent de leur rassemblement autour de Jérusalem les Juifs qui, au nom de leur foi, le considèrent comme une bénédiction.

Par ce retour et ses répercussions, la justice est mise à l'épreuve. Il y a, au plan politique, affrontement de diverses exigences de justice. Au-delà de la diversité légitime des options politiques, la conscience universelle ne peut refuser au peuple juif, qui a subi tant de vicissitudes au cours de l'histoire, le droit et les moyens d'une existence politique propre parmi les nations. Ce droit et ces possibilités d'existence ne

peuvent pas davantage être refusés par les nations à ceux qui, à la suite des conflits locaux résultant de ce retour, sont actuellement victimes de graves situations d'injustice. Aussi, tournons-nous les yeux avec attention vers cette terre visitée par Dieu et portons-nous la vive espérance qu'elle soit un lieu où pourront vivre dans la paix tous ses habitants, juifs et non-juifs. C'est une question essentielle, devant laquelle se trouvent placés les Chrétiens comme les Juifs de savoir si le rassemblement des dispersés du peuple juif, qui s'est opéré sous la contrainte des persécutions et par le jeu des forces politiques, sera finalement ou non, malgré tant de drames, une des voies de la justice de Dieu pour le peuple juif et, en même temps que pour lui, pour tous les peuples de la terre. Comment les Chrétiens resteraient-ils indifférents à ce qui se décide actuellement sur cette terre ?

VI. PROMOUVOIR LA CONNAISSANCE ET L'ESTIME MUTUELLES

("NOSTRA AETATE" 4 § 2)

La plupart des rencontres entre Juifs et Chrétiens sont encore aujourd'hui marquées par l'ignorance réciproque et parfois par une certaine méfiance. Cette ignorance et cette méfiance ont été dans le passé et peuvent être encore dans l'avenir la source de graves incompréhensions et de maux redoutables. Nous considérons comme une tâche essentielle et urgente que les prêtres, les fidèles et tous les responsables de l'éducation, à quelque niveau qu'ils se situent, travaillent à susciter dans le peuple chrétien une meilleure compréhension du judaïsme, de sa tradition, de ses coutumes et de son histoire.

La première condition est que tous les Chrétiens aient toujours le respect du Juif, quelle que soit sa manière d'être juif. Qu'ils cherchent à le comprendre comme il se comprend lui-même au lieu de le juger selon leurs propres modes de pensées. Qu'ils aient l'estime de ses convictions, de ses aspirations, de ses rites et de l'attachement qu'il leur voue. Qu'ils admettent aussi qu'il peut y avoir différentes façons d'être juif ou de se reconnaître juif, sans détriment de l'unité fondamentale de l'existence juive.

La seconde condition est que, dans les rencontres entre Chrétiens et Juifs, soit reconnu le droit de chacun de rendre pleinement témoignage de sa foi sans être pour autant soupçonné de vouloir détacher de manière déloyale une personne de sa communauté pour l'attacher à la sienne propre. Une telle intention doit être exclue non seulement en raison du respect d'autrui qui s'impose en tout dialogue avec tout homme quel qu'il soit, mais plus encore pour une raison particulière à laquelle les Chrétiens et surtout les pasteurs devraient se faire plus attentifs. Cette raison est que le peuple juif a été l'objet, comme peuple, d'une "Alliance éternelle" sans laquelle la "nouvelle Alliance" n'aurait elle-même pas d'existence. Aussi, bien loin de

viser à la disparition de la communauté juive, l'Eglise se reconnaît dans la recherche d'un lien vivant avec elle. Une grande ouverture d'esprit, une méfiance à l'égard de ses propres préjugés et un sens aigu des conditionnements psychologiques des individus sont, en face de tels problèmes, des qualités indispensables aux pasteurs. Même s'il existe, dans le contexte actuel d'une "civilisation sans frontières" des démarches personnelles qui échappent aux déterminations des deux communautés, le respect qu'elles se portent réciproquement ne doit pas s'en trouver altéré.

VII. L'EGLISE ET LE PEUPLE JUIF

a) Le peuple juif a conscience d'avoir reçu, à travers sa vocation particulière, une mission universelle à l'égard des nations. L'Eglise pour sa part estime que sa mission propre ne peut que s'inscrire dans ce même propos universel de salut.

b) Israël et l'Eglise ne sont pas des institutions complémentaires. La permanence comme en vis-à-vis d'Israël et de l'Eglise est le signe de l'inachèvement du dessein de Dieu. Le peuple juif et le peuple chrétien sont ainsi dans une situation de contestation réciproque ou, comme dit Saint Paul, de "jalousie" en vue de l'unité (*Rm. 11, 14; cf. Deut. 32, 21*).

c) Les paroles de Jésus lui-même et l'enseignement de Paul témoignent du rôle du peuple juif dans l'accomplissement de l'unité finale de l'humanité, comme unité d'Israël et des nations. Aussi la recherche que fait aujourd'hui le judaïsme de son unité ne peut pas être étrangère au propos de salut de Dieu. Elle ne peut pas non plus être sans parenté avec les efforts des Chrétiens en recherche de leur propre unité, bien que ces deux démarches se réalisent selon des voies très différentes.

Mais si Juifs et Chrétiens accomplissent leur vocation suivant des voies distinctes, l'histoire montre que leurs cheminements se croisent sans cesse. Leur souci commun ne concerne-t-il pas les temps messianiques ? Aussi faut-il souhaiter qu'ils entrent enfin dans la voie de la reconnaissance et de la compréhension mutuelles et que, répudiant leur inimitié ancienne, ils se tournent vers le Père dans un même mouvement d'espérance, qui sera une promesse pour toute la terre.

*

REACTIONS DU MONDE ARABE

- Extraits -

L'AMBASSADE DU LIBAN AUPRES DU SAINT-SIEGE: UNE DECLARATION REGRETTABLE

"Le Monde" 19.4.1973

L'ambassade du Liban auprès du Saint-Siège a fait la déclaration suivante:

"En ce qui concerne les relations du peuple juif avec sa terre, il est évident que les intéressés sont généreux avec ce qui ne leur appartient pas. La terre palestinienne appartient au peuple palestinien - et non aux évêques de France.

Il est regrettable que des porte-parole de l'Eglise de France, qui a toujours trouvé toutes grandes ouvertes devant elles les portes du Liban, aussi bien pour l'apostolat que pour l'enseignement, les établissements religieux et culturels aient oublié que ce pays est actuellement soumis à une menace constante et à des violations réitérées de son territoire par les Israéliens. Ces violations provoquèrent chaque fois des destructions et des pertes de vies humaines qui se chiffrent par dizaines et par centaines."

*

LES AMBASSADEURS DES PAYS ARABES A PARIS: "UN TEXTE BLASPHEMATOIRE"

"Le Monde" 25.4.1973

Réunis le 20 avril au siège de la Ligue arabe, les ambassadeurs des pays arabes à Paris déclarent notamment dans un communiqué: "Etrangers au débat religieux ouvert par la commission épiscopale pour les relations avec le judaïsme, les ambassadeurs arabes à Paris se seraient gardés d'y prendre part et auraient laissé aux évêques français la responsabilité entière de leurs positions quant à la conformité de celles-ci, d'une part, à l'enseignement de l'Eglise, d'autre part, au souhait demeuré ferme et intangible à Sa Sainteté Paul VI pour une internationalisation de Jérusalem. Mais les conséquences politiques déjà aisément prévisibles des "orientations" pour le moins dérourantes de la commission épiscopale leur imposent le devoir d'exprimer leur vive émotion."

Les ambassadeurs "observent aussi avec étonnement que l'épiscopat français impose aux Chrétiens un devoir impératif de reconnaissance du droit d'Israël

à l'existence politique, poursuit le communiqué. Or l'épiscopat français ne peut ignorer qu'un tel droit a été interprété délibérément depuis vingt-cinq ans comme la négation du même droit au bénéfice du peuple palestinien, souverain légitime de la terre palestinienne".

"Faisant du spirituel et du temporel un amalgame lourd de conséquences, ajoute le communiqué des ambassadeurs, le texte de la commission épiscopale est donc non seulement inopportun et partial, mais blasphématoire dès lors qu'il prétend que l'Etat sioniste est l'accomplissement des desseins de Dieu et qu'il condamne *ipso facto* le peuple palestinien des fils d'Ismaël, au surplus seul et véritable destinataire de la prophétie biblique, à souffrir de l'injustice d'une nouvelle diaspora et de l'apatridie."

29.5.1973

*

סיכום 21
30.5.73

974 - ב

ל ו ב

ראיון קדאפי ל"אלאהראם"

ב-26.5 וב-27.5 התפרסם ב"אלאהראם" ראיון עם מועמר קדאפי, יו"ר מועצת ההפיכה הלובית. להלן עיקרי דבריו, בציון הערות :-

1. המהפכה העממית

- החוקים שבוטלו הם רק אלה שמעכבים את צעידת המהפכה.
- במהלך החודשים הקרובים מצפות לנוער הלובי פעולות התנדבות רבות. בשנה זו תבוטל פגרת הלימודים וצעירים יגוייסו למילוי חובותיהם שיקבעו לאחר הבחינות.
- אס"ע אינו מתאים להנהיג השינוי השורשי במדינה. אין זה נכון כי בשיר הוואדי מנהל את פעילות המהפכה העממית בתוקף היותו מזכ"ל אס"ע. הוא עושה זאת בתור חבר מועצת ההפיכה.
- רעיון המהפכה העממית הועלה בכוונה בצורה בלתי בשלה. קראנו להמונים להשתלט על השלטון והשארנו להם לעשות הנסיון. הם מסוגלים לבסא צרכיהם ושאיפותיהם ומסוגלים לשאת באחריות.

הערות :-

כזכור, הציע קדאפי בנאומו ב-15.4 בעיר זוארה כי ההמונים יבצעו מהפכה עממית בתחומי המנהל, החברה והתרבות. במסגרת זו הורכבו ועדות עממיות שמתפקידן לבצע שינויים מהפכניים. בין השאר פעלו ועדות עממיות בקרב חברות הנפט הזרות ובחברת התעופה הלובית. הועדה העממית בחברת התעופה גילתה כי 42 טייסים ומהנדסים לוביים לא קיבלו עבודה בחברה בגלל חוזים שערכה החברה עם גורמי חוץ. בעקבות פעילות הועדות פוטרו פקידים לוביים במספר חברות.

פעולות המהפכה העממית לא מנוהלות ע"י אס"ע בגלל תלונות אזרחים על הפגעותם מהביורוקרטיה במנגנוני אס"ע. ב-17.5 נודע כי החלו אימוני נק"ל של מתנדבים לבצוע המהפכה.

החוקים המבוטלים הם חוקים של "המשטר הישן". לדברי קדאפי בנאומו ב-15.4 שלשת רבעי מחוקיה של לוב עד הקריאה למהפכה העממיתהיו חוקים שחוברו ע"י "המשטר הישן".

בדבריו על המהפכה התרבותית ב-21.5, ציין קדאפי כי הספרים שהועלו באש ע"י ההמונים במסגרת המהפכה עברו פעולת מיון נרחבת. הספרים שנשרפו הם רק אלה הדוגלים בקומוניזם וכפירה והמנוגדים לרעיונות האיסלאם.

באותו מעמד גילה קדאפי כי נעצרו חברי "האחים המוסלמים", "מפלגת השחרור האיסלאמית" וקומוניסטים על שלא נטשו עמדתם השוגה מאז מהפכת ספטמבר 1969 (שהעלתה את קדאפי לשלטון). הוא הכחיש דבר מעצרם של אנשי בעת' ומען כי הם וויתרו על הבעת'יזם עוד בראשית מהפכת 1969. בהקשר למעצרים טען קדאפי כי הם לא הוגברו בעקבות ההחלטה על המהפכה העממית.

עפ"י ידיעות שונות נתקלת המהפכה העממית בהתנגדות שקטה בינתיים, בקרב שכבות שונות בציבור הלוב'י ואף אצל חוגים מסויימים בצמרת השלטון. אין פרטים על זהותם של חוגים אלה.

הצעותיו של קדאפי למהפכה עממית נובעות אמנם בחלקן מהתמרמרותו הכנה מהדריכה במקום של לוב בזירה הפנימית (דוגמאות לכך נתן בנאומו ב-15.4) אך יש לראותן גם על רקע חששותיו מפני אופוזיציה עממית למועצת ההפיכה שיכולה לשאת מימדים רציניים עם התקרבות מועד המיזוג עם מצרים. כידוע קיימת בלוב התנגדות עממית ניכרת לנוכחות המצרית בלוב. קדאפי מעונין כנראה להפנות את זעם ההמונים לנתיבים אחרים ובו בזמן לפגוע באלמנטים אופוזיציוניים שעלולים היו לעלות על גל הרגשות האנטי מצריים כדי לנגח את המשטר.

2. <u>השיראלים בחברת נפט אמריקאית בלוב</u>

- החקירה בדבר המצאות ישראלים בחברת נפט אמריקאית הפועלת בלוב עדיין לא נסתיימה. אין יודעים אם הם ישראלים בעלי נתינות כפולה או אמריקאים שביקרו בישראל.
- גם אם הם אמריקאים, אין אנו מסכימים שישהו אצלנו כאשר מוטבעות בדברכוניהם חותמות ישראליות.

<u>הערה</u> :-

כזכור, גילה קדאפי במסיבת עיתונאים (13.5) כי אחת מהועדות העממיות שפעלה בקרב חברות הנפט הזרות גילתה דבר המצאות ישראלים בין עובדי חברת נפט אמריקאית בלוב (ככל הידוע הכוונה לחברת "אואזיס").

3. <u>הנפט</u>

- הדיונים בטריפולי עם נציגי חברות הנפט הזרות נמשכים. אפשרות הלאמה באה בחשבון, הדבר תלוי בתוצאות השיחות.

<u>הערות</u> :-

הדיונים מתנהלים עם חברות הנפט האמריקאיות כשלוב מעונינת לערוך עמן חוזים חדשים שיבטיחו הגדלת רווחיה, כדוגמת החוזה שערכה לוב לאחרונה עם חברת "אג'יפ" האיטלקית.

סביר להניח כי חברות הנפט תלכנה לקראת הלובים ולא צפויה הלאמה מצד לוב למרות הביקורת שנמתחה לאחרונה מצד המחבלים על לוב על שלא פוגעת באינטרסי הנפט של ארה"ב.

4. <u>האיחוד עם מצרים</u>.

- ההנהגות המדיניות של לוב ומצרים עומדות לערוך דיונים כדי להכריע בכל הנקודות שנשארו תלויות ועומדות בעבודת הועדות המכינות את האיחוד.

<u>הערה</u> :-

הועדות המשותפות שהיו צריכות להכין האיחוד בתחומים שונים היו צריכות לסיים עבודתן בסוף אפריל 73.

5. <u>דרכונים בשפה הערבית</u>

- לא תבענו מהזרים להציג לנו דרכונים בשפה הערבית בלבד, אלא שהשפה הערבית תהיה אחת השפות המודפסות בדרכונים של המגיעים ללוב.

<u>הערות</u> :-

סי"ל פירסמה (23.5) ידיעה כי בריה"מ וספרד הסכימו להכניס השפה הערבית לדרכוני אזרחיהן.

מידי פעם מגורשים מלוב אזרחים אירופאיים (בעיקר בריטים וגרמנים) משום שהשפה הערבית אינה מופיעה בדרכוניהם.

6. <u>התמיכה במורדי אירלנד</u>

- בתמיכת לוב במורדי אירלנד משיגים אנו שלוש מטרות :-
- אנו מדגישים עמידתנו לימין תנועות השחרור בעולם.
- מדגישים כי המהפכה הערבית מסוגלת לעבור מעמדת הגנה לעמדת התקפה.
- מחזירים לבריטניה במידה זעומה על מה שביצעה בארצנו.

* * *

Washington Post - May 20, 1973

974 - e

Qaddafi Takes On The World

By Jim Hoagland
Washington Post Foreign Service

TRIPOLI, Libya, May 19 —Even at midnight in the austere office of the army barracks where he lives, and even with fatigue etched across his handsome, volatile Mediterranean features, Muammar Qaddafi can seem to be a dozen personages, each charging off energetically toward different points of the compass.

At one instant, the Libyan leader resembles a cocky young gunslinger, eager to do reckless battle with the biggest name in the territory. Then he metamorphosed into a religious teacher, gently chiding his American visitor for not having read the Koran as Qaddafi has read the Bible.

The subject turns to his country's rich petroleum deposits, and the 31-year-old Qaddafi takes on the air of a shrewd bedouin camel trader, holding his bargaining cards close to his chest.

"Islam and oil. Oil and Islam. That is all people in America think about when this country is mentioned," Qaddafi says in a brooding voice.

"It is a very superficial, very religiously prejudiced approach. This is fanatical of the American press, which is ignorant of what is really going on here."

In a remarkable public exposure of his swirling thoughts and ambitions this

See LIBYA, A13, Col. 1

LIBYA, From A1

week, Qaddafi has frequently turned two insults often applied to him back on his critics and opponents. It is they who are fanatical and ignorant, Qaddafi said repeatedly, not he.

Not a Madman

Qaddafi spent much of this week, in fact, trying to convince the outside world that he is not a madman.

In less than four years, Qaddafi has exploded onto the Arab scene with an impact unmatched since Gamal Abdel Nasser took charge of Egypt two decades ago.

Feared, ridiculed or marveled at by his fellow Arab leaders, Qaddafi jolts them by hurling verbal thunderbolts, decrying the lack of Arab unity and calling for the overthrow of most governments in the Arab world.

Internationally, Qaddafi also seems to respect no power but his own. With enormous cash reserves earned from oil, he is financing anarchists, revolutionaries and assorted troublemakers around the globe.

He is shaking down Western oil companies more aggressively than any other Arab leader while the energy crisis grows, and he seems to be courting military confrontation as well as diplomatic rupture with an increasingly annoyed United States, which once hoped it could work with the violently anti-Communist Qaddafi.

"It seems to be Libya against the world," observes one Western diplomat. "So far, the world isn't doing very well," he adds glumly.

In the last month, Qaddafi has moved to bring the revolution home to his traditionally lethargic and economically underdeveloped North African country, and to pulverize even latent opposition to his plans.

Openly Disappointed

Openly disappointed that his 2 million countrymen have not responded more forcefully to his preaching of the need for social revolution and a return to Islamic fundamentalism, he has unleashed a "people's revolution" that has engulfed Libya's small intellectual and professional class, the country's university and the bureaucracy in uncertainity and mutual suspicion.

Coincidentally or by design, the purge and arrests of "deviationists" have fallen most heavily on potential opponents to Qaddafi's burning goal of merging Libya with Eqypt on Sept. 1.

The merger is being propelled forward by Qaddafi's fierce determination against the apathy or hostility of what appear to be large segments of both the Libyan and Egyptian populations.

Meeting three foreign newsmen in the Azizia army barracks late one night this week, relaxed Qaddafi brushed aside questions about opposition to the merger.

"It doesn't matter how long it is going to take. We are into it," he said in one of his most revealing remarks about his attitude toward the merger. "We have to take all the risks and bear all the consequences."

Egyptian officials report that Qaddafi privately refers to the role of "civil war" in forging unity in countries like the United States. He evidently is confident that he can fight more successfully for his goals for Arab unity inside the merged state, even if the merger is largely a theoretical one at first.

Diplomats point out that Qaddafi, a voracious reader of history books, cites not only Nasser as a heroic model, but also Bismarck and Garibaldi, the unifyers of Germany and Italy respectively.

"The West must not make the same mistake it made with Nasser. It must not underestimate Qaddafi," warns a senior European diplomat.

"He is a man with youth, a strong will and ideas, as well as religious zeal that counts for much in the Moslem world. And he has money."

Adds an ambassador more sympathetic to Qaddafi: "Qaddafi feels that the Arabs have 15 to 20 years to make their revolution while oil is so important, and that if they don't make it now, they never will."

"He has isolated himself politically from all other Arab governments, and Qaddafism is not an important factor now. But more than 50 per cent of all Arabs are under 25 years of age, and the future certainly does not belong to the kings."

In a parallel to Nasser's rise from the frustrations of the failure of Arab leaders and armies against Israel in 1948, Qaddafi and the young officers who helped him overthrow Libya's decaying monarchy in September 1969 stress the impact on them of the Arab defeat in the 1967 war.

The defeat "left the Arab masses anesthetized and dead," Libya's second most powerful man, Maj. Abdel Salem Jalloud told a small group of newsmen this week. "A cry of truth had to be raised, and raised loudly."

Easily deposing king Idriss, the soldiers set up a Revolutionary Command Council modeled on Egypt's. They expelled Italian settlers who had remained after the end of Italy's colonial rule here, and ended American and British control of military bases.

In the past year, Qaddafi has significantly tightened his grip on the reins of power and the theory of collective leadership has been quietly abandoned.

Jalloud, who is a year younger, once shared the spotlight with Qaddafi and was credited with masterminding the tough and skillful bargaining Libya has carried on with the nearly 20 American oil companies that obtained their concessions from the monarchy.

Washington Post - May 20, 1973

But since being maneuvered into taking the largely ceremonial post of prime minister last July, Jalloud appears to have slipped deeper into Qaddafi's shadow.

He seemed to acknowledge this in his informal discussion with newsmen this week when he constantly referred to "Col. Qaddafi's leadership" and "the role of "Qaddafi's thoughts" in shaping Libya's revolution.

Despite unconfirmed reports of opposition within the command council to Qaddafi's determination to merge with Egypt, there are no signs that the council can swerve him from this goal.

Outsmarts Opposition

"Qaddafi has always outsmarted them and outtalked them in the past, and he can probably do it again," said a Western resident here. "They are insecure without him. He is the man who has made all the successes, the only one who can make a speech."

This explains, he added, why the council "has literally gone out and dragged Qaddafi back into their meeting room" when he has threatened on at least three occasions to resign and retire to the desert if they did not follow his policies.

The son of a bedouin barley farmer and herdsman, Qaddafi was born in 1942 in a goatskin tent in the Libyan desert. The desert has been a major influence on the austerity that marks his private life and the simple, one-dimensional terms in which he portrays the world's problems and his solutions.

Echoing Ibn Khaldun, the 14th century Arab philosopher who exalted the purity of the desert, Qaddafi has said that man can think clearly only in its open spaces.

Qaddafi is intent on transforming Libya from "a poor nation, a nation that still lives in tents and hovels and that is still technically backward" with the $2.3 billion in annual oil revenue Libya earns.

On the outskirts of this Mediterranean port, modern apartment houses are rising to replace a shanty town so squalid that the monarchy built walls around it to hide it from visitors.

Tens of millions of dollars are being spent on irrigation projects such as those that foreigners have praised Israel for in "turning the desert green," as a Libyan diplomat in Europe put it recently.

For a time, these reforms and Qaddafi's often refreshing outspokeness in attacking corruption and hypocracy in the Arab world won him a following abroad.

But recently the image has turned sinister, as evidence accumulated of Libya's role in supporting Palestinian terrorists and running guns to rebels in Northern Ireland and the Philippines, and as Qaddafi's speeches have become more vitriolic and, in the view of many outside observers, irrational.

Open To Scrutiny

There is a keen awareness of this in Libya. Qaddafi this week exposed himself to public scrutiny as few leaders are willing to do, holding a marathon five-and-one-half hour press conference, hosting an international youth congress and chatting privately with youth delegates and newsmen.

He repeatedly referred to the "defamation of Libya's image abroad," and asked his visitors to tell others that his ideas were rooted in justice and humanism and that "we are not barbarians. We respect knowledge and we respect thinking."

Sounding at times like a Moslem Billy Graham, he assailed the capitalist and Communist worlds for destroying man's spiritual and family values. "We need to go back to God and not run after the devil," he told the youth conference as he expounded his own "third international theory," which he is confident will replace communism and capitalism.

The picture that emerged of Qaddafi from all this is filled with far more nuances and outright contradicitions than his well-publicized verbal explosions suggest.

While he deals with even the most complex problems in the simplistic fashion of a man who believes in a revealed truth given to him as a prophet, Qaddafi is also capable of sophistication and sustained good humor.

He strode into the press conference in a dark business suit and delivered in a calm, matter-of-fact voice chilling remarks about the absolute necessity of destroying Israel in war and the willingness of Libyans to perish as martyrs rather than submit to American "intimidation."

Warning the youth conference that the Soviet Union and India would break up because of the intense nationalism inside their borders, Qaddafi, dressed in a short-sleeved military uniform without insignia, dismissed philospher Jean Paul Sartre and "books of existentialism."

"We do not need them, or books about the Jews or Italians," he said, echoing his call for a cultural revolution throughout the third world. "They need us. They can also achieve reality through religion and through the Koran."

The following night, when Qaddafi greeted three newsmen at the Azizia barracks, he was wearing a smartly cut brown double-breasted suit and a pair of crocodile shoes. Over mint tea and Pepsi Cola, he asked and answered questions, often playfully, for an hour-and-a-half.

Qaddafi, who has traveled little outside the Arab world, displayed a particular kind of curiosity about foreigners.

His questions seemed to be shaped not to learn, but to see how bizarre the views of outsiders are, how distorted by their lack of true religion and human values.

Asking why "alcohol, which is poisonous for man," should not be prohibited in all countries, Qaddafi chuckled deeply at what he considered inadequate answers.

"You are not a true Christian because you do not accept the prophet Mohammed," he told me. "We accept Jesus as a prophet. Yours is a religion that is incomplete."

To explain his vision of socialism, Qaddafi took a sheet of paper and drew small vertical blocks filled with dots, representing the Communist and capitalist systems, where "wealth is concentrated at the top. Socialism is horizontal," he said, drawing a third block, "and the wealth is distributed evenly."

But at his news conference he adroitly sidestepped a journalist's attempt to have him use the Koran as a basis for a religious war to expel the Jews from Israel.

"There is no need to seek religious documentation for the Palestinian cause," he said, underlining what he saw as the humanitarian and political cause of the Palestinians.

"They have been expelled from their homes and are living in tents, in the cold. The Jews who came are Americans, they are Russians, they are Asians. And they are rich in the countries they came from. The Palestinians have no other homes. It is the Jews who carry on a religious, chauvinistic war, seeking a religious pretext for war."

World Mad, Not He

In Qaddafi's view, it is the world that is mad, not he.

Washington Post - May 20, 1973.

"War is the only answer now, because this world has become a jungle. Nobody has a true nature to fight, but if the world is to be a jungle, then we must become one of the lions in the jungle."

It is "a great crime to kill a man," Qaddafi told the youth delegates, but when "you are calling on people to worship God and someone tries to prevent you by force" then "it is your duty to fight."

Humanity "has already fallen into the worship of all sorts of idols. People worship the machine, they worship capital and finance, they worship persons. In India, people worship the cow, even though they are starving."

It is Qaddafi's insistence on imposing his vision of the truth and social revolution that is most disturbing to Egypt's educated and materialistic middle and upper class. The sharpest questions at his press conference were from Egyptian journalists, who beseeched him to assure them that he would not insist interpretation of Islamic fundamentalism on them after the merger.

Historic Grudges

Libyans, who harbor historic grudges and suspicions of the more sophisticated and numerous Egyptian, are also apprehensive about the merger.

"Qaddafi must have something secret in mind if he is going to merge with those awful Egyptians," a Libyan high school student said in a comment as critical as any that is likely to be made by a Libyan to a foreigner. "Otherwise, why would he do it?"

There is a consensus among diplomats here that Qaddafi was shocked by the depth of opposition to the merger that surfaced in anti-Egyptian riots in Benghazi in February. They feel that one of the chief objectives of the popular revolution Qaddafi announced on April 15 was to break such opposition.

Qaddafi ordered revolutionary committees be formed to denounce and turn over to the police "opponents of the revolution."

According to Qaddafi, only "a very small number" of Libyans have been arrested since then. Diplomats report that several hundred people appear to have been rounded up.

Lawyers, educators and people with past political party association, ranging from the highly conservative Moslem brotherhood to the Communist Party, are prominent among the detainees.

Muhammed Khalifa, acting dean of education at the University of Libya, and Yusef Ibrahim Mahrah, dean of the faculty of science, are reported to have been among those jailed. Abdul Latif Kikhia, president of the local chamber of commerce, is said to have been put under house arrest.

Other aspects of Qaddafi's five-point program for the popular revolution have been carried out more hesitantly and with more uncertainty, as the ruling Revolutionary Command Council has moved to make it clear that it remains firmly in control.

Intense Debate

But an intense and unprecedented political debate has been sparked at the university, where student committees have dismissed three faculty members and removed books from their library because they reflect "foreign and anti-revolutionary ideas," a member of one committee said.

Marxist books, pornographic literature and social science texts that attack Islam are prime candidates for banishment, another student said.

Libyan television has its own scenes of crowds invading commercial bookstores and indiscriminately carting off large stacks of foreign language books.

Qaddafi has specified that the popular revolution will not affect Libya's foreign and economic policies, and that the Command Council holds the final say in deciding which laws oppose the revolution and therefore are void."

Diplomats report that there are no signs that Qaddafi's April 15 pledge of distributing arms to civilians to protect the country has been carried out yet. An armed popular militia force has been in existence for several years.

Westerners feel that the revolutionary committees that sprang up in the headquarters offices of the oil companies here caught the government by surprises.

Major Headaches

These committees have not affected production, but are causing major headaches for oil executives here.

The committee demanded the dismissal of six of Mobil's top Libyan employees and the promotion of 13 other Libyans who were judged to be politically more reliable.

After being advised by the government that the demands would have to be carried out, Mobil complied.

The director of an American company found himself locked out of his office on May 12 after the committee had removed the door handles from the offices of executives. Reflecting Libyan concern about security most oil company telex coding devices have been confiscated and guards posted at the companies' communication rooms.

Significantly, however, no committees are reported to have been formed by workers in the oil fields, and the Command Council has prohibited formation of national-level committees that might challenge its authority.

"For all the rhetoric, there doesn't seem to be much chance of Qaddafi letting this get out of hand," says a Westerner. "He is firmly in charge, and intends to keep it that way, while shaking everybody up a little bit."

סיכום 19
16.5.73

974 - ס

ל ו ב

1. מסיבת העיתונאים של קדאפי (13.5)

ב- 13/5 ענה במשך שש שעות קדאפי לשאלותיהם של כתבי העתונות הערבית והעולמית. להלן עיקרי דבריו :-

א. ארה"ב

- ארה"ב מזיזה את נושאות המטוסים שלה ומטוסיה ומפגינה כוח כדי להפחידנו. אנו מתאמנים למקרה שארה"ב או מדינה אחרת תכנס להרפתקה.
- הידיעות שבידי לוב מאשרות כי ארה"ב ניהלה התוקפנות הישראלית בבירות. אם מדינה גדולה כארה"ב נוקטת בטירור, הרי זכותו של כל אחד ובראש וראשונה הפלסטינאים לנקוט בדרך זו. אם העולם הפך לג'ונגל, אנו מסוגלים להיהפך לחיות בג'ונגל.
- באמצעות אחת מהועדות העממיות שפעלו בחברות הנפט האמריקאיות נתגלו ישראלים הפועלים באותן חברות נפט, דרכונים ותעודות חיסון ישראליות ומוצרים ישראליים כתפוזי "יפו". לדבר זה יושם קץ. אנו סוחרים עם חברות אמריקאיות ולא ישראליות וביכולתנו להקריב הנפט כדי למנוע כניסת ישראלים לארצנו.
- אנו מקיימים מגעים עם הארגונים האנטי-ציוניים בארה"ב.
- אין שחר לידיעה כי החלטנו להפקיר המוסלמים השחורים בארה"ב.

ב. אתיופיה ואח"א

- איבתו של הילה סילאסי לאמונות ולעמים המתנגדים לו, וקיומה של מהפכה בתחומו, הופכים את בירתו ואותו לבלתי מתאימים לארוח אח"א. מס' מדינות אפריקאיות שקיימו מגעים עם לוב מסרו שמלכתחילה לא הסכימו למיקום אח"א באדיס.

ג. האיחוד עם מצרים

- לא נשתנה דבר ביחסי מצרים - לוב, ע"כ מתאימות עדיין הנסיבות להגשמת האיחוד.

ד. המחבלים

- לשאלה אם לוב תומכת בפעולות "ספטמבר השחור" לאור המחסה שהעניקה למבצעי פעולת מינכן ולאחד ממתכנני פעולת חרטום:-

ג. בתום השיחה הרשמית הראשונה בין פייסל ופומפידו (14 במאי) מסר מקור צרפתי מוסמך כי השניים דנו באופן מפורט במצב במז"ת.

ד. לפי רדיו ביירות (15.5) אמר פייסל בנאום שנשא ב-14.4 שארצו דורשת לסלק את שרידי התוקפנות ולהחזיר את הזכויות הלגיטימיות של העם הפלסטיני. הוא הוסיף שהעולם הערבי כולו רוצה להדק קשריו עם צרפת.

בתשובתו לפייסל אמר הנשיא פומפידו ששלום מתמיד באזור יכון רק על בסיס כיבוד ריבונות כל המדינות המעורבות במשבר ועל יסוד ביצוע החלטות האו"ם.

ה. במסר כי המלך פייסל ביקש שממשלת צרפת תפעל לחידוש שיחות האו"פ וכי פייסל ופומפידו הגיעו להסכמה בדבר הגברת שיתוף הפעולה הצבאי, המדיני והכלכלי בין ארצותיהם. צרפת מעוניינת למכור לסעודיה מטוסי הסופר מיראג' F1 ומטוס הנוסעים "קונקורד".

ו. רדיו פאריס בערבית (13.5) שהתיחס לאפשרות רכישת מטוסי מיראג' ע"י סעודיה ציין גם שפייסל עשוי לבקש מצרפת סיוע מכני הנוגע במיוחד לתעשיה הפטרו-כימית.

3. <u>עסקת נשק עם ברזיליה</u>

א. עסקה בסך 250 מליון לירות שטרלינג בחתמה (תחילת מאי ש"ז) בין ברזיליה וסעודיה. זו העסקה הגדולה ביותר מסוגה בתולדות ברזיליה. היא תבוצע תוך 5 שנים ותכלול:

- הקמת מערכת הגנה אווירית חדשה שתכלול שדות תעופה, מתקני מכ"ם, טילי קרקע-אויר. מערכת זו תותאם למטוסים החדישים שבדעת סעודיה לרכוש.

- מתן הקלות להחזקת מספר סוגי מטוסים בחיל האויר הסעודי.

- שליחת מאות מהנדסים ומכונאים לביצוע העבודות.

ב. העסקה היא בין ממשלתית וחברת "בי.איי.סי" הברזילית תפעל כקבלת משנה של ממשלת ברזיליה.

ג. העסקה איננה כוללת מטוסים. יש לציין שסעודיה מעוניינת ברכישת מטוס "יגואר" הברזילי-צרפתי.

איננו תומכים בפעולות מסויימות דוקא, אנו עומדים מאחורי עם הדורש אדמתו. פלסטין הפכה שטח להרפתקנים נחיני מדינות שונות מרחבי העולם. על פעילות הפדאים באירופה איננו יודעים מראש. הם חופשיים לפעול בחרטום ובמינכן וזה ענינם.

ה. לבנון

- לבנון היא מדינה הנשלטת ע"י עדה. משטר פרנג'יה הלך בדרכו של חוסין. השאלה היא כיצד יתנהג פרנג'יה בעתיד.

ו. סוריה והאסלאם

- דת האיסלאם היא דת חילונית. אין בה הבדל בין דת ומדינה. היא מכילה חוקים של חיי יום יום. יישום ההלכה האיסלאמית היא העיקר ולא הזכרת הדת בחוקה. סוריה סילקה הסיסמא של "אסלאם דת המדינה" מפני שזו סיסמת "האחים המוסלמים".

ז. המהפכה התרבותית בלוב

- אין כל מניע שהמהפכה התרבותית תמשך לאחר הגשמת האחוד עם מצרים. אנו מקווים שהמהפכה התרבותית תתגשם גם ביתר מדינות ערב.
- הועדות העממיות מפטרות עובדים ומחליפות אותם. אין בלוב מסע מעצרים, רק תהליך טיהור. יתכן ויבוא יום וההמונים יעצרו אנשים מסוימים וימסרום למשטרה.
- הקומוניסטים אינם אידאליסטים כי אם סוכנים המקבלים הוראות משגרירויות זרות, בדיוק כמו סוכני ארה"ב. "האחים המוסלמים" מקבלים הוראות מהמערב.

2. קדאפי בפני ועידת נוער אירופית-ערבית (14.5)

ב-14/5 נפתחה בטריפולי ועידת משלחות נוער של תנועות מדיניות מאירופה וארצות ערב. בועידה משתתפים 500 נציגים. בטקס הפתיחה נשא קדאפי נאום שלהלן עיקריו :-

א. לוב ההומנית והאסלאם

- כינוס הועידה בטריפולי מוכיח שלוב היא ארץ הדוגלת בערכים הומניים ואינה מפלה בין הדתות והגזעים. לוב אינה מפלה בין בני אדם מסיבות מין, אזרחות, צבע או שפה, לא בין נוצרים יהודים ומוסלמים, וזהו יישום למה שנכתב בקוראן.

תמונה לוב בעולם מסולפת בשל מזימות האויבים - אויבי החרות והשלום. אתם תוכלו להווכח בכך בעת שהותכם בלוב.

- בתנ"ך נעשה סילוף, הבריה החדשה סולפה וחוברה ע"י אנשים. את הקוראן לא שינה איש והוא לא חובר ע"י האדם. אתם למדתם כי הקוראן הוא ספרם של הערבים, אך הוא מופנה לאנושות כולה.

ב. <u>הים התיכון</u>

- לוב היא המדינה היחידה במזה"ת שניתן לראותה כמדינה בלתי מזדהית.
- מצער כי נבצר מעמי ערב ועמי אירופה השוכנים לחוף הים התיכון להרחיק רוח הרפאים של מלחמת השמד באגן הים התיכון. ראוי שהים התיכון יהיה ים למסחר וכלכלה שציים זרים לא יעמדו בדרכו.

ג. <u>ישראל</u>

- החברה הישראלית מבוססת על פילוסופיה גזענית, הפילוסופיה הציונית הרואה בעם היהודי עם נבחר שזכותו להשאר בחיים על חשבון הפגיעה בעמים אחרים.

ד. <u>בריה"מ</u>

- בריה"מ רוצה להחדיר ללבבות האנשים כי הלאומיות והדת אינם קיימים, דברים שמטרתם לשמור על אחדות בריה"מ ולא מתוך נתוח הפילוסופיה המרכסיסטית. יבוא יום ובריה"מ תתפלג לרפובליקות עצמאיות.

ה. <u>רפ"ג</u>

- היחסים עם רפ"ג טובים, אולם ניתן לשפרם. יחסים אלה נמדדים בהתאם לעמדת רפ"ג לגבי הסכסוך במזה"ת.

ו. <u>לוב - מצרים</u>

- עד עתה לא קיימת מדיניות משותפת בין לוב ומצרים.

ז. <u>המחבלים</u>

- התמיכה שהוצעה ע"י לוב לפלסטינאים בעת ההתנגשויות בלבנון לא התממשה. לא בוצע לפלסטינאים אלא להלחם במערכה זו לבדם.

* * *

THE ARAB VIEW

RESEARCH DIVISION · MINISTRY FOR FOREIGN AFFAIRS · JERUSALEM

Vol. III.

Selection No. 39

15 May 1973

QADHAFI: LIBYA TO LEAD ARABS TO UNITY AS PRUSSIA AND PIEDMONT LED GERMANY AND ITALY; ARAB REGIMES TERRIFIED, CLING TO SEATS OF POWER, CONCEAL FACTS FROM THEIR PEOPLE

Addressing students at the Benghazi Law College President Qadhafi said:

"It has become clear and understood that the methods we are now following completely differ from those adopted by the Arab régimes or even by the Third World.

The best proof is that the Arab régimes are now seeking to contain the popular revolution in the Libyan Arab Republic. They are trying to prevent the Arab people from hearing what is taking place here. The Arab governments fear contamination from the popular revolution and its spread to the Arab region. They know that the Arab region is in need of a popular revolution in which the masses will shoulder responsibility.

...

Prussia led Germany to unity, although it was the smallest region in Germany. Piedmont also led Italy to unity... The awakening did not cover all Italy. It began in a part of it but this part was able to shoulder its responsibility and to make the whole of Italy move and achieve unity. German unity began in Prussia and then it began to advance to other regions.

This of course terrifies the régimes which want to remain within their boundaries and terrifies those who want to remain in the seats of power and on thrones. It also terrifies those who utter empty slogans which have no meaning. When they see what is going on in the Libyan Arab Republic they will know that there is a fact, one which they try as much as possible to conceal from their people.

THE ARAB VIEW

RESEARCH DIVISION · MINISTRY FOR FOREIGN AFFAIRS · JERUSALEM

...

I emphasize to you that in the Arab East, the Arab West and everywhere in the Arab world itself, all attempts, though perhaps many of them were serious, have failed to achieve their purposes - national attempts at unity, attempts at progress, at economic advance, at democracy, at military gains and liberation. All have failed.

All the slogans which were raised have failed. All the parties in the Arab world, all the régimes in the Arab world, all attempts at unity and progress have been a failure. They feel ashamed of themselves and do not know how to hide their shame and their failure. The Arab masses are now anxious to return to the original fount. The Libyan Arab Republic is qualified to present the guide of work to the Arab nation and to the world..."

Tripoli Radio, 28.4.73, quoted from
BBC Monitoring Service

Speaking at Zuwareh on the Prophet Muhamad's birthday President Qadhafi said:

"Most of the Arab rulers have made a practice of misleading the masses.

They addressed themselves to the emotions of the masses and the masses applauded the rulers. In the end the masses fell into the trap... We here do not want to mislead the people and the masses of the Libyan people."

Tripoli Radio, 15.4.73, quoted from
BBC Monitoring Service

THE ARAB VIEW

RESEARCH DIVISION · MINISTRY FOR FOREIGN AFFAIRS · JERUSALEM

Vol. III.

Selection No. 38

14 May 1973

1. QADHAFI: QORAN QUALIFIED TO LEAD THE WORLD;
MODERN CIVILIZATION WAS CREATION OF ARABS;
WE WANT TO SPREAD ISLAM IN ASIA, AMERICA, AFRICA AND EUROPE

2. QADHAFI: WILL NOT COME TO O.A.U. SUMMIT UNLESS AFRICAN COUNTRIES 'HARMONIZE' THEIR ATTITUDE TO 'ZIONIST ENEMY' WITH THAT OF LIBYA;
PROPOSES REMOVAL OF O.A.U. FROM ADDIS ABABA TO CAIRO

1.

Addressing students at Benghazi Law College President Qadhafi said:

"When our revolution broke out, our society was a society of apostasy and paganism which worshipped idols, be they palaces, monarchs, crowns ... When the revolution broke out, we were disfigured. They tried to disfigure our personality, deface the hallmarks of our historic identity, corrupt our religion and ethics, and distort our history. There was a dangerous ideological invasion which penetrated to the depths of the individual... There were other serious things which were penetrating into our homes, books, libraries, cinemas and theatres, in everything written and spoken, in every ideological and cultural input. There was poison due to the presence of reaction and imperialism.

...

THE ARAB VIEW

RESEARCH DIVISION · MINISTRY FOR FOREIGN AFFAIRS · JERUSALEM

Vol. III.

Selection No. 37

11 May 1973

INSIDE LIBYA

1. QADHAFI: SUSPEND ALL PRESENT LAWS AND RULE COUNTRY BY SHARIAH;
PURGE COUNTRY OF SICK, ENEMIES OF THE PEOPLE;
WHOEVER TALKS ABOUT MARX, ATHEISM AND COMMUNISM WILL BE IMPRISONED;
A 60-YEAR CIVIL WAR AND DESTRUCTION DO NOT MATTER;
LIBYA'S PROGRESSIVENESS IS OUT OF THIS WORLD

2. HOW LONG WILL WE WAIT FOR THE MONKEY TO TURN INTO MAN TO PROVE IMPOSSIBLE THEORY OF THE JEW DARWIN;
UNIVERSITY STUDENTS PLOT AGAINST REVOLUTION;
CUT OUT TONGUE THAT LIES AND DEFAMES WOMEN'S HONOUR

3. QADHAFI: DESTROY THE LIBRARIES, WHICH ARE SOURCES OF DIRT AND DARKNESS, CAPITALIST AND JEWISH-COMMUNIST IDEOLOGY;
CRUSH AND TRAMPLE UNDERFOOT HIM WHO SEEKS FREEDOM FOR HIMSELF OR HIS PARTY

1.

Speaking at Zuwarah on the Prophet Muhamad's birthday President Qadhafi said:

"We have modern naval and land forces and we have educated people and technicians in the country. Your armed forces are still at half strength. There are no soldiers. We made announcements but none came to be inducted. The reason is that we have no military conscription. As for the Air Force, stop leaving it. ... We have asked for recruits for the Air Force but nobody has come forward. The same applies to the Navy.

...

The agricultural engineers have fled from the plantations and the agricultural projects. An engineer from Khums whom we wanted in Tawurgha has fled. We spent two months looking for him. The only doctor in Ghudamis is a Palestinian because the Libyans refuse to work in Ghudamis, as though Ghudamis is on Mars and they cannot go there.

Even the workers at the Jufar agricultural projects come from Tunisia and Egypt. Even the people of Jufar do not want to work there... They do not want the agricultural project. Nobody from the area works on the project.

...

Only Palestinians and Egyptians accept work in remote areas. But Libyan engineers, doctors or teachers refuse to work there.

I have found bacteria in the places we are building as centres of hygiene and education and knowledge for society. But instead of knowledge, guidance and education coming from these places, there are ignorance and infection.

...

I cannot accept being at the head of the Revolution Command Council in Libya while we refuse to walk from Khums to Tawurgha, from Tripoli to Ghirian, or from Zawiyah to Zuwarah. I refuse to see such conditions prevail under the name of freedom, democracy, or any other name. I refuse to see the country ruled by reactionary laws. Transforming these laws into revolutionary laws requires daily revolutionary actions. Many might not like this.

...

Crimes have increased since the revolution, and so have incidents. Why? Because I personally prohibited all policemen from carrying a gun, stick, or anything else after the revolution. ... I wanted our policemen to be like those of Britain, where policemen have a notebook, a pencil, or a map to guide people and not a stick or gun, as is the case in the backward countries.

But what has happened? Traffic accidents have increased. Why? Because someone faces the police knowing that he has no weapons and so pays no attention to him. Thefts have increased. Someone steals knowing that the police have no arms. Assaults on houses and women have also increased. Why? Because some criminals and thieves, who are found in every society ... when they realize that the policemen have no guns, begin to assault houses and men.

Even those who flee across the borders and are caught at the borders know the policemen have no guns or arms. In the past, the frontier police always had guns, radio cars, and mobile forces. Nobody ever contemplated crossing the borders then, or going against a red light, or assaulting anyone.

All this happened in the name of freedom.

...

Yet some sick people speak about freedom of expression, freedom and democracy. You have noticed that in the university seminars some sick students - thank God they are only a handful - when given the chance to speak dominated the scene. The words they uttered had no connection whatsoever with Libyan reality. ... They spoke about freedom in the universities.

...

They spoke and said: We do not want criminal investigation or Intelligence. I dealt with this subject in February in Zawiyah. I said: Intelligence exists in every State of the world. Even our Lord Prophet Muhammad had his own Intelligence. ... Intelligence has nothing to do with democracy, freedom or consultation. It is only sick people who raise such an issue.

...

There is a new disease these days. Everyone wants to continue his studies in the United States. We need him here, but he says: I want to be a doctor. He wants to continue his studies in the United States. I stopped this for a while but then said: Let them go to hell. We let them all go. We said: Go out and continue your studies. After a few years bring back American wives.

...

There are people in prison because they plotted against the revolution. Plotting against the revolution means plotting against the people. They were beaten up in prison because they plotted against the revolution. They deserve more than this.

Despite this, we announced that there were beatings in the prison and an investigation had to be conducted... but the Arab Socialist Union national congress refused to have the Free Officers brought to trial because they beat up enemies of the revolution.

...

In any case I could not tell you that the armed forces are doing well and that they are going to defend you while half of the army is not functioning; we still have not found anyone to train it on the modern arms we have bought. We have not found any engineers and technicians. We do not say anything to deceive you. We could, for example, tell you that the armed forces are going to protect you or that the armed forces are capable of protecting the republic. ... But we tell you all the time that the armed forces are not capable of protecting all Libyan soil, and that your army today still lacks training and men.

...

If you want to continue with the revolution - and what I say here is naturally addressed to all the Libyan people - if we want to continue we must start anew. How do we start anew?

(1) We must suspend all the laws which are now in operation and revolutionary action will continue by enforcing the penalties and the measures immediately. I mean that all the measures which are taken cannot be contested by legal terms which might not be in agreement with what is happening, but measures must be taken according to the case which takes place for the purpose of achieving a revolutionary transformation. This does not in any way mean that people should start to fear for their life or security.

We are Muslims and rule by the Islamic Shari'ah, and under the shadow of God's Shari'ah we cannot in any way administer injustice to anyone. Under God's Shari'ah no one should fear for himself or his property.

(2) The country must be purged of all the sick people. For the past three years we have arrested nobody who opposed the people. I tried in every way to see that the sick people were treated in a natural manner. I prohibited the arrest of those people who, in one way or another, were plotting against the people, against the revolutionary transformation and against the cause of the revolution. Even those who stay at home and do not go to work, and those who fail to implement projects commit some sort of plotting and obstruct the revolutionary transformation. It is an act of treason against the people.

...

Beginning today, anyone who speaks against us will be considered enemies of the people.

...

There is really no more progressive State ... than the Libyan Arab Republic. ... A Democratic People's Republic of Korea delegation which visited this country said: Your progressiveness and popularity are out of this world. They exist neither in Korea, Russia nor China.

...

Anyone who talks to me about Communism, Marx and atheism we will put in prison. We will give the order to the Minister of the Interior to purge any group of those sick people. If I find that any member of the Muslim Brotherhood or the Islamic Liberation Party carries out secret activities, I will consider this to be subversive activity against the revolution, which was staged for the good of the people. We will imprison such people. Anyone who makes propaganda for a Western country or advocates capitalism is a sick man who is carrying our subversive activity. We will imprison him.

...

(3) Therefore, we are now distributing arms to numerous sectors of the people other than the armed forces and the popular resistance. We will distribute arms to the masses for whose sake we have staged our revolution, the masses for whose sake we were always ready to die, the masses who lived for 400 years deprived of freedom, and the masses who believe in the September revolution.

...

Anyone who is opposed to the people's revolution will not be given arms - indeed arms will be directed at his breast.

...

Therefore, point four is the announcement of administrative revolution. ... For the sake of Arab unity, I do not mind even if a civil war breaks out and lasts 60 years. That is not important. For the sake of the revolution to continue as we have planned and drawn it up, I do not mind if all the masses turn into a force which destroys and breaks things until it remains alone in the arena.

...

Even if we have to remain a month or two or a year without offices and without government work, it it not important. The important thing is that the masses should triumph in the end.

...

We are confident that we are applying a sound concept, great mankind's idea, the idea professed by Muhamad, God's blessings and peace be upon him, the idea which resurrected the dead from darkness to light. We abide by the Book - God's Book. We reject any idea not up to the level of God's Book.

Since we have confidence in our idea and its origin, which is in our hands, we must, therefore, enter into a cultural revolution to refute and destroy all misleading books, imported books, books which have made youth insane and sick. ... We must reject every misleading idea and uphold the true idea stemming from God's Book. ... "

Tripoli Radio, 15.4.73, quoted from
BBC Monitoring Service

2.

In a front-page article 'Hope and Security' the semi-official Libyan paper 'al-Fajr al-jadid' wrote:

"The revolution has done good to them; it has crushed the walls of reaction around them and it has unfettered their hands and legs. But these legs have moved to plot against the revolution; the same hands reached for the tools of subversion to wreak havoc...

...

The revolution at one time gave them financial help and facilities which they wrongly considered their established rights. They rose in avarice and greed to defend these and to ask for more rights and to decline a little duty. Their senses and capabilities were given a free hand financially and morally so that they could live in freedom. But their souls tempted them to brandish their swords to uproot the trees of freedom which rose here and there.

...

The revolution should continue to trust man as man, even if he proves himself otherwise and crawls away across the borders, carrying his university degree with him in a sack on his back instead of carrying it in a briefcase in his hand, as men do.

The revolution should overlook fallacies and the falsification of facts and say Yes. The student at the faculty of economics speaks of freedom of thought but she does not mean the ordinary freedom of her father who was an Under Secretary of a Ministry under the defunct régime.

The revolution must agree to lie and say that the law faculty student speaks about the poor, oppressed teacher and not about the rotten, reactionary Islamic liberation party. The revolution must also agree, in the name of freedom and sharing opinions, that the art faculty student did not say at the university auditorium the day before yesterday that subversion must continue every day so that the revolution and the Mamelukes will fall, but rather that for the first time he was speaking rationally about philosophy and not about sabotage. May God forgive the words of the day before yesterday.

But how long will we continue with this hope. How long will the revolution continue to plant roses which only produce thorns... How long will the revolution wait for the Devil to accept man when the Devil has stated publicly: I am better than man...

How long will the revolution wait for the monkey to turn into a man so that it may become sure of the impossible theory of the Jew, Darwin.

How long will the revolution keep silent about wrongs in the name of freedom...

There is, however, something else that is no less vital to man; it is security, reassurance and peace. ... Security is the sword which does not hesitate to cut out the tongue of the one who tries to defame the honour of women or lies to distort facts so that the rights of people may be lost and their holy things violated, their dignity trodden upon, their money lost and their life made miserable."

Tripoli Radio, 11.4.73, quoted from
BBC Monitoring Service

3.

Addressing a mass rally outside Revolution Command Council headquarters, President Qadhafi said:

"Great people, tear up all the imported books which do not express Arabism, Islam, Socialism and progress - the Socialism which emanates from the Koran, not the misleading Socialism which is not Socialism. We are neither Communists nor capitalists. Therefore, down with the rotten capitalist ideology and the destructive Communist ideology.

People, destroy all libraries and bookshops from which the real light does not shine, the light which guides people out of darkness. Destroy the libraries which are the source of darkness and dirt, the dirt of imported, reactionary, capitalist and Jewish-Communist ideology. Destroy everything except what is genuine, what satisfies the people and what pleases God.

...

Science which does not serve the people should be done away with because it is not science. The ideology which does not serve the truth and the people should be done away with forever. He who wishes to educate himself and then to behave haughtily towards the people ... is not one of us.

We must crush him and trample him under our feet. He who seeks freedom for himself or for his party is the enemy of the people.

...

Henceforth, there will be no place among us for any partisan, putrid capitalist, reactionary or psychopath who wants to mislead the masses with his disease and to spit his venom among the healthy masses."

Tripoli Radio, 16.4.73, quoted from
BBC Monitoring Service

974 - ל

ב ל מ "ע

ד ח ו ף

חצב

מ"ד 5 / 172
ד' אייר תשל"ג
6 במאי 1973

כתבה מיוחדת

הנושא: —

דמותו של קד'אפי ורעיונותיו, מתוך
שיחות עמו ומתוך נאומים והרצאות
שרנות שנשא

מקור: אל-ציאד, לבנון 26.4.73

שלאל שלמאן כותב:
"האומה הערבית זקוקה למי שיגרום לה לבכות, ולא למי שיצחיק אותה.
היא זקוקה למי שיביעה לחשוב בתבונה, ולא למי שיגרום לה להתמכר
לרגשותיה".

אם זהו היחוד, הרי לא נותר למעמר אל-קד'אפי אלא להתבונן בעובדות
של המצב הערבי, ואז יזדקרו המכאובים ויתוו בפניו את גבולות
המולדת הגדולה, בין האוקיינוס למפרץ.

לבנון? סוריה? מצרים? עיראק? תוניסיה? אלג'יריה? מרוקו? סעודיה?
כווית? ירדן? הארץ הכבושה מלפני 1948? הארץ הכבושה לאחר 1967?
הארץ אשר הותוותה ע"י כיבוש?

ואז בא תורה של לוב.
אוי ללוב, כך כמעט זועק מעמר אלקד'אפי. אוי לזהבה הרב. אוי ואוי
לעמה של לוב, ולא רק למספרו הזעום, אלא להיותו חסר מנהיגים מומחים
וגורמים להתקדמות ולחיים מודרניים!

וההתנגדות הפלסטינית?
"ההתנגדות הפלסטינית איננה קיימת כיום. קיימים שידורים ללא
התנגדות. היכן ההתנגדות? ההתנגדות חוסלה על-ידי הערבים בשיתוף
פעולה עם ישראל! דבר זה איבד לגבולותם של הפלסטינים, שכן הפלסטינים
פועלים כל הזמן ולוחמים כל הזמן. ואולם מאז שנת 1948 ועד עתה
הפלסטינים הנם מסכנים. אין כל חזית על גבולות פלסטין הכבושה,
שממנה יכולה ההתנגדות הפלסטינית לפעול.
אני יודע ערבדות אלה, וכל מה שנאמר בשידורים, ומה שנאמר בועידות
הערביות הנו שקר וכזב".

2/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מה המעשה שיש לעשותו...

התשובה לשאלה קשה זו נתנת פעם בצורת נסיון התחמקות: "תוך כמה חדשים אמלט נפשי מהמדיניות הערבית על כל פגמיה ותמרוניה העקרים. עם הכרזת המיזוג בין מצרים ללוב, יסתיים תפקידי ואני אוכל לפרוש ולהתרחק ממדיניות כושלת, מעוותת ומשותקת זו".

פעם אחת נתנת התשובה בצורת החלטה איתנה לשאת בנטל ובאחריות, בתוך לוב לפחות. באותה שעה מעמר אל-קד'אפי קורא לחולל מהפיכה תרבותית, מנהלית, מחשבתית, מדינית וחברתית כוללת, בתנאי להשארותו בשלטון , כשהוא קובע חמישה טעיפים אשר יבטיחו את השגת משרתו:

1. להשעות את כל החוקים התקפים עתה בלוב.
כל הנוהלים והעונשים ייקבעו בהתאם למצב חיים, מבלי להזדקק להוראות ולחוקים הקיימים.

2. יש לטהר את הארץ מן החולים במחלה פוליטית. חייב להיות חופש לכל, ולא שיהיה חופש לאדם אחד על חשבון תשעה אחרים.

3. יש לחלק נשק להמוני העם. ואולם, כל אדם המתנגד למהפיכה לא יקבל נשק, אלא יפנו את הנשק אל חזהו.

4. לחולל מהפיכה במינהל.

5. ליישם את המחשבה שהובאה ע"י הנביא מחמד. יש לקיים מערכת תרבות.

חייבת להתחולל מהפיכה בבתי הספר,באוניברסיטאות ובתכניות הלימוד. יש להלחם בכל מחשבה מטעה. יש להשמיד את הספרים המיובאים ואת המחשבות הריאקציונריות, בין שהן מערביות ובין שהן מזרחיות,אין מקום למחשבה המטעה של המערב ושל המזרח. אין מקום למחשבות שוא ולמחשבות הריאקציה הקנאית. יש מקום אך ורק למחשבה האמיתית ,הנותנת ביטוי לערביות ולאסלאם, לסוציאליזם ולקידום. אשר לספרים ולמחשבות הנפסדים - אותם יש לשרוף".

3/...

[illegible]...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

1. [illegible]

2. [illegible]

3. [illegible]

4. [illegible]

5. [illegible]

[illegible]

[illegible]

...\...

כך תתחיל "המהפיכה האמיתית", כפי שקרא לכך קד'אפי בנאומו האחרון בעיר זנארה, סמוך לגבול תוניסיה לרגל יום הולדתו של הנביא מחמד.

"שלוש השנים האחרונות היו הכנה ופריצת הדרך ההכרחית לכך שהציבור יקבל על עצמו את השלטון ושתנתן לעם הזדמנות להנהיג את מצבו".

המסקנה הטבעית של הגיון זה: קריאה להקמת ועדות עממיות בכל מפעל ומוסד וחלוקת נשק לציבור כדי להגן על המהפיכה "שכן לא נתיר לשדוד את המהפיכה ואפילו נלחם עד טיפת דמנו האחרונה".

האם זוהי הסתגרות כלפי פנים, אשר נגרמה ע"י הפגיעות שנפגע וע"י המרורים ששבע, כתוצאה מהתנסותו במציאות של חוטר האונים הערבי הכמעט כולל?

זוהי שאלה המוצגת עתה בבירות ובבירות ערביות אחרות. עתונים זרים רבים למדו משמעות זו מנאומו האחרון של קד'אפי.

ואולם, אלה המכירים את קד'אפי מקרוב, ואשר קיימו אתו ויכוחים על נקודות המוצא שלו ועל מחשבותיו המיוחדות, אשר עוררו זעזוע בחיים המדיניים הקופאים של הערבים, אנשים אלה מציינים, כי לא יתכן שהוא יפרוש משדה הפעולה הערבית, וכי הוא לא יסגור עצמו בתוך גבולות לוב. שכן בהסתגרות עצמית ובנסיגה אל תוך פקעת אזורית סגורה יש משום מות למהפיכת ספטמבר.

בעת כנוס "ועדת הוגי הדעות הערביים למען הכנת מערכת השחרור" הזדמן לנו לשמוע מפי קד'אפי סקירה מלאה ונרחבת של מחשבתו - פעם אחת בראיון מיוחד עמו שבו השתתפתי אני (טלאל סלמאן) והמשורר מחמוד דרויש, פעם שניה בפגישתו של קד'אפי עם הסטודנטים של אוניברסיטת בנגאזי ופעם שלישית בפגישתו עם המשתתפים בועידת הוגי הדעות הערביים. נוסף לכך שמענו את הדיונים שקיים עם מנהיגי האיחוד הסוציאליסטי בשאר רחבי לוב.

מכאן, שהדברים שאביא להלן אינם ראיון עם מעמר אל-קד'אפי, אלא סקירה של המחשבות והדעות הבולטות ששמענו מפיו, ואשר נוגעות בראש ובראשונה למצב הערבי הנוכחי ולהשלכות הצפויות ממנו על המצב בתוך לוב עצמה.

4/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

המפתח הלאומי

אחד המפתחות החשובים להבנת אישיותו של מעמר אל-קד'אפי ולהבנת צורת מחשבתו הוא הלאומיות.

הגורם הלאומי הוא זה שהניעו לפעול, עוד בשעה שהיה סטודנט בראשית ביה"ס התיכון . גורם זה דחף אותו לעבר הפעולה המדינית .

הפילוג בין כוריה למצרים ונפילת הרפובליקה הערבית המאוחדת זעזעו אותו והניעו אותו לצאת ולהפגין, לנאום ולתקוף את המשטר המלוכני. וזאת, לא רק מאחר שמשטר זה הנו משטר עריץ ומשטרתי, אלא בראש ובראשונה מאחר שהוא משטר בדלני ופלגני, העוין את שאיפות העם להשגת אחדות.

הגורם הלאומי הוא שהדריכו אל בית הספר הצבאי . הוא הצטרף לצבא כנקודת זינוק להשגת השלטון. גורם זה הוא שהנעו לעמוד בראש אותה הרפתקה מזהירה בחודש ספטמבר.

הגורם הלאומי הוא שהניעו, לאחר עליתו לשלטון, להעלות בדבקות ובעקשנות את נושא האסלאם, שהוא הנושא המשותף הגדול ביותר של הערבים בכל המורשת התרבותית והאנושית שלהם, חזרה על עקרי האסלאם פירושה חזרה אל המקור להשגת שלמות עצמית, שיבה אל האסלאם פירושה שיבה אל השרשים ואל התפקיד המיוחד בהיסטוריה של ההתקדמות האנושית.

הגורם הלאומי עומד מאחורי כל הפעילויות הפוליטיות: הקריאה לאחדות והפעולה להשגתה באיזו צורה שהיא, החל באמנת טריפולי ועבור דרך הודעת בנגאזי שעל יסודה קמה הפדרציה של הרפובליקות הערביות, וכלה באיחוד של מיזוג עם מצרים שיקום ב-1.9.73.

זהו גם היסוד לקריאתו להבטחת הלאומיות של המערכה, והלאומיות של הפעולה הפדאית.
ולבסוף, זהו הגורם להתקפתו הנמרצת נגד המשטרים של חוסר האונים הערבי ונגד השליטים ש"הוציאו מחישוביהם את בעיית פלסטין, והוציאו מחישוביהם את האדמות שנכבשו לאחר ה-5 ביוני".

מכאן שאין לקד'אפי ולתנועה שלו כל קיום מחוץ לערביות.

ומאחר שהערביות - ביחס ללוב כמו ביחס לכל מדינה ערבית אחרת - פירושה קשר עם מצרים, הרי קד'אפי פנה לעבר מצרים ולעבר השגת אחדות עמה (מבלי להתחשב בצורה התחוקתית שבה נעשה הדבר).

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אין מנוס מהשגת הסכם עם מצרים, ויהיו קשיים אשר יהיו ויהיה מצבה הפנימי אשר יהיה.
מאחר שהמערכה נתונה בראש ובראשונה לאחריותה של מצרים, הרי אין דרך להשתתף במערכה, אלא באמצעות מצרים ויחד עמה.

מכאן שעל המהפיכה בלוב לגלות פתיחות לעבר מצרים, או שלא תהיה מהפיכה כלל וכלל.

קד'אפי מבין דבר זה היטב. אף כשהוא מותח ביקורת על אספקטים שונים של השלטון במצרים, כשהוא מגנה את הביורוקרטיה הגורמת לשיתוק פעולתם של מנגנונים ומוסדות רבים במצרים, לעולם אין הוא יוצא נגד מצרים עצמה.

<u>יש לנו חילוקי דעות עמו... אבל הוא הנשיא שלנו</u>

הוא אומר מבלי להונות:

"אנו נותנים אמון , בראש ובראשונה, בנשיא אנור סאדאת. ואולם אנו עשויים לחלוק לעתים על דעתו. אנו אומרים לו בכל גילוי הלב מהי דעתנו במקרה של חילוקי דעות, ואולם אחר-כך אנו מקבלים על עצמנו את החלטתו, שהרי הוא הנשיא שלנו".

והוא אומר עוד , מבלי להכחיש:

"יש לנו השגות יסודיות על תכניותיהן של מצרים וסוריה למערכה. אנו סבורים שפתיחת מערכה חדשה לאור המנטליות השוררת כיום חייבת להביא לתבוסה חדשה. הצבאות אמנם מוכנים, ויש להם נשק מספיק לדי והותר. הסיבה אינה מחסור במספר המטוסים, בסוגם או בטווח הפעולה שלהם. הסיבה נעוצה במנטליות הצבאית המסורתית,אשר תפעיל את הצבאות על נשקם.

המערכה עלולה לפרוץ בכל רגע. השאלה היא רק: כיצד היא תסתיים? דעתנו היאשלמרבה הצער, היא תסתיים לטובת ישראל"

ושוב הוא ממשיך ואומר:

"אנו זרים לדור השולט בקרב הערבים.
יתכן שאנחנו באמת,כפי שתארנו..." ובחיוך רחב הוא מוסיף:
"אדם אחד שאנו מכבדים את דעתו אמר לנו: אתם מדברים כמו הסטודנטים של אוניברסיטת עין שמס.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

יתכן שזה נכון, שאנו דומים לסטודנטים. ואולם דעתם של הסטודנטים היא בדיוק דעת הציבור".

לסטודנטים של אוניברסיטת בנגאזי הוא אמר דברים מרחיקי לכת עוד יותר, והוא אמר זאת בפומבי בנאום ששודר ברדיו ובטלביזיה ובנוכחות אורחים שבאו מכל קצווי הארץ. הוא אמר:

"לא הסכמנו לצורה שבה טיפלו בשאלת פעילותם של הסטודנטים במצרים. סברנו שעל הנשיא סאדאת להפגש עמהם בגילוי לב. אמרנו לנשיא סאדאת את דעתנו, ואולם הוא דבק בדעתו והוא נקט בה עד הסוף.
על כל פנים, הוא יודע טוב מאתנו את עניניה הפנימיים של מצרים, ואל לנו גם לשכוח שהוא בן 54 שנה, או יותר, בעוד שאנו בשנות השלושים לחיינו. מובן, שכל אחד מאתנו חושב בצורות שונות . ברור הדבר שתחילה תושבים ואח"כ מתקבלת החלטה ההולמת את הגיל ואת מידת האחריות". מכאן ,שאין אנו מופתעים בשמענו אותו אומר: "אני יודע שהיו כאלה שרצו, כי יהיה לנו בלוב חלק במאורעות הסטודנטים במצרים. אותם אנשים האשימו אותנו, כי אנו עומדים מאחורי ארגונים מטויימים ומאחורי אנשים מסויימים המניפים סיסמאות אסלאמיות. טענות אלה גורמות עול הן למהפיכה וללוב והן לסטודנטים המצריים;

מחד גיסא, אין לנו ארגוני סטודנטים במצרים , מאידך גיסא, אין אנו נמנים על "האחים" (האחים המוסלמים - המתרגם), ואין אנו עומדים לצד כל מי שמדבר בשם האסלאם, בצדק או שלא בצדק. ביכולתנו להבחין בין אלה הטוחרים באסלאם לבין אלה המאמינים בו אמונה הדומה לאמונתנו.

הסטודנטים במצרים אינם ילדים יתומים וביכולתם להבחין בין אמת לשקר.

יש לנו דעה משלנו ועמדה משלנו לגבי מה שקרה ומה שקורה במצרים, זוהי זכותנו. אנו נאצריסטים ואנו מתפארים בכך.
אנו מושיטים ידנו לנאצריסטים בכל מקום.

אנו עושים זאת לעין השמש, אין לנו סיבה להסתיר זאת. גילינו אהדה ואנו ממשיכים לאהוד את הסטודנטים הנאצריסטים במצרים, ומעצרם של חלקם, בעת מאורעות הסטודנטים, אינו מונע מאתנו להביע את רגשותינו". והוא מוסיף בצחוק: "יתכן שהסיבה לכך היא, שאנו חושבים ופועלים כמוהם. האין אנו דומים לסטודנטים של אוניברסיטת עין שמס?"

[illegible]

הטוחרים בדת

אנו דנים עמו בשאלה שהוא העלה, בדבר ניצול האסלאם ובמיוחד בארצות המזרח. אנו נכנסים ללב המאורעות שארעו ושמתרחשים בה, במצרים, בסוריה ובמידת מה גם בלבנון, ואשר הותירו רושם, שלקד'אפי הייתה יד בהתרחשותם.

קד'אפי עונה מבלי להסתיר:

"אולי נכון הדבר, שכמה גורמים חשודים וכמה מאלה הטוחרים בדת לצרכים מדיניים, ניצלו את העלאת נושא האסלאם על-ידנו. ואולם, לנו אין חלק בכך. האשימונו לשוא, כי אנו תומכים במצרים, למשל, בכמה אנשים האחראים למהומות העדתיות, בעוד שאנו התנגדנו לכל מי שעורר במישרין או בעקיפין את המהומות העדתיות במצרים. הנשיא סאדאת יודע את עמדתנו לאשורה.

האשימו אותנו גם, ברמז או בגלוי, כי אנו עמדנו מאחורי אלה שעוררו את גל העדתיות בחמאת. גם זוהי האשמת שוא, והנשיא חאפט' אל-אסד יודע היטב את עמדתנו האמיתית. נכון הוא, שאנו מושיטים יד לשיתוף פעולה עם הנאצריסטים בסוריה, ואולם אין אנו מושיטים אותה מאחורי גב השלטונות. אין אנו מושיטים את ידנו לגורמים עדתיים ולטוחרים בדת, אלא אך ורק למאמינים בעבד אלנאצר בהשקפת עולם וכדרך לפעולה מדינית ערבית.

גם בלבנון וכמו בכל ארץ ערבית אחרת, אנו עומדים לצד הנאצריסטים ואיננו עומדים לצד העדתיים.

הנכם יודעים, שהנסיון שלנו והידע שלנו באנשים עדיין אינו שלם. ואולם אנו שוקדים להיות זהירים, על מנת שאף אחד לא ינצל אותנו לצרכים מיוחדים, או למטרות שאינן משרתות את המאבק הערבי".

האיחוד יקום האיחוד במועדו?

נחזור אל מצרים ואל עתיד היחסים עמה. נעלה שאלה ישירה: האם יקום האיחוד של מיזוג במועד הרשמי שנקבע לכך, כלומר ב-1.9.73?
מעמר אל-קד'אפי מתבונן בשנינו, מחייך ואומר: "מה דעתכם אתם, האם הוא יקום במועד?"

השיחה נמשכת ומסתעפת, ובמיוחד בהתחשב בעובדה שאנו היינו בבנגאזי בימים שבהם התרחשו המאורעות הדרמטיים.

7/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מה קרה בבנגאזי לאחר הפלת המטוס האזרחי של לוב ע"י מטוסי קרב ישראליים ביום 21.2.73?

"העיר הנאצריסטית" כפי שמכנה אותה מושלה ומזכיר האיחוד הסוציאליסטי בה, עבד אל-והאב אל-זנתאני, עבר עליה הלם של הסכנה.

לפתע ארע האסון הנורא שבו נפלו 100 חללים, או יותר, אשר כמחציתם בני בנגאזי עצמה. האזרח הערבי בלוב עמד, זה לראשונה, פנים אל פנים בפני הסכנה הישראלית.

לפני תקרית המטוס היתה סברה, כי הסכנה רחוקה במידה מספקת, וכי בין האויב לבין לוב נמצאת מצרים, מצודה איתנה וצוק איתן המשמשת מקור בטחון לארצות שמאחוריהם וזאת בנוסף לאלפי הקילומטרים של חולות המדבר וגלי הים. מסיבה זאת שכר בטחון, שהביא למידה של הזנחה ושכחה ואשר הקטין את מידת הערנות והזהירות.

ואולם, תקרית המטוס ביטלה בבת אחת את כל גורמי הבטחון , מצרים לא מנעה את הסכנה, והמרחק הרב אף הוא לא שימש מקור הצלה. חולות המדבר הפכו מחייץ מפריד לבית קברות הפוער פיו לבלוע את הקרובים והרחוקים מבלי להבחין בין לוחמים לאזרחים שלווים, נוסעים חטרי נשק והחטרים גם כל חשש מסכנה .

ברגע אחד נעורו בני בנגאזי לראות את הסכנה לאשורה, לראות את עצמתה, את רצינותה ואת קרבתה הנוראה ואת הקשר ההדוק שלהם עם הסכנה. מובן, שהם נעורו גם לראות את אזלת ידם ואת אזלת ידם של הערבים בכלל, ובמצרים בפרט, להבטיח את האמצעים להדיפתה של הסכנה ולחיטולה, לפני שתתפשט כאותה חיית פרא אגדתית על פני כל ארכה של המולדת הערבית ורוחבה.
יקיצתם של בני בנגאזי היתה בצורה של מהפיכה נפשית עזה.

אכן מהפיכה בנפש . אפילו היו כאלה שנעגעו או זועזעו מהמצרים, או מהמסלמים "המצריים" (מסלו של נאצר ,תמונותיו, מרכז התרבות המצרי, משרד הקשרים עם מצרים וכו'), הרי היו בחזיון כל המאפיינים הקשורים במסורת אבל "יום עאשורא". נכון שהיה שוני בצורה , ואולם התוכן היה זהה; רק שבמקום להכות על החזה (לאות אבל) ,הכו אחרים. המכות היו אמנם ידידותיות, אך הן נתנו בצורה קשה.

8/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

למחרת היום, לאחר שנקברו גופות חללי התוקפנות הישראלית, חזרו המצפון והשכל אל תיקונם והמציאות על עובדותיה המכאיבות כפתה את עצמה. אז יצאו המוני בנגאזי בהפגנה עצומה שמטרתה לא היתה רק לחזור ולהעריך מחדש את מצרים ואת המצרים, אלא להדגיש את האופי הנאצריסטי של בנגאזי, ובראש ובראשונה להדגיש את הערנות לממדי הסכנה הישראלית ואת נכונותם למלא את חלקם באחריות המוטלת עליהם להלחם בסכנה זו ולהביא לחיסולה.

כאשר אמרו למעמר אל-קד'אפי, כי עתון "אל-כפאח" היוצא בבנגאזי, ייצא בכותרת האומרת: "המטוס נחטף מעל קהיר", הוא לא התנגד. כאשר התקשר עמו הראיד אל-ח'וילצי אל-חמידי חבר מועצת ההנהגה של המהפיכה ושר הפנים, והודיע לו על המאורעות ועל התקפת "הטמלים המצריים", הסתפק קד'אפי באמרו: "נתן לאנשים להביע את דעתם בחרות מלאה".

המטוס... המטוס...

שבועיים מאוחר יותר עמד קד'אפי בפני הסטודנטים באיצטדיון הגדול של עיר הספורט בבנגאזי, ואמר מבלי נסיון להסתיר דבר, או לכסות את פני הדברים:

"הנכם דורשים ממני להגיב על הפלת המטוס?
האם אתם חושבים שנתתי שינה לעיני, וכי מאכלי ערב לחיכי מאז אותו יום? באשר הלכתי, ובכל מה שניסיתי להעסיק את עצמי, רדפה אותי ועינתה את נפשי תמונתו: המטוס, המטוס, המטוס!

ואולם, איך אפשר להגיב, שעה שאין לחיל האויר הלובי מטפר מטפיק של טייסים לובים מוכשרים היכולים להגיב על המכה הישראלית בכוח?

במשך שנתיים ויותר הכרזנו מידי יום על הצורך שלנו לנוער לובי מוכשר שיטיס את המטוסים החדישים שבנינו רוכשים עתה. ואולם, איש לא נענה לקריאתנו.
זהו דבר מצער, ואולם אין להסתירו. עליכם לשאת באחריות המוטלת עליכם, ולא להסתפק בדרישה לאחרים שישאו באחריות המוטלת עליהם.

הפסקתי את פרסום ההודעה על הצורך במתנדבים לחיל האויר מחמת הבושה. אך דבר זה אינו פותר את הבעיה. מקומותיכם בחיל האויר פנויים. אף אחד אינו נדרש למות במקומכם ולמענכם, כדי להגן על מולדתכם ואומתכם. מצב דומה שורר בחיל הים.

9/...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אכן ישראל פגעה בנו, והיא עוד תפגע בנו בעתיד. התגובה הנדרשת אינה תגובה רגשנית שתלבש צורה של גינוי המצרים, ואף לא צורה של השתקעות בפסיביות מוחלטת. עלינו לשאת באחריות ולעמוד איתנים, כשם שמצרים נשאה באחריות ועמדה איתנה. עלינו לזכור, כי מצרים מקריבה קורבנותיה למען האומה הערבית, וכי אלו נפלה מצרים, כי אז היתה ישראל משתלטת על כל צפון אפריקה, ואף על אפריקה. אילו נפלה סוריה, היתה ישראל משתלטת על כל המזרח.

מפתה החדשה של ישראל כוללת, בין היתר, את העיר אל-מדינה. שמא ילמדו הערבים, כי הסכנה מאיימת על כולם, וכי היא מאיימת לבלוע את ארצותיהם, מבלי להבחין בין קרוב לרחוק".

<u>דבר זה אינו מספיק</u>

ועוד אומר מעמר אל-קד'אפי:

"איחוד של מיזוג? הועדות ממשיכות בישיבותיהן והן כמעט השלימו את מלאכתן.

אני יודע, שדבר זה אינו מספיק. יתכן שיש כאלה הרואים חוטר התלהבות עממית לקראת האיחוד. לדעתי, הטיבה לכך נעוצה בנטיבות שבהן איחוד זה קם. ההמונים רוצים נצחון. רוצים תקווה לצאת מהתבוסה, אשר הם כמעט ונחנקים בה. אני יודע גם, כי האיחוד הנו מערכה קשה, וכי אויבי האיחוד הם רבים, הן מבפנים והן מבחוץ. ואולם אנו, בלוב לפחות, אין בפנינו כל ברירה אחרת: איחוד, ובמיוחד עם מצרים, או שיבה לבדלנות אשר מוצאת לעצמה הצדקה ביאוש הגובר והולך מהטיכוי להפסיק את התבוסה, ואשר מביאה לכך שהאנשים יכפרו בערביותם ובהשתייכותם הלאומית.

לוב תהיה נתונה לסכנת אבדון, אם תפנה את פניה מעם מצרים.

קיימת סכנה רצינית שהעם של לוב יכפור בעתיד הערבי ובמערכה, וזאת אם הוא יראה שהוא לבדו מקריב קרבנות".

והפתרון, מהו הפתרון?

[illegible]

[illegible]

[illegible]

קד'אפי שוקע במבוכה ומשיב כשהוא תוהה: "אינני יודע. יתכן שמלחמת אזרחים היא הפתרון, האומה הזאת חייבת לפעול , היא חייבת לעשות דבר מה, שאם לא כן היא תאבד את עצמה לדעת.
הדורות החדשים שלנו כמעט שאינם יודעים דבר על פלסטין.

יתכן שהדורות הבאים לא ידעו דבר על השטחים שנכבשו בשנת 1967.

היכן אותה תנועה המונית אדירה שזעזעה את העולם בשנים 1955, 1957,1956 ו-1958?
האם ההמונים מתו? ישראל מנצלת את חוסר האונים הערבי, כדי להקים אמפריה, ולהפוך אותנו לנתיניה.

יש לעורר את התנועה ההמונית. היא לבדה יכולה להביא לסיום המצב הקיים, המשתק את יכולת האומה הערבית לפעול ,ואשר ישראל מפיקה ממנו תועלת".
האם "המהפיכה העממית" שפתח קד'אפי בלוב ביום 16.4.73 היא ראשית הדרך לפתרון? האם היא היא הצעד בדרך להפעלת ההמונים?

התשובה תלויה בעתידה של אותה מהפיכה עממית וביכולתה להשפיע על המצב הערבי מחוץ ללוב.

דו השיח עם קד'אפי, ועליו , ממשיך להתקיים.

אמ/די

בדיקה:ים
הגהה: בח

ב ל מ " ס

974 - e

מברק נכנס

משרד החוץ

מחלקת הקשר

בלתי מסווג

אל:המשרד
מאת:רומא

מס. 37
נשלח:061000 תבר 76

כנסיות.דת:עתונות,מדיניות,המשכה.
לשלי 33.
המפגש האטלאנטו-נוצרי בטריפולי.
ה'קוריירה דלה סלה' כותבת:
קראפי, אמר במפגש שהיו אפשר להגדיר מלחמת קודש(ג'יהאד) לפל הקוראן לא כנגד הנוצרים ולא.כנגד היהודים .המלחמה בגד ישראל איננה דתית אלא מדינית.
כך אמר שבמפגש עם צעירים נוצרים המנהיגים עבור כאתיאיסטים.אני לא כך לגבי המערבים המוסלמים.
הערה המערכת:יש לראות אלה מגעים אלה ראשונה לשלום ולהבדיל הנרי ראוי ישמיעו על האינטגרציה הקיימת עתה בגליה של העם הישראלי מזה ושל מדינות המזרח מאידך.דברי קראפי שאי אפשר להגדיר המלחמה עם היהודים לפי הקוראן,דבר משמש כל המלחמה הנוכחית איננה מלחמת קודש,יכולים לגרום בעלי מזכר מדיני מסוימים.

מנדס

שהה רשם מבכל שרתבס במנכל מנכל כנסיות מעם הטבחים אירופה א מאתם א ב מדתיים חקר רם אנו בהרב רבנו תעדי אילסר
זב/ער